

Khoảng lặng của trái tim

Contents

Khoảng lặng của trái tim	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	45
18. Chương 18	48
19. Chương 19	54
20. Chương 20	60
21. Chương 21	64
22. Chương 22	66
23. Chương 23	69
24. Chương 24	72
25. Chương 25	75
26. Chương 26	77
27. Chương 27	80
28. Chương 28	85
29. Chương 29	87
30. Chương 30	91
31. Chương 31	93
32. Chương 32	97
33. Chương 33	100
34. Chương 34	102
35. Chương 35	104
36. Chương 36	106
37. Chương 37	108
38. Chương 38	111
39. Chương 39	113
40. Chương 40	115
41. Chương 41	118

42. Chương 42	120
43. Chương 43	122
44. Chương 44	124
45. Chương 45	128
46. Chương 46	131
47. Chương 47	135
48. Chương 48	140
49. Chương 49	145
50. Chương 50	153
51. Chương 51	156
52. Chương 52	159
53. Chương 53	162
54. Chương 54	168
55. Chương 55 End	171

Khoảng lặng của trái tim

Giới thiệu

* Thể loại : Tình cảm tuổi teen âm âm dở dở * Tình trạng : Finished * Rating : 8+ ^^ * Nguồn: l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoang-lang-cua-trai-tim>

1. Chương 1

Chap 1 : GẶP GỠ - MỘT NGÀY THẬT DÀI

Hôm nay...mùng 5 tháng 9...

Tại sao người ta lại lấy ngày này làm ngày Khai Giảng?????

THPT N.G.T

Giới thiệu một chút về tôi nhé!

Tên Vũ Hoàng Linh.Tên cúng cơm là Tiểu Thiên (vì ông nội thích gọi như thế,nhưng sau khi ông mất thì cũng chẳng có ai gọi nữa =.=)

Sinh nhật 8/12

1.69/45 kg

Ngoại hình cũng được

Thích Style Tomboy:áo pull quần túi hộp giày Converse mũ lưỡi trai

Nhưng vẫn thích để tóc dài T.T

Còn bây giờ tôi đang mặc đồng phục trường (đồng phục nam ạ! Ghét mặc váy!!!) kèm theo Converse và...cái mũ(vật bất li thân)

Cách đây 3 tháng,tôi đang trong kì thi tuyển sinh vào cấp 3.

Tôi...e hèm...đỗ N.G.T với 60/53 điểm.

Kịch sần luôn. ^^

Trang cũng thi vào N.G.T,55/53 điểm.

—Profile—

-Name : Nguyễn Thuỳ Trang

-D.O.B : 21/10

-W/H : 45kg/1.64m

-Đặc điểm nhận dạng : Mất một mí.

Ngồi nghĩ tào lao một lúc mà Trang đã tới rồi.

Oà...

Trang mặc váy đồng phục nhìn yêu dã man.

Có khi nào mình yêu Trang rồi không nhỉ?

Quên đi!Mình vẫn bình thường.

-Hoàng Linh!

Hơ,tiếng Trang...

-Hoàng Linh,cậu có nghe thấy gì không đấy????

-Ồ...à...có...Ề hèm,sao?Có chuyện gì?-Tôi vội vàng nói.

-Sao trắng gì?Đi nhanh lên,chuẩn bị làm lễ rồi.

-Lễ?Lễ gì?-Đầu mình làm bằng đất hay sao.Nói xong mới thấy mình ngu.

-Thế hôm nay cậu đến trường để làm gì?Lễ Khai Giảng chứ còn lễ gì nữa???

-À...à...ờ...ờ...nhớ.

-Nhớ thì đi nhanh lên.

2 đứa chạy quanh quất một hồi thì tìm thấy 10A.

Chu choa,tôi nhìn thấy gì thế kia.

Tú cũng học 10A.Hic.Vui. —Profile—

-Tên : Hoàng Anh Tú

-D.O.B : 18/5

-W/H : 57kg/1.78m

-Đặc điểm nhận dạng : 2 cái *** chai trên mặt.

Trang lôi tôi đến chỗ Tú để...chào.Thực ra thì Trang kéo tôi theo chỉ vì không muốn tôi đứng một mình.Đấy,bạn tôi tốt thế đấy!Chả bù cho tôi,chỉ biết ghen tị với Trang.=.=”

-Tú,không ngờ Tú cũng học ở đây đấy!Mình nghĩ với trình độ của Tú thì nên thi vào Ams hoặc Chu mới phải.-Trang thở thê...

-...Trang quá khen rồi.Mình làm gì Pro được như thế,N.G.T cũng phải chật vật lắm mới vào được đấy chứ!-Hơ hơ,Tú khiêm tốn thật đấy!

-Tú đùa à?57/53 mà còn nói thê thì mình bó tay.

-Hi-Tú nhăn nhó cười,và rồi đưa mắt nhìn sang tôi-ơ,Linh.Cậu đỗ thủ khoa N.G.T đúng không?Nghe nói cậu cũng đỗ vào Ams mà?Sao không học ở đấy?

-À,tại tôi ngại đi xa với lại tôi cũng muốn học ở đây cho gần bạn thân.-Vừa nói tôi vừa vỗ vai Trang.

-Thế à?Ừm,học ở đây cũng tốt mà.-Tú đưa tay có đồng hồ lên nhìn-Cũng sắp làm lễ rồi,thôi mình đi trước nha!Chào Trang Linh nha!-Tú đưa tay vẫy và cười...với Trang.Tôi có cảm giác như tôi là người thừa ở đây vậy.

-Chào Tú,lát gặp lại.-Trang nói với theo.

-Trang ơi mình ra tập trung thôi.-Tôi háng giọng khi thấy Trang đang ngơ ngẩn nhìn theo bóng Tú chạy.

Sân trường

Cả một biển người chen chúc nhau tìm chỗ đứng,hic.Tôi lạc mất Trang . .Và trong lúc đang gồng hết sức mình để tìm cô bạn thân thì tôi va phải một người,mất đà và...suýt ngã!

Sau khi đã ‘đứng vững trên đôi chân của mình’ ,tôi mới quay ra nhìn người kia.Phải nói thế nào nhỉ,rất chi là handsome (mình nhiễm bệnh đại trai từ bao giờ thế???)và rất...cao (đương nhiên).

-Này,cô bé có sao không?

Ồ,cậu ta gọi mình là gì nhỉ?Cô bé?Để xem nào.Vương Hồng Quân 11B.

Ặc...hơn mình 1 tuổi.Không được...dù hơn tuổi cũng không được gọi như thế!!!

-À,vâng,thưa ‘anh’,’em’ không sao ‘ạ’.Nhưng xin ‘anh’ đừng gọi ‘em’ là ‘cô bé’ nữa,nghe kì lắm!Mà ‘em’ có ‘bé’ hơn ‘anh’ là bao nhiêu đâu.Có mỗi một tuổi thôi ‘anh’ ạ!-Tôi mĩa mai anh chàng với nụ cười khinh miệt trên môi.

-Này em,dù gì thì em cũng nên lễ phép với người bề trên một chút chứ...-mặt anh ta bắt đầu cau có lại rồi.

-À-tôi vội ngắt lời,để anh ta nói nữa thê nào mình cũng dấm cho anh ta một phát -thê ‘anh’ thử nghĩ lại xem thái độ của ‘em’ có gì không ổn.’Em’ đã rất ‘lễ phép’ rồi đấy ạ.Nếu ‘anh’ không chịu được thì thôi vậy.Chào ‘anh’ ‘em’ đi.

Nói rồi tôi vội lĩnh đi để mặc anh ta ở đấy tức xịt khói.Haha,lâu lắm rồi mới có người để mình gây sự,cảm giác thoải mái thật đấy.

Chết rồi,mãi chọc tức anh kia mà tôi quên mất là mình đang đi tìm

Trang =.=~.Nản mình luôn!

Thôi mặc kệ,tí nữa vào lớp đăng nào chả gặp.

Thấy chưa,tôi thật xấu tính mà.Nếu Trang lạc mất tôi thì bạn ấy sẽ tìm cho bằng được.

Còn tôi thì bỏ cuộc giữa chừng thê đấy!

Ngồi nghe bài diễn văn của thầy hiệu trưởng được 10’ thì tôi lấy cái Ipod ra nghe nhạc.Và mặc kệ thê giới xung quanh diễn biến như thế nào,tôi lại lôi cái di động ra nghịch.

Tôi ngược mặt lên và lia mắt một vòng xung quanh. Dù nói là ‘mặc kệ thế giới xung quanh’ thì tôi vẫn phải để ý. Nó trở thành bản tính của tôi rồi. Tôi mò và thích quan sát, hay nói chính xác hơn là soi.

Mà thôi, bỏ đi, lẩm nhẩm cũng là bản tính của tôi. ^^

Nhưng mà... khoan đã... tôi nhìn thấy gì thế kia????

Không phải Trang đang ngồi ở kia hay sao???

Hàng 10A, ghế số 17...

Và... bên cạnh Trang là... Tú...

Bực.

Hơ, nực cười, tôi có là gì của Tú đâu mà có quyền tức giận nhỉ?

Trang và Tú

Họ thật đẹp đôi, nói chuyện cũng rất hợp nhau (đừng hỏi tại sao tôi biết, bản tính của tôi rồi)

Trang xinh xắn, dễ thương, nhí nhảnh, trẻ con, hài hước...

Tú thân thiện, hay cười và pha trò thì khỏi nói, quá pro, quá đỉnh...

Còn tôi thì sao nhỉ?

Chẳng xinh, chẳng dễ thương, tính tình khô không khóc, thờ ơ với mọi thứ, nói chuyện chẳng có duyên (thậm chí là vô duyên), và không có điểm gì nổi bật cả...

Vậy mà suốt những năm cấp 2, tôi lại được rất nhiều boy theo đuổi, thế có chết không chứ. Tôi thì có xinh đẹp hay thông minh gì cho cam. Nhiều lúc tôi tự hỏi mắt bọn chúng có vấn đề gì không =.=~.

Và tất nhiên, tôi luôn từ chối phủ phàng. hic

2. Chương 2

CHAP 2 : LẠC LỐI.

Vào lớp...

Chẳng biết lớp mình ở đâu nhỉ????

Hơ, lạc mất hàng lớp rồi!

Chết cha, biết làm sao bây giờ????

Trường thì rộng mênh mông bát ngát thế này !!!

Tìm bằng niềm tin à???

Tôi đang đi đâu thế nhở?

Chỗ này vắng tanh...

Không một bóng người...

Khác hẳn với không khí ồn ào khi nãy...

Mà... ở đây u ám thật đấy...

Mục nát...

Cũ rích...

Chắc là khu nhà cũ...

“Rột...rột...”

Hắc,tiếng gì thế?

“Lộp...bộp...lộp...bộp...”

Hơ,mưa!

Uớt hết mắt!Trú chỗ nào bây giờ?

“Ầm...ầm...”

Ặc,mưa kiểu gì thế nhở?Tự nhiên đổ ầm xuống!!!

Chạy thôi...

Chạy đi đâu bây giờ???Không quay lại được nữa..

-A..

-Đau..

Tôi vấp phải một hòn đá...hậu đậu quá đi!

Nhưng mà không đứng lên được nữa rồi.Hình như bị trật khớp.

Làm thế nào đây?Hôm nay là ngày gì mà xui thế?

Tôi lết về phía khu nhà cũ.

...

...

...

Híc,trong này tối kinh.

...

...

...

Mà sao mưa lâu thế nhở?

Điện thoại thì hết pin.

Điên thế!

Bây giờ chắc Trang đang lo lắng.

Ngồi trong này cũng phải 2 tiếng rồi.Mưa cứ rả rích kêu,sốt ruột chết đi được.

Trời càng ngày càng tối đi thì phải.

“Bộp”

Muối,chắc đây là ổ muối.

Nếu chân tôi không đau thì chắc chắn tôi biến khỏi nơi này lâu rồi.

Nó cứ nhức nhức,ê ầm.

Phát bực.

Thời gian dài lê thê.

Và rồi tôi thiếp đi lúc nào không biết.(tác hại của những ngày thiếu ngủ)

...

...

...

Giật mình...mở mắt.

Hình như hết mưa rồi.

Tôi lết vội ra ngoài.Trời tối sầm lại.Chắc bây giờ phải 5 giờ chiều rồi.

“Lách tách” Lại mưa,bão làm sao trời tối.

Hê,tôi nhìn thấy gì kia ý nhỉ?

Một bóng người

Đâu mà,2 người

Chạy trong mưa

Hình như là một nam một nữ.

Họ chạy về phía tôi,thực ra là phía cái nhà cũ

Tôi vội trốn đi.Đằng sau một tấm ván lớn đã mục nát,ngay bên dưới một cái bàn gỗ cũ :chỗ nấp quá hoàn hảo.

...

... CHAP 3 : NGƯỜI CON TRAI KÌ LẠ.

-Quân!-Giọng con gái.

-...?

-Mình chia tay nhé!

-...Ừm

-Chỉ thế thôi à?-Cô ấy có vẻ ngạc nhiên lắm.

-Mình tôn trọng quyết định của cậu.Mình biết... khi cậu đã không còn tình cảm thì mình không nên níu kéo.

-...

“Cộp”

Tiếng động vang lên,khô khốc,len lỏi vào âm thanh của những hạt mưa.Tôi đã vô tình vung tay và đập phải một...cái giấy.

Tôi nhìn thấy gã đó tiến về phía tôi...

Còn tôi thì nhắm tịt hết cả mắt mũi lại.

...

...

...

...

-Chuột.

Gã đó buông một câu rất ngắn gọn và súc tích rồi quay lại.

Tôi thở hắt ra,tim vẫn đập bồm bộp trong lồng ngực.

-Từ giờ hai chúng mình có thể là bạn mà!

-Vậy thì...xin lỗi và...cảm ơn cậu.Dù gì thì trong tim mình cậu vẫn là một người...thật sự rất quan trọng.-Nụ cười của cô gái ấy đẹp sắc sảo và rất ngọt ngào,có sức quyến rũ mãnh liệt.

Rồi cô gái rảo bước...bước nhanh trong màn mưa...

...

-Này cô.

Hơ,tên đó nói với ai thế nhỉ?

-Tôi gọi cô đấy,mau ra đây đi.

Gọi mình?

-Đừng để tôi phải vào đấy lôi cô ra!

-Ok,ra thì ra.

Tôi phải bỏ ra,một phần vì không đi được,một phần vì trên đầu tôi là một cái bàn chỉ chực rơi xuống!!!

3. Chương 3

Bây giờ mới nhìn rõ mặt tên này và...phải nói thế nào nhỉ,đây không phải người quen,cũng chẳng phải người lạ,đây chính là người mà tôi va phải lúc nãy ý,tên là gì nhỉ?À,Vương Hồng Quân 11B.

-Nói đi,tại sao?

Bây giờ thì tôi đang ngồi,còn anh ta đang đứng.Anh mắt anh ta nhìn tôi khinh khỉnh như nhìn một con...cún...

-Nói gì?

-Tại sao cô lại ở đây?Vào thời gian này?Tại sao phải chui rúc trong xó xỉnh ấy?Muốn nghe lén à?

-Tại sao tôi phải trả lời?

-Cô bé thích tôi à?

-Có người ảo tưởng kìa.

-Vậy thì tại sao lại theo dõi tôi?Lại còn giả vờ đụng vào tôi nữa,muốn gây ấn tượng à?

-Tôi không giả vờ đụng,tôi cũng chẳng theo dõi.Chẳng qua là tôi đang đi loanh quanh ở đây thì cái cảnh ấy đập vào mắt thôi.

-Bằng chứng?

-Hm...

-Sao?Không trả lời được à?

-Không phải không trả lời được mà không muốn trả lời!!!

-Hở???

-Thôi được rồi,đây.

Tôi vừa nói vừa chỉ tay vào chân.Nó đã sưng tấy hết cả lên.

-Sao đây?

Anh ta cúi xuống và sưng sốt nhìn tôi,có vẻ xót xa lắm.Tốt bụng thế không biết nữa!!!

Anh ta...đưa bàn tay cầm lấy chân tôi,tháo Converse của tôi ra...

“Ay,đau thế!!!”

-Có đau không?

-C..có...

-Bị thế này từ bao giờ?

-Sáng.

-Cái gì cơ???

Anh ta trở mắt nhìn tôi..có gì đâu mà phải hoảng thế nhỉ?Chỉ bị trật khớp tí teo thôi mà..ok,công nhận là cũng đau nhưng mà đâu đến nỗi...

-Làm sao mà cô có thể chịu đựng được nhỉ?Nếu là mấy cô bạn của tôi thì họ đã khóc rống lên rồi.

-Tôi khác!

-Đúng là khác thật!

-...

-Tôi công cô nhé?

-Không cần.

-Vậy còn cái chân kia?

-Khi nào tạnh mưa tôi sẽ tự về.

-Biết bao giờ mới tạnh...

... ..

Rơi vào im lặng...

-Sao anh thay đổi thái độ nhanh thế nhỉ?

-Vì...tôi không muốn to tiếng với người đang bị thương và...lại còn là con gái...

-Tôi không như những cô gái khác,tôi lập dị và không giống con gái.Thế nên không cần phải nhân nhượng.

Tôi ngồi lặng thinh,mắt nhìn trời và thỉnh thoảng vẫn lén liếc sang chỗ anh ta.

-Cô ngồi đây từ bao giờ thế?

-Lúc trời bắt đầu mưa.

-Cô có bạn bè gì ở trường này không?

-2 người.

-Cô có nghĩ là họ đang tìm cô không?

-Có

-Đã gọi cho họ chưa?

-Chưa

-Vậy thì gọi đi

-Điện thoại hết pin

-Ặc

Rồi anh ta ngả ngửa ra

-Này,cầm lấy mà gọi đi

Anh ta móc điện thoại trong túi quần ra và đưa cho tôi.

-Cảm ơn

Tôi bấm số của Trang...

-[Alô?]

-Tiểu Trang à,tớ đây...

-[Linh hả?CẬU BIẾT MÌNH ĐANG LÀM GÌ KHÔNG????]

-Cậu đang ở đâu đấy?

-[Tú mời tớ đi ăn]

-Vậy thì cứ bình tĩnh mà thưởng thức nhé,không phải lo cho tớ đâu!

-[Linh đang ở đâu?]

-Nhà một người bạn.Thế thôi nhá,bye cậu.

-[Ê,khoan đã.....]

Tôi vội cúp máy.Để Trang hỏi thêm chắc tôi sẽ khai ra hết mất.Trang mà biết thì sẽ không xong.Với lại đây là cơ hội ngàn năm có một của Trang ,sao mình có thể phá hỏng chứ!!!

-Sao thế?

-Không.Trả anh.

-Tôi đưa cô về nhé?Trời tạnh mưa rồi.

-Thế sao được?

-Một là công,hai là bé,chọn đi!

-Tôi tự đi.

-Không chọn nhanh là tôi chọn hộ đấy!

-Kệ.

Và trong chớp mắt,anh ta đã nâng tôi lên nhẹ nhàng như nâng một ...cái lá.

-ANH,BỎ TÔI XUỐNG.

Tôi gần từng tiếng.

-Không.

-Tại sao phải làm thế này?

-Tôi chỉ giúp cô thôi.

-Tôi không cần.Tôi đâu có quen anh. Tôi định đẩy người lên trượt khỏi tay anh ta.Nhưng anh ta có bàn tay như làm bằng sắt vậy,không thể thoát nổi.

-Để im đi,với cái chân như thế này thì cô không làm gì được đâu.Đừng có cứng đầu nữa!

-...

Anh ta bế tôi từ khu nhà cũ băng qua sân trường ra đến cổng chính.7h tối,thời điểm này học sinh đã về hết,chỉ còn lại chúng tôi.

-Nhà cô ở đâu?

-Đi thẳng,khi nào đến tôi chỉ.

Tôi có cảm giác như cả thành phố đang nhìn tôi vậy. Cũng phải thôi, đi cùng với người như anh ta thì đương nhiên sẽ bị ảnh hưởng.

Đi một quãng khá dài, đến gần một cái ngõ tôi quay sang nói với anh ta:

-Rẽ vào đây!

-Ừm.

Trong này tối kinh, tối đen mờ mịt, chỉ có ánh đèn le lói phía xa, yếu ớt và nhỏ bé. Tôi cảm nhận được bàn tay anh ta siết chặt tôi, hơi run run.

“Bộp...bộp...”

Những âm thanh ghê rợn vang lên, hình như lũ du côn đang đánh hội đồng một ai đó.

4. Chương 4

CHAP 4 : TỨC GIẬN

-Đó là một cô gái.

Anh ta thì thảo, giọng nhẹ bằng. Có vẻ như anh ta đoán được suy nghĩ của tôi.^^

-...

Tôi im lặng. Tôi muốn cứu cô ấy nhưng lại không muốn anh ta phải liên lụy. Nếu không bị đau thì, tôi thề với các bạn, lũ du côn ấy bây giờ đã la liệt dưới đất rồi!

-Cô đứng đây nhé! Tôi không đành lòng bước qua. Vậy nên cô đứng đây đợi tôi. Xử xong tôi quay lại.

Giọng anh ta vẫn rất nhẹ, chỉ như tiếng gió thoảng lướt qua.

-Ừm, cẩn thận đấy!

Anh ta có vẻ rất tốt và hay giúp đỡ, chẳng như nhiều người.

...

Anh chạy ra chỗ lũ đó, tôi đứng ở một khoảng cách không xa nhưng cũng không quá gần, đủ để nghe anh nói gì.

-Ngừng tay.

Anh ta sẵng giọng, đánh thép và đầy quyền uy. Gương mặt anh ta lạnh ngắt, lạnh đến phát khiếp.

-Chúng mày không có cảm thấy nhục nhã khi hiếp đáp một cô gái à?

-Mày là thằng nào? Bạn trai con này à? -Một tên_ có vẻ là đại ca_ vừa nói vừa hất mặt sang chỗ cô gái, bóng tối không cho phép tôi nhìn thấy mặt cô.

-Mày không cần biết tao là ai, thả cô ấy ra, không thì đừng trách tao!

-Bay đâu, xông lên đập chết nó đi!

Bọn chúng vây quanh anh, còn anh ta vẫn đứng đó, rất bình tĩnh, ánh mắt ngạo nghễ còn khuôn miệng nhếch lên.

...

Anh ta đánh tay đôi với 9 thằng. Chúng xông vào đến đâu anh ta hất ra đến đó. Chỉ 5 phút anh ta đã hạ đo ván tất cả.

Chợt...

-Anh,cẩn thận!-Tôi hét lên thật to,lao đến chỗ anh.Tôi quặp cổ tên định đâm dao vào anh vật ra sau,hất chân đạp mấy phát vào đầu tên đó.

Lũ du côn cấp *** cuốn xéo ngay lập tức.

-Cậu có sao không?-Anh quay sang hỏi cô gái.Lờ tít tôi đi.Híc,chân lại lên cơn đau nhức,tôi phải chống tay vào tường.

Bây giờ thì đã nhìn thấy mặt cô ấy và...đã hiểu tại sao anh lại cứu cô ấy.Cô ấy là cô gái lúc chiều ở nhà kho cũ,tên Thu Huyền.Cô ấy thật xinh đẹp.

-Không sao,cảm ơn cậu nhiều lắm!-Cô ấy thở thễ.

-Vậy tốt rồi,có cần mình đưa về không?

-Thôi khỏi phiền cậu,mình tự về được!Chào cậu nha!

Cô ấy lại quay lưng và bước đi.Anh nhìn theo cô ấy,ánh mắt có gì đó rất chua xót và...nuối tiếc.

-Đi thôi nào!

-Anh về được rồi đấy,sắp đến nhà tôi rồi,tôi tự về.

Tôi nói cứng,tay vẫn vịn vào tường.Tôi đau lắm nhưng không muốn để anh ta bế nữa thì phải nói thế thôi.

-Vậy chào cô,coi như ta hoà rồi nhá,cảm ơn cô!

-Tôi cũng cảm ơn!

Rồi tôi thả tay và bước.

-À khoan-anh gọi tôi-tôi chưa biết tên em?

Sao lại đổi cách xưng hô thế nhỉ?

-Tôi họ Vũ,tên Hoàng Linh.

-Anh tên Quân.Hãy nhớ lấy.Ta sẽ còn tái ngộ.-Hửm?Nói linh tinh gì thế nhỉ?Gì mà tái ngộ chứ???

Cố gắng đi,chân vẫn đau,nhức nhối,dai dẳng.Đi ra khỏi ngõ đó còn một quãng nữa mới về đến nhà.Mỗi bước đi của tôi cảm giác như có hàng ngàn cái búa phang liên tiếp vào vậy.

Chân tôi khắp khiễng,chao đảo dần và tôi đã khụy xuống.Bám vào cái cột bên đường,tôi nhìn xung quanh mình :vắng tanh.

-Tôi đã nói rồi mà,em không thể đi được đâu!

Một giọng nói cất lên sau lưng tôi.Lại là anh. -Anh có vẻ tốt bụng lắm nhỉ?Anh ở đâu từ nãy đến giờ vậy?Tôi tưởng anh phải đi theo bảo vệ cô bạn gái anh cơ mà?Sao còn quay lại đây???

Tôi ngoái lại và phun một tràng.Bực anh ta quá đi.

-Đúng là tôi đi theo cô ấy đến tận nhà.Nhưng mà nhà tôi ở đường này nên tôi mới phải quay lại đây chứ!!!

-Vậy anh cứ việc về nhà anh đi.Đừng có đứng ở đây nữa!

-Tôi thích đứng.

-Kệ anh.

Bực hết cả mình,vừa có cảm tình một chút thì anh ta lại khiến mình khó chịu.

Tôi bước liêu xiêu,ngiên ngã.Mặc kệ mình trông như thế nào,tôi cố đi càng nhanh càng tốt.Nhưng giọng giễu cợt của anh ta cứ vang lên làm tôi không thể không quay lại mà ***** cho anh ta một trận.Nếu không bị đau tôi sẽ còn đâm anh ta nữa cơ.

-Anh là kẻ lảm mồm nhất mà tôi từng gặp đấy. Anh không thể ngừng giễu cợt tôi một giây được à? Đàn ông mà lảm nhảm như đàn bà ý. Sao không đi mua cái váy mà mặc vào. Tôi đã động chạm gì tới anh chưa mà phải nói tôi? Đúng là không đáng mặt nam nhi mà!!!

-Này em! Chỉ là những câu nói đùa rất bình thường mà em phải xúc phạm tới tôi như thế cơ à? Tôi thế nào là việc của tôi. Tôi đâu có bắt em phải đánh giá nhận xét? Đàn bà? Không đáng mặt nam nhi? Em thử nhìn lại mình xem có đủ tư cách để xúc phạm tôi như thế không? Tôi đã từng có cảm tình với em đấy, tôi từng nghĩ em khác biệt. Nhưng tôi lầm, em cũng chỉ như những đứa con gái trước của tôi.

Có vẻ như anh ta nổi giận thật sự rồi. Nói liên thanh một hồi, anh ta nhìn tôi, lướt qua người tôi và bỏ đi. Nhưng rồi anh ta lại dừng, không quay lại, chỉ nói với tôi một câu mà tôi chắc chắn sau này anh ta sẽ hối hận :

-Từ giây phút này trở đi, ta là người xa lạ, không quen biết.

-Ừ, người xa lạ.

Rồi tôi chạy đi, chạy thật nhanh, chạy qua mặt anh ta. Anh ta vẫn đi, gương mặt lạnh như băng, không nhìn tôi lấy một lần. Tôi cảm đầu chạy, mặc kệ vết thương, mặc kệ tất cả. Tôi chạy về nhà.

5. Chương 5

CHAP 5 : MƯA KÍ ỨC

Trang vẫn chưa về. Hôm nay Trang lại cầm khoá nhà. Tôi lại chẳng có bạn bè thân thiết để đến ngủ nhờ. Thôi thì đành ngồi đợi Trang vậy. Máy giờ rồi nhỉ? Chắc phải 8 rưỡi 9 giờ rồi.

Quên mất không giới thiệu. Gia đình tôi sang định cư bên Úc cách đây nửa năm, bố mẹ bán nhà cũ và mua cho tôi một ngôi nhà nhỏ để tôi sống tự lập. Tôi đang ngồi trước cửa nhà đây.

Nhà Trang cách trường rất xa, phải đến hai chục cây số, nên tôi mới rủ Trang sang ở cùng cho tiện, với cả hai đứa ở với nhau thì tôi cũng thấy đỡ buồn. Tôi phải năn nỉ mẹ Trang suốt gây lười Trang mới được chuyển sang nhà tôi đấy! Híc.

Tôi ngửa mặt lên nhìn trời. Hôm nay chẳng có sao, cũng chẳng thấy trăng đâu. Bầu trời âm u kì lạ. Bình thường mưa xong thì trời phải quang đãng và nhiều sao nhưng hôm nay thì... Có lẽ mai sẽ lại mưa tiếp.

“Lộp...lộp...lộp...lộp...”

Hơ, mưa! Sao nhanh thế nhỉ? Trú đầu bây giờ???

...

Thôi mặc kệ, lâu lâu dầm mưa một trận cũng chẳng việc gì đâu!

Tôi đứng dầm mưa, để cho nước mắt hoà cùng mưa. Trái tim lại nhói lên khi hồi tưởng về một quá khứ hạnh phúc đã trôi qua.

“Có những nỗi nhớ sâu thẳm trong ký ức tuổi thơ, dẫu có bị thời gian và nỗi vất vả của cuộc sống làm ta sao lãng quên đi, nhưng một ngày nào đó, qua một sự kiện nào đó, gây lại nỗi nhớ ấy trong ta, bỗng ta ngỡ như sống lại một quá khứ. Và cái sự kiện trong đời từ cái thuở thơ ngây ấy cứ lan dần, lan dần, rộng ra, hiện lên một hình ảnh lung linh như bức tranh trong tiềm thức. Bức tranh tuổi thơ ấy trở thành một ấn tượng khó phai mờ.”

Bố mẹ ơi, con lại khóc rồi!

————Flash Back————

-Linh!

-Dạ?

-Mai sinh nhật con rồi.Có muốn đi đâu không?

-Được ạ?

-Um,tất nhiên.

-Vậy cả nhà mình đi Vi City Towerrrrrr !!!

-OK,con muốn đi đâu cũng được hết!

-YEE!

“Ngày đó con có bố,có mẹ,có gia đình.Ngày đó con không cô độc.”

-Mẹ... mẹ,con vào nhà ma nhá!!!Đi mà mẹ...

-Thoải mái đi,nhưng cẩn thận nhá!

-Yêu mẹ nhất!

...

...

-È hèm,cô chỉ yêu mẹ cô thôi chứ gì?

-Yêu cả bố nữa!^^

“Con đã từng rất vui,con đã cười thật nhiều.Nhưng bây giờ,đối với con những thứ đó quá xa xỉ ,khó nắm bắt,là một thứ hiện thực xa vời mà con không thể có được.Bố mẹ đã không cần con nữa rồi.”

-Bố mẹ sẽ đi đâu?

-Đi Úc.Không chỉ mình bố mẹ,cả 2 em của con cũng đi.

-Nhưng...tại sao?

-Ốt-xtrây-li-a là một môi trường hoàn hảo để các em con học tập và xây dựng sự nghiệp. -Còn con?

-Con hãy ở lại và hoàn thành chương trình phổ thông ở Việt Nam.Nếu con đủ tài năng thì sẽ kiếm được học bổng mà thôi.

-Học bổng?

-Học bổng đi du học.

-Sao bố mẹ không bảo trợ con sang đó?

-Bố mẹ muốn con tự lập.Con 15 tuổi rồi,không dựa vào bố mẹ mãi được đâu!

-Vậy...bao giờ bố mẹ...đi?

-Tuần sau.

-Con hiểu,từ giờ trở đi con không sống bằng công sức của bố mẹ nữa đúng không?

-Con thông minh đấy.Nhưng dù sao thì chuyện này hơi bị đột ngột,cho nên bố mẹ đã mua cho con một căn nhà nhỏ ở trung tâm,con có thể sống ở đó.Ngôi nhà này bố mẹ sẽ bán đi.Nhà mới của con đã có đồ đạc đầy đủ tiện nghi rồi đấy.Bố cho con một chút tiền để sinh hoạt trong thời gian đầu bố mẹ đi.Con hãy sống tốt nhé!

“Bố mẹ để con lại một mình cô độc.Con buồn lắm nhưng không thể nói.Con sợ bố mẹ sẽ buồn hơn con,con sợ nếu nói ra rồi bố mẹ sẽ ghét con,sẽ coi con là cái đuôi xấu xí chỉ biết ăn bám bố mẹ.Con sợ lắm!”

-Bố mẹ đi mạnh giỏi!Con sẽ cố gắng học thật tốt!

-Bố mẹ đi rồi con gái phải biết tự chăm sóc bản thân đấy!

-Tạm biệt chị Linh!

“Từ bé đến giờ con chưa từng phải xa bố mẹ. Con luôn sống trong ấm êm hạnh phúc. Lần đầu tiên con nếm trải nỗi cô đơn và lạc lõng. Đầu biết là sẽ đau nhưng không ngờ nó đau đến thế!”

————End Flash Back————

Họ bỏ tôi đi một cách phũ phàng...không liên lạc...cho đến bây giờ tôi vẫn không thể hiểu được lí do của họ.Ừ,Ừ thì tốt,tốt quá rồi.Tốt đến nỗi phải vứt bỏ đứa con gái này để đến đó.Giả dối.Tất cả chỉ là nguy biện,họ ghét tôi ngay từ lúc tôi sinh ra,họ ghét vì tôi là cái gánh nặng,là hậu quả của một phút tuổi trẻ.Tôi cũng ghét,tôi hận.Hận lắm chứ nhưng muốn hận cũng không hận được.Vì tôi đã yêu họ quá nhiều,đã sống vì họ.Hic”.

Tôi hững hờ đưa tay hứng những giọt nước mưa.Cả người tôi sũng nước,mắt mờ đặc,đầu óc chao đảo,tôi khụy xuống.Trước khi lịm đi tôi chỉ kịp thấy một bóng người vội vã chạy đến và gọi tên tôi.

...

6. Chương 6

CHAP 6 : QUÁI ĐẢN!!!

Đầu tôi nặng trĩu,người nóng rẫy,mồ hôi chảy ròng,trong cơn mê sảng tôi nhận ra con người ấy,con người tôi vừa mới quen chưa đầy 24 giờ.

...

...

...

...Tôi mở choàng mắt nhìn ra xung quanh.Một căn phòng lạ,không phải phòng tôi.Và...tôi đang mặc một...cái áo sơ mi nam.Nhưng tôi không cảm thấy có cái gì “kì lạ” hay “bất ổn” trong người cả.Nhớ lại tối hôm qua,tôi cũng an tâm phần nào.

Thả chân xuống đất,tôi giật mình nhận ra,chân tôi đã được băng bó lại cẩn thận.Xỏ vào đôi dép trong nhà,tôi rón rén đi ra ngoài.

Liếc vội cái đồng hồ:6h10’.

Hôm nay có phải đi học không ý nhỉ?

Tôi lượn xuống tầng một,anh ta đang...làm bếp,mặc tạp dề nhìn yêu phát khiếp!

-Dậy rồi đấy à?Ăn sáng rồi thay đồ mà đi học.

-Này,sao tôi lại...ở nhà...anh?

-Thay đồ xong rồi tôi nói cho.

-Này anh,ai thay đồ cho tôi đấy?

-Tôi.

-Cái gì cơ?????

-Tôi nói là tôi thay.

-...

-Đùa thôi

-Anh...là cái loại người gì thế không biết!Vậy ai?

-Chị giúp việc.

-Ừm!

Tôi chạy lăng xăng đi tìm đồng phục của tôi.Anh ta đã giặt sạch sẽ và sấy khô rồi.Cũng chu đáo phết đấy chứ!

-Bây giờ thì trả lời đi.

-Bạn cô nhắn tin cho tôi. (cái này là vì lúc tôi gọi cho Trang bằng máy của anh ta thì Trang đã kịp lưu lại)

-Anh có quyền không đến mà?

-Tôi không đến chắc bây giờ cô chẳng còn đủ sức mà ngồi đây lảm nhảm đâu!

-Tôi không bắt anh đến!

-Tôi thích,được chưa?

-Anh buồn cười nhỉ?Tưởng anh không quen biết tôi cơ mà!

-Tôi chỉ thương hại thôi.

Tôi đờ người,anh ta vừa phát ngôn cái gì thế nhỉ?

-Cảm ơn.

Anh ta tròn mắt nhìn tôi.Trên mặt hiện rõ dòng chữ “Cô ta bị làm sao thế nhỉ?”

-Cảm ơn lòng thương hại cao cả của anh.Cao cả đến nỗi cứu một người “không quen biết” mà không sợ người ta gạt anh.

-...

-Tôi ghét anh!

-...

-Tôi nợ anh hai lần,dù không phải tôi ‘vay’.Nhưng tôi hứa sẽ trả anh sòng phẳng.

-...là cô nói...

-Đúng,là tôi nói.Con người tôi rất tôn trọng lời hứa nên anh không phải lẩn tránh gì cả.

-Vậy tốt rồi!-Anh ta reo lên.

-Nợ này trả sau.Giờ tôi phải về đi học. Tôi bỏ đi.Nhưng khổ nỗi cổng nhà anh ta làm bằng...titan.(__ __”) Cao 3 mét.Chả lẽ lại vào kia xin anh ta ra mở cổng???

Vậy là tôi...ngồi xuống.Hôm nay là ngày đi học thì đương nhiên anh ta cũng phải đi học.Mà anh ta đi học thì tất nhiên là phải mở cổng .Ngồi đây đợi anh ta mở rồi mình ra.

Tôi gật gà gật gù,đầu tôi vẫn còn choáng váng nhưng chân thì đã đỡ nhức,có thể đi bình thường được rồi!

-Tưởng cô về rồi mà?

-Ai mở cổng à về.

-Không phải là cô muốn ở lại nên mới không kêu tôi ra mở đấy chứ?

-Kệ anh đấy,bây giờ có mở không?

-Không.

-Chẳng lẽ anh muốn tôi ở lại đây?

-Không.

-Này,tôi bực rồi đấy nhá!Anh thật là buồn cười.Anh có giúp thì cũng vừa phải thôi chứ.Không phải anh viện cái lí do giúp tôi mà muốn làm gì thì làm đâu.Giờ có mở không???

-Cô mới là người buồn cười!Tôi bỏ công bỏ sức ra giúp cô.Cô đã không cảm ơn thì chớ lại còn **** tôi là thế nào nhờ?Còn ra thế thống gì không????

-...

Anh ta ấn nút mở cổng rồi quay sang tôi:

-Bây giờ thì về đi!

-Cảm ơn...

Tôi nói rất nhẹ,giọng lạc vào trong gió.Không biết anh ta có nghe thấy không nhưng tôi cảm thấy rất thoải mái và...vui.Không hiểu tại sao cãi nhau với anh ta vui đến vậy.

—Profile—

-Tên:Vương Hồng Quân

-D.O.B 18/2

-63kg/1.84m

-Đặc điểm nhận dạng : Tóc nâu.Mắt màu xám.

7. Chương 7

CHAP 7 : TIỂU SỬ HOÀNG HÀ MY

Tôi bước thật nhanh.Nhà anh ta rất gần nhà tôi,chỉ cách một quãng phố.Tôi đi về phía nhà tôi nhưng cửa vẫn khoá.Sau vụ này tôi phải đi đánh một cái chìa khoá nhà nữa mới được.

...

Tôi thấy bóng Trang đằng xa...Trang chạy về phía tôi.

-Xin lỗi,dêm qua tớ ở lại nhà một người bạn.Bạn cũ thời cấp 2.Kim Anh đấy,cậu có nhớ không?Bạn ý cũng học cùng lớp với bọn mình.À.Quên mất,CẢ NGÀY HÔM QUA CẬU ĐÃ ĐI ĐÂU VẬY HẢ ??????

-Đi chơi...Tôi gặp lại bạn cũ ở cổng trường,cô ấy kéo tôi đi luôn.Hà My đấy!Cô ấy vừa về nước được 2 hôm.Bây giờ My xinh ra nhiều lắm.Cuộc sống cũng tốt nữa.Bố mẹ nuôi của cô ấy rất thương cô ấy. Tôi ngủ lại nhà My dêm qua luôn.Một căn nhà nhỏ xinh tiện nghi như nhà bọn mình ấy.Hai bác Meral mua cho cô ấy!-Tôi vừa nói vừa vẫy tay bảo Trang đưa cho cái chìa khoá.Nói dối Trang,đây không phải lần đầu.Ba ngày trước tôi cũng có gặp Hà My.Bạn ấy hẹn tôi đi chơi và nhờ tôi làm hướng dẫn viên luôn.Vì “Việt Nam giờ khác quá!”

-Vậy à.

-Nhanh lên nào,chúng mình muộn học mất!!!Khoá cửa nhé!

-Ok,đi đi.

Tôi vợ vội cái cặp chéo để trên bàn học rồi chạy thật nhanh đến trường.Nhà tôi gần trường nên đi bộ cho gọn nhẹ thôi.

—Profile—

-Tên : Hoàng Hà My.

-Tên Mỹ : Selri Meral

-D.O.B : 14/10

-Đặc điểm nhận dạng : Nụ cười toả nắng (dù đã lâu lắm rồi không còn cười nữa)

Hà My là bạn rất rất rất rất thân của tôi thời cấp một.Có lẽ thân hơn cả Trang nữa cơ.Tôi với My thời đó như hình với bóng,đi đâu cũng phải đi với nhau,làm gì cũng phải làm cùng nhau...Có lẽ,đối với tôi,tình bạn ấy là tình bạn đẹp nhất,trong sáng nhất,ngây thơ nhất và hạnh phúc nhất...

Nhưng... trên đời chẳng có gì là vĩnh cửu,không có gì tồn tại mãi.

Cuối cấp một,vào một buổi chiều,định mệnh đã đem bố mẹ rời xa My mãi mãi.

—Flash Back—

-Em Hoàng Hà My!

-Dạ...

-Có người gặp em này!

-Vâng!

“Linh này,hôm nay tớ thấy nôn nao sao ỳ.Linh cảm một chuyện xấu sắp xảy ra.Tớ còn suýt nữa rơi mất dây chuyền của mẹ nữa!”

-Cháu là Hoàng Hà My?

-Là cháu.

-Đi theo ta...

-Đi...đâu ạ?Mà ông là...

-Vào bệnh viện.

-Tại...tại...sao ạ?

-Bố mẹ cháu...xảy ra chuyện rồi.

-Sao...có thể...Bố mẹ bị làm sao ạ?

-Họ bị tai nạn ô tô...nhanh lên đi nếu cháu muốn gặp họ lần cuối!

“Linh à,cả cuộc đời tớ...chưa bao giờ tớ thấy đau thế này.Cảm giác như mình là một đứa con hư bị bố mẹ quăng lại vậy...Tớ hư lắm phải...không?”

-Con gái à...con phải mạnh mẽ nhé.Không có bố mẹ bên cạnh chăm sóc cho con nữa rồi...con hãy sống thật tốt...sống trọn vẹn cuộc đời mình...và...sống cho cả...bố mẹ nữa...

-Hà My...bố mẹ yêu con nhiều lắm...nhưng không thể ở bên con đến hết đời được...đó là điều bố hối tiếc nhất...nhưng con hãy luôn tin rằng bố mẹ con luôn ở bên cạnh con...dõi theo từng nhịp sống của con...Hoàng Hà My...mãi mãi là con gái của Hoàng Lâm và Hà Ngọc Lan...không bao giờ có thể thay đổi được đúng không...con?

-Con cũng yêu bố mẹ lắm...con...muốn đi cùng bố mẹ cơ...con không...hức...con không muốn phải ở lại...hức...một mình...

-Không được đâu...mẹ đã nói rồi...con phải sống...sống thay phần bố mẹ nữa...nhớ lời bố mẹ dặn nhé con...bây giờ bố mẹ phải đi rồi...tạm biệt Hà My... -Khôngggggggggg...!!!Bố mẹ phải ở lại với con...

“Hoàng Linh ơi,từ bây giờ tớ không có bố mẹ nữa...tớ là đứa mồ côi rồi...nhưng không sao đâu...tớ sẽ không khóc đâu...vì...tớ còn bạn thân Hoàng Linh của tớ cơ mà...”

-Tôi hận ông!Tôi hận các người...Tại sao?Bố mẹ tôi đâu có lỗi gì đâu...sao các người lại giết họ?TẠI SAO???

“Tớ buồn quá! Giờ tớ chỉ còn cậu là bạn thân, là người cuối cùng tớ cảm thấy tin tưởng... đừng bỏ rơi tớ nhé.”

-[Linh ơi, bố mẹ tớ... mất rồi! Hức... hức...]

-Cái gì??? Cậu đang ở đâu???

-[Bệnh... hức... viện...]

-Đợi. Tớ đến ngay.

“Tớ kể cho cậu chuyện này nhé: Gia đình Meral – là người đã... đâm phải bố mẹ tớ ý - nhận tớ làm con nuôi. Tớ sẽ sang Mỹ cùng họ...”

-Hà My, ôm tớ nào. Tớ sẽ nhớ cậu nhiều lắm!!! Nhớ phải liên lạc về cho tớ nhé!

-Yên tâm. Khẩu hiệu của chúng mình là gì nào?

-BEST FRIENDS FOREVER...

-Đúng thế, Vũ Hoàng Linh và Hoàng Hà My là bạn thân mãi mãi...

“Tớ phải đi rồi. Nhưng tớ sẽ không quên cậu đâu. Tớ sẽ thường xuyên về thăm cậu. Nhớ cậu nhiều, bạn... thân...”

—End Flashback—

Quả thật lúc đó tôi chưa thể hiểu thấu nỗi đau của My... nhưng bây giờ thì hiểu rồi...

8. Chương 8

CHAP 8 : KHI NGƯỜI CŨ MANG TÌNH YÊU XƯA TRỞ LẠI.

Tôi bước qua cổng trường, những tiếng hú hét từ đâu vang lại... Chẳng nhẽ mình vừa đi học được một ngày mà đã có Fan rồi hay sao????

Một đứa con gái lác cắc ** đồn đồng đánh bước đến trước mặt tôi. Nhìn mà buồn nôn buồn ọ. Đứa con gái lớn tiếng :

-Mày tên gì?

-Cậu hỏi ai đấy? Tôi nhớ là tôi chưa từng quen biết cậu.

-Trả lời đi.

-Cậu không có mắt à? Cái bảng tên lù lù ở đây?

-Xem nào... Vũ Hoàng Linh à? Tên hay nhỉ! Ừm, chiều nay đúng 4 giờ ra chỗ khu nhà cũ đằng sau trường. CHÚNG tao có chuyện cần nói. -Tôi lia mắt ra đằng sau con nhỏ, năm đứa con gái đáng vẻ tiểu thư nhưng khuôn mặt thì rõ ràng là dân anh chị. Mặc kệ chứ, tôi thì có gì mà phải sợ.

-Nếu tôi không đến...?

-Con bạn thân của mày sẽ là vật thế thân!

Sững sờ, mặt tôi đành lại nhìn bọn chúng. Ba năm trước tôi đã từng hứa là sẽ bảo vệ Trang đến khi không thể nữa nên tôi nhất định phải xử bọn này ra ngô ra khoai.

-Ok, tôi sẽ đến. Nhưng nếu Trang có bị mất mát cái gì thì các người không xong với tôi đâu.

-Không thành vấn đề.

-Mà còn nữa. Cho tôi biết lí do.

-Lí do gì?

-Lí do tôi phải gặp các người?

-Đến rồi biết!-Lũ con gái lườm ngýt một hồi rồi quay lưng bỏ đi.Một lũ dở người!

-“Vương Hồng Quân đúng không?”-Suýt nữa tôi phun ra lời đó nhưng đã kịp kiềm chế.

Tôi bước nhanh vào lớp sau khi đã thoáng thấy bóng Trang ở đằng sau.Cái bóng yếu đuối mỏng manh chỉ chực để gió thổi bay mất. Tôi chọn bừa một chỗ trống trong lớp và ngồi vào.Lúc tôi vừa thả mình xuống ghế thì có một vật thể lạ đứng đằng sau tôi và hắng giọng :

-Ề hèm...Bạn ơi,đây là chỗ của tôi.

Tôi quay mặt và ngược lên để nhìn.Một cậu con trai,một hot boy nữa.Ngó quanh quất thấy chẳng còn bàn nào trống nữa,tôi đành phải lùi vào trong cho cậu ta ngồi.Bàn tôi ngay sát cửa sổ,khung cảnh trường học rõ là đẹp mà lại phải ngồi bên cạnh một thằng con trai.Cả cuộc đời đi học tôi chưa ghét ngồi cạnh con trai.Cực kì ghét luôn.Vậy mà bây giờ tôi lại tự đẩy mình vào cái hoàn cảnh này.

(_ _)

Trang chạy như bay vào lớp,thở hổn hển.Trang đưa mắt tìm tôi và cười với tôi.Tôi mỉm cười lại với gương mặt méo xệch.Cô nhóc chạy vội vào chỗ vừa đứng lúc trống vào học vang lên.

Cô giáo vào lớp.Mặt hình sự,dáng vẻ nghiêm khắc,đôi mắt nhìn lướt cả lớp,toát lên khí chất lạnh lùng,đôi mắt ấy dừng lại ở chỗ của tôi.Cô lên giọng :

-Em nào tên là Vũ Hoàng Linh?

-Là em ạ.-tôi đứng lên.

-Cho tôi biết : Lí do em không có mặt ở lớp hôm qua.

-Thưa cô,em bị trật khớp chân nên không đi được ạ.Em cũng không có biết bạn nào trong trường nên không thể nhờ nhắn hộ.Em xin lỗi.Mong cô bỏ qua cho.

-Thôi được rồi.Em ngồi xuống đi.Lần sau rút kinh nghiệm.

-Cám ơn cô.

-Tôi muốn thông báo về kì thi khảo sát đầu năm.

Cô vừa dứt lời,cả lớp xôn xao hẳn lên.Cũng phải thôi,kì thi thật sự rất không cần thiết.Vừa mới thi tuyển sinh vào cấp 3 xong lại thi khảo sát là sao?Kết quả tuyển sinh không nói lên được gì à?

-Trật tự!-Cô gõ thước rầm rầm-Kì thi do nhà trường đề ra nhằm đánh giá năng lực của học sinh.Kết quả của kì thi sẽ đánh thẳng vào học bạ.

Cả lớp rộ lên những tiếng kêu bất bình...

-Trật tự!Nghe tôi nói nốt!-Cô nghiêm giọng,ngừng lại một chút rồi nói tiếp-Khảo sát ba môn Toán,Văn và Ngoại Ngữ.Nhà trường sẽ dựa vào điểm trung bình mà xếp lớp cho các em...

Blah blah blah...cô ý còn nói rất nhiều...rồi có việc và đi ra ngoài mất...

-Cậu ơi...cho tôi hỏi chút!-Tôi khều tay cậu bạn bên cạnh,cố gắng bắt chuyện. -Ừm?-Cậu ấy quay sang,mắt chiếu thẳng vào mắt tôi.Mắt cậu ấy màu nâu sáng rất đẹp.Đôi mắt đó là đôi mắt của một người mà cả đời tôi không quên...

-Lớp trưởng lớp này là ai vậy?

-Một cô gái.Tên Đặng Ngọc Phương.

-Có thể chỉ cô ấy cho tôi được không?

-Ngồi bàn 2 dãy ngoài.Tóc ngắn.Đeo kính.

-Vậy còn cậu?

-Tôi sao?
 -Cậu tên gì?
 -Phong.
 -Trịnh Thanh Phong?
 -Ừm.-Cậu ấy chẳng có vẻ gì ngạc nhiên cả.
 -Cậu có bạn gái chưa?
 -Rồi
 -Cô ấy tên là gì?
 -Ngọc Ánh.
 -Có...tốt với cậu không?
 -Tốt.Yêu thật lòng.-Cậu ấy kì lạ thật.Người khác mà bị tôi hỏi như thế chắc cứ nhặng lên rồi.Nhưng tất cả cũng chỉ là vì...

9. Chương 9

CHAP 9 : KHI NGƯỜI CŨ MANG TÌNH YÊU XƯA TRỞ LẠI.(p2)

...tôi vừa phát hiện ra một điều thú vị.

-Cậu bị mất trí nhớ đúng không?

-Sao...bạn biết?

-Đoán thôi.Nhưng...từ bao giờ?

-Nửa năm trước...

-Cậu có còn nhớ chút nào về quá khứ của cậu không?

-Không hề...tôi còn không sống cùng gia đình...

-Ừm...vậy à?

-...

-...

-Bạn trông rất giống...

-Giống ai?

-Tôi nói cái này bạn đừng nghĩ tôi điên nhé...

-Bình thường mà.Cứ nói đi!

-Trong mớ kí ức của tôi luôn chập chờn hình ảnh một cô gái ...Cô ấy đẹp...dịu dàng và thanh khiết...Cô ấy có mái tóc dài,nụ cười nhoà nắng...và...đôi mắt màu hổ phách.

-Vậy thì sao?

-Cô ấy trông rất giống bạn.

-Tôi biết.

-???

-Tôi biết cậu.Quen cậu.Hiểu cậu và đã từng là bạn thân nhất của cậu.

-Thật à?

Dây chuyền hình ngôi sao có khắc chữ PL của cậu ấy và tôi.Từng dòng kí ức dội về tâm trí tôi...kí ức 11 năm đầu đời... —Flashback—

-Cả nhà tối nay đi ăn cùng nhà chú Danh nhé.Chú là bạn bố,sắp thành hàng xóm nhà mình đấy.

-Yê,được đi ăn nhà hàng!!!

-Vậy con đi sửa soạn đi.7 giờ ta sẽ có mặt ở đó.Nhà hàng Pháp trên đường DQL.

-Vâng ạ.

“Lúc đó tôi còn chưa có khái niệm con trai-con gái.Chỉ biết chơi với cậu vui thì chơi thôi.”

-Phong hâm!

-Hửm?Sao nói tở hâm???

-Không...biết!

-Linh hâm!

-Hay nhỡ?

-Ừ...À mà này,tuần sau vào lớp 1 rồi đó!!!

-Ồ,thì sao?

-Không biết lớp 1 như thế nào nhỉ?

-Kệ nó,đi chơi đi.

-Trường mới...lớp mới...bạn mới...

-PHONGGGG!!!

-Hử...à...ơi?

-Đi chơi!

-Chơi đâu?

-Đi đánh nhau.

-Linh ơi,cậu chẳng giống con gái gì cả...như con trai ỳ.Tớ gọi cậu là LinhBoy nhé?

-Ừ...OK...tên hay thế...cảm ơn...

-...ha...ha...cậu buồn cười thật đấy...

-Chẳng có gì buồn cười cả...mà này...tớ gọi Phong là Wind nhé?

-Wind...là gió à?

-Ừ...Phong là Gió mà...

“Cậu là thằng nhóc ngố nhất trên đời...là bạn thân đầu tiên của tôi...người duy nhất tôi tin tưởng sau bố mẹ...”

-LinhBoy!Đi đá bóng!

-Đây,xuống ngay!

-Lâu thế!!!

-Đợi một tí thôi mà!!!

-Nhanh lên!!!

-OK...2 giây.

“Tôi có một bạn thân nữa.Bạn ấy tên Hà My.Hà My vui tính cực kì luôn.Tôi quý bạn ấy lắm!”

-LinhBoy có đi đánh nhau với tớ không?Bên tớ đang thiếu người.

-Xin lỗi.Tớ không đi được đâu.Tớ hẹn Hà My đi học đàn rồi.

-Vậy thì thôi.

-Xin lỗi Wind.

“Mình càng ngày càng tách nhau ra nhỉ?Tôi không hay đi chơi với cậu nữa,tôi nữ tính hơn,tôi lạnh lùng hơn,tôi xa Wind nhiều hơn.”

-Wind,Hà My đi mất rồi!

-Vậy càng hay,Linh có thể...

-TÔI GHÉT CẬU,sao cậu có thể nói thế được...Hà My rất quan trọng với tôi cơ mà!!!

-Không phải vậy...để tớ...

-KHÔNG MUỐN NGHE!!!

“Sau này tôi đã vô cùng hối hận vì câu nói đó...”

-Linh ơi!Ngày mai gia đình chú Danh chuyển đi rồi...con...

-ĐI ĐÂU CỐ Ạ???

-Đừng có ngắt lời bố thế chứ.Chú ấy bảo sẽ đi Mỹ và định cư luôn bên đó.

-Họ có về đây nữa không?

-Có thể thỉnh thoảng họ sẽ về...

-Vâng...

“Tôi không được nhìn thấy cậu nữa.Bây giờ mới hiểu...cậu cần những ngày cuối ở VN bên cạnh tôi...vậy mà tôi lại...”

-LinhBoy!

-Phong!

-Sao lại gọi tên tớ?Không thích gọi Wind nữa à?

-Sao Phong lại...đi?TẠI SAO KHÔNG NÓI CHO TÔI????

-Sao xưng hô kì vậy?

-TRẢ LỜI ĐI!

-Tớ...không...

-Tại...sao...hức...hức

-Đừng khóc nữa...Tớ nói...được chưa?

-...hm?

-Bố mẹ tớ...li dị rồi...

-Sao...ơ?

-Tớ phải sang Mỹ với bố... -Xin lỗi...tớ không biết...

-Không sao...à...cho Linh này...

-Cái gì vậy?

-Đây chuyện đôi...

-Cho tớ...để làm gì?

-Cái này tớ dốc tất cả số tiền tiết kiệm để đặt làm đây... thấy không...trên này khắc chữ L này...cái của Linh có chữ P...Hai cái ghép vào nhau sẽ thành một...

-Một ngôi sao hoàn chỉnh...

-...đúng rồi...

-Trông tinh xảo nhỉ? Chắc đắt tiền lắm...

-Để Linh luôn nhớ đến tớ thì mất chút tiền cũng chẳng sao...Linh có thích không...?

-Không cần cái này thì tớ cũng sẽ nhớ Phong mà...nhưng...dù sao thì...nó đẹp lắm...

-Ừ...

-Tớ chẳng có gì cho Phong cả...

-Đâu có cần...

-Sau này nhất định Phong phải quay lại nhé!

-Tớ hứa...cho tớ gọi tên Linh lần cuối nhé?

-Ừm...

-VŨ HOÀNG LINH...TIỂU THIÊN...LINHBOY...

-Phong nói gì vậy?

-Tôi...tên Trịnh Thanh Phong...tôi thề cả đời sẽ chỉ yêu và bảo vệ một người...Vũ Hoàng Linh...

-.....Phong.....

-Sao? Bất ngờ không?

-Tôi...sẽ đợi...

“Tôi đợi Phong 6 năm...6 năm chưa phải là dài nhưng cũng đủ làm trái tim tôi chai lì hơn...để đợi Phong...tôi có thể đợi cả đời... nhưng Phong có còn nhớ đến tôi không?”

——End Flashback——

-Này bạn...

10. Chương 10

CHAP 10

-Này bạn...

-...

-...bạn ơi...

-...

-Linh ơi...

-HUH?WIND?

-Wind? Là Gió à? -Cậu ấy lại vô tình nhắc tôi nhớ đến...

-Ngày xưa...

-Bạn sao thế?

-...Hơ...à...không sao...đang nhớ lại một số chuyện...

-Về tôi à?

-...a...ừm...về cậu...

-Có thật không?

-Cái gì thật?

-Bạn là bạn thân của tôi ấy?

-...hm...ha...ha...tôi đùa đấy...không ngờ cậu cũng tin...

-Tôi đâu có tin...

-...

-...

-Nhà cậu ở đâu?

-Số nhà 300 phố KIM MÃ, Hà Nội...

-Cái gì? -Phong vừa nói cái quái gì??? Chẳng phải đấy là...

-Đùa thôi...nhà tôi ở khu biệt thự ĐK, nhà số 23...

-Khu biệt...thự...ĐK á?

-Ừm...sao?

-Nhà tôi cũng ở đó đấy...số nhà 21...ngay...cạnh...nhà cậu...

-Ngạc nhiên thật đấy! Bạn sống một mình à?

-Không. Tôi sống cùng bạn thân của tôi...cô nhóc ngồi bàn 4 kia kìa...mắt một mí đấy...

-Ra vậy! Mà này...

-Hửm?

-Bạn thú vị thật đấy!

-A...Thích tôi rồi chứ gì?

-Ồ, thích rồi!

-Thôi đi nhá! Tôi không mắc lừa nữa đâu!

-Tôi nói thật!

-Cậu đùa!

-Thật!

-Không lừa tôi được đâu...

-Ừ, không lừa được!

-Hay nhỡ!!!

Cậu ấy vẫn như ngày xưa...ngổ tào...^^...Nhưng cậu ấy không còn nhớ tôi nữa...cũng như lời hứa 5 năm trước...tôi có thích cậu ấy không??? Tôi cũng chẳng biết. Chỉ thấy quý cậu ấy...thích tâm sự với cậu ấy. Ngày xưa...tôi nói “đợi” là muốn đợi cậu ấy trở về để chứng minh tình cảm ấy... — Profile —

-Tên : Trịnh Thanh Phong

-D.O.B : 19/5

-59kg/1.81m

-Đặc điểm nhận dạng : Cổ đeo dây chuyền một nửa ngôi sao khắc chữ L.

“Tùng...”

Tan học rồi,cả sáng đến lớp chả học gì cả...tôi chỉ ngồi nói chuyện phiếm với Phong...mà công nhận cậu ấy kiên trì thật...nghe tôi nói tào lao trên trời dưới đất bao nhiêu chuyện linh tinh mà vẫn nhiệt tình hưởng ứng mới kinh chứ...

Ờm,mà Trang đâu nhỉ???

“...pi...pi...”-chuông báo tin nhắn.

Tôi lôi máy ra xem.Trang... “Linh.To ra ngoài ăn trưa với K.Anh, xin lỗi vì k. o lại với câu dc! Nua tiếng nua gap lại o trường nha...”

Ack,may mà Trang nhắc,không tôi đã quên mất bữa trưa ở trường rồi.Chiều còn phải học ba tiết nữa chứ!

Tôi đi thang máy xuống tầng tin.Giờ ăn đã bắt đầu từ 15 phút trước nên hành lang lẫn thang máy đều vắng tanh vắng ngắt,khác hẳn với cái cảm giác náo nhiệt trước đó vài phút.

Tôi đưa tay lên định bấm nút thì một bóng người lướt qua tôi đi vào trong,mùi hương dịu nhẹ tỏa ra từ con người ấy...Làm sao mà lẫn đi đâu được!Tôi vội chỉnh lại tư thế và ngược lên nhìn cậu ấy...

-Tú xuống ăn trưa à?-Hic,mình là một đứa không biết nói chuyện. .

-Ừ.Linh cũng vậy?

-Ừm.

Vừa đúng lúc thang máy xuống đến tầng 1.Tú bước nhanh vào tầng-tin.Oài,dáng cao ngạo!Tôi cũng vội ra khỏi thang máy trước khi nó đóng lại.

-ĐỨNG LẠI!

-...

Ashiiii,giật cả mình!!!

-Cô bé nghĩ chỉ cần một lời xin lỗi là xong à?

-...ĐÚNG...đúng vậy đấy!

Wa,1 vs 1,một thằng con trai đi ăn hiếp một đứa con gái đánh đá.

-Nếu chỉ xin lỗi là xong thì sinh ra pháp luật và cảnh sát để làm gì chứ?

-Hm,bắt tội phạm giết người hay buôn ma túy chẳng?Tôi cũng chẳng biết!Nhưng có vẻ như tôi không nằm trong phạm vi ấy.

Một con nhóc có cá tính!

-8 triệu!

-Hửm?

-Đôi giày này có giá 8 triệu!

-Đắt nhỉ?Nhưng chẳng đẹp gì cả!

-Nguyễn Thuỳ Trang 10A?

A,con nhóc bạn mình đây mà.Không hổ danh bạn thân!^^

-Sao...à...Đặng Nhật Anh...ừm...một...à không...mười một B...xin lỗi,bảng tên của anh mờ quá...tôi nhìn không rõ...

-Mới vào trường mà không có chút lễ độ nào hết!Cô bé sẽ phải trả giá đắt cho hành động ngày hôm nay...nên hãy nhớ cho kĩ cái tên này nhá!-Nói dứt câu thằng cha đó quay lưng bước thẳng,không thèm nhìn đường nên suýt tông phải...cái cột.^^

Ehh,tôi còn ở đây thì Trang không phải quỳ dưới chân ai hết... Tôi rẽ đám đông đến chỗ Trang và lôi Trang đi...có vẻ như Trang đã thành người nổi tiếng...mà khoan...ai đi đằng sau gã vênh vào đấy nhỉ?Chẳng phải người hôm qua...à...Vương Hồng Quân.

-Linh xinh!

-Ừ,xinh!Hình như cậu không bao giờ nghe lời tôi dặn...

-Xin lỗi...lúc đó tớ hơi nóng chút!

-Cậu không sợ lũ Fan của thằng cha đó xông vào băm nát cậu ra à?

-Có...nhưng chút thôi...vì tớ đã có cậu rồi mà.^^

-...haizz!

-Ừm.À...tớ bảo...

-Gì?

-Chủ Nhật...đi chơi...

-Đi đâu?

-Để tớ nói nốt đã nào!!!Tú...rủ tớ với cậu đi.

-Ừm.Vậy mình đi ha?

-OK.

-^^

-Mà...cậu...với cả cái thằng tên...gì nhỉ...à...Phong quen nhau à?

-Không...thực ra thì...ngồi chán quá nên tôi mới bắt chuyện với thằng đó.^^

-Ồ...lúc này tớ ăn trưa xong quay lại thì bị một đám con gái chặn ở sân...chúng nó nói linh tinh cái gì á...liên quan đến cậu...chẳng biết nữa...cậu có biết chúng nó không?

-Không...tôi chả quen ai trong trường này cả...ngoại trừ Phong cả!-Tôi đã nói tôi là một đứa có tài “nói không đúng sự thật” chưa nhỉ???

-Um...thế thôi...

Ehh,thái độ kì lạ vậy...hình như cô nhóc bị bọn choai choai uy hiếp tinh thần thì phải...cá tính của Trang trái ngược hẳn với tôi.Trang không giữ bí mật được lâu đâu.

-Cậu hứa gì với tôi rồi nhỉ?

-Hứa gì?

-Bất cứ chuyện gì cũng phải nói cho tôi...

-Ừm,tớ đâu có giấu cậu cái gì đâu?

-Nguyễn Thuỳ Trang?

-Đừng như thế mà.Làm ơn...tha cho tớ

-Không nói?

-Ừm...

-Cậu tưởng cậu không nói thì tôi không biết à...

-Tớ không muốn mà!-Nhìn Trang như sắp khóc.

-Okay...okay...không nói thì thôi...tôi biết rồi!

-Hic,cậu như sắp khóc!

-Tôi sẽ coi đó là một lời khen.

-Hiiii.

Hắn là cô nhóc có vấn đề gì rồi.Và chắc chắn có liên quan đến bọn con gái “choai choai”.Chắc lũ đó dọa nạt gì cô nàng rồi.Trang luôn tỏ ra mạnh mẽ đánh đá nhưng thật sự thì rất dễ khóc,rất yếu đuối và luôn cần một người ở bên cạnh.

Ui,không hiểu tại sao hai đứa tôi lại chơi với nhau được nhỉ???

-Trưa nay cậu ăn gì?

-Không...biết!-Ack,quên mất ăn trưa...hic,đói!

-Hắn hỏi đi!

-Pizza.

-Oh,Ok,ăn ở đâu?Căng-tin trường mình làm gì có?-A,con bạn của tôi hôm nay nổi máu thám tử.Ack,thám tử Nguyễn Thùy Trang rất là ngây thơ trong sáng.Hii.

-À...ừm...sáng nay tớ mua chỗ SC...rồi mới đến trường...^^

-Ờ.

11. Chương 11

CHAP 11

Tan học : 3 giờ 15 phút.(Chúng tôi có 3 tiết chiều.Bắt đầu từ 1 giờ)Học sinh khối 10 nhốn nháo ầm ỹ hết cả lên.May mắn làm sao,không phải cả trường tan học cùng một lúc.Khối 11,12 học đến tận 4 giờ cơ.

-Trang ơi!Bảo này.-Tôi cô chen người đến gần Trang.Hic,làm gì mà phải hò hét đến thế cơ chứ.Lũ điên.

-Gì?

-Về nhà trước đi.

-Huh?Tại sao?

-Tôi đi chơi.

-Eh,không cho tớ đi với.

-Xin lỗi.Không được.Xe chỉ chở được hai người.

-Đi với ai?

-Chị họ.Đi Shopping ý mà.

-Ừm,vậy tớ về nha.^^-Trang nhìn tôi bằng một đôi mắt đầy nước.

-Hii.Tôi cảm thấy rất tội lỗi.Đừng trưng bộ mặt đó ra mà!!!

-Oh,được rồi.Vậy tớ rủ Kim Anh đi chơi.Bye.

-Okay,đi đường cẩn thận.

Trang đã đi.Thanh toán xong một món nợ.Không còn việc gì để làm trong lúc chờ đợi nên tôi đi dạo quanh trường.Một vòng.Dù gì thì từ khi đến đây đã có khi nào tôi có đủ thời gian để tìm hiểu cái trường này đâu.A,mới có hai ngày thôi mà sao dài thế!!!

*T.g : Mình không miêu tả nổi cái trường này đâu thế nên độc giả cứ hình dung theo trí tưởng tượng nhé!Nó cũng giống như bao trường cấp ba khác thôi mà.^^

Oa,trường rộng thật đấy.Có cả khu sinh học rồi nhà kính nữa kìa!Ui,cả phòng dụng cụ-thể dục này,phòng chức năng này.Cái căng-tin to đùng thế kia bao nhiêu là máy bán hàng tự động.Sân sau vắng tanh vắng ngắt,góc cuối có cái nhà kho cũ xập xệ tồi tàn không-bao-giờ-được-sửa.Bảo sao chỗ này là nơi hành xử của dân anh chị trong trường.Eh,đây là cái chỗ tôi đi lạc vào sáng hôm qua mà,rồi “được” tên dở hơi kia hành hạ đủ trò ầy.Chết,tôi vẫn còn nợ hân.Điên mất thôi,bỏ đi,không ngờ mình cũng có ngày bị lạc chứ!!!AAAAAAAAAAAAAA,mặc kệ!

Tôi yêu cái vườn trường rồi đấy!!!Rộng ơ là rộng mà rõ lắm cây xanh.Đã thế lại có tận hai hàng ghế đá dài dằng dặc và mấy cái xích đu rõ đẹp.Oa,nhắm mắt lại để tận hưởng một phút bình yên!Hi.

Ồ,nhưng mà chả thấy bình yên gì cả.Tôi nghĩ thấy âm khí ở đâu đấy quanh tôi.

-Đi đâu đấy?

Asshii,giật cả mình!Á à,lại là tên dở hơi Vương Hồng Quân.Người chết với ta!

-Đồ điên!Vương Hồng Quân là đồ điên.

-Ồ,em “lịch sự” thế nhỉ.Vừa mới chạm mặt chưa chào hỏi gì đã **** người ta điên.

-Ack,anh thì có kém gì đâu!Mà cái kiểu xưng hô của anh buồn cười nhỏ.Lúc thì “cô” lúc thì “em”.Điên quá còn gì!!!-Tôi vừa nói vừa phủi một cái ghế đá để ngồi.

-Ồ,khi nào cẩu thì gọi là “cô”,nhìn dễ thương thì gọi là “em” .^^.Hay muốn tôi gọi thế nào nữa???-Anh ta cũng ngồi xuống,cạnh tôi.

-Thôi khỏi.Eh,mà...dễ thương á?

-Uh,dễ thương mà...trông yêu lắm ý!!!

-Grrr,anh...đúng là điên!Gần 16 năm sống trên đời chưa có ai nói tôi dễ thương cả.Anh là duy nhất đấy!

-Huh?Thế à?Thế là em chưa có người yêu,đúng không?

-Yep.Chưa có người yêu.Tại ai cũng bảo tôi giống con trai quá.

-...bây giờ thì thành con gái rồi.

-Eh,không.Sao anh lại nghĩ thế cơ chứ!!!

-Không đúng à?Lẽ nào em là “les”?

-Không phải!Nhưng tôi ghét người ta nói tôi xinh gái hay dễ thương hay bất cứ cái gì để miêu tả ngoại hình của tôi mà liên quan đến con gái tôi đều ghét.Trừ mái tóc.

-Ừk,tóc em...đẹp!

-Tôi biết.

-...

-...

-...a...sao em lại ở đây?Vào thời gian này?Khối 10 là phải về rồi chứ?

-Chẳng biết nữa!Có vẻ như tôi thích việc đi dạo quanh trường và tìm được một cái vườn hay hơn việc về nhà ngủ.Thế còn anh?

-Trốn tiết.

-Học sinh cá biệt?

-Không.Học sinh gương mẫu “bị cảm nên phải xuống phòng y tế”.

-Hạng 4.

-Huh?

-Anh xếp hạng 4?

-Tại sao em biết????

-Đoán.

-Em ngộ ha?

-Ừm,ngộ.Bây giờ tôi phải đi rồi.Chào anh nhé.

-Chào em.

Xem nào,4 giờ kém 8 phút.Vườn trường cũng gần sân sau,đi khoảng 5-6 phút là đến mà.Ack,trường rộng kinh.

Tôi nhìn thấy lũ choai choai ngấp nghé ở chỗ nhà kho cũ.Cứ bình tĩnh mà đi,chỉ là một cuộc nói chuyện thôi mà!

-Sớm 3 phút,chà chà,em gái tôn trọng giờ giấc thật đấy!

-Tôi biết!Các chị tập trung vào chuyên môn đi. -Oh,được rồi.Em biết con bé này chứ?

AAA,bọn này chơi đều!!!Lũ đều giả ti tiện.Chúng nó trói rịt tay chân Trang vào cái ghế.Khổ thân.Lại còn bị bơm thuốc mê nữa chứ.Nhìn cô nhóc gật gà gật gù đến tội!Eh,chẳng phải Trang đã về rồi sao?Lẽ nào chúng nó chơi lén?Chị ta...Trần Linh Chi 11B.Lũ Fan của Vương Hồng Quân rồi.

-Okay,bạn thân của tôi.

-Con bé đó làm bẩn giày của Hotboy Nhật Anh.Nó phải trả giá!Cả mày nữa,mày đã quyến rũ Coolboy Vương Hồng Quân.Mày...đã làm gì chứ?Quân nổi tiếng lạnh lùng cơ mà...đồ *****!

-Aha,chị nói những câu còn buồn cười hơn cả phim hài VN.Cái gì mà Hotboy với chả Coolboy.Có mà Hotdog.-Tôi cố tình không để ý đến 3 chữ

-Câm mồm!Tao xử từng đứa một.

-Vậy thả Trang ra rồi muốn xử tôi thế nào cũng được.

-Còn lâu!Cả hai bọn mày cùng chết.

-Tham thế!Tham thì thâm đấy chị à.

“Bộp”-Tôi chop tay chị ta lại.Gỡm thật.Dám tát tôi cơ à?

-Mày...được nhỉ?Vậy thì tao cũng phải được!...Chị em...XÔNG LÊN GIẾT NÓ ĐI!!!

-Okay,tùy chị thôi!

Tôi chỉ đỡ đòn chứ không đánh lại,nhưng cũng đủ làm chúng nó nằm la liệt dưới đất trong 5 phút.Còn chị ta-Linh Chi-mặt mày cau có nhăn nhó.Bò từ dưới đất lên và rút từ trong túi ra một...con dao???Eh,dí vào cổ Trang.AAA,chị chết với tôi.

-Trần Linh Chi!

-Cái gì?-Chị ta quắc mắt nhìn tôi.

-Bỏ nó xuống,Thả Trang ra.Rồi các chị muốn làm gì tôi thì làm.

-Nhỡ mày...

-Tôi...-tôi vội ngắt lời...rất tôn trọng lời hứa.Không phải tôi đã nói với chị rồi hay sao?

-...-chị ta có vẻ đang phân vân ghê gớm lắm.Có gì đâu nhỉ?So với việc hành xử cả hai (nhưng tôi sẽ đập chị ta tơi bời),việc xử lí tôi có vẻ được nhiều lợi ích hơn.Ya,ngu quá!

-Thế nào?Đã suy nghĩ xong chưa?

-Tôi...đang ở đâu đây?Á...dao!

Hơ,Trang tỉnh rồi.

-Okay,Trang tỉnh rồi,để cậu ấy đi.Tôi và chị giải quyết với nhau.

-Mày...ai ày to tiếng ở đây.

-...thả đi...

-Vậy...chị em...cởi trói cho con nhỏ này.-Chị ta hạ con dao xuống.

-Linh!Chuyện gì vậy?

-Tôi sẽ kể sau.Giờ cậu ra ngoài,rẽ trái,đi thẳng rồi rẽ phải.Ra cổng trường thì chạy thật nhanh về nhà nhé.

-Nhưng...

-Không nhưng nhị gì cả!Nhanh lên!

-Khoan...

-Trang!Tôi đếm đến 3 mà cậu không ra khỏi chỗ này ,tôi sẽ không nhìn mặt cậu nữa!-Ha,tôi đánh vào điểm yếu nhất của Trang-tình cảm.

-Ừm,vậy tớ đi...nhớ phải về nhanh nhé!

-Đi nhanh đi!

Đợi Trang khuất khỏi tầm nhìn tôi mới quay ra nói với chúng nó :

-Eh,bây giờ muốn xử thì xử đi!

12. Chương 12

CHAP 12

-Được rồi!Nào...xử thôi!Nhanh lên trước khi có người phát hiện.Còn mày...nên nhớ...mày mà manh động thì con bạn mày không xong đâu!Tao có tay chân ở khắp mọi nơi đấy!-Mụ Linh Chi hét lớn.

-Ha,nhục nhả thật.

-Phải rồi,mày nhục quá mà!-Vẫn cái giọng đều giả đó.Chị nghĩ chị là ai chứ?

-Ehh,tôi nói chị mà.

“Bốp”-Chị ta tát tôi.Tôi không phản ứng nữa,chỉ đứng đó cho chúng nó đánh.

-Chừa đầu,cổ và những chỗ dễ phát hiện.Còn lại thì lấy giày cao gót mà đập.-Mụ Linh Chi vẫn quang quác.

Eh,dã man kinh.Nhưng thôi,vì bạn thân ta sẽ làm tất cả.Cố lên!!!

“Bịch...bịch...”-Chúng nó vây quanh tôi,ra sức thụi vào bụng tôi,chục đứa con gái.Đau.Có mấy con còn cầm côn ra đập nữa cơ.Ồ,mà...máu này!Từ...miệng tôi thì phải.Nhìn kinh quá đi!

Một đứa con gái lướt mắt khắp người tôi và dừng lại ở mắt cá chân,nơi vết thương đang ngự trị.Nó nói lớn :

-Không phải hôm qua mày được anh Quân bế à???Vậy thì tại sao lại bế nhỉ?Có phải là cái này không?-Rồi nó vung chân đập thật mạnh cái gót giày 7 phân của nó vào.AHHHHHHHH,đau kinh khủng khiếp.M.ẹ kiếp,lũ c.h.ó má!Nhưng ta cứ chờ ra thế này xem chúng mày làm gì được ta.Lêu lêu!

-Sao?Không đau à?-Nó hỏi tôi.

-Tôi thử đập cho cậu một phát như thế xem có đau không nhá?

-Chịu đựng tốt nhĩ!Nhưng sẽ đến lúc phải quỳ sụp mà cầu xin ta tha cho.-Chị ta cúi xuống nhìn tôi đang nằm sõng soài trên mặt đất.Eh,hình như trong chục đứa này thì chỉ có mục Linh Chi là lẩm lỏi nhất thôi nhĩ?

-Eh,ban ngày mà cũng nằm mơ được à???

-Aaa,con điên!-He,không làm gì được tôi à?

-Lịch sự gớm!Xong chưa để tôi còn về?

-Em gái à,không có ai dạy em phải lễ phép với người trên à?-Eo,bây giờ thì đổi giọng.

-Đương nhiên là có, chị à.. Nhưng người ta còn dạy em chỉ nên lịch sự và tôn trọng những người xứng đáng...-Tôi vừa nói vừa gượng đứng dậy...bọn này khiếp quá đi...dã man không chịu nổi...nhưng chúng nó đã dã man thì mình phải dã man hơn chúng nó...^^

-Oh,lí lẽ cũng không tồi nhĩ?Em mà là dân giang hồ chắc chắn sẽ vô cùng nổi tiếng...-Con người có thể sống bằng nhiều bộ mặt đến thế ư?Ok,tôi đồng ý!

-Chị khỏi cần nói...

-Thanh toán xong rồi...về thôi!Chào cưng nhé.À,nhắc cho cưng nhớ...hôm nay chỉ là cảnh cáo thôi...đừng đại dốt mà đụng vào Quân lần nữa nhé...chị sẽ không nương tay đâu...có khi cưng sẽ thành người tàn phế đây!Cả con bạn thân của cưng nữa...

-Dùng trò uy hiếp trẻ con này thì chẳng dọa được ai đâu! Okay,goodbye...nhưng chị à...ta sẽ sớm tái ngộ...Chị June tiểu thư...-Tôi nhẹ nhàng bước,cố gắng không biểu lộ một chút đau đớn.Khuôn mặt không cảm xúc...khoe miệng hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười.-Lần sau...không biết ai phải quỳ dưới chân ai đâu.

-Sao...sao mày biết?

-Có ai trong giới giang hồ mà không biết chứ...chị khờ thì cũng vừa phải thôi!Mà chị đổi thái độ nhanh nhĩ...vừa mới “cưng” ngọt xớt xong...

-...Vậy em gái cũng là dân giang hồ...bảo làm sao khí chất cứng cỏi vậy!

-Thanks,goodbye...muộn quá rồi!-Nói rồi tôi dạo nhanh ra khỏi trường...4 giờ 28 phút...asshii...lũ điên này làm mình ê ẩm hết cả người!

Tôi về nhà,tự băng bó lại những vết thương.Chúng nó đánh chủ yếu là vào bụng,lưng và vai...còn cái chân bị thương hôm nọ bây giờ sưng tấy lên...tôi không thể đi lại bình thường được nữa.Mong là ngày mai nó xẹp bớt đi.

Sáng hôm sau...

6 giờ 30 phút không hơn không kém.Tôi có mặt ở trường.Tôi luôn đi học sớm để tận hưởng không khí thanh tịnh vắng vẻ.Ghét những nơi ồn ào và chỉ thích làm việc độc lập.Tại sao tôi chẳng bao giờ đi học cùng Trang?Híc,cô nhóc không thể dậy sớm được.Mà nếu có dậy sớm thì cũng rất là lè mè trong công tác chuẩn bị.^^

-Vũ Hoàng Linh!-Huh?Ai gọi đấy nhỡ?Nghe giống giọng của...Quân.

-Asshii,anh cố tình phá đám không gian của người ta đấy à?-Tôi quay lại,hét tướng lên. -Em có còn nhớ không?-Anh ta đi rất từ tốn về phía tôi.Phát câu với cái con người này!

-Lời hứa á?Nhớ...sao quên được...tôi đã hứa mà.

-Ok,vậy chiều nay 4 giờ nhé...đợi tôi ở cổng sau.

-Đi đâu?

-Lúc đó sẽ biết.Tôi không tiết lộ đâu.

-Ok.Nhưng đừng có làm gì quá trớn đấy nhé.-Anh ta tưởng tôi không biết anh ta định đưa tôi đi đâu ấy.Tối nay Q vs Jt dần mặt nhau ở bãi đất ven S.H.Có lẽ hôm qua anh ta đã nhìn thấy tôi ở sân sau.

-Yên tâm.Cái này em làm tốt mà!

-Vậy nha.Tôi đi ăn sáng đây.Bye!

-Chào em.

Tôi vào căng-tin.Chọn một suất Pizza kèm Coca Cola rồi ngồi xuống một bàn tí tặn góc cuối.Sau một cái cột lớn.Bên cạnh là cửa sổ nhìn ra bãi cỏ.Đẹp và yên bình lạ.

Bỗng nghe đâu đó tiếng nói văng vẳng (thực ra là 2 con nhỏ ngồi bàn trước đang nói chuyện)...có liên quan gì đấy đến Thanh Phong.Sao thế nhỉ?

-Trâm à...nghe đâu tối nay thần tượng của mày cũng tham gia vào trận QvsJt đấy!Jt nói thế!-Một đứa con gái giọng chua loét lớn tiếng.Ặc,tí thủng màng nhỉ!

-Um,Thanh Phong hoàn hảo thật đấy.Học giỏi,thông minh, handsome và lại còn giỏi đánh nhau nữa.-A,con bạn nó cũng chả kém...giọng còn chua hơn ý.Mà...khoan...Thanh Phong nào nhỉ?

-Tao thấy cũng kì!Hôm qua đại ca Vương Hồng Quân có nói...hình như là...sẽ có một tiểu ca trợ giúp anh trong lần này.

-Oh,tao cũng nghe qua rồi.Tiểu tử này chắc phải pro lắm mới được anh ấy công khai về tin tưởng ngưỡng mộ như vậy.

-Ờ...mà mày có biết con bé lớp 10 tên Vũ Hoàng Linh không?

-Biết chứ.Con bé đó quyến rũ anh Quân.Tao ghét nó!

Bọn này đồi dễ tài nhanh gọn.Ngồi ăn mát cả ngon.Thôi thì lên lớp vậy.

Tôi đứng lên đi ra khỏi căng tin...còn ngồi đấy nghe 2 đứa nó nói nữa chắc tôi không kiềm chế nổi mà phang ổi đứa vãi cái.

13. Chương 13

CHAP 13

Vừa ngồi xuống ghế,chưa được ấm chỗ đã nghe thấy tiếng thét ngàn năm của tiểu thư Nguyễn Thuỳ Trang:

-Vũ Hoàng Linh!

-Huh?What?-Tôi nhìn Trang với một vẻ mặt ngây thơ vô số tội.

-Kể đi!-Cô nhóc gần giọng,khuôn mặt tỏ rõ vẻ tức giận.Lạ nhỉ.Rõ ràng mình đã chùi hết dấu vết rồi còn gì?Thậm chí giặt cả bộ đồng phục lem nhem đầy đất hôm qua.

-Chuyện gì?

-Hôm qua...tại sao tớ lại ở đây?Vết thương ở mắt cá chân của cậu từ đâu ra?Bọn “anh chị” đó đã làm gì cậu?-Hắn là Trang đã moi thông tin từ ông anh họ của mình.Asshii,mình làm những cái này vì ai cơ chứ?

-Bình tĩnh nào...tất cả là tại tớ.Tớ gây hấn với chúng nó...tớ **** chúng nó...chúng nó tức nên mới lấy cậu làm con tin...vết thương ở mắt cá chân là vì tớ bị ngã ở cầu thang...không liên quan gì đến cậu.-Tôi nói bằng giọng thiết tha,tỏ vẻ tội nghiệp vô cùng...hình như cô nhóc đang bị lay động bởi đôi mắt của tôi.Đương nhiên rồi,tôi còn xưng “tớ” cơ mà!

-Vậy à?Vậy hôm qua...

-Hôm qua tớ không sao.-Tôi vội ngắt lời Trang-Tớ giải quyết xong rồi.Bây giờ không ai làm phiền cậu nữa đâu.Cứ yên tâm mà sống.

-Ừm...mà...tớ hỏi này...

-Hừm?

-Mai kiểm tra khảo sát à?-Ax,cô nhóc này!

-Ừm...cố lên nha...tớ không muốn phải xa cậu đâu!

-Yeah,FIGHTING!

-... ^-^

Đúng 2 giây trước khi trống vào lớp vang lên,tôi thấy một cái bóng rơi bùm xuống cạnh tôi.Kèm theo đó là một nụ cười toe toét,đúng kiểu Made in Wind:

-Hii...

-Eh,đó là kiểu cười của tôi mà.-Tôi chọc ngoáy.

-Ồ...hay nhớ?Tôi cười kiểu này từ khi biết nhận thức...bạn nhận vợ là thế nào?-Tôi suýt phì cười khi nhìn về mặt của cậu ấy.Chỉ muốn cắn cho cái.

-Ya...cậu thật là...

-Hii...chủ nhật đi chơi với tôi nhé?-Ack,tôi biết Phong là người thích gây Shock nhưng mà thế này thì hơi lạ.Phong mới biết tôi thôi mà.À,thực ra thì chơi thân với nhau nhưng cậu ấy bị mất trí nhớ...

-Cậu à...giờ không phải lúc đùa đâu...

-Tôi đâu có đùa!-Giọng Phong có cái gì đó hệt hăng.Sao lại thế nhỉ?

-Xem nào...hôm đó tôi bận rồi.

-Vậy à...vậy thôi...-Cậu ấy quay đi với khuôn mặt buồn rười rượi.Ngày xưa mỗi khi tôi từ chối cái gì là cậu ấy lại trưng bộ mặt ấy ra.Bao nhiêu năm rồi mà cậu ấy chẳng hề thay đổi.Có chăng chỉ là mảnh kí ức tuổi thơ biến mất. -Tôi xin lỗi!Mà...sao cậu không đi chơi cùng bạn gái của cậu?Ngày nghỉ thì phải dành thời gian cho người yêu chứ?Đi với tôi không sợ cô ấy ghen à?

-Cô ấy...tôi và cô ấy...đang giận nhau mà.-Mắt Phong sụp xuống khi nhắc về bạn gái.Phong lạ thế nhỉ?Có bao giờ thấy cậu ấy biểu lộ cảm xúc như thế này đâu.

-Tôi...xin lỗi...tôi không biết!-Tự nhiên lại thấy hối hận vô cùng.Mắt Phong có cái gì đó cay đắng lắm...tôi cũng cay mà...Nhiều lúc nhìn lại quá khứ của mình...những giây phút hạnh phúc có là bao...mong manh nhất tựa như sương khói...

Vừa lúc đó thì cô chủ nhiệm bước vào.Tôi dẹp đề tài này sang một bên để chuyên tâm vào học.Mai kiểm tra rồi.Mà trường này cũng kì,thi tuyển sinh rồi lại còn thi khảo sát nữa!!!Có khi mình phải đâm đơn kiện bộ giáo dục.(_ _ ”)

...Giờ ra chơi...

Tôi lôi Trang xuống căng-tin uống nước ngọt. Tiện thể thăm dò về vụ choảng nhau tối nay. Jt bên L.V.T có vẻ nôn nóng lắm thì phải. Từ hôm qua đã thấy làm loạn hết cả lên. Tôi cá là Q sẽ thắng... Jt mất cảnh giác thế kia cơ mà. Với cả... Q còn có tiểu ca hỗ trợ... ^^

-Linh uống gì?-Trang hỏi tôi dù cô nhóc thừa biết tôi muốn gì.

-7UP. Chai con. Trang bao nhá!-Tôi nhăn nhó cười.

-Uki.-Trang tiến đến chỗ máy bán hàng tự động.

-Huh? Uki á?-Tôi hỏi với theo.

-Ờ...sao? Lạ lắm à?-Trang nhét vào trong một đồng tiền xu.

-Yep, lạ lắm. -Kìa kìa chúng mày! Con nhỏ chiều qua ấy. Chỗ máy bán nước kia. Con tóc dài.-Ha, bây giờ thì cả trường biết vụ đập nhau chiều qua. Ồi cái cuộc đời này!

-Ừ ha, nhìn mặt mũi cũng sáng sủa mà sao lại làm điều bĩ ỉu ấy nhỉ?-Một “chị” khác nói.

-Xưa nay chưa từng ai khiến cho em Quân bị động đến vậy, trừ Huyền. Lẽ nào hai em ấy chia tay vì con nhỏ này?-Tuyệt, giờ thì cả mấy “chị” khối 12 cũng thích “quan tâm” đến tôi.

-Chắc vậy rồi. Con nhỏ vừa vào trường đã vênh váo... tao với hội con Thuý đang định dẫn mặt nó một trận cho hết vênh đi... nhưng chiều qua mấy em 11 làm hộ rồi.-A, thì ra cùng hội với Ngọc Thuý 12D. Trường này lắm thiên tài nhưng cũng rất nhiều giang hồ.

Blah...blah...

Tôi cầm chai 7UP trên tay, kéo Trang ra khỏi căng-tin. Cui như không nghe, không nhìn, không nói. Các chị ấy ghét tôi cũng đâu có sao... lỗi tại tôi mà. Nhưng... Phong mà ghét tôi thì hơi tệ... tôi sẽ buồn lắm đấy!

-Linh à.-Trang gọi tôi. Khi hai chúng tôi đang đứng ở hành lang khu C (tức khu lớp 10) và chuẩn bị lên lớp.

-Ừ, sao?

-Sao cậu không thử giống con gái một chút?-Ack, cô nhóc lại bày trò gì đây.

-Tôi á? Tôi là con gái mà.

-Không, ý tớ là cậu nữ tính một chút đi. Lúc nào cũng Jean túi hộp với chỏ Converse... Nản cậu quá à! Chưa bao giờ thấy cậu mặc váy hay ngắn vuốt một tí nào cả.-Cô nhóc đang định đưa tôi vào trông đây này.

-Ờ, vậy càng hay, càng đặc biệt. Với cả tôi ghét mặc váy, ghét ngắn vuốt điệu đà,... chỉ thích Jean thôi. À, cả áo Hoodie nữa. ^^ -Tôi nói như trên người cô nhóc.

-Ya, làm ơn đấy, hãy vì tớ một lần thôi. Một lần nữa rồi tớ hứa sẽ không làm cậu phải lo lắng nữa.-À, thì ra là vậy... đã hiểu ý định của Trang. Ngày Chủ Nhật đi chơi với 2 thằng con trai thì còn gì bằng.

-Eh, cậu phải thấy tự hào vì có một người bạn thân đẹp trai thế này chứ. Tôi mà giả con trai thì khối em chết đấy!-Tôi chọc ngoáy.

-Một lần thôi mà!!!

-Đừng như thế nữa! Không được đâu.-Tôi hạ giọng, cố làm ra vẻ buồn lắm. ^^

-Tại sao?

-Rồi đến một ngày cậu sẽ hiểu...-Tôi mỉm cười nhìn Trang-...a...tôi vs Tú, Trang nghĩ ai đẹp trai hơn?

-Tú...đương nhiên...Linh xấu òm!-Oài, có tức thì cũng đừng làm người ta nản chí thế chứ!!!

-Haizzz...bạn bè thế đấy! Trang có biết là hồi lớp 7 tôi được một hot girl thích không hả?-Tôi khẽ liếc nhìn về mặt Trang.

-Ai?-Cô nhóc nhú mày kiểu đang nghĩ ngợi. Eh, giả bộ đấy, đừng tin.

14. Chương 14

CHAP 14

-Bạn ấy xinh ơ là xinh,dễ thương ơ là dễ thương.Hồi đó bạn ấy mới chuyển vào lớp tôi thôi mà bao nhiêu boy yêu mến.Nhưng bạn ấy lại thích tôi cơ.Vì nghĩ tôi là boy mà.Khi đó tôi để tóc ngắn tũn nên dễ bị nhầm lẫn.Với cả tôi còn rất handsome nữa^^.-Tôi kể lể.

-Sao mà tớ không nhớ nhỉ?-Nhìn Trang buồn cười muốn chết,tôi đã nói mà,Trang đâu có giỏi đóng kịch.

-Rồi sau này tôi với cô bé ấy thành BFF.Bây giờ vẫn thế...Forever mà!

-Thế á?Cho tớ gặp được không?

-Ừ,lại đây.-Tôi kéo Trang ra chỗ cửa sổ lớp,nơi có tấm kính-Nhìn vào đó.Thấy chưa?

-Hehe...tớ có một BFF thật tuyệt vời.Sao mà tớ chưa bao giờ nhận ra nhỉ?-Cô nhóc nhìn tôi bằng đôi mắt trêu mến rồi mỉm cười.

-...^^!Tiểu Trang à...cậu đã yêu ai bao giờ chưa?Ngoài Mum Dad ra,thì đã có ai rồi?-Tôi không biết tại sao mình lại hỏi Trang câu ấy nữa...

-Chưa...có ai cả.Tớ mới chỉ thích một người nhưng đó chưa phải là tình yêu.-Trang không nhìn thẳng vào mắt tôi.Hình như cô nhóc có cái gì đấy chưa thật lòng.

-Vậy à...

-Thế còn cậu?-Trang quay sang tôi,mắt ánh lên tia hi vọng.

-Tôi...có một người...nhưng tôi chưa có cơ hội để hiểu tình cảm của cậu ấy...cũng như của tôi...-Giọng tôi nhẹ bẫng...nhớ đến hình ảnh Phong...

-Tại...sao?-Trang rụt rè như thể đang sợ tôi sẽ vỡ oà khi nói thêm một lời nào nữa vậy.

-Vì...cậu ấy đã từng hứa với tôi sẽ trở về,sẽ tìm tôi...bây giờ dù tôi ở cạnh cậu ấy mỗi ngày...nhưng bất lực nhìn cậu ấy hạnh phúc bên cô gái khác,không phải tôi...lời hứa 6 năm tôi vẫn nhớ...còn cậu ấy không thể nhớ được nữa...cuộc đời này...sao lắm điều trở trêu vậy...-Tôi nói,giọng nghẹn ngào,cổ kiềm chế sao cho nước mắt khỏi rơi.Tôi cảm thấy buồn lạ.Buồn vì Phong.Không hiểu nổi mình nữa...Trước đây là bạn thân...bây giờ tôi lại yêu cậu ấy...ya,mình thật là khủng!

-Cậu đang nói đến ai vậy?Người ấy là ai?Mà,từ trước đến giờ cậu chưa bao giờ kể chuyện tình cảm của cậu cho tớ...hôm nay...sao lại thế?Hình như cậu buồn lắm...tớ có giúp gì được cho cậu không?-Trang liến thoắng.Khi an ủi người ta cô nhóc luôn luôn nói nhiều vậy đấy... -A...cảm ơn cậu đã ở bên cạnh tôi và nghe tôi tâm sự.Nếu không có Trang chắc tôi nổ tung mà chết mất thôi.Nói ra xong cứ như trút được gánh nặng ngàn cân vậy.Hii.^^-Tôi mỉm cười.Tôi thật sự yêu Phong mất rồi.Trước đây thời còn bé,tôi chỉ coi cậu ấy như một người bạn luôn luôn phải có,bây giờ thì bất cứ hành động gì của cậu ấy cũng khiến tôi phải cười,rất thoải mái.Tôi cứ như được trở lại làm một “tôi khác” vậy.

-Có gì đâu.Vậy bây giờ kể cho tớ nghe đi...về “người ấy” của cậu ý.^^-Trang cười toe,làm mặt cún con.

-Trịnh Thanh Phong...

-Hơ...thật á?

-Ừm,tôi lừa Trang bao giờ chưa?Mà...mai Kiểm Tra....Toán à?-Tôi đổi đề tài.

-Chết...tớ chưa học gì cả!!!-Trang hốt hoảng đưa tay lên bịt mồm để tiếng khỏi vọng ra xa.

-Ừ,vậy giờ vào lớp học ha?Thực ra khảo sát thì cũng đúng như tuyển sinh vậy thôi...kiến thức mình học ôn nhiều quá rồi.Tôi chẳng phải lo...-Tôi cười khẩy.

-Này Linh!-Trang gần giọng.

-Yep...nói nhanh lên...sắp hết giờ ra chơi ờy.

-Đừng bao giờ tỏ thái độ đó trước mặt tớ,Ok?-Cô nhóc lườm tôi suýt cháy da mặt.

-Yep,madam.

“Tùng...”

-Trống rồi đó...tôi vào lớp đây!-Tôi đi thẳng vào chỗ của mình.

-Ừm...^^

Tôi sức nhớ đến cái cơ thể bầm dập sau trận hội đồng hôm qua.Thế thì chiều nay sao đánh đấm được nhỏ?Mà...không sao...Jt chỉ được cái sĩ diện chứ đánh đấm gì.Tôi chả phải sợ!Oaaaa,học thôi!

-Hàm số xy,đồ thị abc...-Oooaaap,buồn ngủ quá đi.

“Tùnggggg...”-Ôn trời,thoát khỏi kiếp nạn ngàn năm...

Tôi bỏ vội sách vở vào cặp rồi chạy ra ngoài..nhưng bỗng có một bàn tay của ai đó kéo tôi lại.

-Linh đi đâu mà vội thế? CHAP 14 (part2)

-À...Phong...tôi đi...có việc chút.-Tôi quay lại rồi ấp úng như gà mắc tóc.

-Vậy à?Vậy chiều mai Linh có rồi không?

-Chiều mai à?...ừm...có...

-Ok,chiều mai nhé.Tan học đợi tôi,tôi sẽ đưa Linh đến một nơi.^^

-Đi đâu?

-Bí mật.Bye bye.-Phong vừa đi vừa vẫy tay chào tôi.

-Bye Phong.-Tôi nhăn nhó cười lại.^^

Tôi “bay” thật nhanh ra chỗ nhà kính gần vườn trường.Rồi mới nhắn tin cho Trang.

“Trang ve truooc,khong can doi toi.”

2 phút sau có một tin nhắn nhảy vào máy tôi.Là của Trang.

“Di dau?To o nha mot minh buon lam.”

“Ha My ru toi di chơi.Ban ay ve nuoc co 1 thang.Trang chiu kho chut di!”-Tôi nhắn lại.

“Ok.”

Tôi mỉm cười một mình.Trang là bạn thân của tôi nhưng nhiều lúc lại giống như một cô em gái bé nhỏ để tôi yêu chiều bảo vệ.Trang chẳng giống Hà My.Mà có ai giống ai đâu cơ chứ!Hà My người lớn và luôn hiểu thấu lòng tôi,nhưng Hà My luôn để tôi tự đứng lên sau những vấp ngã.Trang thì luôn ở bên cạnh và tìm mọi cách để vực tôi dậy mỗi khi tôi buồn.Dù sao thì...tôi yêu cả hai^^.

-Đang nghĩ đến người yêu à?Sao mà cười tươi thế?-Asshii,hổng hết cả tâm trạng.Cái giọng châm biếm này,ngoài tên Quân đáng ghét thì còn ai vào đây nữa!

-Uk,người yêu.^^-Tôi quay sang toe toét.Gã này như bóng ma.Thoắt ẩn thoắt hiện.Hình như gã chẳng bao giờ học tiết cuối.

-Tôi sợ em đi mất nên sang lớp em tìm.Thấy lớp vắng ngơ ngác...cứ nghĩ là em đi rồi.Định lên lớp thì nhìn thấy em dưới này.Tôi biết mà...em là người rất biết giữ chữ tín.^^-Gã mỉm cười.

-Ya...bây giờ đi chứ?-Tôi hỏi.

-Ok...từ bây giờ...-gã đưa đồng hồ lên nhìn...3 giờ 24 phút...cho đến 0 giờ đêm nay em phải đi với tôi.

-Haizzz...đi những đâu mà lăm vậ?

-Đi thì biết. Tôi đang đứng ở cổng trường đợi anh ta lấy xe.Ngó quanh quất một hồi,tôi nhận ra...Phonggggg và một...cô gái trên con SH màu trắng sữa đang lướt với tốc độ ánh sáng.Ặc ặc,Phong kinh khủng quá đi.Hình như có gì đó ở cậu ấy mà tôi chưa biết.

“Brùm...”

-Hoàng Linh!Hôm nay em lạ thật đấy...-Giật mình,tôi suýt bắn tim ra ngoài.Ya,cái tên Quân điên khùng này.

-Hơ...tôi lúc nào chẳng lạ...anh không biết à?-Tôi nhếch mép.

-Đừng có nhăn nhó thế chứ!

-Asshii,tôi có nhăn đâu!

-Vậy lên xe đi,Zero.-Eh,Zero?Lẽ nào...?

-Q...C.k đã nói gì?-Tôi cười khẩy nhìn Quân.Mặt anh ta nghênh nghênh tự đắc nhìn muốn đắm.

-Ai da,đầu óc em nhạy bén thật đấy.C.k xấu tính chỉ nói mỗi thế.Có cần tôi đưa em đi xử tử hử không?-Anh ta cười sảng sặc.Tôi thấy chẳng có gì đáng cười cả!

-Thôi khỏi,Ck biết phải làm gì mà.Đúng không?Cả Q nữa.-Tôi cười đều nhìn Quân.Rồi leo lên con Nouvo đen sì.

-Ha,vậy là tôi đã nắm trong tay bí mật lớn nhất giang hồ.-Anh ta vừa ba hoa vừa nổ máy.

-Ừ...cứ tự sướng đi rồi anh sẽ thành kẻ què quặt trên chiếc xe lăn.Bất kể là người quen hay bạn bè của Ck.-Tôi đập mạnh vào vai anh ta,khiến cho con Nouvo chao nghiêng.Tôi suýt đánh rơi mất tim.

-Làm sao thế được.Tôi là ai chứ?Mà..

-Khoan...dừng lại!-Tôi hét.

-Ya,đồ lảm chuyện.-Anh ta tấp xe vào vỉa hè,mồm càu nhàu-Đúng là con gái muôn đời vẫn thế...lảm rắc rối!

-Kệ anh.-Tôi đập vai anh ta-40km/h okay?

-What????Ya...I hate you...-Quân gào tướng lên.-Em có biết tôi làm bạn với tốc độ từ khi mới tập xe không hả???

-Không.Một là 40km/h.Hai là tôi đi về.

-Ôi...thôi được rồi.Dù sao thì Zero cũng rất cần thiết cho tôi ngày hôm nay.-Quân hạ giọng.Rồi nổ máy.

-Okay,đi tiếp nào.Đi đâu bây giờ?

-Về nhà.-Giọng anh ta ỉu xìu.

-Huh?Why?

-Thay đồ đã.Tối nay em là Zero,không phải Hoàng Linh.Mà..Zero nghĩa là gì?

-Tôi không ngờ anh dốt Ngoại Ngữ đến vậy.^-Tôi mỉa.

-Ya,y tôi là...tại sao em lại mang danh Zero?-Quân cau tiết quát nặng lên,nhìn buồn cười muốn chết.

-Cũng giống như anh thôi.Tại sao anh lại là Q?-Tôi nhún vai.

-Chế từ full name ra.Có gì đâu mà phải hỏi!-Mặt Quân nhăn nhó như khi.

-Thì Zero cũng thế.Ngày xưa có người gọi tôi là LinhBoy.Zero là chữ “o” trong Boy.

-Thế à?Hay nhì?Em ngộ thật đấy!Ai gọi em là LinhBoy vậy?-Quân toét toét nhìn tôi.

-À...một người...không đáng nhớ.Đừng nhắc nữa.-Giọng tôi ỉu dần.

-Ừm.Chán em quá!-Lại trở về cái mặt nhăn nhó.

-Tôi gọi anh là Q.Okay?-Tôi lại nhăn nhó cười.

-Ai cũng gọi là Q mà,em gọi cũng đâu có sao!-Anh nhún vai.

-Không,Q ở đây nghĩa là Quái Vật...

“Brừmm.....”-Một thằng nhóc choai choai cười con Dylan đánh võng ngược chiều.Quân chao nhẹ xe để tránh.Chẳng may,xe thằng nhóc sượt qua để lại một mảng sơn xước dài trên thân xe,quẹt qua vết thương ở mắt cá của tôi.Nó lại nhói lên.

15. Chương 15

CHAP 15

-A..-Tôi khê kêu.

Quân vội tắt xe vào lề đường.Anh quay sang tôi:

-Em có sao không?

-83U 3010...tôi không sao.^^-Tôi mỉm cười cho anh yên tâm.

-Cái đó là...?

-Biển số xe.

-Oh.Không sao là tốt rồi.Ta đi tiếp ha.-Anh nổ máy rồi phóng đi.

Tôi thấy nhức nhối vô cùng.Ở mắt cá chân và cả ở những vết thương trên cơ thể bầm dập.Asshii.Tôi lại thích kêu ca rồi.Những cái này có là gì cơ chứ.Ngày xưa còn nặng hơn mà tôi vẫn chịu được đấy thôi!

Anh đưa tôi đến khu đô thị mới.Dừng lại trước căn biệt thự số 103,rất to và cổ kính.Anh quay sang tôi :

-Tới nơi rồi.Em xuống đi.

-Đây là...-Tôi ngập ngừng hỏi,vừa chống chân trái xuống xe.Nhưng tôi quên mất nó đang đau nên loạng choạng suýt ngã.

-Nhà cũ.Eh,em sao vậy?

-A...không sao.^ ^

Tôi đã nói là tôi rất giỏi che giấu chưa nhỉ?

-Vậy nhanh lên...em có 15 phút để thay đồ.-Anh kéo tôi vào trong-Trong phòng vệ sinh tầng 1.Có ghi chữ ở đó đấy.Tôi đợi ngoài này.

-Anh này...sao lại phải đến tận đây để THAY ĐỒ????-Tôi hét.

-Huh?À...cách đây 400 mét là nơi ta cần đến.Ok rồi chứ?Giờ thì nhanh lên.-Anh đẩy tôi vào.

-Ok.

Đống đồ lỏng lẻo lỏng lẻo bao nhiêu thứ,được xếp gọn trong một cái tủ to.Gần chục bộ quần áo,mấy bộ tóc giả,một đồng giày thể thao...converse,nike,d&g,levi's,...sốt ruột quá!

Tôi chọn bừa một pull đen,quần bò hộp đen mài,mũ đen,converse đen nốt...đen từ đầu đến chân luôn...a...còn tóc.Tóc màu nâu đậm.^ ^.Ok,let's go.

Tôi lục cục bỏ ra khỏi cái biệt thự.Quân đang đứng cổng đợi tôi.Lưng dựa vào tường,đầu hơi cúi,mắt khép hờ.Hình như đang suy nghĩ một chuyện gì đó.

-Hù!-Tôi đập bộp vào vai anh ta.

-Eh,giờ này còn chơi mấy thứ trẻ con này à?MÀ...Zero đẹp trai phết!Nhĩ?Khi nào rảnh đi tán gái với tôi.Ok?-Anh cười tí mắt.

-Huh?Okay...đàn anh có gì hay nhớ chỉ dạy!^^-Tôi cười lại.

-Hehe.Zero nổi tiếng máu lạnh không ngờ lại là một cô gái dễ thương.Tôi chưa bao giờ dám nghĩ đến điều này.-Anh gạt chân chống con Nouvo rồi leo lên.Tay ra hiệu cho tôi.

Mặt mũi tôi bỗng tối sầm lại sau khi nghe anh nói.Tôi ghét bị so sánh như vậy.Dù Zero và tôi là một,nhưng cứ coi đó là một cuộc sống khác của một người khác đi.Mà...anh ta nghĩ gì khi bảo tôi “dễ thương” cơ chứ?Ya...

-40km/h...biết chưa?-Tôi mỉm cười,xua xua nổi tức giận đang dấy lên trong lòng. -Rồi.Đại ca.-Anh buông câu đùa nhạt.Quả thật chẳng có hứng thú với tôi.

Tôi leo lên xe,cổ ngồi xa hết mức có thể.Trong cả đoạn đường anh cứ hỏi liên mom còn tôi trả lời chẳng đầu vào đâu cả :

-Em có đoán được nơi em sẽ đến không?

-Không.

-Vậy đoán thử đi.

-Không muốn.

-Chán em ghê.Zero sát thủ mà như thế?

-Ừ...

-Haizz...

Có lẽ do quá chán nản với thái độ thờ ơ của tôi nên anh chẳng thèm hỏi nữa mà quay sang...thở dài...cứ vài giây lại nghe tiếng thở nẫu ruột của anh. .

-Đến nơi rồi!-Anh nói to khi xe vừa dừng trước một quán cà phê có cái tên kì lạ...Evil...

Tôi không nói gì cả.Cũng chẳng cười.Chỉ lẳng lặng xuống xe,đi vào trong trước mà không thèm đợi anh.Anh đứng nhìn tôi một hồi rồi cũng đi gửi xe.

Tôi đẩy cánh cửa gỗ to dùng...bước vào bên trong.Không gian quán khác hẳn với cái tên bạo lực kia...rất nhẹ nhàng,bình yên,êm dịu,ấm áp.Tôi thích.

Trong khi tôi đang mân mê vẽ dịu dàng của Evil thì Quân đứng đằng sau đập nhẹ vào lưng làm tôi giật mình.

-Thế nào?Thích mê đúng không?-Quân cười nhẹ.

-Ừm,bình yên quá đỗi...-Giọng tôi nhẹ bằng hoà cùng bản Ballad êm dịu trong quán...

-Tôi yêu nó từ cái nhìn đầu tiên.Một lần lướt qua trên đường,tôi bị vẻ mạnh mẽ của Evil cuốn hút.Đến khi quay trở lại...không gian bên trong còn khiến tôi mê mẩn hơn.-Anh nói bằng niềm yêu thích vô cùng mãnh liệt.

-Tôi thích những nơi yên bình.-Tôi vừa nói vừa lướt nhẹ đến một chiếc đàn dương cầm màu trắng ở chính giữa phòng.Ngồi vào đó và dạo những nốt nhạc đầu tiên.

-Em biết đàn?-Anh ngạc nhiên nhìn tôi.-Waw,tôi không ngờ đâu...một cô gái như em mà lại biết đàn.

-Đừng như vậy... CHAP 15 (part 2)

-Ừ...ngày bé có học...mà anh nói cô gái nào cơ?Tôi là boy.Không phải con gái.-Tôi nháy mắt với anh.

-Oh,lỗi kĩ thuật.^^

Tôi cố nhớ lại giai điệu của bản “Autumn in My Heart”...trái tim lộn rộn một cảm xúc của quá khứ...thời điểm 7 năm trước thì phải.Tôi thích âm nhạc...”Autumn in My Heart” tôi đàn cách đây 7 năm...bây giờ khi

đàn lại bản này...giai điệu lại khơi gợi lên trong tôi kí ức của 7 năm trước...hiện ra trong tâm trí tôi là từng hình ảnh như một đoạn phim sống động...

Tôi thấy Quân tiến đến quầy phục vụ nói thầm gì đó với cô chủ quán...2 giây sau...tiếng ballad tắt ngấm và Quân nhìn tôi mỉm cười đầy hi vọng. Tôi đáp lại anh bằng một nụ cười đầy sức sống.

Ngón tay tôi lướt nhịp nhàng trên từng phím đàn. Tôi chơi bằng cả trái tim...như thể những cảm xúc hỗn độn trong tôi dạo gần đây có dịp được vỡ oà ra. Từng nét nhạc rầm rứt, man mác khiến cho không chỉ tôi mà dường như là tất cả khách trong quán đều mê mẩn sống cùng bản nhạc.

“Tách...”

Tôi.....khóc à?

Mắt tôi nhoè đi, sống mũi cay cay...những giọt nước chap chồn nơi khoé mi...còn đôi bàn tay đang lướt trên những phím đàn. Tôi không có cách nào để lau nước mắt. Khi thật! Đã bao nhiêu lần tự hứa với bản thân sẽ không khóc nữa..bao nhiêu lần đinh ninh là trái tim đã mất cảm giác, nước mắt đã hoàn toàn khô cạn...nhưng sao bây giờ lại khóc? Tại sao?

Bỗng một chiếc khăn tay trắng nhẹ nhàng chạm lên mi mắt tôi..nước mắt của tôi thấm ướt nhoà một mảng khăn..tôi lặng người...từ bé đến giờ chưa có một ai lau nước mắt cho tôi..chỉ một mình tôi với những đêm miên man dòng nước mắt..người ta luôn nghĩ tôi lì lợm bướng bỉnh nhưng tôi cũng biết khóc chứ..chỉ là tôi chưa từng để cho ai biết mình khóc thôi.

-Em...cứ khóc đi...đừng kìm nén nữa..chỉ thêm đau thôi.-Tôi nghe giọng của Q ầm ập bên cạnh..

Kết thúc bản dương cầm trong im lặng...tất cả thính giả vẫn còn lặng người, hồn bay lơ lửng...tôi suýt phì cười với vẻ mặt của họ nhìn tôi..năn nỉ? Aaa, mặc kệ chứ..cảm xúc của tôi chỉ đến thế thôi.

Tôi đứng lên, chọn một bàn trống trong quán và tiến lại..Q cũng theo tôi ngồi vào đó.

-Cho tôi một Tequila nguyên chất..-Tôi nói với phục vụ bàn sau khi lướt qua quyển Menu.

-Eh, không được..em say...

-Không, không say!-Tôi ngắt lời anh.-Tôi không thể say được..

-Khoan đã...cho chúng tôi 2 Espresso thôi..-Anh nói với tay phục vụ. Tôi cũng chẳng thêm phản bác lại nữa. Đầu óc tôi trống rỗng...khuôn mặt không cảm xúc...chả bù cho anh đang lo lắng nhìn tôi:

-Em có sao không? Sao trông lạnh quá vậy?

-Không...không sao...-Tôi thờ ơ lắc đầu. Mắt dõi theo cốc Espresso mà tay phục vụ đang đặt xuống bàn.

-Ừm...vậy bây giờ đi luôn được không?-Anh hỏi.

-Đi...đâu? Đánh nhau á?-Tôi chẳng thêm để tâm vào câu hỏi của anh, tay ngoảnh ngoảnh cốc cà phê.

-Ừ...đi nào.-Anh đứng dậy cầm tay tôi kéo đi..

Anh leo lên xe và ra hiệu cho tôi ngồi lên.

-Em biết bãi đất ven S.H chứ?-Anh hỏi.

-Biết.

-Bây giờ là 5 giờ...đi ăn chút gì đó chứ nhỉ?-Anh giờ tay có đồng hồ ra nhìn.

-Okay...

-Em nhặt quá!

Sau khi buông một câu nói hơi lạnh và tức giận...anh phóng đi khỏi Evil nhưng vẫn giữ tốc độ 40km/h..^^

16. Chương 16

CHAP 16

Tôi lôi trong túi áo ra cái kính đen đúng chất giang hồ mà tôi được thầy dạy võ tặng cách đây 2 năm..cùng với một cái kính cận 0,5 điốp nữa.Thầy nói ánh mắt của tôi luôn khiến người đối diện có cảm giác bất an nên mới tặng cho tôi.Nhưng tôi lại nghĩ khác..Thầy đã từng một lần kể cho tôi về tuổi thơ của thầy.Thầy bị mù bẩm sinh...thuở bé đi học thầy toàn bị bạn cùng lớp trêu chọc...rồi sỉ nhục và thậm chí là đánh hội đồng.Thế nên thầy mới đi học võ.Bằng nghị lực và ý chí phi thường (thêm một chút năng khiếu) thầy đã trở thành bậc thầy Karate..Thầy tặng tôi đôi kính là muốn tôi bảo vệ mắt của mình...đừng để như thầy.Nhưng nhiều lúc tôi thấy nó kì kì kiểu gì ý.

Ngồi xe máy khoảng 10 phút thì đến nơi...một nhà hàng Pháp sang trọng rực rỡ ánh đèn.Tôi nhìn loá hết mắt.Anh nói với tôi:

-Em đợi tôi rồi cùng vào.

-Ừm.

Tôi nhìn vào bên trong nhà hàng.....chợt hòng đấng nghét lại,cả người tôi tê tê như bị điện giật....tôi đứng hình trong 30 giây...mãi cho đến khi nghe thấy tiếng còi xe ô tô tôi mới giật mình tỉnh lại...

.....

.....

Wind...trong đó...cùng với...một cô gái...

Chính là cô gái Phong đeo ngang qua cổ trường lúc tan học...

Tại sao tôi biết?Vì tóc cô ấy nhuộm đỏ ở phía đuôi...

Tôi không nhìn kĩ được mặt cô ấy...xa quá...nhưng chắc cũng là một cô gái có nhan sắc...và chắc cũng thông thái...Wind có mắt nhìn người lắm mà!

Wind cười với cô ấy..ay...đau quá...tim lại nhói lên một hồi...nó cứ giật giật như bị chích điện vậy...

-Đi nào baby...^^-Anh bất thành linh nhảy từ đâu ra rồi véo một cái rõ đau vào má tôi.

-Ehh,anh thật là...!-Tôi cảm cẫu..

-Uoa...em dễ thương quá đi!!!Cái kính ngầu thế!-Thế đấy..anh chỉ làm mặt lạnh được vài phút.Tự nhiên thấy quý anh.^^

-Ya..tôi đã nói thế nào rồi...-Tôi hằm hè nhìn anh..còn anh thì cười toe toét và nắm tay tôi kéo vào trong..khoé miệng tôi bất giác nhếch lên tạo thành một nụ cười.

Kì lạ thật đấy!Tại sao Wind lại vào đây ăn tối lúc 5 giờ chiều?

Hình như Q cố tình kéo tôi giấu qua bàn của Wind...Q quan tâm đến tôi nhiều quá mà tôi chẳng làm được gì cho Q...Q ngốc quá,Wind làm sao có thể nhận ra tôi trong bộ dạng này cơ chứ?

Q kéo tay tôi đến chỗ thang máy,đẩy tôi vào rồi ấn nút...tầng 5-cao nhất.

-Anh lên đó làm gì?-Tôi hỏi.

-Gặp một người.-Anh nở nụ cười đầy chất gian tà.

-Ck?-Tôi cũng cười lại.

-Hơ...sao em biết?-Anh ngạc nhiên nhìn tôi. Hình như Q cố tình kéo tôi giấu qua bàn của Wind...Q quan tâm đến tôi nhiều quá mà tôi chẳng làm được gì cho Q...Q ngốc quá,Wind làm sao có thể nhận ra tôi trong bộ dạng này cơ chứ?

Q kéo tay tôi đến chỗ thang máy,đẩy tôi vào rồi ấn nút...tầng 5-cao nhất.

-Anh lên đó làm gì?-Tôi hỏi.

-Gặp một người.-Anh nở nụ cười đầy chất gian tà.

-Ck?-Tôi cũng cười lại.

-Hơ...sao em biết?-Anh ngạc nhiên nhìn tôi.

-Đoán thôi...tôi có khả năng đoán chính xác lắm...nếu mai nay thất nghiệp đi làm thầy bói cũng được ổi tiền.^^-Tôi nhăn nhở như trên người anh.

-Thầy bói Zero.

-Gặp Ck làm gì?-Tôi lơ tít câu chọc ngoáy của anh.

-Thầy bói thử đoán xem.-Mặt anh vênh lên nhìn rõ ghét.

-Ya...đồ xấu tính!-Tôi đập bồm bộp vào vai anh.

-Ôi thôi nào...lát sẽ biết...-Anh ôm vai kêu toáng lên.

“Ting...”

Cửa thang máy mở ra và tôi nhìn thấy một người đang bước vào... CHAP 16 (part2)

...là Hoàng Anh Tú...^^.

Cậu ấy tiến đến chỗ trống bên cạnh tôi...người cậu ấy có mùi gì đó dịu dàng thơm mát lắm!Mùi hương từ lâu rồi tôi không được ngửi...3 năm thì phải.Tự nhiên lại nhớ ngày xưa...

Cửa thang máy khép lại,rồi chẳng ai nói với ai câu nào.Thực ra thì chỉ có tôi với Q thôi,Tú chả liên quan.

“Ting...”

Tầng 5.Q lôi tôi ra ngoài,thật nhanh.Trước khi khuất sau vách tường,tôi còn kịp ngoái lại nhìn Tú một lần...khuôn mặt lạnh cứng,không cảm xúc...khác hẳn với Tú thân thiện thường ngày.Tôi bất giác cười nhạt...

Q kéo tôi đến trước một cái cửa màu xám tro trên bức tường màu trắng tinh,có đề chữ “Phòng VIP”.Ck này ngộ thật...

“Cộp cộp...”-Q gõ cửa.

“Vào đi.Cửa không khoá.”-Có tiếng Ck vọng ra từ bên trong.

Q đẩy cửa bước vào.Bên trong là một màu đen u tối,chỉ le lói vài tia sáng từ chiếc đèn pha lê màu tím.He,cái đó tôi mua cho Ck...và từ lúc có cái đèn trong tay,bất cứ lúc nào có thể,Ck đều tắt hết đèn phòng đi,chỉ để duy nhất ánh sáng của chiếc pha lê màu tím.Thế đấy...Ck kì dị!

-Q và...Zero à?-Ck nói giọng ngạc nhiên.

-Yep.Zero.Mà Caca bật đèn lên được không?-Tôi nói.Đưa tay tháo cái kính đen đang đeo trên mặt cất vào túi áo.

Tôi với Ck quen nhau vì học cùng một thầy dạy võ (tôi kể ở trên đấy).Hai đứa lúc đầu cứ nhìn thấy mặt nhau là đấu khẩu,thậm chí là thách nhau xem đứa nào giỏi hơn.Mãi vẫn cứ bằng nhau nên chán chả thèm đánh nữa.Rồi hai đứa hay tâm sự với nhau,tôi mới biết Ck hơn tôi 3 tuổi (lúc đầu tưởng thằng nhóc choai choai nào).Tôi nhận Ck làm đại ca...gọi là Caca.Mãi về sau này Ck mới kể lại rằng hồi đầu Ck không nghĩ tôi là con gái nên chẳng nề nang gì.Nhiều lúc ngồi ngắm lại thấy Ck thật buồn cười.

-Anh à,tôi nay anh sẽ đến chứ?-Q hỏi Ck.

-Không.Cậu em có Zero sát thủ rồi thì anh đến làm gì?-Ck cười nhạt,lục cục đứng lên bật đèn.

“Tách...”-Cả căn phòng chói lóa bởi ánh đèn vàng.

-Vậy thì thôi.-Q nói,gọng hơi ỉu.Tiến lại bộ Sofa ở giữa phòng.

-Caca à,em muốn hỏi tội Ca lắm rồi đấy.-Tôi nhếch mép nhìn Ck.Rồi cũng ngồi vào Sofa,đối diện Q.

-Tội gì chứ?-Anh đứng ngơ ngáo bên cạnh cái công tắc đèn.

-Asshii,chán Caca quá đi!-Tôi nhăn nhó.Bên cạnh Q đang bụm miệng nén cười.Ồi cái cuộc đời này!Haizzz...

-Để tôi kiểm tra trình độ của em nhé.2 năm không gặp rồi...có khi tài năng giảm đi đáng kể đấy.^-Ck cười giả lả.Cố tình đánh trống lảng.

-Ehhh...Caca xấu tính,em không hỏi là cố tình lơ đi đấy hả?Quà của em đâu?-Tôi hằm hè nhìn Ck.

-Opsssss...không ngờ em để ý vụ này nhanh vậy.Có vẻ như tôi không cần đo trình với em thì cũng đủ biết rồi.Hehe.-Ck nhăn nhó.

-Oàiii,hai cái người này như trẻ con ý.Còn đâu một Ck máu lạnh và một Zero sát thủ,giết người không gớm tay???-Q tự nhiên chêm lời vào.

-Chú em...có ghen tị thì đừng biểu lộ ra mặt chứ!-Ck cười đều nhìn Q.

-Tôi nhớ là tôi đã bao giờ giết người đâu nhỉ?-Tôi mĩa mai.

-Haizzz...cuộc hội ngộ sau 2 năm của hai người thật là “dễ thương”.^-Q toe toét.

-Okay,chú em đến đây làm gì?-Ck hỏi Q. -Ehhzz,em không biết.Đi ăn.Nhìn thấy con Audi của anh ngoài bãi.30H 8888,còn ai vào đây nữa.-Q nhìn bằng ánh mắt khiêu khích.

-Vậy còn tiểu thư?Sao em biết anh ở đây?-Ck quay sang tôi.

-Aaaa,trí nhớ của Caca thật tồi tệ.Ca quên em là người như thế nào rồi à?-Tôi nhăn nhó.

-Không quên...chỉ hỏi vậy thôi.Tôi làm sao quên được đôi mắt có thể đếm số kiến đang bò dưới chân kia.Haha...-Ck cười sảng sặc.Bó tay với anh luôn,có thể mà cũng cười.

-Ảo quá!-Tôi phán một câu xanh rờn,chẳng hiểu mình đang nói gì cả!!!

-Em có còn gặp thầy không?-Ck hạ giọng hỏi tôi.Đôi mắt ánh lên một niềm hi vọng gì đó nhỏ bé mong manh lắm.

-À...thầy ạ?Khô.ng...em không gặp thầy được nữa.-Tôi ngập ngừng.

-Thầy...mất rồi...đúng không?-Giọng Ck đau đớn đứt quãng.

-Ừm.Thầy mất rồi.Sau một vụ tai nạn cách đây một năm rưỡi.Hôm đó anh đã không thể về...-Tôi nói.

-Vì tôi không biết.Không có ai nói cho tôi cả.Cho đến khi nhận được một bưu phẩm nhỏ đề tên người gửi là thầy.Trong đó là quả cầu thủy tinh...tôi mới thấy bồn chồn trong người...cảm giác bất lực...-Ck nói bằng chất giọng đặc quánh,đắng nghét trong cổ họng.

Quả cầu thủy tinh-vật mà thầy nâng niu nhất.Vì đó là vật truyền nhân của dòng họ nhà thầy.Nay thầy lại tặng cho Ck...có lẽ do thầy không có con nối dõi.Hôm thầy đi,thầy cũng để lại cho tôi một chiếc côn nhỏ bằng sắt.Đập rất là sướng tay.Nhưng trước đó tôi chưa bao giờ thấy cái côn đó.Không hiểu thầy cất giấu ở tận đâu.

-Mà....anh sẽ ở lại bao lâu?-Tôi hỏi Ck-Hay mai chúng ta đi thăm mộ thầy nhé?Được không anh?

-Ừm...em không phải đi học à?Đế cuối tuần đi.Kì nghỉ của tôi còn dài mà.Tôi muốn tận hưởng hết.^-Ck lại cười.Nụ cười gượng gạo.Hic,nhìn anh buồn quá!

-Vậy Ok rồi nhá.Ông anh...bọn em có việc rồi.Phải đi đây.See Ya!-Q đưa tay vẫy Ck rồi lôi tôi ra ngoài.Ashii,tôi có phải con ngố đâu!!!

—Profile—

-Bí danh : C.k

-Tên : Đường Chí Kiệt.

-D.O.B : 28/4

-1.86/63kg

-Đặc điểm nhận dạng : Giống một tảng băng sống.

17. Chương 17

CHAP 17 (part1)

Hai đứa lóc cóc ra đến bãi gửi xe rồi tôi mới chợt nhận ra bụng mình đang kêu dữ dội. Ack, tại buổi trưa ăn có một mẩu Chocolate. Đói!

“Ọc...ọc...”

-Huh? Cái gì vậy? -Q hỏi tôi. Còn tôi chỉ biết lắc đầu ngoay ngoay, chối bay chối biến:

-Không...à...không biết. Chắc tiếng lá rơi í mà. ^^ -Tôi cười giả lả. Biết chắc là không thể nói dối được nữa nhưng vẫn phải nói.

-A...xin lỗi. Tôi quên mất. Lôi em vào đây mà lại chẳng ăn gì. ^^ -Q bắt đầu nhận ra “vấn đề”, cười trừ. -Hay quay vào...

-Đi nào. Bây giờ là 6 giờ kém. Chúng ta còn hơn 4 tiếng nữa để đi chơi. Tôi cầm lái nhé.... -Tôi ngắt lời anh, vội vã nói.

-Đi đâu? -Anh ngơ ngác hỏi trong khi tôi giật cái chìa khóa từ tay anh.

-Đi ăn. Tôi chết đói rồi. ^^ -Tôi nhảy lên xe, với tay ra sau vỗ búp búp vào yên xe ra hiệu cho anh trèo lên.

-Ack...em ngộ thật! -Anh cũng nhảy lên xe.

Tôi đi với tốc độ lè tè như con rùa dưới nước ^^ . Đến nỗi mà Q kêu ca ầm ĩ cả lên, dụ dỗ, năn nỉ đủ mọi trò để tôi xuống ngồi đằng sau, cho anh cầm lái. Nhưng tôi nhất quyết không chịu. Tôi còn dọa anh là “anh mà nói nữa tôi sẽ giảm tốc độ”. Đến khổ với cái con người này!!!

Tôi dừng xe ở trước cửa một nhà hàng tên Okonomiyaki . Ngoái đầu lại nói với Q :

-Đến rồi đây...đảm bảo anh sẽ thích mê...chả kém lúc tôi mê Evil của anh đâu. ^^ -Tôi chọc ngoáy.

-Okono...okono...mi...ya...ki...Tên ngộ nhỉ? -Tôi suýt phì cười khi nhìn Q đánh vần từ Okonomiyaki. Haha, nhìn dễ yêu chết đi được!

-Anh buồn cười thật! ^^ -Tôi mỉm cười. Rồi lôi tay Q vào trong.

Okonomiyaki là một nhà hàng Buffet với list gần 300 món. Choáng! Mà toàn những món “made in Japan” hẳn hoi. Ông chủ quán là...bạn thân của thầy dạy Karate của tôi, tên là Watasu ^^ . Tôi quý ông ấy chỉ kém thầy một chút thôi. Ông ấy sinh ra ở Nhật, có mẹ là người Việt. Chả hiểu tại sao ông ấy lại định cư ở Việt Nam. Ngày xưa ông ấy với thầy là bạn thân lắm. Hai người có chung một niềm đam mê kiếm sĩ Nhật...rồi ông ý bị tai nạn và không cầm kiếm được nữa...thế là từ đó ông mở nhà hàng. ^^A love for life.....

Bản nhạc không lời mà tôi ấn tượng nhất...đây gọi là một bản nhạc kinh điển của dòng nhạc không lời...và ông Watasu cũng yêu bản này lắm cơ... ^^

-Đây là...-Q ngập ngừng.

-Nhà hàng Buffet...ăn thoải mái đi...để có sức mà đánh nhau. ^^ -Tôi nhún nhử.

-Uh...mà...món nhật à?

-Yep...tôi vô cùng yêu cái nhà hàng này, và cả...

“È..hèm” -Tôi đang nói thì bỗng có tiếng động vang lên ngắt lời tôi. Theo cảm tính thì đó chính là....

-Oa,ông!Lâu lắm rồi không gặp ông,nhớ ông phát khiếp!!!-Tôi quay lại và hét tướng lên.Làm cho đồng thực khách tập trung hết sự chú ý vào tôi.(_ _ ”)

-My hime(trong tiếng Nhật nghĩa là công chúa),ông miss you so much!!!-Ack ack.Tôi phì cười,vì cái cách ông trợn 3 thứ tiếng lại với nhau.Haha.Chết cười!

-Aya,ông làm ơn chỉnh lại ngôn ngữ của ông đi!!!Kinh khủng quá!!!-Tôi cười khàn khạch.

-Ok..ok.Con gái à,con quên mất cái gì rồi?-Ông vừa nhìn đến tôi vừa ngoắc tay ra hiệu cho tôi đi theo ông.Tôi cũng đưa tay ra sau vẫy vẫy ra hiệu cho Q.^^.Chúng tôi đi bằng thang máy lên tầng 3.

-A..gợi thiệu với ông...-tôi chỉ sang Q đang đứng tò tò ở bên cạnh-đây là bạn con.Anh ấy tên Quân ạ,nhưng con còn gọi là Quái vật.Hehe.

-Bạn thôi à?Không phải bạn trai sao?Yuki à..con đã hứa với ông thế nào?-Asshii,ông lại lời cái lời hứa cách đây một năm rưỡi ra.Nội dung khá quát như sau : “Con hứa đến khi con 16 tuổi sẽ đưa bạn trai về cho ông xem mặt.”.Đến nản.Ngày trước,lúc tôi còn sống cùng bố mẹ,mẹ đã “cấm tuyệt đối” tôi không được yêu đến khi ngoài 20 tuổi(ghét mẹ).Còn ông thì...Mà không sao,tôi quý ông hơn mẹ (bất hiếu) nên tôi sẽ nghe lời ông.^^.Với cả bây giờ chuyện tôi yêu hay không thì mẹ cũng chẳng quan tâm nữa rồi.

-Ông à,con mới có 15 tuổi 9 tháng thôi mà....-Tôi ôm tay ông nằn nì.

-Cháu vào đây ngồi nhé.-Ông nói với Q và chỉ tay vào cái phòng có chữ VIP bên cạnh chúng tôi.Lờ tít lời nói của tôi đi.Thế cũng tốt,vậy là ông không hỏi nữa.

-Dạ,cám ơn ông ạ.-Q cúi đầu lễ phép.Ếck,nhìn kinh dị quá.

-Vậy à.-Ông nói.

....

Sau đó 2 giây thì ông biến đi đâu mất

Phòng VIP của ông có tường làm bằng kính trong suốt.Ngồi từ đây có thể nhìn thấy toàn cảnh nhà hàng (vì nó chỉ có 4 tầng,rộng năm trăm năm hai mét vuông).

-Ông nội hay... ông ngoại vậy?-Q hỏi tôi,sau khi chúng tôi đã yên vị trong cái phòng VIP.

-Không...ông...kết nghĩa.-Tôi trả lời tỉnh bơ.

-Phụt....ặc ặc...khục khục...-Q phun cái phèo ngụm nước đang uống dở vào...mặt tôi.Rồi ngồi sặc sụa một lúc (chính xác là ba mươi sáu giây).

-Có cần phải thế không?-Tôi cười nhả nhổ sau khi thấy Q đã có vẻ “ổn ổn”.

-Ông...kết nghĩa là sao?-Q ngơ ngác.

-Thì...ông là bạn của thầy dạy Karate của tôi.-Tôi nói.

-Vậy à...

3 giây sau thì ông xuất hiện với một cái...bánh mì.Ack ack....

-Ông làm gì vậy????-Tôi kêu.

-Ăn.Hai con có muốn ăn không?-Ông tỉnh rụi trả lời.

-...hm....con nghĩ là con sẽ xuống dưới và ăn Buffet.Cả Quân nữa.-Tôi nhìn ông bằng đôi mắt cúm con.

-Con xuống.Quân ở lại.-Ông nhồm nhoàm vừa nhai vừa nói.

-Ok.Con xuống.Nhưng mà ông kì thật,anh ấy đang đói mà....-Tôi nhả nhổ,đánh mắt sang chỗ Q,anh đang ngồi mân mê...cái thìa-Anh ấy vừa đi bộ 3 cây số với con xong đấy!!!

-Aaa,không phải vậy...-Q vọt lên tiếng thanh minh.Tôi nhìn sang ông,thấy ông đang hấp háy mắt,a...đã hiểu vấn đề của ông.

-Asshii,kệ anh đấy!-Tôi chuồn luôn xuống dưới.Mặc kệ họ nói chuyện,chắc ông có điều “cần chỉ dạy”.

Sau gần một tiếng sục qua sục lại ở tầng Buffet,cái bụng của tôi đã hết biểu tình.Bây giờ là lúc cần phải lên tầng 3 thanh toán nốt hai người kia (cứ như mình là kẻ ăn thịt người). CHAP 17 (part2)

“Tạch”-Tôi vặn chốt cửa của cái phòng VIP.Ló đầu vào cười nhàn với ông.

-Yuki à...con dễ thương hơn nhiều rồi nhỉ?-Ông cười rất “dịu dàng” bên cạnh cái bàn đầy ự thức ăn.Còn Q thì đang ngồi...xoa bụng. .

-Ông à...anh ta đã nói gì với ông vậy?-Tôi hỏi giọng thờ ơ.Sao dạo này người ta thích nói tôi “dễ thương” thế nhỏ!!!

-Không có gì...

-Đúng rồi,không có gì hết!!!-Ặc,Q...nói leo.

-Ông à...con phải về rồi.Mai có bài kiểm tra...-Tôi thở thễ,mắt cún con nhìn ông.Mỗi lần đến chơi với ông,ông đều lôi kéo bằng được,bắt tôi ở lại mấy ngày.=>Đúc kết kinh nghiệm gần 3 năm làm cháu...kết nghĩa của ông.Hehe.

-Kiểm tra gì chứ...gần nửa năm mới gặp...-Ông nhìn tôi bằng ánh mắt hờn dỗi của trẻ con.Hic,ông tôi đấy.À...thực ra là ông kết nghĩa . nhưng tôi coi như người thân,vì tôi làm gì có ông.

-Ehhhh,ông xấu tính vậy,tháng trước con vừa sang xong mà!!!Không biết đâu,con dzề đây.Cả Q nữa...Let's go...Hurry up!!!-Tôi giục vội.Q tiến lại phía cửa.

-Yuki!Thôi nào....con là thần đồng mà...cần gì mấy bài kiểm tra này cơ chứ!!!-Ông bắt đầu chiến thuật rồi đấy.

-Ông à...tuần sau con sẽ sang mà...đến sinh nhật ông con sẽ tổ chức Party cho ông.Sắp rồi mà...ngày 28/9,hôm nay mừng 8 rồi.Please...-Tôi cũng chả kém,dùng đủ mọi “thủ đoạn” để đạt được mục đích.Hehe.

-Nooo.Con phải ở lại đây,nếu không ta sẽ từ con.-Ông kiên quyết lắc đầu.

-Sinh nhật ông con sẽ đưa bạn trai về...hứa luôn.-Tôi quay ngoắt 360 độ.

-Thật nhá?Thề đi...-Ack,ông thật là...!

-Thề ạ...

-Ya...con nhớ đấy!-Biết ngay là thế nào ông cũng sẽ bị xiêu lòng vì cái chiêu đặc biệt này.^ ^

-Yep.Con không quên được.Nhưng là sinh nhật của ông năm sau cơ.Bye ông nha...I love you.-Tôi vẫy tay với ông rồi kéo Q ra khỏi phòng nhanh hết mức có thể.Lời hứa với ông xin khất 1 năm nữa vậy.^ ^

-Ya...Yuki...-Ông gào ầm lên,đuổi theo tôi.Còn tôi chạy rầm rầm xuống cầu thang,tay vẫn nắm tay Q, . .Tôi thấy mình thật may mắn khi có một người ông như vậy!!!^ ^Nhí nhánh và trẻ con.

“Hộc hộc...”-Tôi nghe tiếng Q thở hổn hển sau khi chúng tôi đã dừng lại ở bãi đỗ xe,nấp sau một con xe hơi Lexus màu xám bạc. -Ông em ngộ thật.-Q cười.Nép người sát vào thân xe.Chỗ Q đứng chỉ cách tôi tầm 20 cm.

-Hiì,tôi quý ông ấy chỉ sau thầy Karate...-Miệng tôi nói mà mắt vẫn đảo quanh quất để canh chừng ông.

-Vậy còn bố mẹ?

Tim tôi thót lên một nhịp khi nghe hai tiếng “bố mẹ”.Đã lâu lắm rồi tôi coi như mình không có bố mẹ,không có gia đình.Nực cười làm sao,tôi hận hai chữ gia đình vô cùng,nhưng chính tôi,lại luôn khao khát một gia đình hạnh phúc như thuở ấu thơ.Đau thật!

Dường như Q đã phát hiện ra ánh mắt đầy cay đắng của tôi.Giọng anh dịu dàng và có phần day dứt :

-À...chắc là em quý ông ấy hơn bố mẹ nhỉ?Tôi cũng có một người khiến tôi yêu thương hơn cả gia đình...mà...thực ra ai cũng thế cả thôi...

-...-Tôi im lặng. Anh lại động đến chữ “gia đình”. Mỗi khi có ai đó hỏi thăm tôi về chuyện này, tôi đều cứng ngắc trong họng. Tôi nghĩ chẳng có gì để nói về gia đình tôi cả! Chẳng bù cho ngày xưa, tôi đã rất hạnh phúc và tự hào vì nó.

-Sao vậy? Tôi... xin lỗi... tôi...-Anh áp úng. Nhìn mặt thảm thương đến tội.

-Asshii...tôi không sao đâu, bình thường mà. Nếu anh muốn, tôi còn có thể kể cho anh về gia đình tôi...-Tôi nói. Cốt là để cho anh yên tâm bỏ qua vấn đề này nhưng anh tò mò hơn tôi tưởng.

-Vậy em kể đi...-Anh nói, rất nhanh. Làm cho cả người tôi cứng đờ. Tôi có thể làm gì được nữa cơ chứ. Tôi đâu muốn nói về cái chủ đề này. Gia đình...hai tiếng, đối với tôi nhạt thếch, không cảm xúc, có chăng chỉ là nỗi hận đang dấy lên trong trái tim.

-.....O..kay....nhưng phải tìm, anh biết đấy, một chỗ nào đó yên tĩnh.-Tôi cười nhẹ, cố giấu đi cảm xúc trong lòng. Ok, kể thì kể. Tìm một người để tâm sự không phải tốt hơn là cứ để mãi trong lòng hay sao?

-Bây giờ là 7 giờ...em có hai tiếng rưỡi. Để tôi lấy xe đã...

-Ừm...

Sau đó, anh đưa tôi đến một cái công viên um tùm cây xanh. Trong đó có một cái nhà kính rất rộng và nhiều loài hoa, có thêm cả một cái ghế băng nhỏ bằng gỗ, dành cho 2 người.

18. Chương 18

CHAP 18 (part 1) : DÒNG HỒI ỨC BI THƯƠNG.

Tôi thả mình xuống ghế, bắt đầu dòng hồi tưởng. Còn anh đang ngắm nghía mấy bông hoa cẩm chướng.

-Tôi sinh ra trong một gia đình bình thường, không có gì nổi bật. Có bố là một chuyên viên tài chính, mẹ là một giảng viên Anh Ngữ ở một công ty nước ngoài. Kinh tế cũng khá giả. Bố mẹ không để tôi thiếu thứ gì. Trong những năm tháng đầu đời, niềm hạnh phúc của tôi tưởng như đã quá trọn vẹn.-Tôi vừa nói vừa say sưa ngắm nhìn cây hoa Iris bé nhỏ giữa hàng trăm loài hoa, nhưng vẫn nổi bật một màu xanh hi vọng.

-...-Anh im lặng, để mặc tôi miên man với dòng kí ức, như một cuộn phim thực tế.

-Rồi mẹ tôi sinh em bé...là em trai. Hai năm sau mẹ lại sinh thêm một cô em gái dễ thương nữa. Bố tôi lập được một công ti bất động sản, kinh tế ngày càng khá giả, niềm vui cứ thế tăng lên. Tôi rất, rất hạnh phúc. Vô cùng...Tôi ngập tràn trong tình yêu thương. Tôi, là niềm tự hào của bố mẹ...học giỏi, thông minh, xinh xắn dễ thương...Để làm gì cơ chứ!?-Tôi cười nhạt.

-...

-GIẢ TẠO!!! Tất cả...chỉ là giả tạo...-Tôi hét lên, bao nhiêu cảm xúc dồn nén chỉ chờ dịp này để giải tỏa...một lần, có một người khách đến nhà tôi trong lúc bố mẹ đi công tác. Bà ấy đã làm đổ vỡ bức tường bao bọc một bí mật vô cùng to lớn...anh không thể hiểu được cảm giác của tôi lúc đó đâu...

-Em hụt hẫng ghê gớm, cảm giác như thể vừa bước nhầm vào một bể nước đá, mọi người đều quay lưng lại với em và em thấy chơ vơ muốn khóc, đúng không?-Anh đột ngột lên tiếng. Ánh mắt có cái gì đó đau thương lắm.

-Sao...anh biết?-Tôi ngỡ ngàng hỏi anh.

-Tôi đoán vậy thôi...

-Ừm...bà ấy nói tôi là con nuôi...biết không? Là con nuôi đấy!!! Bố mẹ tôi cũng công nhận tôi là con nuôi của họ. Tại sao chứ????-Hai tay tôi bấu chặt vào thành ghế, kiềm chế cơn tức giận...-...Và từ đó bố mẹ đối xử với tôi rất kì lạ. Họ chăm sóc đời sống vật chất của tôi, dù tôi không đòi hỏi. Họ quan tâm đến tôi hơn...hay đưa

tôi đi chơi...đi mua sắm...nhưng họ không còn gọi tôi là con gái nữa,chứ đừng nói là tên ở nhà.Họ chỉ gọi tên thôi...Tôi chắc chắn có điều gì đó uẩn khúc sau vụ con nuôi này... Tôi,lúc này đang đứng cạnh chậu hoa Iris.Tôi yêu vô cùng loài hoa này,xanh,hi vọng.Đẹp,cứng cỏi.Dường như nó là bản sao của tôi...một bản sao hoàn hảo.

Còn anh,đã chuyển sang môn mê khóm Linh Lan trắng,tinh khôi.Linh Lan đẹp trong sáng,dịu dàng,mỏng manh tựa sương khói.Ánh mắt anh nhìn những bông hoa bé nhỏ ấy thật đặc biệt.Tôi chưa bao giờ thấy ánh mắt ấy ở anh.Nó ánh lên những tia hi vọng,pha lẫn một chút khát khao,nhưng nhiều nhất vẫn là vẻ man mác buồn.Giống như khi người ta nhớ về mối tình đầu bé nhỏ đã vỡ tan,dù vẫn còn một chút cơ hội để níu kéo,nhưng người đó đã không làm.

-Quả nhiên là có...-Tôi nói tiếp-...lúc đó tôi mười ba tuổi.Ôm trong mình nỗi ám ức,không thể lí giải được những khúc mắc trong lòng...tôi đi xét nghiệm DNA.Và kết quả khiến tôi đã rồi lại còn rối hơn...

-Ừm...kể tiếp đi...-Anh nói.

-Tôi là con ruột.Nhưng bố mẹ nói tôi là con nuôi...không thể hiểu nổi!-Tôi lắc đầu.Di chuyển đến gần chỗ anh đang đứng.Dựa lưng vào tường.-Tôi im lặng.Không hỏi gì cả.Cho đến hai năm sau,tôi mười lăm tuổi.Gia đình bỏ tôi đi.Họ đi Úc,để lại cho tôi ngôi nhà ở khu biệt thự Đ.K và...tiền.Thế đấy...họ từ tôi,cắt đứt tình nghĩa với tôi,nhưng không dám nói thẳng.Cuộc đời tôi thật sự quá bi đát.Ai rồi cũng rời bỏ tôi mà đi,bạn thân,rồi bạn thân nữa,rồi bạn thân nữa,rồi bố mẹ,thầy giáo,đàn anh kết nghĩa,may là bây giờ anh ấy đã quay trở lại,rồi cả...tình yêu nữa ...tôi...đã từng có ý định tự tử đấy...nhưng tôi không làm...tự tử thì thật là uổng phí cuộc đời của tôi.Còn nhiều thứ tôi chưa hưởng thụ hết...-Tôi cười nhạt.

-Em...cô đơn quá...-Ánh mắt Q nhìn tôi xót xa.-Bây giờ tôi mới biết...tại vì sao em luôn mang một vẻ bất cần và ánh mắt man mác buồn.

-Ừm...không phải vậy...tôi bất cần vì tôi thích như vậy...thật đấy...kể cả không đau buồn thì tôi cũng sẽ bất cần...đơn giản là vì đó là cá tính của tôi rồi...-Tôi nói.-Còn đôi mắt...thì đúng thế đấy.Anh hiểu chuyện hơn tôi tưởng.

-Cảm ơn em...-Anh cười.

-Anh thích Linh Lan?-Tôi hỏi.

-Hả...à...ừ...Nó đẹp mà.Đúng không?-Anh hơi ngỡ ngàng một hồi rồi cũng trả lời tôi. -Vì nó đẹp à?Tôi không nghĩ vậy.Có lí do nào khác không?-Tôi nhìn anh thắc mắc.

-Em rất tinh tế...-Anh cười nhẹ.

-Cảm ơn...nói cho tôi được không?-Tôi mỉm cười.Nghiêng đầu nhìn anh.-Tôi đã nói với anh về gia đình rồi mà.Quả thật là thấy nhẹ nhõm lắm.Vì anh là người đầu tiên tôi chia sẻ.Cho nên anh cũng phải chia sẻ một bí mật chứ.Đúng không?

-Tôi...ừ...được thôi!

Anh im lặng một hồi,như để bắt lấy mạch cảm xúc.Rồi bắt đầu nói :

-Tôi từng yêu một cô gái.Cô ấy có cái tên rất đặc biệt,Lục Linh Lan...và con người cô ấy cũng đặc biệt y như cái tên vậy.Đẹp dịu dàng,nhẹ nhàng,bình yên nhưng lại vô cùng nổi bật,ở bất cứ nơi đâu...tôi...và cô ấy từng rất hạnh phúc,thật đấy!Nhưng cô ấy,sau gần một năm yêu tôi,đã xa cách dần.Và rồi chia tay.Tôi hụt hẫng vô cùng.Không phải vì cô ấy nói chia tay,mà là lí do cô ấy chia tay tôi.Cô ấy nói chúng tôi quá khác biệt.Tôi,sôi nổi,ưa mạnh bạo...cô ấy,bình yên,mỏng manh.

-Nhưng...còn...một lí do khác đúng không?-Tôi ngập ngừng hỏi,giọng lí nhí như sợ làm mất mạch cảm xúc của anh vậy.

-Đúng vậy đấy!Cô ấy có người khác...một thằng lưu manh giả danh tri thức...haha,buồn cười thật...-Giọng anh đặc quánh,mang một âm hưởng của sự hận thù ghê gớm.-...nhưng tôi không thể giữ cô ấy bên mình...nhục nhã làm sao...-Anh cười nhạt.Đúng kiểu cười của tôi.Ehh,anh bắt chước tôi.Yaaa.! -.....

-Cô ấy không hiểu được...-Anh nói tiếp...tôi đã phải cố gắng đến thế nào để trở thành người tốt...để yêu cô ấy...AGGGr...tôi...trước đó là một thằng nhóc ăn chơi khét tiếng giang hồ...nhưng vì cô ấy mà từ bỏ những trò đó...tôi không còn chơi đua xe thí mạng,dù trong trò đó tôi là nhất và đó cũng là sở thích của tôi,không hay đi đánh nhau,không vung *** tiền bạc,không xa xỉ,trở thành một người bình thường,tôi thậm chí từ bỏ cả một băng đảng...nhưng như thế vẫn chưa đủ...cô ấy nói người yêu cô ấy phải tri thức,phải thông minh kiểu thư sinh...vậy là tôi...thay đổi toàn bộ con người tôi...

-Anh cảm thấy thất vọng ghê gớm lắm đúng không?Bao nhiêu cố gắng đổ xuống sông biển như thế....nhưng tôi...lại cảm thấy chị Linh Lan là người tốt.Tại sao vậy?-Tôi nói.

-Cô ấy tốt...chỉ là cô ấy không thích tôi thôi.Chính vì quá tốt bụng nên cô ấy đã nhận lời trở thành bạn gái của tôi,dù không thích tôi.Nhưng cô ấy đâu có biết điều đó còn khiến tôi đau hơn.Lòng thương hại chứ không phải tình yêu...-Anh cười cay đắng-Tôi không trách cô ấy...vì cô ấy chưa bao giờ yêu nên không hiểu cảm giác của người đang yêu...không hiểu nỗi đau tôi phải chịu đựng...

-Chị ấy...đi rồi à?-Tôi hỏi.

-Ừ...đi Ý rồi.Italia hoa lệ mới phù hợp với cô ấy.Dịu dàng,mỏng manh...bông Linh Lan bé nhỏ ấy phải ở nơi nó thuộc về...nó không thuộc về tôi nên mãi mãi sẽ không phải của tôi...nhưng sao thấy đời tối tăm quá...-Anh cúi đầu,tay mân mê hai vạt áo.Tóc mai của anh rủ xuống mặt...làm tôi thấy anh cô độc quá.

-...mối tình đầu hả?-Tôi hỏi.

-Ừ...mối tình đầu đầy đau đớn...và kết thúc bi thảm quá...

-....

-...ha,tôi thấy buồn cười thật...

-???

-Em quả thật rất lạc quan và mạnh mẽ...tôi mới mất một người yêu thương đã vụt vẫ nửa năm trời...còn em...em nói rằng ai cũng đều bỏ em mà đi,đúng không?Tôi mà như thế chắc chết lâu rồi...chứ không yêu đời được như em đâu...tôi sẽ tự kỷ mất...hehe..-Anh cười gượng.Sao phải thế chứ?

-Thu Huyền...-Tôi nói khẽ. -...hơ...em...nói gì vậy?-Anh cứng đờ,miệng lắp bắp.Haha,nhìn anh ngố quá đi!!!

-Huyền...không phải là người anh yêu sao?-Tôi nhìn anh thách thức.

-...à...Thu Huyền...cô gái thứ hai...cũng đẹp dịu dàng như Linh Lan...tôi làm tổn thương cô ấy...tôi nói yêu cô ấy nhưng cứ nhìn cô ấy lại nghĩ đến Linh Lan...thế thôi...rồi chia tay...hai lần là quá đủ...tôi tự nhủ mình không được yêu nữa...nhưng không thể...tôi...hình như lại yêu một người con gái nữa...cô gái này...đặc biệt lắm...cho nên dù không yêu thì cũng phải có cảm tình...-Anh mỉm cười.Ánh mắt rực rỡ một ngọn lửa,hi vọng.Tôi biết người con gái mà anh đang nói đến là ai.Ừm...tôi đoán...bằng trực giác...nhưng tôi rất hiếm khi đoán sai...nên có lẽ lần này cũng sẽ đúng.

-...tình yêu...là gì?-Tôi hỏi vu vơ,vì đầu óc tôi cũng đang nghĩ vu vơ.Về một số người.-...sao tôi chưa bao giờ có một tình yêu cho riêng mình...dù đã dành rất nhiều tình cảm...haha...nực cười,tôi có là gì đâu cơ chứ!...tôi...lại ảo tưởng...

-Em này...sao vậy?-Anh lay vai tôi.Lúc này tôi đang ngồi bệt xuống đất,hai tay ôm đầu gối,lưng dựa vào tường kính.

-A...không sao mà...-Tôi mỉm cười nhìn anh.Tôi cứ cảm thấy có cái gì đó tức tức trong lồng ngực kể từ chiều,lúc tôi khóc bên cạnh chiếc dương cầm trắng và bản Autumn In My Heart,lúc anh lau nước mắt cho tôi.Haizzz,tôi làm sao thế nhỉ?Trước đây tôi có bao giờ biểu lộ tâm trạng giữa chốn đông người như vậy đâu!Và...từ trước đến giờ,tôi có để ai phải lau nước mắt ỉnh đâu???

Không khí lúc này thật ảm đạm.Bên ngoài trời tối mù mịt,bên trong cũng thế...Sao hôm nay trời tối nhanh vậy?Lại còn lạnh nữa chứ.Tháng 9 mà đã thế này rồi...

-Em biết Trịnh Thanh Phong chứ?-Anh đột ngột hỏi,sau một phút im lặng.

-Tôi...biết.-Tôi nói.Đầu ngã vào kính,hai mắt dần khép lại.Lâu rồi tôi chưa có được một giấc ngủ đủ tám tiếng.Vì tôi không có thời gian.Lúc nào tôi cũng bận túi bụi.

-Cậu nhóc là...

-Bạn!Bạn cùng lớp của tôi.-Tôi ngắt lời anh.Mắt vẫn khép hờ.

-Ừm...dân giang hồ.Rất giỏi đánh nhau.-Anh đứng lên đi đến góc phòng và...bật đèn. . .Ánh đèn màu trắng lấp loá.

-Tôi biết chứ!-Tôi hé mắt nhìn anh.Quả thật,nếu Wind không có một đứa như tôi làm bạn thì đã chẳng theo “nghiệp giang hồ” này đâu.Hehe.Tại ngày xưa tôi suốt ngày lôi Wind đi đánh nhau mà.Nhưng đó là ngày xưa rồi.Bây giờ khác.

-Cậu nhóc đó muốn được theo trận này...-Lạ nhỉ,đây đâu phải Wind,ngày xưa Wind ngang tàng lắm cơ mà.
-Vậy à...ừm...Wind không phải người ở đây,sống bên nước ngoài.-Tôi nói.Chờ đợi một phản ứng từ anh.Như là cổ moi thêm chút gì đó.

-Em có vẻ thích đi moi móc thông tin về người khác.-Trái với dự đoán của tôi,anh chỉ cười châm biếm.Ack,sao anh có lắm điệu cười thế nhỉ.Lúc nào cũng cười...mà các nụ cười chưa bao giờ trùng lặp.Haha.

-Sở thích từ nhỏ...hồi năm tuổi tôi còn có ước mơ đi làm FBI.Haha,nhưng nó bị trừ dập không thương tiếc...nên tôi không thích nữa.Dù vậy thì bây giờ,nếu muốn,tôi học theo ngành trinh thám cũng được.Nhưng phải khắc phục một số nhược điểm...-Tôi nhếch mép.

-Em hay thật đấy.Nhưng rất tiếc,chúng ta phải đi.Sắp đến giờ diễn rồi,Zero.Ta tiêu mất gần hai tiếng rồi.-Anh cúi xuống,đưa tay ra cho tôi nắm...

Anh đưa tôi đến một khu đất cỏ cây um tùm,nhánh nhoáng vài bóng đen.Đi sâu vào trong mới đích thực là lãnh địa của dân giang hồ.Một khu đất trũng xuống,bao bọc bởi hàng trăm cây thông ở bên ngoài.Không khí âm u ẩm đậm giống như đang vào nghĩa địa vậy.Tôi nhớ có lần đã đánh hội đồng ở đây.Nhưng lúc đó nó chưa đen thui thế này.

Tôi cảm giác có cái gì đó đang đi đằng sau mình.Tôi luôn có cảm giác thế này khi đi ra ngoài vào buổi đêm,nhưng đó là lúc còn nhỏ.Vài năm trở lại đây tôi đã mất hoàn toàn cảm giác đó.Nhưng không hiểu sao bây giờ nó lại dấy lên.

-Q...Jt kia.Quân của anh đâu?-Tôi khẽ nói khi nhìn thấy Jt đang bấm bấm cái gì đó ở điện thoại.Tôi đã nói là tôi có thể nhìn rất rõ dù là trong bóng tối chưa nhỉ?

-Không có...-Anh cũng thì thào.

-Đừng đùa vậy chứ!-Tôi gắt nhẹ.Haizzz...Tôi lại chợt nhớ ra cái cơ thể bầm dập...đánh đấm gì bây giờ!!!

-Tôi không đùa...chỉ có Zero,tôi và thằng nhóc Thanh Phong đó.-Q nói,nhẹ tênh,chẳng có vẻ gì là đang nói dối.Aaaaa,thế này thì chết tôi chứ còn gì nữa.

-Vậy Thanh Phong đâu?Chẳng lẽ lại là...-Tôi quay ra đằng sau ngó nghiêng. -Zero phản ứng nhanh quá nhỉ.Chính là cái bóng đang đi đằng sau.Phong phím sẵn với tôi từ trước rồi,nó ra mặt sau.Một là thế,hai là Zero.-Q lại đeo cái mặt nạ lạnh lùng thường ngày,hay ít nhất là đối với cuộc đời.

-Q à,hãy coi tôi là vũ khí bí mật đi.-Tôi hất mặt ra phía Jt,nói tiếp-Lũ chúng nó có gần hai mươi thằng.Không kể viện trợ.Q và Thanh Phong có thể sẽ không cần tôi đâu.

-Ok.-Tiếng Wind bất chợt vang lên.Ashii,tôi đã bao nhiêu lần bị Wind hù cho suýt rơi mất tim rồi nhỉ?

-Thanh Phong...Jt cũng có vũ khí bí mật.-Tôi nói với Wind.

-Yên tâm...không bằng Zero được đâu.-Wind,mang một khuôn mặt lạnh ngắt như xác chết (ack,miêu tả hơi quá đáng),đang nhìn tôi vẻ khinh khỉnh.Wind ngày xưa chưa bao giờ nhìn tôi bằng khuôn mặt đó.

-Tin tưởng ở cậu...-Q đặt tay lên vai Wind,rồi đi mất hút vào bên trong.Wind cũng đi vào trong đó.Aaa,Jt thách trận này để khoe “đô mới”.Chắc chắn rồi.

Tôi cũng nói gót họ đi vào sâu bên trong.Ngồi trong một hốc cây to và quan sát.Chỉ hai phút nữa thôi,đèn ở đó sẽ được bật sáng.À,thực ra thì Jt...cho lắp một hệ thống đèn ở đây.Hic,để khi nào nổi hứng lại đến đây đập nhau.Haiz,nản ông này quá đi!

“Tép..”-Ánh sáng loà lên cả một vùng rộng lớn.Màu trắng,nhưng không tinh khiết.Và Jt đã cho sửa sang lại để thành một đấu trường với sàn xi măng khắc chữ VS,màu đỏ. CHAP 18 (part2)

Thế lực của dòng họ nhà Jt lớn đến nỗi cảnh sát khu vực không dám bén mảng đến đấu trường này.

Q và Wind một bên,bên còn lại là Jt và gần hai mươi thằng đệ,chưa kể vũ khí bí mật.Ack,ông Jt này chơi bản!

-Kẻ thù của ta,thật đúng giờ quá!-Jt nói lớn,bằng chất giọng ồm ồm. .

-Tất nhiên.Người biết ta rồi đó.-Q nhếch mép nhạo báng.-Mà...chúng ta chơi công bằng chứ?1vs1,ok?

-Không vấn đề.-Jt cười,nhìn ngu không chịu nổi.

-Và...vũ khí bí mật nữa chứ.Ok?-Q hếch mặt cao ngạo.

-Dĩ nhiên.Ok,start.

“Bộp”-Đoán xem đó là tiếng gì.Chắc các bạn nghĩ là cú đấm của Q đúng không?Sai lầm hoàn toàn nhé.Đó là Wind đấy.Hehe.Và Jt nằm vật vã trên nền,phun hết máu mồm ra.Tội nghiệp!

-Mày...mày vừa nói cái gì?Quân tử nhất ngôn cơ mà!!!-Jt gào lên,ra vẻ đau đớn lắm!Mà có khi đau thật.Wind đã ra tay cơ mà.Ngày xưa (lại ngày xưa),Wind nổi tiếng vô cùng với đôi bàn tay thép (đấy là Wind còn nhỏ nhá).Và bây giờ chắc là tay bằng Titan. .

-1vs1,đâu có nói là ai với ai đúng không?-Wind nhếch mép,gương mặt âm thầm đầy sát khí.

-AGGGrr,được rồi.Ta sẽ ày biết tay.-Jt lồm cồm bò dậy,khoát tay ra hiệu.Và gần hai chục thằng lính của lão xông vào chơi hội đồng.Một lũ tính bản.Nhưng Q and Wind chắc chắn chỉ cần chưa đến 3 phút để xử xong chúng nó,bao gồm cả Jt-lão già xấu tính.

-Ông anh,thế này có công bằng quá không?-Q cười nhạt.Đưa ánh mắt thách thức lên nhìn Jt.Lúc này Q and Wind đang ở giữa vòng vây người.Có lẽ hơi liều.

-Mày phải hiểu tính cách của tao rồi chứ.Còn phải hỏi nữa à?-Jt cũng đánh đá chả kém. Tôi không còn nghĩ được gì.Vì Jt đã rút ra một con dao găm và...

“Bập.”-Tiếng động vang lên khô khốc.Không phải Q mà là Wind.Wind đỡ một nhát vào cẳng tay,khi con dao phi đến.Nhưng khuôn mặt chẳng có vẻ gì là đang đau đớn cả.Trái lại còn mỉm cười,nụ cười đầu tiên kể từ lúc Wind gặp tôi (ý tôi là Zero) trước khi trận đấu bắt đầu.Wind vẫn luôn kì lạ như vậy.Thế nên tôi cá trăm phần trăm là có một thứ gì đó dưới lớp tay áo kia.Đương nhiên là phải có rồi,tôi thậm chí còn chẳng nhìn thấy máu.Không phải vì xa quá đâu,chỗ ngồi của tôi rất,rất thuận lợi.^^

-Một nhát của anh rồi nhé,gì đến tôi.-Wind nói,rất nhẹ hình như là vậy.Vì tôi ngồi xa nên không nghe rõ.Sau đó cậu ấy rút từ trong tay áo (cái tay lúc này bị phi dao vào đó) ra một cái côn,nhỏ xíu,nhưng nó rất nặng.Vì nó còn kéo dài ra được nữa cơ,tôi cũng có một cái như vậy,và tôi cũng mang theo trong người đây.Không hiểu tại sao Wind lại có nhĩ,tôi nhớ cái này chỉ bán độc quyền.

Và cậu ấy đã kéo dài nó ra.Sau đó thì Jt ăn vài vụn.Còn Wind thì xoay côn rất chi là điệu nghệ,từng nhát vụn rất chính xác và rất (lại rất) đau đớn.Nhìn vẻ mặt Jt thì biết.

Wind vừa quạt vừa cười mỉm.Nụ cười đẹp mê hồn.Nhưng ánh mắt lại chứa đựng một sự...dã man đến cực điểm.Wind bị làm sao thế nhở?

-Chúng mày còn đứng đấy à????Đánh nó đi,NHANH LÊN,cả HAI THẮNG!!!!-Jt hét ầm lên trong khi tay vẫn đang ôm mặt.Lũ đàn em của lão đứng trợ mắt ếch ra nhìn.Haizzz,chơi với bọn gà này chắc Wind chán lắm.Thực ra thì tôi ngồi nhìn còn thấy chán,nói gì đến Wind,và cả Q.

Chúng nó xông vào đập.Oáap,buồn ngủ ghê cơ.Hai người bọn họ xử xong trong 2 phút 48 giây.Mà đứa nào cũng tơi bời nhé!Bao gồm cả Jt,đang rên hừ hừ.Chắc không ngờ Wind tài năng thế.Ehh,nhưng còn vũ khí bí mật đâu?

Bây giờ mới để ý thấy Jt đang chéch ánh mắt nhìn lên chỗ tôi,không lẽ phát hiện ra rồi?Nhưng mà tôi giấu mình rất kĩ,sao có thể nhìn bằng mắt thường được (chưa nói đến mắt kia cận 2 độ do bắn Đột kích nhiều)!!!

Không,tôi lầm.Và không chỉ mình tôi trốn ở vị trí đó,ở đồng khúc gỗ cách tôi tầm 3 mét,chui ra một con người.Vẫn mặc đồng phục,và đó là đồng phục trường tôi.Còn cái dáng đi (mà tôi nhìn từ đằng sau) thì không thể lẫn vào đâu được.Dù tôi đang nhìn từ trong bóng tối.Chính là....Hoàng Anh Tú.!? Đúng vậy đấy,Hoàng Anh Tú.Tôi không hiểu.Tú là....vũ khí bí mật?Trời!!!

Tôi chưa từng thấy Tú đánh ai cả....

Cậu ấy leo xuống dưới,nơi hai người kia đang đứng.Đi rất nhanh nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng.Xuống đến nơi,cậu ấy gọi to trong khi Q và Wind đang quay lưng lại với cậu :

-Một chấp hai nhé!

Và cười,một nụ cười nhếch mép giễu cợt,pha chút hài hước.

-Hoàng Anh Tú?Học N.G.T mà lại theo Jt à?-Chắc không cần nói thì các bạn cũng biết là ai rồi nhỉ?Vâng,chính hần,Wind,đã quay lại và đang nhìn Tú bằng một ánh mắt không thể “thân thiện” hơn.Tôi không nhìn rõ lắm nhưng chắc chắn Wind đang nắm tay đến nổi hết cả gân xanh gân đỏ vì tức giận.

-Có sao đâu nhỉ?Tôi là người tự do mà.Còn cậu thì quá trung thành rồi.Chỉ như một con c.h.ó bám theo chủ mà thôi.-Tú nói từng lời cay độc.Tôi không muốn tin đâu nhưng vẫn phải tin thôi.Tú mà tôi biết trước đây là một người hài hước,thân thiện,hoà đồng và vì người khác rất nhiều.Đâu phải như thế này!!!

-Ừm,phép so sánh rất hay.Cho tôi hỏi chút nhé,cậu là vũ khí bí mật?-Q vội vàng lên tiếng để kiềm chế cơn tức giận đang sôi sùng sục trong máu Wind.Ack,đừng hỏi tôi.Wind một khi đã tức lên thì kể cả giết người cậu ấy cũng sẽ làm.Hình như Q cũng nhận thấy điều đó qua ánh mắt Wind.

-Ông anh khờ khạo quá đấy.Chuyện đó còn phải hỏi nữa sao?-Tú khinh khỉnh nhìn Q.Aaasshii,tôi phải công nhận Tú hơi quá đáng rồi.

“Bốp”

Cái gì vậy?

Wind....đấm.

Vâng,Phong đã đấm Hoàng Anh Tú,vào mặt.Và Tú...không ngã,chỉ chảy máu mồm thôi.Nhưng cậu ấy hăng lên rồi,không còn thái độ cợt nhả như lúc nãy nữa.Cậu ấy...tung chân đập thẳng vào bụng Wind,may mà Wind tránh được.Tôi lia mắt sang Q,cũng bị tung vài cước.Tú một lúc xử cả hai luôn,và Q đã có vẻ yếu sức dần.Wind,có lẽ định đánh chiêu cuối cùng thì..... Gần hai mươi thằng đàn em của Jt đồng loạt bật dậy (ehh,đây là một vở kịch,dở hơi nhất mà tôi từng thấy) vây và đánh tú bụi.Còn Tú đã ra khỏi vòng tròn,đứng khoanh tay nhìn trận hỗn chiến.Thật là kì cục,bọn chúng chơi khăm,chơi bẩn,chơi xấu!!!!Cả Tú nữa,tôi bắt ngờ lắm đấy!

Bây giờ thì tôi bất lực!Không thể gọi đàn em đến được,vì tôi đâu có mang điện thoại.À,thực ra thì có,nhưng để trong túi áo đồng phục (nam) của tôi rồi,mà cái áo lại để lại nhà biệt thự của Q.Ack,thế đấy!Đành phải tự thân vận động thôi....haizz!

Bây giờ nếu mà xuống đó thì tôi một mình hạ được tất cả lũ đàn em và cả Jt,còn Tú thì chưa chắc,tôi chỉ sợ động chạm đến mấy vết thương.Nhưng Q và Wind đang vật lộn với hàng đồng hàng tá người như vậy,chẳng lẽ lại ngồi nhìn.Ok,mặc kệ tất cả,ta cứ đánh đã rồi tính tiếp.

Tôi nghĩ vậy nên cũng trèo xuống,đi nhẹ hết mức có thể.Thầy Karate có lần đã từng nói với tôi,nếu tôi đã cố gắng hết sức thì kết quả đạt được sẽ vô cùng đáng ngạc nhiên.Tôi đang cố gắng hết sức cho nên có thể sẽ đạt được kết quả tốt.Dù tôi biết mình đang bị thương.Nhưng vì Wind thì cũng đáng chứ,right?

Tôi nhẹ nhàng đến mức chẳng ai nhìn thấy tôi. Tôi nghĩ vậy. Vì tôi mặc đồ đen, có cả mấy lùm cây che hết ánh sáng rồi nên khó lòng phát hiện được. Và cứ thế, tôi lủi dần đến chỗ Tú đang đứng, khẽ nhẹ vai cậu ấy.

Tú quay lại, nhìn thấy tôi, hơi bất ngờ một chút nhưng cậu ấy đã vội vã lấp liếm thái độ đó đi, thay vào là một nụ cười lãng tử đẹp hoàn hảo. Cậu ấy nghĩ tôi là con gái chắc mà phải cười như vậy? Xin lỗi, tôi xin nhắc lại, tôi là ZERO. Và thật tình, kể cả không phải Zero thì tôi cũng chẳng giống con gái rồi. Tú tự tin quá mức. Thực ra thì... tôi cũng có thể cười như vậy chứ, thậm chí là đẹp hơn, chỉ có điều dưới bộ dạng Zero thì tôi ít khi cười thôi.

-Zero nổi tiếng giang hồ, nay mới được kiến diện. -Tú nói. Ánh mắt có phần gì đó như là đang đùa cợt vậy. Chắc tại thấy tôi lùn hơn cậu ấy. Ehhh, tôi là con gái đấy (rất đau lòng phải công nhận điều này). You nghĩ tôi có đủ khả năng để cao được như thế à? Tôi rất muốn cao thêm nữa đấy!!!

-Hoàng Anh Tú? Có phong cách đấy. Chắc được huấn luyện bài bản lắm nhỉ? -Tôi nhướn mắt lên nhìn Tú. Tay thủ sẵn nắm đấm để chuẩn bị hành xử. -Zero quả có mắt nhìn người. Nhưng tôi rất tiếc, đôi mắt ấy sẽ không còn nhìn ai được nữa đâu, sau tối hôm nay. -Tú nói, ánh mắt đầy ứ sự man rợ và cay độc. Hoàng Anh Tú 3 năm trước đâu rồi nhỉ?

-Cậu tự tin quá! Tôi rất muốn có được sự tự tin ấy. Có thể cho tôi được không? À, có lẽ tôi sẽ tự lấy vậy. Được không? -Tôi cười nhạt nhìn Tú. Bỏ qua cái ý nghĩ Tú là một người quen của mình đi. Cậu ấy bây giờ là dân giang hồ và sẵn sàng giết chết tôi. Không thể khoan nhượng. Mà thế cũng hay, lâu lắm rồi tôi không gặp người nào ngang sức ngang tài với tôi, thậm chí cả Wind.

“Bốp”-Tú....đấm tôi!!! Nhưng tôi đỡ được, bằng tay, vậy là Tú đấm vào tay tôi. Nhưng cũng đủ mạnh để thấy đau. Nhưng mà tôi vẫn không hiểu tại sao Tú lại thù Zero đến vậy, nhìn ánh mắt thì biết.

-Tôi đã nhường cho Zero bắt đầu trước mà. Ai bảo không nhanh tay! -Tú nói, sau khi đã lùi lại một bước để thủ thế trước đôi mắt rực lửa của tôi. Tôi đang rất cay cú, phần vì tức giận, phần vì ngỡ ngàng. Giờ tôi không nể tình ai nữa đâu, sẵn sàng lao vào cắn xé Tú ra rồi đấy. Tôi không phải đứa dễ bị kích động nhưng trong lúc đánh nhau thì tôi lại hăng nhất, máu chiến nhất.

-Cậu phải hiểu đối thủ chứ! Cậu nghĩ tôi cũng như những người khác à? Sai lầm lớn đấy. Nói à biết, Zero này là duy nhất, đặc biệt nhất. -Tôi đá chân đạp mạnh vào bụng Tú. Thật sự lúc này tôi đang rất hiếu thắng và không kiểm soát được bản thân. Và tôi lo đây là một mảnh khoé gì đó của Tú.

Cậu ấy tránh được một cước của tôi. Kể ra cũng không phải loại vừa. Ý tôi là với tốc độ của tôi như vậy thì đối thủ khó lòng thoát khỏi. Vậy mà cậu ấy còn dùng hai tay nắm chặt cổ chân tôi, vận mạnh. Àu-mà!-gót! Cậu ấy đang vận cái...cái....chân đau. AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!! Đau phát khiếp. Tôi đã quên mất. Quên mất cái cơ thể bầm dập từ hôm qua. Okay, thôi nào, mình sẽ đánh hết sức. Aya aya, FIGHTING!!!

Tôi vận hết nội công để đánh. Tú né bên nào tôi đánh sang bên đó. Đánh bằng cả chân lẫn tay. Thậm chí tôi còn định lôi cái côn sắt nhỏ nhét trong tay áo ra cơ. Nhưng kiểm chế được.

Tôi đánh Tú tới tả bầm dập. Biết là hơi quá tay, nhưng không dừng lại được. Tôi đánh bằng những cước mạnh, những cú hích chân, xoay người, thậm chí là lộn người vài vòng để tránh những đòn phản công yếu ớt, của Tú. Nghe hơi buồn cười, nhưng Tú đang hết hơi với sự tấn công liên tục của tôi. Và....

.....MÁU!!!! Tôi rất, rất, rất ghét nhìn thấy máu!

19. Chương 19

CHAP 19 (part1)

Máu của ai???

Không phải của Tú, người cậu ấy chẳng có chỗ nào dập nát đến mức chảy máu cả!!! Nhưng khoan đã, Tú cầm dao.

A...

Tôi chợt thấy nhói đau.Ở chỗ cánh tay phải của tôi,một dòng máu đỏ tươi đang rỏ xuống.Từng giọt rơi xuống đất,rồi vỡ ra.Tôi cố nhắm mắt lại để không phải thấy nữa,nhưng Tú đang lăm lăm trên tay con dao găm bạc sắc,làm sao có thể nhắm mắt được chứ!Mà...sao tôi lại không tránh được nhỉ???Tôi thề là tôi chưa bao giờ để dính thương vào người,trừ khi tôi cố tình để vậy.

-Chơi bắn!-Tôi nói khẽ,ánh mắt nhìn Tú cầm hận,môi cắn chặt.Tôi hận Tú,tôi hận những thằng chơi bắn.Vậy mà Tú vẫn đứng nhếch mép nhìn tôi,khinh khỉnh như thể tôi là một con c.h.ó.Sao cuộc đời tôi có lắm điều trớ trêu vậy!

-Không bắn thì sao thắng được Zero.Mà Zero có muốn một nhát nữa không?Tôi đã hứa là phải cho đại ca nhìn thấy Zero dưới bộ dạng của một thằng tàn phế rồi.Nhưng tôi không có đủ dã man để làm điều đó.-Tú quay mặt đi,không nhìn thẳng vào tôi nữa.Tôi muốn giết.....

Máu nóng dồn lên cơ thể tôi.Hai mang tai đỏ phừng phừng.Tôi đánh mắt ra chỗ Q và Wind.Họ xong rồi,nhưng không nhìn thấy tôi đang ở đây.Họ bỏ về sau khi cho Jt vài cước ngang bụng,phụt máu.Kể ra thì cũng có người dã man,hơn tôi,nhưng không bằng Tú.A,Tú,ta sẽ giết người!

“Cóp”-Tôi tiến đến quyết định cuối cùng,đó là dùng cái côn sắt trong tay áo,nó chưa bao giờ được rút ra,vì chưa có ai khiến tôi phải rút,và tôi luôn dùng nó để đỡ những cú đập,những tay phi dao,cầm gậy.Và,bạn biết đấy,trong ống tay có côn sắt thì sẽ đỡ đau hơn và khiến địch thủ phải sợ hãi(vì nghe tiếng “keng” mà).

Tôi vung mấy nhát côn xuống đất,cốt là để cho Tú nghe thấy.Cậu ấy cuối cùng cũng quay lại nhìn tôi,một thoáng hải hùng hiện lên trên đôi mắt,rồi lại là bộ mặt lạnh te.Tú nói mà giọng không chút cảm xúc :

-Cái đó ở đâu ra vậy? Tôi không ngờ là cậu sẽ hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy,hơi chơ một chút,nhưng lấy lại được ý chí ngay,và tôi lạnh lùng nói :

-Chơi vũ khí.Cậu chơi,tôi cũng phải chơi.Đừng nghĩ cho riêng mình như vậy chứ!

-Tôi chỉ hỏi vậy thôi.Nhưng cái côn sắt tí xiu vậy liệu có làm gì được con dao găm bằng bạc của tôi không?-Tú nhếch môi khinh bỉ,bộ dạng rất là phởn chí.

-Vậy để tôi thử xem nhé.-Tôi nắm chặt cái côn trong tay,nhẹ nhàng nhảy thoát đến chỗ Tú,và vung côn.Nó đập mạnh vào bả vai của Tú.Vài giọt máu bắn ra.Tôi vội vàng rút tay lại vì nhận ra mình hơi quá tay.Chả biết làm sao mà vết chém của tôi lại nhói lên.Tôi nhìn xuống cánh tay mình.

Một dòng máu đỏ tươi đang chảy,vết thương sâu hoắm.Đau không thể tả.Xót và rát,nhói lên từng cơn.Tay phải tôi không thể cử động nổi.Mà tay phải là cái tay chủ chốt,nên bây giờ tôi coi như bất lực.Nó lại còn mất máu và tôi đang thấy choáng váng đầu óc đây!!!

-Zero.Haha,Zero à,đã ngu còn thích tỏ ra mình nguy hiểm!Haha.-Tú ôm bụng cười sằng sặc khi nhìn thấy tôi chao đảo với vết thương trên tay.Ha,Tú cười cơ đấy!Bây giờ mới thấy một nụ cười thật sự từ Tú.Nhưng mà có cần châm biếm đến thế không?

-Cậu quên mất điều gì đó thì phải!Nhưng tôi sẽ không nhắc đâu,cậu phải tự nhớ ra.Và tôi có vài lời gợi ý đây!-Tôi cười nửa mai.Nhìn Tú bằng ánh mắt sắc lạnh.Rồi xoay côn vài vòng và đập liên tiếp vào người Tú.Có người nói tôi dã man.Không hẳn là vậy đâu,chỉ tại khi đã đánh rồi thì tôi không thể dừng lại,kể cả đối với người quen,một khi đã động chạm vào lòng tự tôn của tôi,cũng sẽ bầm dập ra đi.Và hôm nay,nhân vật chính là Tú.

Sau những đòn côn tới tấp (tất nhiên là bằng tay trái),tôi khiến Tú nhăn nhó ê ẩm với những vết thương.Tú có đánh trả đấy,bằng dao hấn hoi và đã chém được một nhát nữa vào mu bàn tay,lại là tay phải nữa.Nhưng Tú không nhanh bằng tôi,cho nên bây giờ đang ngồi bệt trên nền đất thổ hồng hồng,tất nhiên là vẫn có phòng thủ là con dao găm.Tôi cũng chẳng có ý định đánh tiếp nữa,vì nhát chém ở cánh tay phải khiến tôi mất quá nhiều máu,bây giờ tôi muốn đi băng bó.

-Hoàng Anh Tú,tôi gọi cậu là Tú Chém,Ok?Cậu chơi với dao mà,lại còn cho tôi hai nhát nữa.Tên đó là rất phù hợp đấy!-Tôi cúi xuống và mỉm cười nhìn Tú.Rồi xoay người dứt khoát,quay lưng bỏ đi,không nhìn lại

lấy một lần. Tôi nhìn thấy bóng Q thấp thoáng bên ngoài, chắc đang tìm tôi, mà tôi cũng định ra đó rồi về cùng Q luôn. Nhưng...

Bỗng dưng có một bàn tay đeo găng đen xì thò ra trước mặt tôi, từ đằng sau, kèm theo đó là một cái khăn chụp vào mũi tôi. Tôi đã kịp định thần lại và cho tên đứng đằng sau một cú huých mạnh vào xương sườn, bằng khuỷu tay tôi, đau. Tay phải càng chảy nhiều máu hơn. Nó khiến tôi mất tập trung. Nhưng tôi vẫn nghe rõ tiếng hục hặc vì đau của hắn. Không thể nhìn được khuôn mặt hắn, vì ngay giây phút đó, tôi lao đảo và gục xuống. Thế đấy, tôi đã có thể giết hắn, nếu không có nhát chém của Tú. Lại một thủ đoạn hèn hạ nữa. Hoàng Anh Tú sống với cuộc đời bằng bao nhiêu khuôn mặt vậy?

Tôi mơ hồ nhận ra không gian xung quanh mình. Không phải nơi tôi đã đánh nhau. Một nơi khác. Tôi cảm giác vậy. Vì bây giờ tôi vẫn không mở được mắt và hình như tay tôi bị trói, cả chân nữa. Mi mắt thì nặng trĩu. Cảm giác rất buốt ở cánh tay phải khiến tôi khó chịu không thể tả. Đầu tôi ong ong và thỉnh thoảng lại nhói lên một chập.

Tôi ti hí mắt khi nghe tiếng chân người bước lại gần, có cả tiếng ro ro của bánh xe nữa hay sao ý. Rồi một chiếc xe lăn xuất hiện, sau nó là Tú. Tôi vội nhắm tịt mắt lại.

-Anh! Đây là Zero.-Tú nói. Chắc là với người đang ngồi trên xe lăn. Vì tôi nhận thấy trong phòng này chẳng còn ai khác ngoài ba chúng tôi.

-Ừm...nhóc khá hơn anh rồi đấy! Con dao bạc đó được phết nhỉ! Mà nhóc đáng nhẽ phải khoét sâu hơn, vết xước trên mặt kia thấm vào đầu chứ!!!-Người ngồi trên xe lăn nói. Nghe chừng anh ta tầm 17,18 tuổi, hoặc hơn. Nhưng anh ta đang nói về vết xước nào nhỉ??? Mặt á? Chẳng lẽ mặt mình dính đạn?

-Thằng nhóc loắt choắt vậy thôi mà mạnh lắm anh à. Nó đánh nhau với em, không chừa ra một phút nào cho em cả. Mà em cũng chơi không sạch. Nên mới vác được nó về đây.-Tú nói bằng giọng mệt mỏi chán chường.

-Vậy nhóc gọi nó dậy đi. Trông nó ngủ như thể hai tháng rồi chưa được ngủ vậy.-Lại là người ngồi xe lăn. Hắn nói đúng đấy. Lâu lắm rồi tôi không có được một giấc ngủ dài và sâu. Chẳng biết đã đến hai tháng chưa, nhưng chắc cũng xấp xỉ. Hehe.

-Anh chẳng nói thì em cũng làm. Em muốn hỏi tội nó lắm rồi!-Tú vút ngay về mặt chán chường sau khi nghe câu nói của “người ngồi trên xe lăn”, hào hứng và nôn nóng cực độ. Nhưng mà...tôi sắp bị xử. Hic. “Rào...”

Ôi không!!!

Tú...

Kẻ đã man nhất trần đời...

Vừa mới dội nguyên một xô nước đá vào tôi-đứa đang ngồi co quắp ở góc nhà vì cái lạnh giữa đêm khuya (25 độ C chứ ít gì)...cái áo pull cộc tay rộng thùng thình không đủ để giữ ấm cho tôi. Người tôi cứ run bần bật vì lạnh.

“Hắt xiiii...”-Tôi khực khặc hắt hơi, rồi mở mắt. Thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là đôi mắt của người đối diện, trân trân nhìn tôi. Nó ánh lên một mối thù vô cùng ghê tởm, anh ta cắn hận tôi về chuyện gì?

-Zero tỉnh rồi...xin lỗi vì việc không hỏi ý kiến mà đã đưa Zero về đây. Nhưng tôi buộc lòng phải làm vậy thôi, ai bảo Zero cứng rắn quá làm gì. Cứng rắn ở đây là theo nghĩa đen đấy!-Tú cười mỉa mai. Tôi rất muốn xông đến đập cho Tú một phát. Nhưng không thể, tôi đang bị trói. Lạnh ghê quá!

Tên ngồi xe lăn (tạm thời cứ gọi thế đã, tôi chưa biết tên hắn. Hoặc đã từng biết, nhưng quên mất. hehe) có khuôn mặt rất thư sinh dịu dàng, thậm chí đẹp hơn cả con gái, nhưng đôi mắt thì lạnh lẽo vô cùng. Nó như xoáy sâu vào tâm can của tôi, moi móc mọi bí mật tôi đã cố che lấp, thật kì lạ. Người đó bị thương rất nặng, tôi nghĩ vậy. Vì cả chân, tay và thân thể đều băng bó kín mít. Bị tai nạn? Tôi không biết nữa, nhìn không giống tai nạn, vì những chỗ băng bó rất ít chứ không bột cả cục như gãy chân tay, và nó vẫn còn vương hơi màu đỏ của máu, nên chắc là mới.

Người đó đột ngột lên tiếng :

-Zero, còn nhớ tôi không?

Tôi không hiểu hắn đang nói về cái gì!!!Nên cứ ngồi nhìn chăm chú vào khuôn mặt hắn.À,hắn còn có một cái khuyên bằng đá,màu xanh lam,bên tai trái,lấp lánh cực.

-Sao vậy?Không nhớ được à?-Thấy tôi im lặng hồi lâu,hắn lại lên tiếng lần nữa.Nhưng vẻ mặt hắn khó nhọc lắm,như thể vừa bị đâm dao vào bụng vậy.

Mà sao tôi không nhớ nhỉ?

Bình thường tôi nhớ rất kĩ mọi thứ,nhưng sao hôm nay không thể nhớ ra hắn là ai!!!Aaa,tôi làm sao thế này!

-Đình Vũ...V-Sign à?-Tôi buột miệng nói,như một bản năng,tôi không hiểu cái tên đó ở đâu ra!!!Nhưng nhìn vẻ mặt hắn thì có vẻ tôi đã đoán đúng. CHAP 19 (part2)

-Zero...nhớ rồi hả?Vậy có biết tại sao tôi thành ra thế này không?-Hắn hỏi tôi. Không hiểu.Để xem nào...những vết thương kia còn mới,chắc một tuần là cùng.Vậy một tuần qua tôi đã ở đâu?

A,thứ 6 tuần trước tôi có đi đánh nhau với bọn đàn em.Sau đó vào Bar,tôi đã uống say mềm.Hic.Và phải ở lại đó.May là ở đó có phòng nghỉ cho khách.

Ya,tuần qua tôi chỉ có mỗi ngày hôm đó đi đánh nhau thôi.Còn lại thì ở nhà với Trang,đi mua đồng phục và mấy thứ lặt vặt cho năm học mới (chợt nhận ra tôi vào lớp 10 mới được gần 1 tuần,hic).

Không lẽ trong lúc uống say tôi đã đánh...hắn.Giờ ại!Sao tôi không nhớ chứ!!!

Làm thế nào đây!!!

-Zero không nhớ thì để tôi nói luôn nhé...Zero đã đánh tôi!-Hắn nói nhỏ,gọng lạnh và nhìn thẳng vào mắt tôi.Eo,đôi mắt ấy ghê quá!

-Thứ năm tuần trước,ở King...tôi không kiểm soát được bản thân.-Tôi lơ mơ nhớ lại buổi đêm hôm đó,khi hắn khiêu khích tôi và tôi đã ực lên dội thẳng ly Tequila đang uống dở vào mặt hắn,và phang cả chai rượu gần 1 lít vào người hắn.Các mảnh thủy tinh bắn tung toé,còn hắn thì máu me be bét.Aaa,nhiều lúc tôi cũng không hiểu tại sao tôi có thể dã man đến vậy,cứ như là một con người khác vậy!

-Không kiểm soát?Lạ nhỉ...Zero bình thường...đạo đức lắm cơ mà!-Hắn mĩa mai.Nở nụ cười thư sinh đẹp lạ.Nhưng hắc ám.

-V-Sign...haha...tên hay nhỉ?Thế bây giờ muốn làm gì tôi?-Tôi cười như trêu người hắn.Chợt Tú nói to :

-Đương nhiên là trả thù cho vụ lần trước rồi.Thằng nhóc làm anh tao gần chết,bây giờ mày cũng sẽ phải chịu những điều đó,mày cũng sẽ gần chết.- Ặc,diễn đạt lủng củng quá.Chắc đang run.Tôi không có ý định tăng bốc bản thân nhưng hiem có ai thách đấu với Zero mà không có chút sợ hãi hay bất an.Tôi mới biết có 2 người như vậy : C.k và Wind. -Nhóc?Tôi bằng tuổi Tú đấy! Điều đó mà Tú cũng không biết à?-Tôi khiêu khích.Haizzzzzz,quanh đi quẩn lại mấy cuộc nói chuyện (mà trong đó có tôi) đều đầy ứ những câu nói mỉa mai,khiêu khích và khinh bỉ. . .Chán mình.

-Tôi biết chứ,chỉ là không muốn nói thôi.Zero đừng có khinh người như vậy.À,tôi còn biết cả tên thật của Zero đấy!Có cần tôi nói ra không?-Tú nhẹ nhàng tiến đến gần tôi và....đắm...ôi bố mẹ ơi,con muốn giết.....

-Ồ tiểu nhân,nói ra xem nào...tôi chưa chắc là đã đúng đâu.-Tôi mỉm cười nhìn thẳng vào khuôn mặt Tú đang cách tôi chưa đến 20 cm kia.Tên thật à?Còn lâu mới biết được.Giới giang hồ chỉ có Ck biết tôi là ai thôi (thực ra bây giờ có cả Q),làm sao mà Tú biết được!...

Bỗng dưng tôi nhớ ra cách cỡi trối,một mẹo nhỏ mà thầy từng dạy tôi hồi lâu lắm rồi.Tôi loay hoay cái dây thừng.Vì tay tôi bị trối ngoặt ra sau nên hơi khó làm,nhưng may mắn là Tú không nhìn được.^^

-Zero...tên thật là Tiểu Thiên...phải không?

Mọi giác quan của tôi đóng băng...

Không...

Không phải....

Ông ơi.....hic....

Tôi không hiểu....

Tú...rất cục...là ai????

Tôi có phải tôi không????

Tại sao?

Ngốc nghếch quá!

-Cậu không phải là một đứa tầm thường đâu! Đúng!Tôi tên Tiểu Thiên...nhưng đừng bao giờ gọi tôi như vậy....-Sau hai giây ngỡ ngàng,tôi vội vã lấy lại tinh thần và đối đáp khá trơn tru.Nhưng...sao cậu ta biết được.Cái tên này chỉ có một người gọi tôi như vậy,và người đó không còn tồn tại nữa...

.....

.....

.....

Khoan đã nào... Hôm đó tôi uống say...vì sao?

....

...nhớ rồi

...ngày ông mất...

Hôm đó là ngày giỗ ông...và tôi đã khóc...

Vì tôi vô tình nhìn thấy trên con đường rộng đầy cây xanh và nắng....

Một người ông và một cô bé nhỏ xinh cười hạnh phúc...

Tôi ngày xưa cũng thế....hạnh phúc lắm...

Nhưng bây giờ chỉ còn lại niềm đau đưng trong đôi mắt...

Mắt tôi một thuở từng long lanh lắm,rạng rỡ lắm...

Nhưng bây giờ nó như đang tự kỷ...lạnh và xa...không cảm xúc...

Tôi một thuở từng hồn nhiên tinh nghịch lắm....

Giờ những giây phút đó thật hiếm hoi...hay cứ nói thẳng là không có...

Ông nội,bạn thân,bố mẹ đều đi....ha.....tôi vẫn cười...vì có một cô gái nhỏ đã bước vào đời tôi...

Trang xinh xắn của tôi...

(sao mình lan man thế nhỉ)

Mà...chắc hôm đó tôi nhắc gì đến cái tên của tôi rồi.Ai biết được,tôi say mà,khi say tôi sẽ nói lè nhè toàn chuyện đầu đầu.Tôi buồn cười lắm.

-Zero...tại sao?Tại sao không gọi là Tiểu Thiên được?

Hơ...giờ ạ,mãi nghĩ linh tinh mà tôi quên mất mình đang ở đâu.Tú đang gọi.

-Vì...-Tôi ấp úng.Không thể nói lí do chính đáng,nhưng tôi lại chẳng nghĩ ra cái gì hay hơn.Hic.-....chúng ta là dân giang hồ mà...Tú...-Haizzz,cuối cùng cũng nghĩ được. -Không thuyết phục chút nào!-Tú nhăn mặt.-Nhưng thôi được rồi,tạm thời như vậy đã.Bây giờ đến lượt tôi.Thanh toán nhanh gọn nhé.Zero Tiểu Thiên.-Tú mỉm cười di ngón tay lên trên con dao bạc sắc buốt. Đôi mắt hằn lên tia đỏ độc ác.Tôi nghe cảm giác lạnh lẽo mỏng manh trên cơ thể,với nhiệt độ 25oC cộng thêm dư âm của chậu nước đá và cả lít máu bị mất vì vết chém trên cánh tay (thực ra không đến cả lít đâu).Tôi run lên bần bật.Mắt lơ đãng,môi xám ngoét,mặt trắng bệch.

-Khoan đã nhóc,thằng đó nhìn như sắp chết vậy!Xem chừng yếu ớt quá.-Tên Đình Vũ nói khê.Hắn nhìn tôi tỏ vẻ thương hại.Haizzz,các người thật là khủng!

-Sắp chết thì em cho chết.Nó chết cũng chẳng có ai quan tâm đâu.

Không có ai?

Phải rồi,một đứa như tôi thì có ai thừa hơi đâu mà phải quan tâm...

Không ai quan tâm...

Wind...phải rồi...Wind quan tâm đến tôi.Nhiều lắm.

Ồ...nhưng Wind còn chẳng biết tôi là ai,mất trí rồi còn đâu!!!

Vậy thì không còn ai...

Mình thật đáng thương...

-Tôi là người độc lập...đừng nói tôi không có ai quan tâm!-Tôi thều thào mệt mỏi nhưng vẫn cố nói cứng rắn và mở to mắt nhìn Tú.Sắp được rồi...

Sắp cởi được trói tay rồi!

Dù nó khiến tay tôi đã rát lại càng rát hơn nhưng cũng khá hữu dụng.Tôi đang nói đến miếng sắt mà tôi vừa tìm được,trên sàn,tất nhiên là Tú không nhìn thấy. CHAP 19 (part3)

Ồi không!

Tú.....

Đã phát hiện ra.....

-Zero à....nhục nhã quá!-Cậu ta cười khẩy nhặt miếng sắt lên.-....nhưng chẳng để làm gì đâu....khi mà tôi sắp phải xa Zero.Haha...

-Đốt đi nhóc,rồi ta dời khỏi đây.Nhanh lên...-V-Sign nói. “Đốt”?Không lẽ hắn đang nói đến...

“Phạch...”

Tú đang cầm trên tay một cái bật lửa.Rồi cậu ấy đổ xăng ra khắp nền nhà.Và châm lửa...và cháy...

Ánh lửa đỏ....như màu đôi mắt ấy...

Tôi sẽ không bao giờ đặt niềm tin của mình vào ai nữa.....Hoàng Anh Tú....

-Vĩnh biệt.....Zero!-Tú ngoái lại nhìn tôi lần cuối rồi cùng với V-Sign đi mất hút.Vài giây sau tôi nghe thấy tiếng động cơ xe hơi,xa dần...

Ngọn lửa đỏ đã lan khắp phòng.Một phòng rộng lớn trên tầng 2 của một toà nhà bỏ hoang,tôi đoán vậy.

Vĩnh biệt.....tất cả các bạn.....Wind....người yêu đầu.....

Cuộc đời tôi mãi chỉ quanh quẩn trong vòng xoáy của sự bất hạnh tột cùng

.Không có ai ở bên tôi,kể cả khi tôi đau đớn nhất...và cần được tình thương nhất.Thậm chí lòng thương hại cũng không có...chỉ là những ánh nhìn khinh ghét...đố kỵ.Từ lâu lắm rồi,trong mắt mọi người,tôi là một con bé kiêu ngạo,lạnh lùng và chảnh choẹ....cây nhà giàu,cây thông minh xinh xắn hơn người,tôi đâu có!!!Chỉ là tôi không thể bước chân ra thế giới,không thể hoà nhập với xã hội,vì ai cũng chối bỏ tôi.Cả Wind...cũng quên tôi.

Khó thở quá....người tôi chỗ nóng chỗ lạnh,trán nóng rẫy, đầu ong ong,hai vai run lập cập,những vết thương trên người được thể bóng rắt,tôi chết mất!!!!!!Lửa đã lan dần đến chỗ tôi rồi...và không có ai...tôi sẽ chết một cái chết nhục nhã...dưới cái tên Zero và bị thiêu cháy trong một cái nhà hoang...hic...buồn ghê gớm! -ZERO!

Ai?

-ZERO!!!!

Ai đang gọi?Tôi không nghe lắm?

-Zero Vũ Hoàng Linh!!!

Không thể nào! Đây không phải là.....

Vương Hồng Quân!

-Hoàng Linh...

“Q...”

Tôi rất muốn lên tiếng nhưng không thể...sự mệt mỏi, đau đớn cùng với những giọt nước mắt mặn chát chảy ra từ khoé mắt chặn đứng họng tôi.Nhưng tôi nghe một cảm giác ấm áp len lỏi trong tim,vì ít ra còn có một người quan tâm đến tôi.

-Ở đâu?.....Vũ Hoàng Linh....em ở đâu?Chết tiệt!

Tôi ngoảnh hai tay bị bị trói sau lưng,qua chân.Và bây giờ nó đang ở đằng trước.

Tôi dùng hết sức lực vừa bò vừa lết về nơi thấp thoáng bóng anh.Tôi không nhìn rõ vì lửa bập bùng che mắt tầm nhìn của tôi...Asshii....nóng!

“Crrồpp..”

A, đau quá!Cái gì vậy?

Một khúc gỗ to mục nát đè lên chân tôi,không thể nhấc ra được rồi.Mẹ ơi!!!!!!Cố lên.Minh là Zero mà,có cái gì mà mình không làm được cơ chứ!!! Ô,mà mẩu sắt này ở đâu ra đấy nhỉ?

Tôi đang nói đến mẩu sắt lúc nãy,Tú vút lại.Ok,hai sợi dây thừng này sẽ không thành vấn đề.

Ye, được rồi...~!^^ Ta tự do...chưa đầy 10 giây.

Tôi ngược lên nhìn anh.Sao anh không thấy tôi nhỉ?? À,chắc tại lửa.Mà nói đến lửa,toà nhà này sắp thành tro rồi còn gì.Phải mau ra khỏi đây.

Cái gì kia..... Tôi không nhìn lầm...cái cột nhà bằng gỗ to tương nút khỏi trần nhà và...

-Hoàng Linh...!Lên tiếng đi.....em....

Tôi phóng như bay đến chỗ anh, đẩy anh ra...(khi mà anh chưa kịp nói hết câu, .).....”RẦM!”

.....Tôi ngỡ mình đã chết....

Cái vật to xù xì đầy lửa đó khiến tôi đau vô cùng...và ngất đi.Tôi không còn biết gì nữa!!!

20. Chương 20

CHAP 20

“A...đau quá!!! Đầu mình nhức như búa bổ.....sao thế nhỉ?”-Linh rên rỉ trong đau,trong khi đôi bàn tay run rẩy sờ soạng.Cô nhóc giờ đây như một tờ giấy trắng,trong sạch không tì vết,không vương một chút bụi đời.

Linh đưa mắt nhìn xung quanh,rồi gương mặt cô tối sầm lại,cô ôm đầu quần quai,hình như đang cố nhớ lại một điều gì đó.

“Cạch”

Tiếng mở cửa vang lên lôi Linh ra khỏi cảm giác nhức nhối.Cô ngược lên nhìn người con trai đang bước vào phòng mình.Một gương mặt góc cạnh,sống mũi cao, đôi mắt nâu sâu thẳm dưới hàng mi rậm.Ngay khi vừa nhìn thấy Linh, đôi mắt ấy sáng lên rạng rỡ và vội vàng hỏi thăm :

-Vũ Hoàng Linh!Anh lo phát khiếp vì em đấy!Em cảm thấy thế nào rồi?Bác sĩ nói chấn thương của em phải vài ngày mới tỉnh nhưng mới được có gần hai ngày.Em thật sự rất mạnh mẽ đấy!...Mà...em làm sao lại để ra nông nổi này!!!Zero vốn rất khéo léo mà!...

Quân nói một tràng không ngừng nghỉ.Khiến cho Linh cảm thấy nhức đầu,một lần nữa.Và cô giương đôi mắt to màu hổ phách,với hàng mi cong vút lên nhìn Quân,nhẹ nhàng nói :

-Xin lỗi vì đã ngắt lời anh,nhưng...tôi có quen anh à?

Lời cô nói như một viên đạn găm sâu vào tâm khảm Quân.Cậu chết đứng, ánh mắt vừa rạng rỡ niềm vui đã tối sầm lại,rồi chợt le lói khi cậu cất tiếng hỏi :

-Em...không nhớ tôi....thật sao?....”Làm ơn,hãy nói là không phải!Amen...”

Cậu vừa nói vừa thăm cầu nguyện.Trái tim đập chồm theo từng cử động của Linh,cô nhú mày nghĩ ngợi,rồi gõ nhẹ ngón tay lên vầng trán thông minh.Một hồi lâu sau,cô đưa ra câu trả lời,và khiến cậu thất vọng vô cùng :

-Không...tôi không thể nhớ được!...

Kèm theo đó là một cái thở dài chán chường-thứ chưa bao giờ có ở Linh trước kia.Cô ngồi trên giường bệnh với đủ thứ dây dợ lằng nhằng ở tay.Lọt thỏm trong bộ quần áo bệnh nhân.Mái tóc dài buông xoã khiến cho gương mặt cô càng trở nên yếu ớt.Quân đứng lặng nhìn cô một lúc lâu rồi nhẹ nói,giọng đặc quánh : -Thật đáng tiếc làm sao,tôi chẳng biết nhiều về em,tại vì em là Zero-sát thủ giang hồ.Nhưng nhìn em bây giờ ai mà tin được chứ!Như một con mèo hen yếu đuối tội nghiệp...Còn bạn bè em?Tôi chỉ biết vài người bạn cùng lớp...quá khứ của em tôi không nắm rõ,con người em cũng chẳng hiểu được,mà đã có ai nói với em rằng em là người khó hiểu chưa?Thế thì làm sao giúp em nhớ lại được????...um.....đợi chút tôi đi gọi bác sĩ.Ngồi im đấy nhé!

Cậu vừa nói vừa tiến lại phía cửa phòng,tay kéo chốt và ra khỏi phòng.Linh nhìn theo bóng cậu, đôi mắt sụp xuống buồn bã.Cô cảm thấy nhàm chán và mệt mỏi vô cùng,với những vết thương băng trắng trên cơ thể.

“Mình muốn chạy,mình muốn bay,mình muốn đánh một ai đó.Tay chân cứ bồng chồm và đầu đau nhức nhối. Aaaa...thật là khó chịu!”

“Soạt”

Cô hất tung chăn và cả những sợi dây trói buộc cổ tay cô,chân trần bước xuống nền đá lạnh.Cô ra khỏi phòng nhẹ nhàng như gió,với nỗi khát khao tự do.Cô chẳng còn quan tâm đến điều gì nữa,chỉ biết đi,về một hướng vô định,theo bản năng của con tim.

Cậu quay trở lại căn phòng sạch sẽ,nhưng nó trống trơn.Cô đã không còn ở đó và tìm cậu lại nhói lên lần nữa...cậu vội vã đi tìm cô...giọng khản đặc gào tên cô...cậu chợt nhận ra...rằng đã yêu cô từ khi nào chẳng rõ...dù thời gian quen biết cô còn chưa đến một tuần.Cậu thấy mình có thể cười,có thể quan tâm đến người khác.Cậu thấy mình tràn đầy niềm vui và sống trọn vẹn từng phút giây.Cậu hạnh phúc khi cô cười.Cậu thấy buồn tẻ hiu quạnh khi không có cô bên cạnh.Cậu thấy mình lo lắng vô cùng lúc tìm kiếm cô trong niềm hi vọng mỏng manh.Cậu thấy xót xa vô vàn vào cái giây phút nhìn thấy cô giữa đám lửa đỏ,những hạt máu thấm dẫm cơ thể mảnh mai và gương mặt xanh xao nhợt nhạt.Cậu đếm từng tích tắc trong những ngày chờ đợi cô tỉnh dậy.Và hằng hực vô cùng khi cô nói không biết cậu là ai.Cậu yêu cô ngay từ ngày đầu tiên gặp mặt,nhưng cậu vẫn luôn tự phủ nhận điều đó,và bây giờ,cậu biết mình phải đối mặt với tình cảm của mình,hơn thế nữa, đấu tranh vì tình yêu,của chính cậu.

“I just wanna kiss...I never wanna miss...”

Quân giật mình khi nghe tiếng nhạc vang lên,bài Kiss,chuông điện thoại của Linh.Cậu giữ máy của cô từ khi cô nhập viện.Cậu nhắn tin cho Trang-bạn thân của Linh,rằng Linh phải sang chỗ bố mẹ một thời gian và nhờ Trang xin nghỉ học hộ.Cậu cũng dần xếp ổn thoả để Linh được nghỉ học mà không bị kỉ luật hay đuổi học.Nhưng không nghĩ đến chuyện Trang sẽ gọi điện. Linh lang thang trên con đường ngập lá thu,màu vàng đỏ dịu êm khiến cô cảm thấy thật thanh thản. Đầu óc cô trống rỗng,không một chút kí ức,cô cảm

thấy mình bất lực.”Tôi là ai???”Tâm can cô gào thét.Chỉ một câu hỏi nhưng khiến cô phải băn khoăn rất nhiều.Cô ngồi thụp xuống và bắt đầu khóc.Nước mắt rơi...

Linh dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ có dàn Violet tím trước cổng.Ngôi nhà gợi lên trong lòng cô một cảm giác thân quen,xoa tan những ánh nhìn khinh bỉ lẫn hiếu kì dành cho cô ngày hôm nay,tại vì cô ra đường trong bộ dạng của một người không được bình thường cho lắm (đầu băng trắng toát,bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, đôi bàn chân trần trên nền đất lạnh và đôi mắt trống rỗng vô hồn).

Cô không lầm,ngôi nhà xinh đẹp đó từng là tổ ấm của cô trong suốt mười lăm năm đầu đời.Và dàn Violet đó được trồng bằng chính đôi bàn tay của cô.Nhưng giờ đây,nó vắng tanh lạnh lẽo và ủ rũ xác xơ,không như ngày nào còn ấm áp những nụ cười.Bất giác,một giọt nước mặn chát rơi ra từ khoé mắt cô.Một nỗi đau mà cô cũng chẳng biết lí do đột nhiên dấy lên trong lòng.Cô vội nuốt nước mắt và bước đi,thật nhanh về một nơi vô định.

-Vũ Hoàng Linh!!!!!!.....học....học....

Quân gào to tên của cô.Mồ hôi ướt đầm lưng áo,dù thời tiết đang vào giữa thu,se lạnh đầy gió.Cậu tức giận đâm mạnh vào tường khi không thấy tăm hơi cô đâu.Cậu biết cô chưa thể đi xa nhưng sao tìm mãi vẫn không thấy.Cậu bất lực nắm chặt đôi bàn tay, đứng im trong tuyệt vọng.

..... CHAP 20 (part2)

Trang tần ngần ngắm chiếc điện thoại trên tay.Cô đã gọi không biết bao nhiêu cuộc từ hôm qua đến giờ,vào máy Linh,nhưng chẳng có một tín hiệu nào cho biết sự hiện diện của Linh.Cô cầu mong Linh sẽ bình an trở về bên cô,nỗi bất an khiến cô chẳng thể tập trung vào bất cứ chuyện gì.Không có Linh bên cạnh,nhìn Trang thật buồn bã và thiếu sức sống.

Trang thuộc tuýp con gái thích sự bình yên,nên chỉ chơi với một mình Linh và cho rằng một mình Linh là đủ.Trang tuy dễ thương hơn Linh nhưng hơi nhát nhéo và không thấu hiểu cuộc đời,bù lại cô rất yêu đời.

Khác hẳn với Linh,cô nhóc nhìn đời bằng đôi mắt của một người tự kỷ,lạnh lùng bất cần.Linh rất xinh,xinh hơn Trang rất nhiều dù Trang cũng thuộc dạng xinh xắn.Linh lạnh,cá tính.Một gương mặt thanh tú với chiếc mũi cao vút, đôi mắt to,tròn,sâu thẳm màu hổ phách,làn da trắng không tì vết,dầu hơi xanh xao nhưng vẫn khiến người đối diện phải chao đảo.Linh gầy và rất cao (1.69m cơ mà!),cơ thể mảnh mai tưởng chừng đẩy cái nhẹ là sẽ ngã lại một mình chơi hơn chục thằng con trai được.Cô có mái tóc dài mượt mà đen huyền ảo.Nụ cười nhếch môi đầy ma lực.Vũ Hoàng Linh vô cùng đặc biệt...bởi cá tính mạnh mẽ...và đôi mắt sắc lạnh mỗi khi tức giận...cuộc sống hai mặt khiến cô nhóc từng trải hơn và cũng vì thế mà cảm thấy hận cuộc đời hơn...xinh đẹp,thông minh và lạnh lùng...một con người quá hoàn hảo.Nhưng số phận của cô lại vô cùng bất hạnh. Đúng là trở trêu!

-Thuỳ Trang!

Trang giật bản mình.Thầy gọi.Mãi mê với cái điện thoại mà cô nhóc quên mất mình đang ở trong lớp.Cô run lấy bầy đứng lên :

-Dạ...thầy...gọi...em...em...ạ?

Cô ấp úng nhìn đến tội.Thầy giáo đứng trên bục giảng lớn giọng :

-Tập trung vào học đi.Mới lớp mười mà đã thế này rồi,không hiểu sau này rồi sẽ ra sao!Loại học trò như cô tôi ghét cực kì,nên đừng có để tôi nói câu!!!

Thầy nhăn mặt quay lên bảng viết tiếp dòng phương trình hoá học.Hoá là môn học mà Linh cực kì yêu thích.Mỗi lần nhắc đến Hoá, ánh mắt Linh lại chói chang niềm hứng khởi.Cô học rất giỏi Hoá. Đã đạt 3 giải thưởng thành phố,4 giải thưởng quốc gia....và nhiều giải lẻ tẻ cấp quận khác nữa...Linh học giỏi đều tất cả các môn,nhưng Hoá là trội nhất...Tuy Linh như vậy nhưng Trang lại học bình thường,có môn Toán và Văn nhỉnh hơn chút xíu,còn lại thì lằng nhằng như nhau.Hai hôm trước,trong kì thi khảo sát,Trang có số điểm tổng 3 môn thấp hơn so với tiêu chuẩn của lớp đứng đầu nên bị chuyển sang lớp khác.Còn Linh,cô còn chưa kịp... Linh lên một chiếc xe khách ra ngoại ô.Vùng này có ít người ở,chủ yếu là những người nhà giàu muốn về hưởng thụ nghỉ ngơi sau khi làm việc vất vả.Cô chống tay lên cằm,hướng mắt ra cửa sổ...hương vị biển mặn mà thanh bình.

Gần 6 tiếng ngồi xe khách,cuối cùng cô cũng dừng lại ở một trạm xe nhỏ,và lại đi.Cô đi hết con đường rải sỏi,dừng lại trước một ngôi nhà rất to có cánh cổng đồ sộ,lặng người ngắm nhìn ngôi nhà một lát thì bỗng...

“Phịch”

Linh gục xuống,gương mặt tái xanh,môi trắng nhợt,cơ thể đã lạnh lại càng lạnh hơn giữa cánh đồng lúa đầy gió thu này.Tiếng c.h.ó sữa,rồi tiếng người mở cổng...tiếng kêu hốt hoảng của một người phụ nữ.Bà sai người đưa Linh vào nhà.

-Aaa...Wind!!! Dừng...đi!!!-Cô túm chặt lấy ga giường,khẽ kêu.Mồ hôi chảy ròng ròng,gương mặt xanh ngắt.Nước mắt cô rơi thấm đẫm cả chiếc gối đang nằm.Cô đang gọi tên Phong,ngay cả khi chẳng còn nhớ mình là ai...

Người phụ nữ nghe thấy tiếng kêu của cô thì vội vàng sà đến hỏi han cô người hầu ngồi túc trực bên cạnh Linh.Bà tầm khoảng ngoài bốn mươi.Khá đẹp và kiều diễm.

-Tôi...là ai?

Cô giương đôi mắt đờ đẫn nhìn bà.Bà ngạc nhiên hỏi :

-Cháu không biết mình là ai?

-Không...

Cô trả lời tỉnh bơ khiến bà càng shock.

-Vậy cháu có nhớ tên mình...hay bạn bè người thân gì không?Cháu ngất xỉu trước cửa nhà bác...bác chẳng biết phải làm gì nên mới đưa cháu vào đây.Mà cháu đang bệnh,sao lại đi lung tung vậy chứ! -...không biết nữa...cháu không thể nhớ!!!

-Cháu này...bác có nghe..vài phút trước,trong cơn mê sáng cháu đã gọi ai đó...là Wind thì phải.Cháu có nhớ Wind là ai không?

Người phụ nữ nhẹ nhàng hỏi han cô.Nhưng cái lắc đầu của cô khiến bà một lần nữa thất vọng vô cùng.

-...haiz,thôi cháu cứ nghỉ đi nhé.Biết đâu lại nhớ ra được gì...bác ra ngoài đây!

Người phụ nữ khẽ đóng cánh cửa gỗ chạm trổ đắt tiền vào. Để lại cô một mình trong căn phòng màu trắng thanh khiết.Cô bật khóc.Khóc một mình,thậm chí không hiểu lí do mình khóc,chỉ là muốn khóc thôi.

“...Tiểu Thiên...”

Tiếng gọi vang vọng trong tâm thức của cô.Cô giật mình...Tiểu Thiên là ai?Tên cô sao?

Hình như Linh đã hoàn toàn quên mất sự hiện diện của Quân.Cô còn chẳng thèm để ý đến cái tên mà cậu đã gọi cô lúc cô còn ngồi trong phòng bệnh.Vũ Hoàng Linh....không còn nữa...giờ đây là Tiểu Thiên chẳng?

-Thôi được rồi,mình sẽ tên là Tiểu Thiên.

Cô tự nói với chính mình.

-Cháu à...cháu dùng một chút cháo nhé.Cháo sò còn nóng hổi đấy!

Người phụ nữ đẩy cửa bước vào,lôi cô ra khỏi dòng suy nghĩ miên man.Bà thật là tốt bụng và nhiệt tình,chả bù cho vẻ bất cần của cô. Đúng là đánh chết cái nét không chiều!

-Cảm ơn bác ạ...bác tốt với cháu quá!!!

Cô mỉm cười.Nụ cười hiếm hoi mà từ lâu lắm rồi tác giả chưa được thấy.^ ^

-Thế nào rồi?Cháu có nhớ được gì không?

Bà khéo léo thả mình xuống chiếc ghế bành gần đó.Hỏi han cô.

-Cháu không rõ mình là ai...nhưng từ khi bị mất trí nhớ đến giờ,trong đầu cháu cứ vang vọng một cái tên...Tiểu Thiên ạ...nếu có thể....mong bác giúp đỡ cháu....

-Ừ...bác sẽ cho đăng tin tìm người...Tiểu Thiên...không còn manh mối nào sao?

-Không...

21. Chương 21

CHAP 21

Trong suốt hai tháng sau đó,Linh sống chung với gia đình của người phụ nữ.Bà tên là Ngọc Thanh,43 tuổi.Có chồng tên Minh Vương,49 tuổi,là tổng giám đốc của một công ty bất động sản có tiếng.Hai con trai.Một 14,tên Quốc Việt và một 18,tên Gia Huy.Sống rất hoà thuận hạnh phúc.

Gia đình bà Thanh định cư ở Úc,lâu lâu mới về Việt Nam một lần.Và trong dịp về Việt Nam lần này,bà đã gặp và giúp đỡ Linh.Hai tháng sống cùng cô,bà cảm thấy rất vui và không còn cô đơn nữa.Dẫu rất muốn Linh trở thành con gái bà nhưng bà biết những người thân của Linh cũng đang tìm kiếm cô rất găt gao.

-Tiểu Thiên!...

Linh đang đi dạo loanh quanh ngoài vườn sau gần hai tháng nằm dưỡng bệnh,nghe thấy tiếng bà Thanh gọi,cô vội vàng chạy vào.Giờ đây cơ thể cô đã rất dẻo dai và linh hoạt trở lại rồi,con người cô cũng đang căng tràn sức sống.Cô cười nhiều hơn bao giờ hết và lúc nào cũng tươi vui nhí nhảnh.Dưới cái tên Tiểu Thiên,cô như một con người khác vậy,không còn lạnh lùng và bất cần như Zero-Vũ Hoàng Linh của ngày xưa.

-Bác gọi cháu?...

-Ừ,bác có chuyện cần nói...

Bà Thanh đang ngồi trong phòng khách,vẻ mặt rất chi là hình sự khiến Linh cảm thấy hơi bất an.Nhưng cô cũng ngồi xuống và hỏi :

-Chuyện gì ạ?Có phải về...việc tìm kiếm....

-Đúng vậy đấy!Bác đã đăng tin khắp các mặt báo, đăng cả trên mạng,còn nhờ sự giúp đỡ của cảnh sát nhưng họ nói không có ai tên Tiểu Thiên bị mất tích cả...

-.....vậy...sao?

-Bác rất tiếc!

Linh hệt hăng ghê gớm.Cô hi vọng gia đình sẽ đến tìm cô.Dù cuộc sống của cô ở đây rất tốt nhưng cô vẫn hi vọng có,dù chỉ một người thôi, đến tìm kiếm cô...cô có cảm giác gia đình của cô chẳng quan tâm gì nhiều đến cô...đôi mắt trống rỗng...cô cố gắng gượng mím cười để bà Thanh yên tâm :

-Cháu không sao!Cháu sẽ tự đi tìm họ...rất cảm ơn bác vì thời gian qua đã giúp đỡ cháu...ơn này cả đời cháu cũng không quên... -Thiên này...bác không thể để cháu một mình được. Đã giúp thì giúp cho chót,cháu hãy ở lại với bác, được không?Làm con nuôi của bác...

Cô nghe như nuốt lấy từng lời nói của bà Thanh.Làm con nuôi?Cũng phải...Cô không có gia đình,bây giờ nếu thả ra xã hội lọc lừa kia liệu cô có thể trụ nổi không?Nhưng làm thế sao được,cô đã mang ơn bà quá nhiều rồi...

-Cháu...không thể!

Linh thở hắt ra.Cô biết lựa chọn của cô khiến bà Thanh buồn nhiều lắm...

-Cháu định đi đâu bây giờ?Vừa mới phục hồi sau cơn đau bệnh,lại bị mất trí nhớ.Gia đình thậm chí còn chẳng đến tìm cháu. Đã hai tháng rồi.Cháu có thể đi đâu được chứ!

Bà Thanh thiết tha nài nỉ,mất gần một tuần sau Linh mới đồng ý trở thành con nuôi của bà.Vậy là bà đưa Linh sang Úc,sống cùng gia đình bà và học hành bên đó luôn.

Trong khi đó, ở Việt Nam, bạn bè đang tìm kiếm Linh trong vô vọng.

-Linh đã đi đâu?ANH....ĐÃ ĐEM LINH ĐI ĐÂU???

Trang gào lên,mặt giàn giụa nước mắt.Cô shock ghê gớm khi có một người đến tìm cô và nói bạn thân của cô bị mất tích.

-Tôi...không biết!Hai tháng qua tôi đã tìm kiếm khắp các nơi cô ấy có thể đến,nhưng...

Quân nói bằng giọng khản đặc.Cậu đã đi khắp mọi nơi,tìm mọi góc ngách của thành phố,thậm chí hỏi thăm từng nhà một,nhưng kết quả vẫn là con số 0 tròn xoe...

-Vậy ta sẽ tiếp tục tìm...hai tháng rồi,chỉ còn lại một nửa cơ hội nhưng ta cứ cố gắng đi...

Trang quả quyết,nắm chặt hai tay, ánh mắt cô có niềm hi vọng,rất nhiều.

-Mai là thứ bảy,tìm ở vùng ngoại ô nhé!

Cậu hướng ánh mắt về phía Trang,chờ đợi một câu trả lời...

-Um...quyết định vậy đi...^^

Trang mỉm cười,cổ găng làm cho không khí vui vẻ hơn...

-Mà...em...đối với Linh là sao?

Cứ thế,câu chuyện được bắt đầu,dấu trong đầu mỗi đứa đều nhập nhòa hình ảnh của Linh,nhưng nụ cười của hai đứa thật tươi và nhẹ như nắng...một tia nắng nhỏ giữa mùa đông không có Linh...và...biết đâu những mùa đông sau này....cũng sẽ chẳng có Linh thì sao? CHAP 21 (part2)

-Mai con đi nhé...^^...chuyến 5 giờ chiều...ta đi cùng con...

Bà Thanh cười nhẹ.Bữa tối chỉ có bà và Linh...từ hai tháng nay rồi...nhưng ngày mai,bữa cơm tối của cô sẽ có một gia đình...chỉ có điều...đó không phải gia đình của cô...~

-Dạ...

Cô chỉ dạ nhẹ một tiếng.Sự gượng gạo trên gương mặt cô vẫn còn nguyên.Cảm giác chơ vơ lạnh lẽo ại trở về làm bạn với cô.Linh vốn là người sống khép kín,bản thân cô nhóc cũng biết điều đó và cô vô cùng trân trọng những con người trong cuộc đời mình.Vấn đề ở chỗ cô là người khó thích nghi,phải mất khá nhiều thời gian mới có thể gần bó với một người lạ,chứ đừng nói là mẹ nuôi...đã có nhiều người không đủ kiên nhẫn chờ đợi cô...và cô đơn vẫn chỉ hoàn cô đơn...

[Sáng thứ 7...]

-Anh này,chuyến xe khách số 2 từ bến Ngọc Thuy đi 300 cây về phía Nam...đến vùng ngoại ô thành phố...Linh chỉ có thể đi chuyến xe này thôi...vì từ giờ đến chiều chẳng còn chuyến nào đi ra ngoại thành nữa đâu...cứ thử xem sao...^^

Trang cười nhẹ.Trang là một cô bé rất lạc quan yêu đời,lúc nào cũng có thể cười,dù nhiều lúc hơi vô duyên .

-Vậy đi thôi...dù chỉ có 1% thì tôi cũng sẽ thử!

Quân nắm chặt đôi bàn tay.Cậu không dám đặt nhiều hi vọng vào lần tìm kiếm này vì cậu sợ sẽ thất vọng nếu không tìm được Linh.Hai tháng và bao nhiêu lần thất thỏm đặt niềm tin để rồi thất vọng nào nề.

Bao nhiêu lần cậu thấy hình bóng cô,lạnh lùng bất cần, ở những nơi mà cô và cậu đã đi qua buổi chiều ngày định mệnh đấy.Bao nhiêu lần cậu tự dằn vặt mình trong khổ đau.Cậu sợ cô không còn tồn tại trên thế giới này nữa,dù chưa có manh mối nào cho thấy điều đó,nhưng cậu vẫn sợ...để rồi lại lao đi tìm kiếm cô như điên dại... Có vẻ như cậu đang đi đúng hướng,khi mà chiếc xe khách đã dừng lại ngay cái trạm xe mà Linh từng xuống hơn hai tháng trước,lí trí cậu mách bảo cậu phải xuống xe,và tìm cô ở chính chỗ này...

-Thuy Trang,xuống thôi...

Cậu lay nhẹ vai cô gái đang ngồi lim dim như con mèo nhỏ trước mặt cậu...cô bé dễ thương thật đấy!

-Ừm...a...anh định tìm ở chỗ này à?

Cô mở to mắt nhìn cảnh vật qua ô cửa kính của xe...Cậu vội cúi cho cô cái balô màu đỏ của cô và lôi cô xuống khỏi xe,vừa đi vừa nói :

-...ừ...nhanh lên...không có xe chạy mất...

3 giờ chiều,cậu lên xe từ 8 rưỡi sáng...có lẽ phải nghỉ lại một đêm...

.....

-Thiên...5 giờ bay rồi...giờ ta đi ha?

Bà Thanh nhẹ nhàng nói với Linh.Cô nhóc đang đóng gói nốt đồ đạc của mình.Thực ra cô cũng chẳng có gì nhiều,chỉ vài bộ quần áo có sẵn và vài vật dụng cá nhân,thế thôi...thực ra nếu cô là Vũ Hoàng Linh thì sẽ có rất nhiều,rất nhiều những kỉ niệm được bỏ vào Vali, được đem đi cùng với cô...Vũ Hoàng Linh cô đơn nên luôn cần tình cảm,mà tình cảm lại ở trong những kỉ niệm đó~

Tiểu Thiên...bây giờ là Tiểu Thiên...chẳng biết sau này cô sẽ lại mang thêm một cái tên nào nữa..nhưng có cái gì đấy trong cô cứ nhoi nhói mỗi lần nhìn thấy khóm hoa Iris...màu xanh...và cô tự đứng lại dành tình cảm cho khóm Iris sau vườn lúc nào không biết!

-Dạ...đợi con chút!

Cô khẽ khàng đáp lời bà Thanh.Rồi đưa tay gấp nắp chiếc Vali màu xám lạnh xuống...ở Úc vào thời điểm này đang có tuyết,nhiệt độ phải xuống tới âm độ C,nên cô mang chủ yếu là quần áo lạnh...

.....

Sau 15 phút vừa đi bộ vừa hỏi thăm vừa tìm kiếm...Quân và Trang dừng lại ở quán nước đối diện với ngôi biệt thự Linh đang ở...tưởng chừng như đã có thể tìm được Linh rồi,ai biết đâu cuộc đời lại trở trêu đến thế!

22. Chương 22

CHAP 22

-Bà bán ở đây chắc lâu lắm rồi nhỉ?

Trang lần la hỏi chuyện bà cụ bán nước.Cô có một linh cảm lạ về ngôi biệt thự đối diện.Và không chỉ có mình Trang,mà cả Quân cũng vậy.

-Ừ...lão bán được gần chục năm rồi...từ cái ngày toà nhà này còn chưa được xây..

Bà cụ hướng mắt về phía ngôi biệt thự,mỉm cười phúc hậu...

-Toà biệt thự đó có gì lạ không bà?... Ý cháu là...sao nó lại mọc lên giữa vùng quê yên bình thế này?

Cậu không kìm nén nổi sự sục sôi và chút linh cảm lạ trong dạ dày,phun ra một tràng những câu hỏi...

-Lão cũng chẳng rõ...nó hoàn thành được gần một năm rồi...chủ nhà là một phụ nữ có tuổi,hiền lành...nhà họ tuy giàu nhưng rất hoà nhã với mọi người,cả mấy cô giúp việc cũng vậy..nhưng lão hiếm khi thấy họ ở đây lắm...

Bà cụ chống cằm nghĩ ngợi,cố nhớ lại những sự kiện về ngôi biệt thự...

-Cụ à,cụ có nhớ...hai tháng trước...ở đây xảy ra chuyện gì không ạ?...có...có gái nào...

-À...lão nhớ rồi...

Bà cụ đột nhiên kêu lên,cắt ngang lời nói của Trang.Cô không một chút khó chịu,ngược lại còn hỏi dồn dập :

-Nhớ?Nhớ gì ạ?...Bà nói cho cháu được không?

-...hai tháng trước...có một cô gái,cũng tầm tuổi cô cậu đây thôi...cô gái ấy đầu quấn băng trắng toát,mặc đồ bệnh nhân,chân tay còn khá nhiều vết thương và gương mặt cô ấy xanh ngắt.Cô ấy xỉu ngay trước cổng toà nhà này...

Chợt,trước cổng toà biệt thự xuất hiện một chiếc Lexus bạc óng ánh,người tài xế bước ra...

Trang mặc kệ cái Lexus đó,chuyên tâm vào việc thăm dò bà cụ :

-Rồi sao ạ?Bà có nhìn thấy mặt cô ấy không?

Trang rối rít.

-...con bé nhìn cũng xinh xắn dễ thương...thỉnh thoảng lại thấy con bé lượn lờ quanh đây này...vào tầm chiều tà... -Cô ấy cao,tóc dài và...bị mất trí nhớ...đúng không ạ?

-...mất trí nhớ...à...đúng rồi,con bé có bị mất trí nhớ...nhưng vẫn lanh lợi thông minh lắm...

-Vậy đúng rồi...

Quân nói khẽ.Tìm cậu chỉ chục nổ tung vì hạnh phúc...

-Cháu cảm ơn bà...nhiều lắm!

Trang khẽ mỉm cười.Cô đã tìm thấy rồi.Vũ Hoàng Linh...tìm thấy rồi.

.....

Quân và Trang định bước sang bên kia đường nhưng đứng khựng lại khi nhìn thấy bóng người con gái đang ngồi trong chiếc Lexus bạc....Vũ Hoàng Linh~

-Trang..nhanh lên...

Quân hối hả nắm chặt lấy bàn tay bên phải của Trang,kéo cô đi.Cậu sợ lại phải thất vọng một lần nữa sau rất nhiều lần thất vọng...

Quân thả Trang bên cạnh,còn cậu đứng chắn trước con Lexus đang nổ máy.Người tài xế nhăn mặt nhìn cậu,nhấn còi liên tiếp.Không thấy cậu có phản ứng gì, ông mở kính cửa sổ gọi vọng ra :

-Cậu kia!...tránh đường!

-Cháu xin bác vài phút thôi.Cháu muốn hỏi thăm...

Quân nói to,cột để cho người con gái ngồi trong xe nghe thấy.Nhưng cô vẫn chẳng quan tâm đến cậu.

-Chẳng có ai quen cậu hết!...

Ông tài xế bực tức quát ầm lên.Quân phải ra hiệu cho Trang tới can thiệp.

-Được rồi...để tôi giải quyết...

Bà Thanh lập tức mở cửa xe và bước ra,trước cả khi Trang kịp phản ứng...

..... -Cô cậu nói cô bé đó là người quen của cô cậu?

Bà Thanh nhướng mày nhìn thẳng vào mắt Quân.Cậu có cảm giác hơi bất an trong lòng nhưng vẫn tự tin trả lời :

-Cô bé là em gái cháu.Còn đây là bạn thân của cô bé...

-Cậu có chắc là không nhận lầm người không?

-Không lầm,hoàn toàn chính xác đấy ạ!Còn nữa,tên cô ấy là Linh,Vũ Hoàng Linh...

Quân cương quyết nhìn bà.

-Lầm rồi...tôi tên Tiểu Thiên,và tôi chẳng quen cậu. Chap 22 Part 2

Từ trong xe,Linh giương đôi mắt lạnh lùng nhìn Quân.Dẫu đã qua một lớp kính mờ nhưng cảm giác rợn sống lưng vẫn nguyên vẹn không suy giảm.Quân sững người.

-...Linh....đúng là cậu!

Trang mở to đôi mắt màu nâu nhạt,hai chân run lẩy bẩy.Cô nhóc rối bời do đồng cảm xúc Linh tạo ra.Vui,hạnh phúc và sợ.Nỗi sợ bùng lên nơi con tim bé nhỏ.

-Mẹ...chúng ta đi thôi...sẽ muộn mất!

Linh quay sang bà Thanh nhẹ nhàng nói,phớt lờ gương mặt ngơ ngác của Trang.Linh đã đưa ra quyết định của mình,cô sẽ đi. Đi Úc.Cô muốn ích kỉ cho bản thân một lần,dẫu biết rằng có thể hai người kia là người quan trọng của mình.

-...Thiên...con vừa...à...ok, đi nào!

Bà Thanh nhìn Linh,ngạc nhiên ghê gớm.Lần đầu tiên cô gọi bà là mẹ.Nhưng bà không nghĩ nó lại ở một tình huống oái oăm thế này.Bà từ tốn chào Quân và Trang,rồi lên xe,rời đi.

“Đi...Linh đi rồi kìa...mau đuổi theo...”

Quân đứng lặng người nhìn theo chiếc Lexus dần khuất khỏi tầm mắt.Mãi một lát sau,Trang mới khều vai cậu và ra hiệu cho cậu đi theo.

.....

-Sân bay Quốc Tế,càng nhanh càng tốt!

Quân nói nhanh với người lái xe rồi lôi điện thoại ra bấm bấm.

-Chuyến đi Úc,lúc 5 giờ 20...ta không còn nhiều thời gian!!!

-Bác làm ơn chạy nhanh chút nữa được không ạ?

Trang nhẹ nhàng nói với người tài xế.

“Nói dối...cả hai đều nói dối...gần ba tháng rồi,sao không đến tìm tôi...tại sao đến tận khi tôi quyết định từ bỏ...mới nhớ đến tôi?...cuộc sống mới của tôi,sẽ chẳng có ai như hai người đâu!”

Linh tựa đầu vào cửa sổ, đôi mắt trống rỗng vô hồn.Cô cảm thấy chán nản và muốn được giải phóng...Linh bây giờ không còn như ngày xưa nữa.

.....

“Chuyến bay VietNam-Australia 702TL sẽ cất cánh trong 15 phút nữa...đề nghị hành khách...”

-Tiểu Thiên!

“...ai...gọi tên tôi sao?...giọng nói này...quen ghê gớm!...”

Linh đứng chôn chân giữa phi trường,dòng người vẫn cứ chạy như thoi đưa.Cô đột ngột quay đầu lại,sững sờ nhìn con người đứng đối diện.

Không phải Quân...

Là Phong...

-Tại sao...biết tên tôi?

Cả người Linh run lẩy bẩy,môi mấp máy chẳng thành tiếng.Cô chợt rùng mình rồi quay lưng,chạy,thật nhanh. Đầu óc hoang mang.Cô sợ mình sẽ lại nhớ ra một mảnh kí ức nào đó, để rồi lại không đành lòng mà ra đi...

-Tiểu Thiên! Đừng chạy...

Phong đuổi theo cô,nhưng sao có thể bắt kịp được chứ...cô từng một thời là Zero cơ mà..

“Ai?...Cậu là ai?Tại sao lại có thêm một người nữa???Hai người chưa đủ hay sao?...”

Cô chạy vào phòng cách ly... ..

Vĩnh biệt!~

.....

-Linh đi rồi...tôi đã không đến kịp...

-Đặt vé đi,hai ngày nữa bay...lần này nhất định phải đem cô bé trở về...

-Linh...đi Úc à?

.....

“Máy bay Boeing 747 của hãng hàng không VietNam Airlines đã mất tích tại vùng biển Thái Bình Dương. Đã xác định được danh tính của 37 hành khách có mặt trong chuyến VietNam-Australia 702TL,5 giờ 20 phút chiều ngày 13/12...”

“Choang...”

-Anh...Linh bay ngày bao nhiêu?

Trang sững sốt quay sang nhìn Quân.Cậu cũng lo lắng chẳng kém,miệng lẩm bầm cầu nguyện

-Hình như là...thứ sáu,ngày 13....

.....

Kết thúc...tất cả...

-Vĩnh biệt nhé...Linh...tôi sẽ nhớ...hẹn ngày tái ngộ...

Quân thì thăm với chính mình...người con gái ấy...đã đi rồi...vĩnh viễn...

23. Chương 23

CHAP 23

-Kể ra thì mình cũng may thật đấy!Lúc đó con mà không đau bụng thì bây giờ chúng ta đã không ngồi đây để mà ăn uống với nhau được...đúng là trong cái rủi có cái may!

Bà Thanh mỉm cười nhìn Linh.Cô giờ đây đã trở thành một thành viên trong gia đình của bà.

Chẳng có ai hiểu được cảm giác của cô lúc cô chạy trốn khỏi người con trai đó.Trái tim chỉ muốn quay lại và ôm người đó thật chặt,nhưng lí trí thì lại bảo mình phải chạy,phải đi và đừng quay đầu lại.Cô chẳng có bị đau bụng hay đau lưng gì hết,mà là đau tim.Cô đã chui vào nhà vệ sinh nữ ở sân bay mà khóc rống rã gần một tiếng đồng hồ, đến nỗi lỡ mất chuyến bay chiều và phải bay chuyến đêm.Vừa mệt vừa buồn ngủ nên cô cũng chẳng nghĩ gì nhiều nữa.Quên luôn cả chuyện tại sao người đó lại biết tên cô,dù cô nghe đứa con gái gọi cô là Linh,chứ không phải Tiểu Thiên.

Cô sang Úc được hai ngày rồi,và trong suốt hai ngày đó,bà Thanh không ngớt cầu nguyện lẫn cảm ơn Linh,vì đã cứu sống bà (?!).Còn gia đình của bà rất là thân thiện.Bố nuôi vui tính,dễ gần.Hai anh em thì hài hước,hay pha trò...

Bà Thanh đã đăng kí nhập học cho cô ở trường Grand School gì gì đó,to to,đẹp đẹp.Cô học cùng với anh trai,tên Alex Evans và em trai Max Evans.

Tên cô là Katie Evans,lấy họ của bố.

Và Linh cũng đã quyết định rũ bỏ phần kí ức về người-con-trai-kì-lạ-biết-tên-cô và cặp nam nữ chặn xe ở cổng nhà cô.

Sau một thời gian dài suy nghĩ và quyết định, giờ ta đã có thể thấy một Vũ Hoàng Linh hoàn toàn khác. Nữ tính, dịu dàng, xinh đẹp và dễ thương. Không còn Zero một thời nữa, không còn lạnh lùng bất cần, không còn ngạo mạn những nụ cười nhếch môi, không còn vẻ ngang tàng ngấp tràn trong ánh mắt. Không đánh nhau, không **** rửa, không ngồi bó gối một góc như người tự kỷ mỗi khi nhớ về hai chữ “gia đình”, không là Zero Vũ Hoàng Linh nữa. Bây giờ là Katie Evans bé nhỏ xinh đẹp, thân thiện với tất cả mọi người. -Katie, con sẽ học ở Grand School. Mẹ làm thủ tục nhập trường xong hết cả rồi... Tuần sau con sẽ đến nhận lớp mới..OK?

Bà Thanh dịu dàng gấp thức ăn vào bát của Linh. Cả gia đình đang quây quần trong bữa cơm tối. Mới có vài ngày mà Linh đã nhanh chóng thích nghi với môi trường mới, tỏ ra khá hài hước và dễ thương. Có lẽ đó là những năng khiếu tiềm ẩn mà trước đây Linh luôn cố tình chìm sâu xuống dưới đáy tâm hồn.

-Ok, mẹ muốn thế nào cũng được... ^^

Linh cười nhẹ. Cô cảm thấy ấm áp và có nơi để tin tưởng, khác hẳn cái cảm giác cô quạnh, chơ vơ trong những ngày đầu tiên.

-Mẹ chỉ sợ con không theo kịp...

-Không thử sao biết hả mẹ...con lại thích thế đấy! Cứ đi mãi một con đường thì chán lắm...phải thay đổi chứ!

Linh cúi đầu mân mê cái muỗng nhỏ bằng Inox. Mái tóc dài rủ xuống che gần hết khuôn mặt vốn đã bé nhỏ.

-Con rất cá tính đấy! Sao ta không gặp con sớm hơn nhỉ?

Bố của cô- người ngồi im lìm từ đầu bữa bắt ngờ lên tiếng, ông cảm thấy ấn tượng với cô gái nhỏ này ngay từ lần tiếp xúc đầu tiên, và càng ngày càng yêu quý cô nhóc. Ông rất thích những cô gái tự tin và cá tính. Trường THPT N.G.T...

-Thùy Trang...hôm đó bố mẹ Linh có về không?

Quân thông thả vừa đi vừa ngắm trời đất, Trang biết thừa đằng sau cái vẻ bình thản đấy là cả một nỗi đau to lớn, vì cô cũng đau lắm, và rất nhiều người khác cũng đau, có khi còn đau hơn cả cô.

-Không...em có gọi điện sang đó, bằng máy của Linh, nhưng họ chẳng nghe...chả trách làm sao mà Linh hận họ đến vậy...

Trang nhún vai cười buồn. Nụ cười lướt nhẹ qua gương mặt xinh xắn, rồi vụt biến mất luôn.

-Cậu con trai cùng lớp với em...là gì của Linh? Cái cậu tên Phong ý...

Quân ngáp ngừng thăm dò. Cậu biết Phong có chơi với Zero nhưng chưa bao giờ thấy tiếp xúc với Linh. Và cậu cũng hiểu rằng bây giờ có thăm dò cũng chẳng để làm gì, nhưng cậu vẫn cứ hỏi, cho biết.

-Bạn của Linh...em cũng chẳng rõ, Linh kín tiếng lắm, thích làm việc độc lập nên em cũng chẳng nhúng mũi vào làm gì. Nếu cậu ấy muốn nói thì sẽ tự nói thôi...

Về gương gạo của Trang dầu đã cố gắng giấu đi nhưng không thể qua nổi mắt cậu.

-Em...thích cậu ấy đúng không?

Quân khích bác. Chơi với Trang lâu ngày, cậu thừa hiểu tính cô nhóc, đơn giản, ngây thơ và rất thoải mái trong việc biểu lộ cảm xúc...bị khích một chút là cô nàng bật lại ngay..

-Đâu...có...

Trang lấp bắp chẳng nên lời khiến cậu càng hứng thú. Cậu mà hứng lên thì sẽ trêu chọc lắm, ai cũng biết.

-...eh...đổ mặt rồi kìa...thôi cô ơi...nhận thì có chết ai...

Cậu lè lưỡi trêu chọc khiến cô đỏ bừng mặt, không phải vì xấu hổ hay thẹn thùng gì, mà là vì tức..

-Không phải em....đã nói không phải rồi cơ mà!!!

Cô hét lên bực bội nhưng cậu chẳng buông tha :

-...mặt lại đỏ choét thế kia...không phải em thì còn ai vào đây nữa...MỌI NGƯỜI ƠI...TRANG...

Cậu định gào lên thật to nhưng cô đã kịp bịt mồm cậu lại. Vì cậu cao hơn cô hẳn một cái đầu nên chênh choáng thế nào mà hai đứa ríu chân nhau ngã sấp ra mặt đất. May chỗ cỏ mềm, không thì gãy tay rồi.

Đây chẳng phải điều đáng quan tâm, cái quan trọng nhất là first kiss của Trang đã bị tước đoạt trong một tình huống chẳng ai mong. Cô cứng đờ người, tê liệt mọi giác quan, cảm khẩu chẳng nói được gì. Thực ra thì chẳng riêng mình cô, cả cậu cũng giật giật như bị châm điện, vội vàng đứng thẳng người và kéo cô dậy.

“Môi của cô bé... mềm thật đấy..”

Mãi một lúc sau, khi mà cậu đã lấy được bình tĩnh, cậu mới cười thầm trong bụng. Còn Trang, cô nhóc cứ đỏ bừng mặt suốt cả con đường đến trường, thi thoảng lại rùng mình vài cái và chùi môi lia lịa. Cậu khẽ mỉm cười... CHAP 23 Part2

Trường trung học Quốc Tế Grand School....

-...ay...to vĩ đại...

Linh kêu lên khe khẽ, choáng ngợp bởi ngôi trường sừng sững trước mặt. Đến nỗi miệng cô há hốc ra còn mắt thì mở to hết cỡ.

-Đi học vui vẻ nha con gái...^^

Bà mỉm cười phúc hậu nhìn cô con gái nuôi đầy tự hào. Cô rất thông minh. Bà chắc chắn một điều như vậy. Bằng chứng là cô có thể bắn một lúc 4 ngoại ngữ : Tiếng Việt, Tiếng Anh, Tiếng Nhật và tiếng Pháp, ngoài ra còn biết một chút tiếng Tây Ban Nha và tiếng Hàn nữa... Cô đã làm bài text trình độ do trường ra đề quá hoàn hảo, không sai sót lấy một li. Và nét chữ của cô cũng rất đẹp nữa. Không vào lớp đầu khối thì còn vào đầu nữa.

-Chào mẹ ạ!

Linh cười tươi tắn vẫy tay chào bà, ở trong xe ô tô. Nụ cười toả nắng. Cô đứng đó, đợi cho đến khi bóng dáng chiếc xe hơi màu xám bạc mất hút đằng xa, cô mới quay lưng bước vào trường.

Linh thông thả đi, nhẹ nhàng như gió. Vừa đi, cô nhóc vừa ngó quanh quất để tìm lớp. Vẫn còn sớm lắm, học sinh chưa đến nhiều, chỉ lác đác vài bóng người trên sân trường.

Linh, dẫu có thay đổi bao nhiêu đi chăng nữa thì bản chất vẫn là một đứa con gái luôn có những mâu thuẫn rất lớn. Cô thích sự bình yên, thích làm việc độc lập, nhưng lại sợ sự cô đơn vô cùng. Cô có rất ít bạn bè thân thiết, cô luôn muốn tận hưởng sự bình yên nhưng ham muốn có những cái sôi nổi nồng nhiệt như ai kia. Cô càng lạnh lùng thì lại càng muốn có được tình yêu. Một cô gái hoàn hảo đến từng centimet, thông minh, xinh đẹp dường vậy lại vô cùng lúng túng trong cách bộc lộ cảm xúc, tình cảm cứ thế chập chờn, nghĩ một đằng thì hành động một nẻo. Cô không thể kiểm soát được bản thân trong thứ tình yêu mơ hồ này. “Huych..”

Một bóng dáng vụt qua, Linh khụy xuống.

-Ay...

Linh kêu lên khe khẽ, dẫu có đau đớn thế nào, cô vẫn luôn là người tự gặm nhấm nỗi đau của riêng mình. Đầu gối trắng ngần đã vương vẩn ánh đỏ. Con người ấy đã bỏ đi chẳng một lời xin lỗi, để lại cô một mình tự xoay sở với vết thương nơi đầu gối. Rát quá!

Cô yếu ớt chống tay đứng dậy, cái đau rát đã khiến cô quên đi con người đáng ghét đã khiến cô ngã. Mà tại sao chứ? Sân trường rộng lắm kia mà, sao có thể đâm phải cô chứ!!! Trừ khi trong lòng đã có chủ đích như vậy.

-Bạn có sao không?

Một nụ cười. Một ánh mắt. Một chiếc khuyên kim cương lấp lánh.

*T/g : Tôi đã nói rằng cô Linh này rất đào hoa chưa nhỉ? Tiện thể thông báo luôn : tất cả n~ hội thoại của nv ở bên Úc đều = tiếng Anh, nhưng t để tiếng Việt vì t ngu tiếng Anh.^^

-A...tớ không sao...

Linh mỉm cười thân thiện. Đối với cô nhóc này, chưa từng có chữ then thùng hay ngại ngùng trong từ điển của cô.

Nhưng nói thì nói vậy, Linh vẫn rất “có sao” chứ không phải không sao. Cô nhóc đau đến nỗi chẳng thể đứng dậy nổi. Đương nhiên là đau rồi, vừa mới trải qua một cơn bệnh, cơ thể chưa thích nghi, lại còn ở một nơi khí hậu khác hẳn so với quê hương, khiến cô bé cứ dặt dẹo liên miên. Khổ thân!

-Có cần tớ giúp không? Tớ thấy bạn rất không ổn!!!

Cậu ấy cười, nụ cười đẹp hơn cả mùa đông...

(Tác giả thích mùa đông)

-...a...không cần, tớ không sao, tớ tự đứng lên được mà...^^

“Phịch...” Tội nghiệp cho cái mông của cô nhóc. Linh tập tễnh được vài bước thì lại khụy xuống nhẵn mặt. Xem chừng vết thương đó động vào cái xương nào đó của cô nàng rồi.

-..bạn còn không đứng được nữa là đi...để tớ công bạn, ok?

Cậu nhóc nhìn Linh bằng ánh mắt vô cùng chân thành, nhưng đáp lại chỉ là một đôi mắt mở to thao láo như ngáo ộp của Linh. Cô nàng chẳng hiểu cậu con trai kia đang diễn trò gì!!!

Như đọc được suy nghĩ của Linh, cậu nhóc vội đỏ mặt phân bua, thậm chí chẳng dám nhìn thẳng vào mặt cô bé:

-..tớ..tớ chỉ muốn giúp cậu thôi, tớ không đủ nhẫn tâm đến mức để cậu tự xoay sở với chân tay thế kia. Tớ hoàn toàn chẳng có ý gì khác....

-Ok, vậy nhờ cậu...nhưng tớ không bảo đảm là cậu sẽ không bị sút lưng đau đấy nhé...

Linh nhe răng cười, rồi trèo lên lưng cậu nhóc. Mái tóc đen tuyền, đôi mắt nâu ấm áp chẳng giống người Úc chút nào. Cậu ấy chắc người châu Á. Và, biết đâu đấy, cậu ấy cùng quê với cô thì sao...

24. Chương 24

CHAP 24

Cậu nhóc công Linh lên tận phòng y tế của trường. Và cho đến tận khi hai đứa đứng trước cái giường trắng tinh trong phòng rồi, vẫn chẳng có ai nói gì. Cả căn phòng im lìm trong bóng tối, chỉ le lói chút ánh sáng từ khe cửa sổ. Vì cậu đang công cô, chẳng có tay để mà bật điện. Cô y tá thì chưa đến.

-Katie...ngủ đây à?

Cậu nhóc hích nhẹ vai trái, Linh đang gục đầu trên vai phải của cậu. Cô nhóc chưa thể quen được với giờ giấc nơi đây, vậy nên một mối cũng là chuyện thường. Nhưng lại quá tự nhiên, cô bé coi cậu cứ như một cô bạn gái thân thiết vậy ý, chẳng nề nang gì.

-Katie ơi!

Thấy cô chẳng có động tĩnh gì, cậu lắc người mạnh hơn một chút. Ai dè, mắt đã ngã thẳng cẳng xuống giường. Người cậu dè lên người Linh. Cậu giật bản mình, vội vàng bật người lên, nhưng vẫn rất cẩn thận để không phá hỏng giấc ngủ của cô. Dù sao thì bây giờ còn sớm lắm, tận nửa tiếng nữa mới vào lớp cơ mà...

Cậu nhẹ nhàng xốc hai vai cô lên, đặt cô nằm lại rồi đắp chăn ngay ngắn. Rồi nhìn cô. Khuôn mặt xinh đẹp tựa thiên thần. Chợt cô khẽ nhíu mày. Lúc này cậu mới nhớ ra vết thương của cô. Vội vàng lục lọi tìm kiếm băng băng và thuốc sát trùng.

Băng bó rất cẩn thận, chuyên nghiệp và cô chắc chắn là chẳng cảm thấy đau đâu. Cậu nhóc lặng người ngồi ngắm nhìn khuôn mặt thanh tú tựa thiên thần của cô. Người Châu Á. Cô là người châu Á. Cậu bảo đảm

một điều như vậy. Cô đẹp, một nét đẹp Á Đông sắc sảo. Mắt to màu hổ phách, lông mi dài cong vút, môi hồng nhẹ, làn da trắng không tì vết, cái mũi của cô thẳng tắp, tuy không cao vút lên như mũi người bản xứ nhưng thế là quá hoàn hảo rồi. -Vĩnh biệt...

Linh chớp mắt môi. Mồ hôi đầm đìa chảy. Hai bàn tay cô bấu chặt vào tấm ga trải giường. Khuôn mặt trắng bệch sợ hãi.

-...Wind...đừng...

“Kịch...”

Tiếng mở cửa khe khẽ. Một cái bóng lạnh lùng sải từng bước trên hành lang, đôi mắt người ấy tối sầm, mặt hiện rõ nét thương tổn đau đớn.

“...em sẽ chỉ yêu tôi mà thôi, Katie à...”

-...Wind là ai nhỉ?

Linh vội vã ngồi bật dậy sau cơn mê sảng. Cô bé lảo đảo một mình, đầu óc rối bung beng, hoang mang một nỗi sợ vô hình, không biết lí do tại sao mình lại sợ hãi đến vậy.

7 giờ 50 phút...lớp 10A1 trường TH Grand School

-Xin lỗi bạn, ỉnh hỏi...đây có phải lớp 10a1 không?

Linh khều nhẹ vai một cô bạn điệu dàng với hàng tá những phụ kiện trên người. Cô bạn ấy quay lại vênh váo gắt gỏng :

-...nhìn cái bảng to lù lù thế kia mà còn phải hỏi...cô bị mù à!!!

-...xin lỗi, mình không biết!

Linh sụp mắt xuống, hai tay bấu chặt vào nhau trắng bợt. Khuôn mặt yếu đuối kì lạ. Con bé chẳng choẹ lại tiếp tục :

-Không biết thì đừng có xum xoe lại gần tao nhá! Tao rất ghét cái kiểu nịnh bợ đấy. Đừng để tao phải tốn calo vì mày lần nữa...

Nó nói một hơi dài, sau đó ngúng ngoẩy bỏ vào lớp, để lại Linh tội nghiệp đứng chờ vợ, mặt thê thảm như thể vừa đi từ địa ngục ra. Cái dáng vẻ mỏng manh ấy lại càng yếu ớt hơn. CHAP 24 part2

-Em hãy giới thiệu một chút về bản thân đi...

Cô giáo mỉm cười với Linh, dịu dàng và đầy tin tưởng, hệt như nụ cười của ai đó, rất quen thuộc nhưng Linh chẳng thể nhớ ra nổi. Cô bé khẽ cười đáp lại rồi hắng giọng :

-...ừm...Xin chào tất cả các bạn, tớ tên là Katie Evans, các bạn cứ gọi tớ là Katie...

Linh ngại ngần cúi mặt, cái vẻ e thẹn ấy từ bao giờ mà có. Thật sự, không thể tìm thấy hình bóng Vũ Hoàng Linh đâu nữa rồi.

-...ừm, thôi được rồi. Katie, em sẽ ngồi bàn 3 dãy ngoài, cái bàn trống cạnh cửa sổ kia kia...

Cô giáo vừa nói vừa chỉ chỗ ngồi cho Linh. Cô bé khẽ cúi đầu cảm ơn rồi tiến về phía bàn thứ ba. Nhưng có một cái chân thò ra giữa lối làm Linh vấp suýt ngã. May mà giữ được thăng bằng và, một điều tất yếu, đó là phản xạ rất nhanh của người có võ.

Người ngáng chân Linh là con bé đồng đánh đã mắng Linh lúc nãy. Con bé không làm gì được Linh, xấu hổ cúi gằm mặt xuống, cả lớp ầm ĩ những tiếng cười mỉa mai.

Giờ ra chơi..

-Bạn là người châu Á phải không?

Một cậu bạn có khuôn mặt đậm chất lãng tử phong lưu tiến lại bắt chuyện với Linh. Cô bé đang ngồi một mình nhìn ra cửa sổ, đôi mắt mơ màng chợt giật mình.

-...a...ừm.....đúng vậy,tớ đến từ VN...còn bạn thì sao?

-...ha...hay thật đấy,tôi cũng mang quốc tịch VN...nói cho bạn biết nhé,học sinh trường này hầu hết là người ngoại quốc thôi....gốc ở đây ít lắm...

Cậu bạn vừa nhìn Linh vừa nhếch môi cười.Nhưng nụ cười mê hồn đấy chẳng thể làm Linh có chút nào xao xuyến.Cô nhóc cũng lại nhếch môi và nói :

-Vậy thì nói chuyện bằng tiếng Việt chứ?Mình người VN mà!

Kèm theo đó là ánh mắt đầy vẻ đùa cợt kiêu ngạo. Đã lâu lắm rồi Linh không cười kiểu đó...tự dưng cô bé thấy một cảm giác quen thuộc chạy dọc xương sống lên tận não bộ.Hình ảnh một người con trai với đôi mắt lạnh lẽo tựa băng đá, đã khiến cô phải vẫy mình trong biển lửa.

-Ok,vậy Tiểu Thiên có muốn xài một chút đồ uống với tôi không?Tại căng tin của trường.*

(*Câu này được nói bằng tiếng VN)

-Yeah...đi thôi...tớ cũng đang khát lắm.^^

Linh cười mỉm rồi đứng dậy bước đi,bỏ quên cái chân bị ngã lúc sáng vào một góc.Nhưng cô chợt khựng lại :

-Khoan đã...bạn tên là gì?

-Thượng Đình,hay còn gọi là Dylan... “Reng.....”

Tiếng chuông cho giờ nghỉ trưa vang vọng khắp các dãy phòng học.Linh đang say sưa nghe giảng cũng phải giật mình.

Sau khi thu dọn xong sách vở đồ dùng,cô bé đeo cặp lên vai và khập khễnh bước ra khỏi lớp.

Căng tin vào giờ ăn cơm thì khỏi phải nói.Như thể đang ở cửa hàng đại hạ giá vậy.Nguyên một căn phòng gần 200 mét vuông,toàn người là người. Đây là chưa kể những người ghét cái sự ồn ào nơi đây mà lỉnh ra chỗ khác ăn.Và hình như Linh cũng là một trong số những con người trầm tĩnh ấy.

Cô nhóc ôm hộp cơm của mình, đi tìm một góc yên tĩnh để ngồi ăn.Phải tuyệt đối yên tĩnh,vắng lặng và không được có,dù chỉ một bóng người.

Nhưng ở cái trường mà tiếng tăm nổi như cồn thế này thì tìm đâu ra một góc yên tĩnh đến vậy chứ!Quả là hiếm.Nhưng chẳng sao đâu,vì vận may của Linh thì không phải bàn luận.Cô đã tìm được một chỗ ghé mông cho riêng mình.Ha,Linh có thể có cuộc đời nhiều bất hạnh bi thương nhưng cô lại rất may mắn trong đời sống hàng ngày.Cô luôn tìm được chỗ đứng tốt nhất,là người giỏi nhất,và thậm chí cô bé có tương lai làm thầy phán.

-Haizzz...

Linh khẽ thở dài sau khi đã ngồi xuống chiếc ghế đá được bao bọc bởi um tùm nhưng loài cây. Đằng sau còn có một bồn rửa tay thiết kế kiểu cổ điển nữa.Một chỗ nghỉ chân rất trong lành và yên tĩnh,may mắn làm sao,Linh lại là người chiếm giữ.

-...Katie à...em ăn như thế con mèo vậy!

Một giọng nói vang lên từ sau lùm cây làm cái thìa đang gắp thức ăn của Linh phải khựng lại.Cô đánh mắt về phía sau,bắt gặp ánh mắt một người...

25. Chương 25

CHAP 25

-Katie còn nhớ anh không?

Cậu ấy cười nhẹ nhàng, đôi mắt trêu mếu nhìn Linh. Cô nhóc cũng mỉm cười đáp lại. Nhưng có vẻ cậu ấy chẳng muốn kết thúc cuộc trò chuyện tại đây, và cả cô bé cũng thế :

-A....anh là...người lúc sáng...

-...hì...ấn tượng khó phai đúng không!

Cậu ấy cười như thể trẻ con, rồi tiến lại chỗ cô đang ngồi.

-Làm sao mà quên được chứ! Anh là người đầu tiên em gặp trong cái trường này. Nhưng mà em chưa biết tên anh...

Linh mở to hai mắt, nhìn gương mặt dễ thương chưa từng thấy. Quả thật là một khoảnh khắc hiếm có đối với Zero của ngày trước.

-À....anh tên Ken...mà...Katie...em là người Việt?

-....anh...sao biết?

Linh ngạc nhiên nhìn cậu ấy. Mắt mở to tròn xoe, bộ dạng đến là buồn cười làm cậu phì cười :

-Anh cũng thế mà...thế em tên là gì?

-...Thiên, Tiểu Thiên. Tên giống con trai nhỉ! Tên của anh thì sao?

Cô cười nhẹ làm đôi mắt cậu sưng lại trong một giây. Linh rất xinh. Và khi cười nhẹ nhàng thế này lại còn xinh hơn. Nếu ngày xưa, Zero chịu khó cười một chút thì con trai chết còn nhiều hơn gấp mấy lần ý!

-...Thanh Long...à...ừm.....em có muốn đi tham quan một chút không? Đẳng nào thì cũng còn sớm, 1 giờ rưỡi nữa mới vào lớp cơ.

-Thế cũng được...em đang thích đi đây!

Linh cười híp mí. Nụ cười trong lành tựa như thiên sứ ánh sáng... -Trường mình rộng thật đấy!...có cả khu ký túc xá này...^^

Linh vừa đi vừa lú lo. Ai mà biết được Zero lại là một cô bé hồn nhiên thế này! Cô cứ cười khiến Ken cảm thấy hạnh phúc trong lòng. Cậu thầm ước ao giây phút này sẽ chẳng bao giờ kết thúc.

Nhiều năm sau đó, khi nhớ lại khoảnh khắc lúc bấy giờ, lòng cậu cũng không khỏi xốn xang. Niềm vui bé nhỏ ấy đã giúp cậu có thêm lòng tin vào cuộc đời.

-Anh ở kí túc xá mà...nhà anh xa lắm, ngại về.....với cả ở đây cho nó tự do...

Cậu bước nhanh đến bên cạnh cô...vừa mỉm cười nhìn cô vừa nói.

-Anh cũng sắp ra trường rồi còn gì...nửa năm nữa thôi...anh có định làm gì để kỉ niệm tuổi 18 này của anh không?

Linh nghiêng đầu nhìn cậu. Khuôn mặt ngược sáng khiến cô trông thật huyền ảo.

-Sao em lại hỏi vậy?...

Cậu nhìn cô tỏ vẻ thắc mắc..

-....không, em...chỉ là chợt nghĩ ra thôi...

Linh bối rối gãi đầu...cậu phì cười :

-Thôi nào, có cần nghiêm trọng vậy không? Anh chắc chắn sẽ làm một việc thật đặc biệt...chẳng hạn như...tìm một cô gái cho riêng mình...

-Khoan...

Linh vội vã ngắt lời Ken. Cô bé rất ngạc nhiên, không phải vì cái cách kỉ niệm của cậu..

-Sao thế?

Cậu hỏi.

-Anh...chưa từng có bạn gái?

Kèm theo đó là thái độ “mắt chữ A, mồm chữ O” của Linh. Ken lại cười, một lần nữa :

-Ừ, anh đã có bạn gái đâu...thế nên việc này nó mới đặc biệt...

-Em có biết đâu...ai mà ngờ một người như anh..

Linh bỏ lửng câu nói làm cho cậu phải hồi hồn :

-Người như anh làm sao?... đừng có mà kháy đều nhé!

-Ai kháy đều chứ...em nghĩ gì nói đấy thôi mờ!!!

Linh nhí nháy chạy trước, cậu thông thả bước theo. Trái tim cậu bỗng dấy lên một cảm giác kì lạ. Nhẹ nhàng, hồn nhiên và rất hạnh phúc. Nhất định là do cô tiên nhỏ này đem đến rồi... CHAP 25 part2

-Katie Evans...

-Dạ....cô gọi em?

Linh giật bắn mình khi đang đi trên hành lang, và bị cô giáo gọi lại...Hình như cô có điều gì đấy muốn nói, về Linh thì phải.

-...tiết sau của em là giờ ngoại khoá phải không?

Cô vừa hỏi vừa lật lật xấp giấy tờ trên tay, tìm kiếm một cái gì đó.

-Vâng...nhưng có chuyện gì không ạ?

Mặt Linh đầy vẻ tò mò hồi hộp. Giọng cô bé nồn nóng lắm rồi.

-Theo cô nhé...cô có một món quà nhỏ dành cho em...rất đặc biệt đấy!

-Em có chín mươi phút...cố gắng nhé...

Cô giáo cho Linh làm một bài text môn Hoá. Và cô nói dối Linh rằng đây là đề thi học kì năm ngoái, chứ thực chất thì nó là đề thi cao học, rất khó và hóc. Cô giáo đã phải suy nghĩ tìm tòi nhiều ngày mới giải hết được bài trong đó.

Linh, đương nhiên là rất thích thú dù chẳng rõ tại sao mình hứng thú đến vậy. Cô bé say sưa làm bài, ánh mắt lấp lánh niềm vui. Thỉnh thoảng cô lại nhíu mày bặm môi suy nghĩ. Ẩn trong tiềm thức là một tình yêu Hoá vĩ đại, niềm đam mê chưa bao giờ lụi. “Ring...”

-Hết giờ...em xong chưa?

Cô giáo mỉm cười với Linh, cô bé cũng cười tí mắt đáp lại :

-...xong rồi cô ạ...hơi khó nhưng cuối cùng em cũng làm hết!Hi...

-.....tìm...để cô xem.

Cô cầm tập bài làm của Linh, ngồi xuống bàn làm việc và bắt đầu soát...Linh thì nhón nhơ đi ngó loang quanh phòng ốc, có vẻ như chẳng quan tâm chút nào đến kết quả của bài text này.

Chưa đầy năm phút sau, cô giáo đã sững sốt ngược đầu lên, lấp bắp hỏi Linh :

-...bố mẹ em...là tiến sĩ hay giáo sư?

-Em.....thật tình,em cũng không rõ...họ sống ở nước ngoài cô à....

Linh ngáp ngừng cổ tình kéo dài câu nói, để có thể nghĩ ra một lí do gì đấy thuyết phục hơn.Nhưng chẳng được.

-Um,vậy thì thôi..

Cô giáo dường như thấu hiểu tâm hồn Linh nên cũng không hỏi nhiều nữa.Cô biết rằng Linh có chuyện khó nói và cũng biết gia đình hiện tại của Linh chẳng phải là bố mẹ ruột.

-À.....mà Katie này.Em có niềm yêu thích đặc biệt gì đó với Hoá Học không? Ý cô là trước khi em chuyển tới đây...

Cô giáo hướng ánh mắt đầy kì vọng về phía Linh.

-Đối với Hoá,em có một niềm hứng thú kì lạ.Em rất thích nhìn những dãy phương trình dài lê thê rồi ngồi lăm nhăm tính toán.Em rất thích khi chạm tay vào những ống nghiệm pha chế, để rồi đổ linh tinh và cuối cùng nó thành một thứ hỗn tạp.Em rất thích nghe những công thức lằng nhằng chẳng ai hiểu và rất dễ gây buồn ngủ,nhưng lại là một thú vui của em.Em rất thích ngồi một mình tưởng tượng ra những hiện tượng hoá học kì lạ khó xảy ra,rồi tìm cách giải cho bài tập khó....nói chung em thích nhiều lắm,thích và đam mê.Em cũng chẳng rõ tại sao em lại yêu Hoá đến vậy.^^

Linh nói một hơi dài,kể hết những thú vui của mình dù chẳng biết chúng được hình thành từ bao giờ.Hà,dẫu có thể nào đi chẳng nữa thì bản chất của Linh cũng chẳng thể thay đổi được.

-Đăng kí vào CLB Hoá đi.Một tài năng như em nếu không được ươm đắp cẩn thận thì uống phí lắm!Vả lại...Katie cũng rất thích môn học này còn gì ^^

Cô nháy mắt tinh nghịch với Linh.Thật ra cô giáo mới chỉ hai mươi bảy tuổi,tuy mãi teen đã lâu nhưng còn rất nhí nhảnh.

-Vâng,chắc chắn rồi.Em sống vì Hoá học mờ.Cảm ơn cô nhiều lắm!

Linh cúi gập người nói cảm ơn cô rồi chạy biến ra khỏi phòng.

26. Chương 26

CHAP 26

“Huych..”

-Lại là mày!!!

Tiếng thét chói tai xé ngang dãy hành lang tĩnh lặng.Linh giật thót mình,run lập bập quay đầu lại.Thì ra cô nhóc vừa mới chạy ngang qua chỗ con nhỏ đang đứng,và vô tình quệt nhẹ vào vai nó.Thực ra thì cũng chẳng có gì ghê gớm nếu đó không phải là lúc con nhỏ đang vò vập quần quít lấy một thằng con trai.Nó cũng thật biết chọn chỗ,dãy hành lang này chẳng bao giờ có người qua lại,cũng chẳng có phòng ốc gì ở đây,toàn nhà kho.Còn Linh,cô bó lại thích đi trên con đường này,vì nó khô và lạnh lẽo.Cô bé biết đâu được, đằng sau con người hiện tại của mình là một sát thủ máu lạnh.

-Hơ,xin lỗi bạn.....mình thật sự..không cố ý!!!

Linh gật nhẹ đầu xin lỗi con nhỏ.Nhưng nó chẳng chịu để yên cho Linh bước tiếp :

-Katie à....tên cũng đẹp gọn nhỉ?Nhưng loại con gái như mày,chẳng đáng để Ken phải lưu tâm tới!

-Tôi đã xin lỗi bạn rồi, đừng làm khó nhau nữa!

Giọng Linh cứng ngắt,cô nhóc gìm mình cố kiềm chế cơn giận đang nghi ngút trên đầu.

”Cái gì mà loại con gái như tôi,cô còn chẳng bì kịp đâu!”Linh rửa thềm trong bụng.

-Con bé kia..Tao đã cảnh cáo mày một lần rồi nhưng mày không nghe,vậy thì đó là lỗi của mày. Đúng nửa đêm ngày hôm nay,tao đợi mày ở đây,chính cái chỗ mày đang đứng đấy!Nếu mày không đến,tao sẽ không để yên ày học ở cái trường này đâu!...

Con nhỏ gần giọng một hồi,rồi quay gót ngúng ngoẩy bỏ đi cùng với thằng con trai. Ánh mắt Linh lạnh lùng nhìn theo,trong lòng cô bé,một cảm giác nóng bừng, đầu óc quay cuồng trong lửa giận. 0 giờ sáng,hành lang cuối trường TH GrandSchool

-Đúng giờ quá nhỉ?

Con bé đồng đánh lên giọng mỉa mai.Có lẽ nó đang thắc mắc tại sao Linh lại ra ngoài được vào giờ này.Vì bố mẹ Linh rất nghiêm túc về giờ giấc.Và nó thì cũng đã điều tra qua về gia thế của Linh rồi, đương nhiên là không phải dạng thường.

-Okay,cậu muốn nói gì thì nói đi!Jen.

Linh lạnh giọng, đôi mắt cô bé chẳng còn chút dịu dàng dễ thương nào nữa.Khẩu khí bốc lên một vẻ tàn khốc kì lạ.

-Mày đã cướp bạn trai của tao,mày đã đụng phải tao,mày đã đến đây làm đảo lộn hoàn toàn cuộc sống của tao.Ngày hôm nay,tao phải khiến ày nhớ, để mà không tái phạm lại lần nữa...nào,mày chọn đi.Katie,muốn đánh hội đồng bằng tay không,hay là một mình tao đánh mày bằng côn sắt nào?

Jen sẵn giọng quát một hồi, đến nổi hết cả hơi và phải dừng lại lấy sức.Mặt nó đỏ au,ánh mắt thì đầy áp ghen tuông khó chịu.Còn Linh,cô nhóc vẫn bình thản nói,mặt lạnh tanh như thể việc chẳng liên quan đến mình :

-Đánh hội đồng...thì có bao nhiêu người?

-..hừ....mười...

Jen tức cứng họng,lập bắp mãi mới xong một từ.Linh lại ung dung hỏi tiếp :

-Con gái?Hay là con trai?

-Cả hai.Muốn thế nào đây?

-Vậy đánh xong trận này rồi,cậu có để yên cho tôi sống ở đây không?

Linh cúi sát mặt lại gần mặt con nhỏ.Hôm nay nó đi giày búp bê đế bệt, đứng với Linh còn thấp hơn gần một cái đầu.

-Ok, để yên cũng được.

Con nhỏ bối rối chẳng nghĩ được gì, đành gật đầu đồng ý.

“Bốp...”

Một cái bạt tai thật mạnh đập trên khuôn mặt trắng trẻo,hằn rõ năm ngón tay.Một ánh mắt tức giận được ném ra,tiếp theo là một trận hỗn chiến. CHAP 26 part2

Con nhỏ đồng đánh đã bị Linh tát cho lệch cả mặt.Nó chỉ biết quay mặt lại rửa âm ỉ :

-Con c.h.ó!.....

-Tôi nhớ là tôi chưa hề ***** cậu!Mà cậu cũng đâu có đặt điều kiện là tôi phải thua đâu,lần sau suy nghĩ cho kĩ nhé!

Linh đứng khoanh hai tay,thong thả hất mặt lên.

Jen ném ánh mắt tức tối điên cuồng về phía Linh,rồi hét lớn :

-Đánh!

Một đám lớn toàn người ập lên, tất cả chỉ nhắm vào một mục tiêu, đó là Linh. Cô bé cười khẩy đầy bất cần rồi nhẹ nhàng né từng cú thụi, từng nhát đánh. Rất chuyên nghiệp và dứt khoát.

Như người ta nói, “Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời”. Có vẻ như Vũ Hoàng Linh mãi mãi chẳng thể thay đổi được. Dẫu cô bé có trở thành một người khác, một tâm hồn khác thì đến một ngày nào đó, qua một cuộc chấn động nào đó, khơi gợi lại miền kí ức ấy trong cô. Và cá tính của cô bé sẽ trở lại, đặc biệt thậm chí còn hơn xưa.

Linh vùng chân hạ thẳng vào mặt một thằng to con gấp mấy lần cô. Rồi quặp hai chân vào cổ thằng đó, lộn người ngược ra sau, mặt thẳng bị đập thẳng xuống nền gạch trơn, đau thấu xương. Tiếp đó, cô nhóc đưa hai tay ra đỡ đòn của một thằng nhóc mặt non choẹt, cao hơn Linh có mấy centimet. Co chân đạp lồm cả bụng thằng bé, nó ôm bụng vật vờ ra sàn, mặt nhăn nhó đầy đau đớn. Linh nhếch môi cười nhạt quét mắt nhanh qua chỗ thằng nhóc rồi tiếp tục vùng tay thủ đòn. Một thằng người vừa vừa, đúng tiêu chuẩn một “người bình thường”, xoay người tung cước, Linh cúi xuống né đòn rồi nhắm chân thằng đó mà đạp mạnh. Thằng bé hệt chân, lại còn là chân trụ, thế là đập mặt xuống sàn, suýt gãy răng. Và cứ thế, Linh một mình xử lí hết đám côn đồ trong vòng chưa đầy năm phút.

Con bé Jen thì cứng đờ chẳng phản ứng được gì. Nó đâu có ngờ Linh trông ngờ nghệch vậy mà lại là một cao thủ võ thuật. Thậm chí trong hồ sơ của cô bé còn không ghi ngày tháng sinh, năng khiếu và sở thích nên Jen chẳng biết đường nào mà lần.

Còn lại một thằng nhìn rất phong độ, cao ráo đẹp trai, hình như là đại ca của cái đám này, tiến lại gần cô bé. Thằng đó còn nhếch mép cười đầy đều giả. Hắn đưa tay ra phía trước mặt Linh, khé hắng giọng rồi nói :

-Một cái bắt tay giao hữu chứ? Gây chuyện lớn ngay từ hôm đầu tiên đi học, cô bé cũng thật là gan to! Kèm theo đó là cái nháy mắt lẳng tử. Nhưng Linh chẳng quan tâm mà đốp chát lại ngay :

-Nhưng anh à, em vốn dĩ chẳng quan hệ với cái gọi là “giao hữu” của anh. Xin lỗi nhé!

Anh chàng kia cứng đờ, khuôn mặt ngơ ngác, có vẻ rất shock. Chắc chàng quen được con gái tỏ tình rồi, giờ thất bại lần đầu nên cũng shock là phải! Nhưng hắn lại cười lẳng tử rồi lấy lại phong thái :

-Vậy thì làm quen. Cũng có sao đâu! Em mới vào mà, cũng cần một người để bảo vệ em chứ? Học sinh trường này ghê gớm lắm, chúng nó mà trù dập ai, người ấy sẽ chẳng chống cự nổi đâu! Có được không? Katie???

Trái với ánh mắt long lanh đầy mong chờ từ phía hắn. Linh hoàn toàn chẳng có hứng thú kết bạn, niềm vui bé tí ti từ ngày chuyển nhà nay đã chẳng còn, nên cô bé cũng chẳng thèm thân thiện làm gì. Cô bé lãnh đạm trả lời :

-Tôi không nghĩ là tôi cần người bảo vệ, như thế thật phiền toái và dễ gây hiểu lầm. Thế nên coi như ta chưa hề gặp nhau là tốt nhất, ok?

Thằng nhóc vẫn cứ nhìn chằm chằm vào đôi mắt Linh, tìm kiếm một giây phút mềm yếu của cô bé. Nhưng ánh mắt ấy bây giờ còn lạnh hơn cả xác chết.

-Em không muốn làm vệ sĩ thì làm bạn cũng được. Anh đang rất cần một người bạn thật sự..

Anh chàng đó lại cố nín kéo, khuôn mặt toe toét cười nhìn đến tột. Linh chẳng chút mủi lòng, lạnh lùng quay đi :

-Nếu anh muốn làm bạn, thì hãy làm kẻ thù trước đi!

Đi được vài bước, cô bé cảm thấy mình còn thiếu một điều gì đó chưa nói, và quay lại nói với Jen đang khoanh tay dựa vào tường :

-Jen này, lần sau nếu có đánh hội đồng, thì đánh cho tử tế một chút. Loại người thế này, tôi đánh chẳng bỏ tay!

Nụ cười nhếch mép phớt nhẹ qua khuôn mặt đẹp tựa ảo ảnh đêm không trăng đó khiến con Jen sững sờ, nó nhìn theo bóng Linh mảnh khảnh liêu xiêu trên sân trường, nhập nhoè qua những ánh đèn đường, và nó chợt phát hiện ra, Katie là một đứa con gái, rất đặc biệt. (Khổ thân, bây giờ mới thấu hiểu đấy!)

-Katie Evans...cô gái đặc biệt nhất mà anh từng gặp!

Thằng nhóc cười khẩy một mình, Jen đứng bên cạnh tròn tròn mắt nhìn ông anh trai, thật không thể tưởng tượng nổi, Vũ Hoàng Linh đã làm mưa làm gió ở VN, và bây giờ, lại vượt qua nửa vòng trái đất đến nơi này, tiếp tục phá tung cái thành phố này lên mất thôi!

*Katie Evans. Tên cúng cơm là Tiểu Thiên, tên trên giấy khai sinh là Vũ Hoàng Linh, biệt danh thời nhỏ là Linh Boy, bí danh trên đất giang hồ là Zero.....mệt hết cả người, rõ lắm tên!!!

27. Chương 27

CHAP 27. Người đặc biệt.

May mắn cho Linh, cô bé trở lại nhà trót lọt vào lúc mười hai giờ ba mươi tám phút. Cả nhà không ai biết rằng Linh đã ra ngoài, ít nhất đó là suy nghĩ của Linh.

Nhưng cô đã lầm.

Vẫn còn một người, người duy nhất luôn theo dõi Linh kể từ khi cô mới ló mặt ra khỏi chiếc Boeing 747 từ Vn-Úc (đũa). Người ấy chẳng phải ai xa lạ mà chính là ông anh trai của Linh (anh nuôi thôi).

Nhưng, dù sao thì đêm hôm đó cũng là một đêm ngon giấc đối với Linh. Cô bé nhắm mắt lại, trong đầu vẫn véo von cảm giác hạnh phúc sau nhiều ngày tối tăm. Và cũng bởi vì ngày hôm nay, Linh đã tìm lại được chính mình!

-Katie Evans....

“Huh? Ai gọi mình?”

Linh giật bản mình. Tiếng con gái gọi cô bé, mà cô chẳng quen ai là con gái ở cái trường này!!!

-Bạn gọi mình?

Linh ngây ngô chỉ tay vào mặt mình, nhướn mày nhìn cô bạn đứng trước mặt. Mắt Linh tròn xoe nhìn yêu không đỡ được!

-Uh, bạn đánh rơi cái này.^^

Cô bạn mỉm cười rồi chìa ra cái thẻ xe buýt của Linh. Cô bé bắt đầu đi xe buýt từ hôm nay, vì không muốn phiền đến bố mẹ. Nhưng chả biết bất cẩn thế nào mà lại bị rơi mất, may có cô bạn này.

Linh ngỡ ngàng, rồi ấp úng nói :

-Cảm... ơn... bạn!

Cô bạn cười híp mí, nụ cười ấm cả mùa đông, đôi mắt ngây thơ trong sáng đến lạ, khuôn mặt xinh đẹp lại càng đẹp hơn bởi nét thánh thiện của thiên sứ mà hiếm ai có được.

-Có gì đâu, mình không giúp bạn thì cũng có người khác giúp mà, đi nào, chúng mình lên lớp!

Cô bạn nhí nhảnh lôi tay Linh đi, Linh ngơ ngác nhìn rồi lúng búng hỏi :

-Ồ...à...bạn....

Nói chưa hết câu thì Linh đã bị cô bạn cướp mất lời :

-Mình học cùng lớp với bạn, mình tên Sarah...ok chưa?

-....hìì, bạn hay thật đó!

Linh bất giác mỉm cười, cảm giác quen thuộc lại dấy lên trong lòng cô. Một nụ cười hồn nhiên, một vẻ đẹp thánh thiện. Người đó, hình như một thời từng là người thân thiết nhất của Linh. -Sarah a...nhà bạn ở đâu vậy?

-Um,...nhà mình trên phố Sennie, nhà số 22 ấy!

Linh đang đi dạo vắng vẻ quanh trường, bên cạnh là cô bạn mới quen Sarah. Sarah quả thật là một hướng dẫn viên nhiệt tình, đưa Linh đi thăm thú hết tất cả mọi góc ngách trong trường với một vẻ thân thiện hài hước hiếm có. Linh cười, lúc nào cũng có thể cười thật hồn nhiên với cô bạn này, nụ cười thoải mái mà lâu lắm rồi Linh mới có, nụ cười hiếm hoi như ánh mặt trời lạc vào đêm tăm tối, chợt đến rồi lại vụt đi ngay...

-Sarah, mình muốn mãi mãi được làm bạn với Sarah....

Linh nhìn xa xăm, ánh mặt hiện rõ nét u uất. Trong đầu cô nhóc chập chờn hình ảnh một người con gái, tuy không nhìn rõ mặt nhưng Linh cảm giác cô gái ấy là người quan trọng với mình, là người đã gắn bó với mình từ rất lâu rồi mà chưa một lần khiến Linh có chút bực bội...giống hệt như cô bạn đang đi bên cạnh Linh.

-...bạn có thể tìm đến mình mỗi khi thấy buồn chán hoặc cô đơn. Nhưng mình không muốn bạn tìm đến mình bởi những lý do đó, nên đừng bao giờ buồn, hãy vui vẻ và chia sẻ những niềm vui của bạn nữa nhé! Bạn là cô gái rất đặc biệt đấy!

Sarah thoáng mỉm cười. Cô gái đó có một tâm hồn trong trắng tựa sương sớm. Nụ cười tươi tắn lúc nào cũng rực rỡ trên môi. Đường như nguồn sống của cô là vô hạn, chưa có ai từng nhìn thấy cô ấy khóc hay tỏ vẻ buồn chán, chưa có ai là chưa từng được cô ấy ban tặng một nụ cười. Con người cô ấy như tỏa ra thứ ánh sáng chói chang mà khó có ai có thể nắm bắt được, cộng với nét ngây thơ thuần túy, thật chẳng biết bao nhiêu người con trai đã đem lòng yêu mến cô gái nhỏ này, nhưng chưa từng một ai có can đảm tỏ tường mọi tâm tư của mình với cô, bởi họ sợ thứ ánh sáng đó sẽ vỡ tan, sẽ mất đi vẻ hồn nhiên tinh khiết của cô.

-Cô đơn? Bạn biết không? Trước đây mình là một đứa con gái rất giang hồ...mình nghĩ vậy, bởi vì mình là con gái, mà lại có thể xử một lúc gần chục thằng con trai, chẳng phải là rất đầu gấu hay sao?

Linh nhếch môi cười, tự mỉa mai bản thân. Vậy là Katie thánh thiện chỉ tồn tại được một ngày duy nhất, một ngày Katie là Katie, không chút liên quan tới Vũ Hoàng Linh, nhưng bây giờ thì Vũ Hoàng Linh đã trở lại rồi, có đuổi cũng chẳng đi đâu!

-Um, tại sao bạn nói có vẻ không chắc chắn....

Sarah thắc mắc. Đôi mắt tròn xoe mở to nhìn Linh, chờ đợi một câu trả lời. Nhưng hình như Sarah vừa nghĩ ra một cái gì đấy, nên Linh chưa kịp mở miệng thì Sarah đã vội vàng nói :

-Aaaa, mình biết rồi, có phải...bạn...bị...mất kí ức?

Linh chớp mắt liên hồi, cố gắng xua đi vẻ bối rối trên khuôn mặt. Linh rất sợ người lạ nhìn thấu tim đen của mình, nên chưa một lần thực sự kết thân với ai cả. Cùng lắm chỉ nói chuyện vài lần rồi bỏ đi, chỉ có vài ba người đặc biệt hợp tính với Linh thì cô bé mới có thể chia sẻ hết cảm xúc của mình. -Ồ...ừm...mình bị tai nạn...mình cảm giác nó rất thảm khốc, và mình là người duy nhất hứng chịu nó. Bởi vì sau khi tỉnh lại, mình thấy cơ thể mình bị băng bó trắng toát...và đầu thì ong ong đau nhức. Mình đã thử cố nhớ lại, nhưng nhiều hình ảnh của quá khứ lại chập chờn trong đầu mình những khi mình không hề để ý đến nó, thế nên cũng chưa nhớ được gì nhiều.

Linh cười buồn. Hai mắt sụp xuống. Nhìn cô chẳng khác nào một con mèo nhỏ sau khi bị giằng xé giữa cơn bão lớn. Đôi bàn tay cô lạnh toát vít chặt vào nhau, cố giấu ra đằng sau để Sarah không nhìn thấy.

-...Mất kí ức thì đau khổ lắm. Mình chưa từng trải qua nên không hiểu được cảm giác của bạn, nhưng mình sẵn sàng làm một bờ vai cho bạn khóc. Chắc chắn ngày xưa bạn là một cô gái có vẻ ngoài rất cứng rắn mạnh mẽ...dẫu có thể thì đối với mình bạn hãy thật lòng, đừng giữ mãi nỗi đau một mình...

Từng lời của Sar như găm sâu vào tim Linh. Cô, dù đã bị mất kí ức mười lăm năm đầu đời, nhưng vẫn chắc chắn một điều, rằng chưa có một ai nói với cô những lời thật thà từ đáy tim thế này. Thậm chí có rất nhiều người nói rằng “Tôi hiểu cảm giác của bạn “ nhưng thật lòng họ không bao giờ hiểu được, còn Sarah, thật sự là một cô gái đặc biệt. Chap 27 part2

-Cháu chào bác ạ!

Sar cúi gập người lễ phép chào “mẹ của Katie”.Kèm theo một nụ cười,phải nói là hết sức ngoan hiền khiến cho bà vui lặng cả người.Katie của bà đã có một cô bạn thân thật sự hợp với Linh vô cùng.Cô bé ấy có thể làm cho Linh cười mở hơn nhiều,và lại còn xinh đẹp thánh thiện.Hơn nữa gia thế cũng khá giả, đầu óc hơn người,khí chất thanh bạch, chơi với Linh thì chẳng khác nào một cặp bài trùng ăn ý.

Có lẽ các bạn đang thắc mắc,tại sao bà biết được những điều đó?

Tất nhiên,tôi sẵn lòng giải thích. Đó là vì bà Thanh tuy không phải người thông minh vượt trội nhưng có đôi mắt đánh giá rất chuẩn.Dựa vào thần thái và phong cách của người đối diện,bà có thể đánh giá phẩm chất và tài năng.Khí chất toát lên từ Sarah đã khiến bà ngạc nhiên vô cùng.Bà tin tưởng vào cô bé rất nhiều.

-Cháu là Sarah phải không?Katie nhà bác suốt ngày kể chuyện về cháu.Hì,cháu hay thật đó,làm thế nào mà con gái bác lại chịu nói chuyện với cháu thế?

Bà Thanh nói đùa.Nụ cười của bà thật phúc hậu biết bao, đương nhiên rồi,bà đang vui cơ mà.Sarah cũng mỉm cười đáp lại :

-Dạ,cháu chơi rất thân với Katie...ngay từ lần đầu tiên gặp mặt là cháu đã biết hai đứa cháu sẽ trở thành bạn tri kỷ rồi...^^

Một nụ cười vờn nhẹ trên đôi môi mềm mại ấy.Linh biết rằng,từ giây phút này,cô sẽ chẳng cô đơn nữa.Nhưng trong lòng Linh vẫn luôn có một nỗi bất an mơ hồ,cô không biết đó là gì,nhưng nó báo hiệu ột sự chia lìa đau đớn.

Sarah...có lẽ cũng sẽ ra đi như bao người yêu thương trước đây. “Rầm”

-Trịnh Thanh Phong!

Tiếng đập bàn vang lên cùng với tiếng thầy giáo đầy quyền uy.Hai chân mày thầy chau lại, đôi mắt rực lửa,khuôn mặt đỏ gay gắt.Cả người thầy toát lên sự giận dữ hiếm có.Và điều đó cũng đủ làm cho ta biết rằng Phong đã gây nên một tội lỗi tày trời.

-Vâng,có chuyện gì ạ?

Phong đứng trước mặt thầy, đầu ngẩng cao,dáng đứng đầy kiêu hãnh.Vẻ ngạo mạn bất cần vẫn còn lớn vồn trên khuôn mặt lạnh lùng,chẳng hề vì thầy giáo mà biến mất.

-Tôi rất thất vọng vì em...

Thầy giáo nhìn nó bằng đôi mắt hệt hăng đau đớn ghê gớm.Giọng thầy run bần bập còn hai bàn tay siết chặt vào nhau khiến chúng trắng bệch.

-...

Phong đứng yên lặng.Cậu chẳng thể nói gì vào lúc này. Đau...nỗi đau cậu cố gắng quên đi nay lại nhói lên.Bao nhiêu lâu rồi,nhưng cậu vẫn không nguôi đau đớn.Con người cậu giờ đây thân tàn ma dại, đến một nụ cười đúng nghĩa cũng chẳng còn.Khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng,thỉnh thoảng bùng lên cơn giận dữ,cậu đi đánh nhau,rồi cầm đầu băng đảng,rồi chém giết người.Cậu sống buông thả,bất cần với những suy nghĩ mang hơi hướng “cần phải chết” của chính cậu.Cậu đi Bar thâu đêm,rồi nhậu nhẹt đàn đúm,rồi gọi hội đi đập phá phố phường.Học hành sa sút,thường xuyên đánh bạn trong trường phải nhập viện.Cậu trở thành một Playboy có tiếng,cua gái như chớp chớp.Chẳng có một cô gái nào là cứng rắn trước cậu được.Như một cơn gió được tự do tung hoành,cậu chẳng cần suy nghĩ nữa,mặc sức buông lời bản thân, ăn chơi quậy phá.Trịnh Thanh Phong đã hoàn toàn biến mất.

-Tại vì sao em lại trở nên như vậy???? Đường hoàng là một học sinh giỏi,có tố chất thông minh lanh lợi và rất chăm chỉ có ý thức...năm học lớp chín em đã đứng nhất toàn trường,xuất sắc nhất trong năm học sinh cực kì giỏi,em đang có tương lai,TẠI SAO LẠI TỰ BỎ NÓ????

Thầy giáo quát lớn. Thật ra thì nhìn cái thái độ của Phong,không có thầy giáo nào đủ kiên nhẫn và khoan dung để bỏ qua cho.Nói chuyện với thầy mà không thèm nhìn thầy, đầu hất ngược lên trên,mắt tỏ thái độ khinh khỉnh,hai tay còn bỏ vào túi quần, đã thế còn nhuộm highlight tia tia choé choé,tai đeo khuyên một

bên và đến trường mà không mặc đồng phục nữa (không hiểu sao vẫn được vào trường). Phong vẫn đứng im lặng để thầy nói. Nếu như đây là giáo viên khác, với tính khí của cậu bây giờ, cậu sẽ chẳng ngần ngại mà quay gót bỏ đi, nhưng thầy, đối với thầy, Phong luôn có một niềm kính trọng to lớn. Thầy giáo của cậu đã gần ba mươi năm trong nghề, dạy qua bao nhiêu thế hệ học trò, có người thành đạt, có người thất bại, nhưng bất cứ học trò nào của thầy cũng luôn nhớ về thầy với một tình cảm chân thành nhất. Thầy là một thầy giáo ưu tú. Một khi thầy đã đặt niềm tin vào ai, thì người đó thật sự rất giỏi.

Có lẽ các bạn đang thắc mắc, do đâu mà Phong trở thành một con người buông thả đến cuồng dại như thế này?

Trên đời có nhiều thứ mà người ta không thể lường trước được. Phong cũng vậy. Cậu cảm giác như vừa bị nhét cả cơ thể vào một tảng băng lạnh, xung quanh người ta đang khóc than cho cái chết của một cô gái. Cậu sợ hãi rùng mình, rồi lao đi với tốc độ ánh sáng, ngay sau khi nghe người ta nói Linh đã biến mất.

Phong, đã vì Linh mà thân tàn ma dại.

Phong, đã vì Linh mà điên cuồng tìm kiếm khắp cả đất nước Việt Nam.

Phong, đã vì Linh mà lao xe đi trong đêm, tìm kiếm cô trong vô vọng vào cái đêm mà cô trốn khỏi bệnh viện.

Phong, đã vì Linh mà suýt nữa chẳng còn trên thế gian.

Phong, đã bao đêm mê man quẩn quại nhớ về hình ảnh người con gái đó, gào thét tên cô trong tâm khảm...

Phong, chưa từng vì người con gái nào nhiều đến thế.

Thay đổi...

Chóng vánh...

Có những nỗi đau... làm con người ta hạnh phúc...

Nhưng có những nỗi đau... khiến người ta chìm trong bi ai bất tử...

Con người ai cũng phải thay đổi...

Phong đã trả cái giá quá thấp cho sự ra đi của Linh...

Để rồi cô mãi mãi biến mất chẳng chút dấu vết... -Đại ca... thành đó...

Một thằng đàn em của Phong ấp úng nói. Thằng bé thấy Phong hôm nay vô cùng kì lạ. Cậu bị một đứa va vào người mà chỉ quay lại túm áo rồi thả ra, và bỏ đi không hề tức giận. Tại sao?

Cậu ngồi một mình, thứ ánh sáng kì lạ toát ra từ con người cậu khiến cả một góc phòng sáng bừng lên. Cậu thần thờ nhìn về hư vô. Áo ảnh... khuôn mặt nhạt nhòa tựa sương khói... Ngày hôm nay, người cậu kính trọng nhất đã phải thất vọng vì cậu, thất vọng ghê gớm.

Phong đang ở Bar. Quán Bar khá có tiếng trên đất Hà Thành. Buông lời bản thân cho những lời mật ngọt nghe khiếp tai, cho những ly rượu nồng mà người bình thường nhìn đã thấy muốn say. Cậu hé môi hút nhẹ một điếu thuốc vào, rồi châm lửa. Mùi khói thuốc nồng nặc lẫn vờn xung quanh cậu, tạo nên một màn mờ ảo, phiêu du trong cảm giác trống rỗng, cậu bất chợt nghĩ đến nụ cười của cô, từ ngày bé thơ. Nụ cười vàng cả nắng, nụ cười rực rỡ tựa đốm lửa nhỏ sưởi ấm đêm tăm tối của cậu. Nụ cười ấy, đã bao lần cậu muốn túm nó lại, giữ lấy cho riêng mình.

Lúc nào cũng vậy, chỉ cần nghĩ đến cô... tâm hồn cậu sẽ trở nên ấm áp lạ... Trong những chập chờn, tôi có đôi chút nhắc đến việc Phong mất trí nhớ. Thực ra là Phong cố tình sắm một vai “người cũ” trong cuộc đời của Linh.

Phong và Linh vốn là bạn thân từ thời năm nôi. Lớn lên, hai đứa lại rất hợp tính nhau. Phong biết chơi, chơi rất năng nổ nhưng lại điều độ vô cùng. Còn Linh, cô bé từ nhỏ đã rất nghịch ngợm, tính khí như con trai, nhiều lúc khuôn mặt phủ nét lạnh lùng phớt đời, thích đá bóng, thích đánh nhau (tổ chất từ khi mới lọt lòng). Linh chơi trội nhất đám con trai trong phố, cá tính khỏi chê, thông minh xuất chúng. Ngày nhỏ nhìn cô hệt như một thằng nhóc đẹp trai, mang khí chất mạnh mẽ, đặc biệt vô cùng.

Năm hai đứa lên mười tuổi thì Phong chuyển đi,sang Mỹ,với bố.Linh trở nên bất cần từ đó.

Sáu năm sau,một bóng hình của Phong quay trở lại,đối với Linh,Phong đã không còn là Phong ngày xưa.Phong đã quên đi mọi kí ức của hai đứa. Đó không phải là Phong,mà chỉ là một người có ngoại hình hệt như Phong mà thôi.

Nhưng cô đâu có ngờ rằng,cậu chỉ cố tình giả mất trí nhớ, để lại ngây thơ với cô như ngày xưa...để cô đừng đau khổ...khi phải chia lìa....

Cậu bị bệnh tim...

Cậu chỉ có thể sống được một năm nữa thôi...

Tất nhiên, nếu có phương pháp điều trị thật sự đặc biệt,có thể cậu sẽ qua được...

Nhưng phương pháp đó...tỉ lệ tử vong rất cao...và cậu sợ rằng...mình sẽ không bao giờ được thấy cô nữa...

Cậu không dám thử...

Cậu về Việt Nam lần này là để tìm lại cảm giác xưa...thời mà cô và cậu vẫn còn con nít...

Cậu càng cố gắng ép bản thân không được yếu lòng mà nói ra bí mật với cô thì trái tim cậu càng thôi thúc không nguôi.

Cậu cứ nghĩ rằng, ở bên cô một năm nữa,rồi đi,để hai đứa không phải đau khổ.

Cậu cứ nghĩ rằng, cậu không nhớ gì về cô thì cô bớt đau khi hai đứa chia lìa,khi cậu ra đi...

Nhưng cậu nhầm...cô càng đau đớn hơn khi nhìn cậu như vậy.Người con trai một thời hạnh phúc,nay đứng trước mặt mình mà tỏ ra không hề quen biết mình.Hai đứa từng là một cặp bài trùng quậy phá nổi tiếng,mà giờ như hai người xa lạ...

Bảo sao cô không đau cho được...?!

Cả cô và cậu...đều vô cùng gốc gác... -Trang này...ba tháng rồi,em đã quên được chưa?

Hai cái bóng đổ dài trên con đường đầy gió.Quân rụt rè hỏi Trang.Cậu sợ động vào vết thương khó lành của Trang.Sự ra đi đột ngột của Linh đã khiến bao người buồn đau.Chứng tỏ sức ảnh hưởng của Linh rất lớn.

-Em không sao...nhiều lúc người ta phải quên đi mà sống chứ! Đúng không anh?

Trang cười toe toét,một nụ cười không thật lòng.Cậu biết chứ,vì cậu đã gắn bó với cô gái này kha khá thời gian, đủ để hiểu cô đang vui hay buồn, đang muốn khóc hay muốn cười.

-Nói thật lòng,tôi rất nhớ Linh...

Quân ném ánh mắt ra phía xa.Cậu chợt thấy bóng dáng một cô gái,thanh cao,lạnh lùng,mái tóc dài bay phấp phật trong gió.Giống Linh quá.Chỉ có điều,Linh gầy hơn,mảnh khảnh và cô đơn hơn.

Linh đi rồi,cậu vẫn hay tìm kiếm bóng hình cô trên những nẻo đường cô từng đi,trên những góc phố cô từng lướt qua.Cảm giác nhớ nhung thôi thúc cậu đi tìm cô,nhưng cậu chẳng biết tìm ở đâu cho phải.Không như Phong,cậu yêu Linh theo cái cách nhẹ nhàng hơn,và đau khổ vì Linh cũng chẳng để ai biết.

-Em cũng thế!Linh đi rồi...lắm người trở nên suy sụp quá.Em nhớ nó lắm. Đêm nào cũng mơ về nó,lúc nào cũng thầm ước cơn bi kịch đó chỉ là một cơn ác mộng.Em khó chịu vô cùng khi có người nhắc đến Linh như một người chết,chết mà không tìm thấy xác.Em sợ lắm.Lúc đầu,khi Linh vừa đi,em đã hăng hực ghê gớm.Em có mỗi nó là bạn tốt nhất,nó đi mất rồi,em chẳng còn hi vọng vào cuộc sống nữa!

Trang kể kể một tràng dài.Quân đứng lặng im,mắt vẫn dõi theo bóng dáng thanh cao giống Linh đó. Đầu cậu chứa toàn hình ảnh của Linh,mảnh kí ức tuy ít ỏi nhưng vẫn cứ chạy vòng vòng trong óc cậu,hệt như một cuốn phim quay chậm.

Ai cũng vì Linh mà đau khổ...

Và cả Linh cũng vậy....

28. Chương 28

CHAP 28

Ngày 23 tháng 12 năm 2010...

Giáng sinh năm nay đẹp lạ...

Ở xứ sở Kangkuru này...có tuyết và thời tiết rất lạnh...

Linh thích mùa đông...thích tuyết...thích gió...thích cái âm u rợn người của mùa đông...

Trước đây cô chưa từng được nhìn thấy tuyết...

Nhưng giờ đây nó đã ở trong tay cô...ngọt ngào và lạ lẫm...vẹn nguyên cảm giác tươi mới...

...

Mùa đông ở Việt Nam năm nay chẳng có gió,chẳng có bão cũng chẳng có lạnh...

Có lẽ mùa đông đã theo chân Linh đi mất rồi...

Noel không lạnh...chẳng thích...

-Ngày mai là giáng sinh rồi...Katie à...cậu có dự định gì không?

Sar và Linh đang đi bộ trên con đường đến trường. Đúng là chẳng ai có thể phủ nhận tình bạn của hai cô nhóc này. Đến rất tự nhiên nhưng lại gần bó vô cùng.Thậm chí hai đứa còn hợp tính nhau cả về giờ giấc.Cả hai đều thích đi học sớm và một mình hưởng thụ không gian tĩnh lặng của ngôi trường. Ấn ý đến kì lạ.

-Hm...lạnh ghê...mà tớ cũng chưa biết...chẳng có bạn bè nhiều để mở tiệc.Có lẽ tớ ở nhà với gia đình thôi!Cậu sang nhà tớ nhé?

Linh chà xát hai tay vào với nhau.Khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp cùng đôi má hồng hây hây khiến cô nhóc ngày thơ tựa thiên thần.Hiếm khi người ta nhìn được khoảnh khắc này của cô. “Giáng sinh có nắng...vậy là mùa đông đã theo em đi mất rồi...”

Phong ngồi bệt xuống thảm cỏ dưới chân.Góc dịu êm này rất ít người biết đến,nên cậu luôn có những phút thư thái tại đây.

Giáng sinh VN năm nay ngập tràn ánh nắng.Mà Phong thì lâu lắm rồi chưa được đón Giáng sinh ở VN.Cậu cảm thấy lạ lẫm với hơi nắng trên thảm cỏ mượt,một cảm giác chưa từng có.Tươi mới đầy hứng khởi,nhưng cứ hẫng hụt trống vắng.Một mảnh trái tim đã không còn bên cậu.

Một mình...Phong trước đây chưa từng thích ngồi một mình.Nhưng từ ngày gặp lại Linh,cậu nhóc hay ngồi một mình ngẫm nghĩ về Linh,về quá khứ,về hiện tại...

Cậu yêu Linh.Yêu cô kể từ cái lần đầu tiên đến nhà cô chơi,lúc đó hai đứa mới học mẫu giáo.Ban đầu cậu chẳng thể định nghĩa được cảm giác thích thú khi chơi với cô,khi cùng cô quậy phá khắp phố,khi đuổi nhau trên cánh đồng mùa thu vàng ruộm.

Nhưng rồi...cậu nhận ra mình đã yêu cô,một tình yêu trẻ con hồn nhiên.Vào buổi đêm trước khi cậu chuyển đi,cậu đã ngồi tâm sự với cô,và cậu đã nói ra tấm lòng mình.Kèm theo đó là một sợi dây đeo cổ dành cho cô.

Sáu năm sống giữa trời Hoa Kỳ,không ngày nào là cậu không nhớ đến cô.Thỉnh thoảng lại ngồi tưởng tượng ra hình ảnh cô hiện tại ra sao?

Một tình yêu quá đỗi ngọt ngào. Được xây dựng lên từ móng của tình bạn vững chắc thiêng liêng.Nhưng nó lại bị dẫm nát vào giây phút cuối cùng.

Căn bệnh của cậu rất khó chữa khỏi...

Và bây giờ cậu ước thời gian 1 năm trôi thật nhanh...để cậu sẽ được lên thiên đường cùng với cô...

“Chắc gì đã được lên...”

Cậu nghĩ thầm trong đầu.Nhưng rồi lại nhớ đến một đoạn kí ức của hai đứa,từ những ngày tháng rất lâu về trước... —Flashback—

-Cậu cứ đánh nhau như thế thì sẽ không được lên thiên đường đâu!

Một thằng nhóc đứng bên cạnh một con nhóc đầu gấu.Con nhóc đó đang thụi lấy thụi để một đứa to con gặp rượt mình.Vừa đánh vừa quả quyết :

-Tớ chỉ đánh những đứa đáng để tớ đánh! Đâu có phải xấu xa...chắc chắn sau này tớ sẽ lên thiên đường mà...

-...Nhỡ đâu cậu xuống địa ngục thì sao?Ai mà biết trước được chứ!

Phong khẽ nói bằng giọng. Nhưng cũng đủ để khiến cho Linh sững lại một giây...và cô bé ngừng đánh,ngoảnh mặt nhìn cậu.Mỉm cười.Cười thật rạng rỡ...

-Tớ không sợ đâu.Nếu tớ không được lên thiên đường...thì chắc chắn sẽ có một người kéo tớ lên...

Phong nhìn cô rồi cũng cười cùng cô.Chợt cậu nắm tay kéo cô đi :

-Và chắc chắn người đó sẽ là tớ...

-Hứa nha...

-Ừ...hứa...

Hai đứa trẻ cứ thế nắm tay nhau đi về cuối con đường.Một ngày chớm đông đầy gió...

Nhưng cuộc đời mà.Nếu có thể đoán trước được tương lai thì đã không phải là cuộc đời.

Hai đứa trẻ đó, đâu có ngờ rằng, định mệnh lại trở trêu đến thế...

—End Flashback—

Có những lời hứa không bao giờ có thể thực hiện được...

Em ngày hôm qua...anh chỉ được quyền gọi tên bằng niềm nhớ...

Nhắm mắt lại...để nước mắt đừng rơi... Hôm nay trời lại mưa, 1 chút kỉ niệm ủa về.

Em chạy theo mưa...cố níu lại một khoảnh khắc...

“Em gặp anh vào một ngày mưa...

Trời nhiệt đới và những cơn mưa mùa thu nồng hơi đất...

Anh yêu em...tình yêu ngọt ngào nhất thế gian...”

“Em nhớ những mảnh thời gian ở bên cạnh anh...

Hai đứa hồn nhiên như trẻ nít...

Với anh,em không chút giả tạo...thật lòng...

Cảm giác tin tưởng ngay từ lần đầu gặp anh...vào ngày mưa hôm ấy...”

“Nhưng có 1 lần em tình cờ đọc 1 quyển sách

Và có câu” nếu lần đầu gặp nhau dưới mưa và yêu nhau thì mối tình đó ko bao giờ bền vững”

Em nói với anh, anh cười và chê em là đồ ngốc lại đi tin vào những điều nhảm nhí ấy.

Cuối cùng lời nguyên đó cũng đã thành sự thật.

Anh rời xa em y hệt như cầu vồng tan nhanh trong nắng mùa hạ vậy.”

29. Chương 29

CHAP 29

Linh lặng người...cảm giác như bị điện giật, đến từng tế bào sống trong cơ thể...

Hai tay tê rần...trắng bệch...lạnh buốt...

Những con chữ nhảy nhót trong đầu cô bé.Linh thấy đầu đau buốt,thấu tận tủy xương.Dường như nó đang cố tìm lại một vài đoạn ký ức đã xoá mất...

Những dòng Entry của chính cô bé...

Những tâm trạng nhuộm một màu đen chết chóc...

Có lẽ do linh tính mách bảo.Cô bé đã bấm bừa vào một trang Blog có tựa đề “Ảo ảnh”. Đây những suy tư của cô bé...Nhưng nó đã bị bỏ không từ lâu lắm rồi.

Ban đầu là những dòng Entry đầy ý nghĩa.Ngọt ngào.Hạnh phúc.Và mật độ Comment dày đặc.

Nhưng rồi nó thưa thớt dần.Trở nên u uất tang thương với cái Theme đen xì...và những dòng Entry cũng chẳng còn chút niềm vui nào trong đó.

Đến hết mùa hè năm 2010 thì chẳng còn bài viết mới nào xuất hiện nữa.

Yahoo của cô bé cũng chẳng còn thấy sáng.

“...tạch”

Linh bấm vào biểu tượng Yahoo trên màn hình Ipad.

Yahoo ID : Boy.Loveless

Password : *****

Vậy mà cũng Sign In được.

Tự nhiên lại viết ra những con chữ đó.

Bản thân Linh cũng chẳng hiểu tại sao.Có lẽ trước đây cô bé thường xuyên online và Yahoo như một phần không thể thiếu của cuộc sống.

Tin nhắn Offline rất nhiều.Chủ yếu là hỏi thăm và Spam.Những tin khiến cô phải chú ý duy chỉ có một.

Của Trang...

5/10/2010

“Ừm...lâu lắm rồi không viết tin nhắn cho cậu...từ hồi tớ...chuyển sang nhà cậu nhỉ?

Tớ biết là có thể chẳng bao giờ cậu mở hòm thư này ra lần nữa đâu..

Nhưng tớ vẫn cứ muốn send cho cậu một tin...

Nhớ đâu cậu nhớ lại tất cả.Và muốn trở lại thì sao?

Nhớ lấy nhé.Tớ luôn chờ cậu trở lại.”

Kún Trang

“Có lẽ là bạn mình...nhưng mình chẳng muốn nhớ lại!Tất cả là quá khứ rồi.Giờ phải tập trung cho tương lai...”

Linh không muốn tìm lại những tháng ngày xưa cũ.Cô cảm thấy không cần phải quy luy vì những ký ức mà mình chẳng nhớ được.Tại sao ư?

Cô mất trí nhớ.Bên cạnh chỉ có một người... Cô mất tích...chỉ có ba người đi tìm kiếm cô...

Cả ba người đó đều không gởi lại chút hy vọng nào trong cô...

Còn gia đình dường như chưa bao giờ quan tâm đến sự tồn tại của cô.

Nhiều lúc cô tự hỏi mình...

Nếu ở lại thì cuộc đời cô sẽ ra sao???

Không gia đình!

Linh chắc chắn cô sẽ không được sống cùng gia đình,chắc chắn sẽ đơn độc.

Vậy nên cô ích kỉ chọn con đường hạnh phúc nhất cho riêng mình.

Nhưng vì cô mà ba người phải đau khổ.

Liệu có ai oán quá hay không?

Trang đã nhìn thấy cái nick đã xám xịt suốt 4 tháng,hôm nay bật sáng chói lòe.

Kun Trang : BUZZ!

Boy : b. la aj?

Kun Trang : k0 nh0*' t0' ak?Trang day

Boy : t0' k0 quen b.

Kun Trang : t0' la' Nguyen Thuy Trang day!Ba.n tha^n cua? ca^u,Vu Hoang Linh!!!

Boy : t0' ten Tieu Thien

Kun Trang : vay a'?Nhưng tại sao cau laj va0' nick cua Linh?

Boy : t0' k0 bjet.cu' bam' bu*a' th0j,tu. nhje^n n0' va0' dk

Kun Trang : ca^u phaj? hje^u? lj' d0 chu*'.Ma' ca^u dang 0? da^u?

Boy : nha'

Kun Trang : nha' ca^u 0? da^u?

Boy : Australia

.....

Sau đó là cả một khoảng lặng.Trang chờ người,hai bàn thay run rẩy buông thông xuống. Úc,cô gái ấy đang ở Úc.Trang đã mất hi vọng lâu rồi, đã thả nổi đau mất mát về với quá khứ rồi.Lâu lắm,Trang chưa từng có cảm giác thân quen đến từng tế bào sống thể này.Chính xác,người ngồi bên kia màn hình Laptop,không ai khác ngoài Vũ Hoàng Linh!Trực giác của Trang vốn dĩ chưa đúng lần nào,tuy vậy,hiện tại nó đang gào thét tên Linh, đích thị là Linh.Nhưng Trang vẫn không hiểu,tại sao cô ấy lại xưng tên là Tiểu Thiên??? CHAP 29 part2

“Hừ”

“Áaa...”

-Em đang làm một việc hết sức tồi tệ.EM...có biết không?

Quân nhúu mảy tinh nghịch,dí sát vào mặt Trang.Cô nhóc bối rối chẳng nói được lời nào,bàn tay phải di chuột loạn xạ,tự dừng lại gây sự chú ý của Quân.Cậu nhóc thôi trêu chọc cô bé,hướng ánh mắt sang cái Destop của Trang.Cô run lấy bầy, đến nỗi chẳng thể bấm chính xác vào nút Close.

Đập thẳng vào mắt cậu là dòng chữ “Australia”,và đoạn chat của Trang.

Cậu ngỡ rằng cứ mãi mãi chôn vùi hình ảnh cô vào quá khứ là sẽ không phải đau khổ...

Cậu ngỡ rằng cứ coi cô như những đứa con gái đã đến và đi khỏi cuộc đời cậu là sẽ không phải đau khổ...

Nhưng cậu đã lầm...

Cậu càng cố quên cô đi...bóng dáng cô lại càng dày vò cậu...

Cho đến khi cậu thả trôi mảng ký ức đó vào dòng sông dĩ vãng...

Cô lại đem nó trở về....

Ngọt ngào...sống động....vội vã hơn cả thực tại...

Vẫn vẹn nguyên như thuở ban đầu... -Đó là...

Cậu đứng trân người nhìn vào màn hình,tay trái run bần bật,khẽ chỉ vào cái Destop ra hiệu cho Trang trả lời.

-Em...không biết! Đó là nick của Linh...

Trang lúc này đã lấy lại được vẻ bình tĩnh ban đầu nhưng lòng dạ vẫn nóng như lửa đốt.

-Em hỏi tiếp đi...hỏi địa chỉ...

Kun Trang : t0' cug~ 0? Aus,ma' nha' b. 0? ***~ na0'???

Boy : t0' k0 the tra? L0j' cau h0j? nay' dk.T0' phaj? Out r',bb nha

Boy is now offline.

-Em không thể ngờ rằng cái nick đó sẽ bật sáng một lần nữa đâu đấy!

Trang mơ hồ đưa mắt ra đằng xa,rồi khẽ thở dài.Quân dịu dàng đưa tay nắm lấy tay Trang,cười nhạt cất lời :

-Anh cũng đâu có ngờ...nhưng làm sao có thể chắc chắn thế được.Nhờ đâu không phải Hoàng Linh...

-Không...em chắc chắn người đó là Linh.CHẮC CHẮN luôn!!!Linh đang ở Úc...

Trang quả quyết.Hiếm khi người ta thấy cô mạnh mẽ hiêu thắng thế này,rõ ràng tình bạn của Trang đối với Linh là vô cùng đặc biệt,theo một cách riêng của nó.

-Em dễ thương thật đấy!

Trước khi Linh ra đi, đối với cậu,Trang chỉ là một đứa con gái được coi là bạn thân của Linh.Lúc đó cậu chưa tiếp xúc nhiều,nên rất coi thường Trang.Vì cô chẳng hề quan tâm một tí xúu nào tới Linh.Linh đánh nhau bầm dập cả người mà cũng chẳng biết.Nhưng bây giờ,cậu nhận ra một điều,Trang là một cô gái đặc biệt.Không phải lạnh lùng bất cần như Linh,mà Trang mang một nét ngây thơ trong trắng hiếm có. Đó là lý do tại sao Linh lại chọn chơi với Trang trong khi Linh có rất nhiều người muốn trở thành bạn thân.Trang luôn lắng nghe,luôn thấu hiểu Linh, điều mà hiếm ai làm được.Trang như là một vệt nắng nhỏ nhoi trong bóng tối, đủ để soi sáng tâm hồn Linh.

Hai người đi bên nhau,ngọt ngào chẳng chút lẩn tránh của đời.Chẳng có ai biết được đằng sau họ là một cái bóng thứ 3,lạnh lùng buông thả bước đi về với gió... Chuyến Vietnam-Australia 9h30'

“Có người nói em đang ở nơi đó...anh chẳng tin đâu nhưng anh vẫn sẽ đi tìm. Để được gặp em,có chết anh cũng đi...”

“Bộp...”

Linh giật mình đập tay vào quyển sách. Hình như có một cái gì đấy chẳng gọi được tên đang bùng lên trong cô... cảm giác phấn khích hồi hộp, sắp được gặp lại người thương...

-Chúc mừng năm mới! Sarah sẽ mãi hạnh phúc bên người yêu thương cậu...

-Cậu cũng thế!

Cả hai đứa nắm tay nhau cười vang. Hiếm khi người ta thấy Linh hạnh phúc thế này...

-Assa... lạnh thật đấy!!!

Linh chà hai tay vào nhau, xuýt xoa kêu lạnh. Sarah cười mỉm, khẽ rút trong túi ra một đôi găng tay màu tím, có đính hai con thỏ trắng xinh xinh trên mặt, đưa cho Linh.

-Katie à, đeo cái này vào đi. Tay cậu lạnh ngắt rồi kìa...

Cậu sang Úc. Một quyết định vô cùng hấp tấp vội vàng. Cậu cũng không thể hiểu nổi bản thân nữa. Cậu chưa từng điên cuồng lao đi đến một nơi mà chẳng có ai thân quen, cũng chẳng hề chắc chắn là cô ở đấy, nhưng cậu vẫn cứ đi. Bởi vì, con tim cậu đã lôi kéo bằng được bước chân và lí trí của cậu.

Tìm kiếm và tìm kiếm... Cậu tìm cô ròng rã một tuần trời, và hôm nay đã là năm mới... thật may mắn là khi đi cậu mang theo khá nhiều tiền, nếu không thì đã chết rét nơi đây rồi.

“Huỵch...bụp...ya”

Cậu dạo qua một cái ngõ tí xít, trong đó vang vọng ra những âm thanh rộn người. Định là sẽ bước đi chẳng cần can hệ nhưng có một cái gì đó thôi thúc cậu vào trong ngõ. Chính nó, chính là trái tim cậu...

*** **

-Có biết tao là ai không?

Tiếng nói lạnh lùng, như một nhát dao sắc ngọt chém lia đôi trái tim cậu...

Chính là Vũ Hoàng Linh, không thể lầm được.

Giọng nói tiếng Anh chính xác ngọt ngào, nhưng lời lẽ lại ngông cuồng vô cùng. Không phải Linh thì còn ai vào đây...

Thằng du côn bị Linh túm tóc lấp bắp chẳng nên lời. Hình như trong cả đám chục thằng đó thì có thằng này là đỡ bị thương nhất.

-Lần sau còn để tao nhìn thấy chúng mày thì đừng có oán tao vô tình!!!

“Phịch...”

Linh ném mạnh đầu thằng đó xuống đất, phũ tay đứng lên. Quay người ra sau, mắt Linh nhìn trân trối vào một cô gái. Cô ấy ngồi co ro một góc, cả cơ thể run lên bần bật, khuôn mặt xinh đẹp nay trắng nhợt sợ hãi. Linh quỳ xuống trước mặt cô gái, khẽ hỏi :

-Có sao không?

Nhìn thấy cô gái lắc đầu quây quây, bàn tay bấu chặt lấy gấu áo, cái áo đã bị xé một nửa, cơ thể lạnh lẽo run lấy bầy trong gió tuyết, khiến bùng lên trong trái tim Linh một ngọn lửa yêu thương. Linh xoay người cởi chiếc áo dạ đen đang khoác trên người ra, rồi nhẹ nhàng choàng lên người cô gái. Cô ấy cúi đầu lí nhí cảm ơn Linh.

-Không có gì. Lần sau cẩn thận hơn nhé! Tôi đi đây... có đi cùng tôi không?

Linh nhếch môi lãnh đạm, quay mặt ra hướng khác. Cô gái ấy ngược mắt nhìn Linh đầy cảm phục. Khẽ giọng nói :

-Cảm ơn anh...rất nhiều! Ôn này cả đời em không quên...nếu có một ngày cần đến em, hãy tìm em ở con phố này...cảm ơn anh!!!

Linh đứng đờ người. Cô ấy gọi Linh là ANH??? À, mà phải rồi. Linh đang đội mũ, mái tóc dài cuộn hết lên rồi còn gì!

Cô vội bước nhanh ra khỏi con ngõ. Từng đợt gió thổi lạnh buốt, khiến bóng dáng mảnh khảnh phất phơ trong làn tuyết ấy rừng mình một đợt. Không nói ra thì cũng chẳng có ai để ý rằng cô đang rất lạnh. Áo sơ mi đen một lớp trên người chẳng thể làm gì được dưới trời tuyết âm mười bảy độ C. Lạnh đến nỗi cô chẳng thể nhấc chân lên được, từng làn gió đập vào người, chao đảo. Cô gục xuống nền tuyết, vẫn không quên nhấc ẹ một tin. “Đêm nay con ngủ nhà bạn.”

30. Chương 30

CHAP 30

-Vũ Hoàng Linh...

“ ... ”

Tiếng gọi của cậu rơi tõm vào khoảng không vô định, chẳng có lời đáp lại, chỉ có một ánh mắt tưởng như sắp sụp xuống ánh lên những tia bàng hoàng...khuôn mặt cô ấy xanh xao nhợt nhạt, cơ thể mỏng manh như tan vào trong bão tuyết...

-Cuối cùng cũng tìm được cậu!...có nhớ tớ không?

Cậu quỳ xuống trước mặt cô, choàng lên người cô chiếc áo khoác của cậu. Cô ngồi im không động cựa gì cả, mắt nhìn trần trời vào khuôn mặt cậu. Hai đôi mắt cứ lặng lẽ nhìn nhau như thế, dường như cả hai đều đang cố tình xuyên thấu tâm can người kia...nhưng cả hai đều che giấu cảm xúc cực kì xuất sắc.

Một khoảng lặng mơ hồ giữa hai chiều suy nghĩ.

Một người hạnh phúc đến tận cùng, lòng chỉ muốn giây phút này mãi mãi không bao giờ kết thúc, đôi mắt cố gắng nhìn thật kĩ khuôn mặt của cô gái đối diện, để ghi nhớ lại khoảnh khắc này.

Còn một người trong đầu lộn xộn những suy nghĩ, hoang mang vô cùng. Cô chờ người, nhưng mắt vẫn vẹn nguyên vẻ bất cần lãnh đạm. Người con trai này, nếu như cô nhớ không nhầm thì chính là người đã đuổi theo cô hôm lúc cô ở sân bay. Và người đó đã khiến cô lỡ mất chuyến bay ViệtNam-Aus. Ai mà ngờ được chuyển đó lại là chuyến bay tử thần. Dù sao thì cũng nhờ người đó và vận mệnh của cô.

Nhưng người đó nói rằng đã tìm thấy cô, vậy chắc chắn là người quen.

Cô thì chẳng muốn quay đầu trở lại nữa, cuộc sống hiện tại đang hạnh phúc vô cùng, có gì phải lặp lại nhưng bị ai thuở xưa.

Nhưng những người yêu thương cô, nay sống ra sao?

Cô mới chợt nhận ra, mình là người ích kỉ vô cùng...tàn nhẫn vô cùng...

Nhưng đã quyết định như vậy rồi, thì không nên để họ có thêm hi vọng nữa...tàn nhẫn với họ, vì họ chẳng thêm nhìn mình tới một lần...

-Tôi không quen cậu...

Linh sáng giọng nói, lạnh như nước đá. Khoé mắt cô hoe đỏ, nhưng cô đứng vững lên, rồi quay người đi. Không quên ném trả áo khoác lại cho cậu.

Cậu cười nhạt. Vũ Hoàng Linh dẫu có bị quăng quật thế nào, thì bản chất vẫn chẳng hề thay đổi... lạnh lùng và chẳng coi ai ra gì, cá tính đã ngấm sâu vào trái tim cô, bọc nó bằng một lớp băng đá cứng ngắc, tưởng như chẳng ai khiến nó tan chảy được...

Có ai biết rằng, bên trong lớp băng đá đó, là một trái tim khát khao yêu thương...

Cô chưa từng nhìn thấy ai bị đánh mà không ra tay cứu giúp..

Cô chưa từng lơ đi tiếng kêu của những con mèo nhỏ mới ra đời bị người ta quăng đi...

Cô chưa từng **** bất cứ một ai... chỉ đánh những kẻ mà cô thấy đáng phải đánh... mà một khi đã đánh, thì kẻ đó không chết cũng không sống nổi...

Nét ngông cuồng đó chưa một lần biến mất khỏi gương mặt lạnh lùng... bởi vì cô luôn biết cách vùi lấp đi cảm xúc của chính mình...

Chưa bao giờ cô sống thật với bản thân...

Rằng cô chẳng hề ích kỉ...

Chỉ là cô không muốn người ta nhìn thấy khát khao yêu thương trong lòng cô...

Chỉ là cô không muốn người ta nhận ra... rằng ác quỷ cũng biết yêu thương... -Khoan đã... cậu giữ một thứ của tôi... cậu không trả thì đừng hòng đi...

Cậu cất giọng đắc ý. Nụ cười giễu cợt làm cho khuôn mặt càng trở nên nhạt nhòa đầy bí ẩn...

Linh sững lại một giây, định quay lại nhưng chẳng đành lòng để mình bị rơi vào thế bị động, thế nên cô bước tiếp...

-Tiểu Thiên!

Cậu hét lớn, tiếng hét khản đặc trong gió tuyết.

Lần này cô thực sự dừng lại.

-Có phải vòng cổ hình ngôi sao không?

Linh đứng cách cậu chừng chục mét, nói vọng lại. Rồi nheo mắt chờ đợi cậu trả lời.

-Im lặng là đồng ý phải không. -Thấy cậu không phản ứng gì, cô nói tiếp.

Lại một lần nữa cô coi sự im lặng của cậu như một câu trả lời. Khẽ giơ tay tháo chiếc vòng cổ đã gắn bó với cô gần 7 năm, nhưng chẳng thể tháo ra nổi. Đôi bàn tay run lẩy bẩy vì gió lạnh, cứ chạm vào là nó chệch đi...

Mãi loay hoay với cái vòng cổ, cô chẳng để ý đến cậu, lúc này đã đứng sát rạt bên cô. Cậu vòng tay ra phía sau tháo ngôi sao bạc đã bên cô 7 năm trời ra. Khi đã nắm chặt nó trong tay, cậu mới mỉm cười tinh nghịch mà nói với cô :

-Biết tại sao tôi không để cho cậu tháo không?

Thấy cô đứng nhìn cậu im lìm, chẳng có ý định trả lời. Cậu nói tiếp :

-Bởi vì tôi không muốn một người tàn nhẫn như cậu ném nó đi...

Nghe xong câu nói này của cậu, trái tim cô tưởng như vỡ vụn ra, nhưng khuôn mặt vẫn chẳng chút thay đổi, vẹn nguyên nét khinh đời nơi khoé môi...

Vậy là hết.

Chẳng còn những đêm mộng mị, tay nắm chặt chiếc vòng...

Chẳng còn những tối ngồi cô độc, mân mê ngôi sao bạc mà lòng rối bời, cố gắng tìm một xuất xứ thích hợp cho nó...

Chẳng còn những tháng ngày tìm kiếm một con người, có mang một nửa còn lại...

Thế cũng tốt.Nhưng cậu chẳng cần phải cay nghiệt đến thế.Biết rõ là đang động vào nơi yếu đuối nhất trong trái tim cô,vậy mà chẳng tỏ ra chút gì khác lạ...cậu cũng thật khéo đóng kịch...

Nhưng cậu cuối cùng cũng đã dứt nổi mối liên kết cuối cùng của cô với quá khứ...cô thật lòng rất đau...

Hụt hẫng...

-Tôi chẳng hề đối xử tệ với cậu,vì đâu mà cậu dám nói tôi tàn nhẫn?

Linh hơi nhếch môi thành nụ cười mỉa mai cố hữu.Cậu chẳng thèm trả lời câu hỏi của cô,mà nói một lời đâm xuyên qua trái tim cô,chết điếng :

-Cậu đã quên mất tôi,vậy thì tôi cũng chẳng nên nhớ đến cái này...!

Sau đó là một động tác vung tay thật mạnh.

Ánh bạc lấp lánh loé lên một lần trước khi chìm sâu vào tăm tối...

Linh rửa thềm kẻ đã cho xây hồ nước ở đây...

31. Chương 31

CHAP 31

Thật sự thì thời tiết chưa đủ lạnh để hồ nước có thể đóng băng...

Nhưng cái buốt giá đó đủ để khiến một con người đổ bệnh...

-Tôi ghét cậu!

Linh quắc mắt lườm cậu.Cậu vẫn cứ tỉnh bơ như thể không có chuyện gì.

Nhưng cô phản ứng quá bất ngờ,khiến cậu chẳng kịp trở tay.

‘...ùm’

Lạnh...

Lạnh thấu xương.Cái lạnh tê tái siết chặt lấy cơ thể cô.Dường như nó đã đóng băng,vì cô chẳng còn cảm thấy gì nữa...

Đến khi cậu định thần lại,nửa thân người cô đã ở dưới nước.

Cậu điếng người,vội vã gọi cô...

-Vũ Hoàng Linh!Đừng đứng dưới đó nữa...

Mặc cho cậu thảm thiết gọi tên cô,cô vẫn cứ tìm kiếm một ánh bạc...le lói...

-Cậu đúng là kẻ tàn nhẫn mà!

Cậu buông một câu nói mà chẳng hề suy tính.Nhưng ngờ đâu lại chạm vào trái tim cô đau đến thế.

Linh quay ngoắt lại,ánh mắt hằn lên nét hận thù,hai bàn tay nắm chặt.Cô đang cố gắng kiềm chế,để mà không động thủ lúc này.Đã không đánh thì thôi,một khi đã đánh,kẻ đó không chết thì cũng không sống nổi.

-Cậu đi đi...trước khi tôi bước ra khỏi hồ nước này!

Giọng cô lạc hẳn đi.Nhưng cậu vẫn đứng đó,cười ngạo nghễ mà thốt lên :

-Đừng cố tỏ ra mình là người quân tử nữa,tàn nhẫn thì mãi mãi chẳng đổi đời được đâu...Cậu không phải giả nhân giả nghĩa.Thứ tình cảm của cậu chẳng ai muốn nhận đâu...tốt hơn hết là bước khỏi cái hồ đó đi,tôi chẳng khiến cậu xuống đó tìm cho tôi,tự đứng đi lo chuyện bao đồng làm gì???Chẳng phải là cậu.... -CÚT!!!

Lời mỉa mai của cậu bị cô cắt xoẹt một cái lạnh lùng.Giọng cô bưng bưng lửa giận,tưởng như có thể đốt cháy cả một thành phố.Cậu sững người.

-Đuổi đi à?Tôi cũng chẳng muốn ở lại.Sau khi tôi đi rồi,mong rằng không có ai nhìn thấy cậu tung tẩy dạo bước về nhà...

Cậu nói rồi quay lưng đi thẳng,không ngoái lại lấy một lần...bởi vì cậu biết chắc rằng...nếu cậu quay đầu lại,cậu sẽ khiến cô phải đau đớn hơn nữa...và cậu sẽ chẳng thể kiềm chế được bản thân mình nữa...

Buộc lòng phải cay nghiệt hơn nữa với cô.Từ lâu cậu đã hiểu,chỉ ít trong lòng cô,cậu luôn có một vai trò nhất định.Là một đứa bạn thân từ thuở tấm bé,nhưng bây giờ cậu chẳng muốn là bạn nữa.Tình yêu khi được vun đắp lên từ cái móng vững chãi của tình bạn,nó lại càng ngọt ngào hạnh phúc hơn.Nhưng đâu phải bất cứ ai có một tình yêu như vậy đều sẽ hạnh phúc đâu...

Cậu yêu cô.Cậu phát hiện ra điều này từ lâu lắm rồi.7 năm trước,lần duy nhất cậu tập hợp đủ can đảm để nói với cô.7 năm sau,rất nhiều lần cậu cố làm cô trở nên ghét cậu,nhưng rồi cậu vẫn không thể dứt mình ra khỏi tình cảm đầy sóng gió đấy.Cô càng hận cậu,cậu càng yêu cô đến điên dại.

Cậu là một thằng con trai,cũng giống như cô,hoàn hảo đến từng milimet.Và cậu cũng hệt như cô,có một cuộc đời vắng vất đau thương.Tuy không có những bi kịch kéo dài như cô,nhưng cậu phải hứng chịu một căn bệnh từ trên trời rơi xuống mà bất lực chẳng thể làm gì...

Thanh Phong đứng khuất trong một con ngõ đen xì,cách cô một dãy nhà.Cậu cứ đứng đó,một mình,thả hồn mình về chốn thiên đường ngày xưa...cái thời mà cô và cậu vẫn chỉ là hai đứa trẻ con nghịch ngợm,cậu hiểu thẳng,cô ngông cuồng.Hai đứa lớn lên cùng nhau,nên tính cách cũng phần nào vì nhau mà tồn tại...

Những khoảnh khắc ngọt ngào thời đó,mãi về sau này,khi hồi tưởng lại,cậu vẫn thấy nó quá đối ngẫu thơ,trong veo chẳng chút lẩn khuất... —

Cậu cứ nghĩ là cô sẽ trèo lên ngay.Bởi vì theo như cậu biết,thì cô chưa từng cố công theo đuổi một thứ khó có thể nắm bắt,việc tìm một sợi dây chuyền dưới làn nước lạnh ngắt không chút ánh sáng này chẳng phải là mò kim đáy bể hay sao?

Nhưng cô vẫn cứ vực đầu xuống,đôi mắt đã lơ dờ vì lạnh,vì mệt mỏi...tim cậu đau thắt lại.Cậu,dù ít nhiều gì,cũng đã từng thân quen với cô mấy năm trời,đương nhiên biết tính cô thế nào.Linh một khi đã đâm đầu vào,không giành được chiến thắng thì nhất quyết không chịu nhả ra.May mắn làm sao,trước nay cô chưa từng làm việc gì điên cuồng đến thế,nên chẳng có ai biết được cá tính bướng bỉnh độc lập của cô,bây giờ mới là lần đầu tiên cậu được chiêm ngưỡng...quả thật lòng cảm giác đau đớn vô vàn...

Lúc này cậu mới hối hận vô cùng,vì đã khiến cô phải gồng mình chịu đựng cái lạnh nơi đáy nước kia,cậu chẳng thể hiểu nổi bản thân mình.Vội vã bước thật nhanh về phía cô.

Dừng lại ở mép hồ,đứng lặng người nhìn cô đơn độc nơi đó,cậu chẳng thể tưởng tượng ra được cái ác độc của bản thân mình.Cậu gọi cô,giọng trầm thương chưa từng thấy :

-Cậu đừng tìm nữa,cái tôi cần không phải thứ đó,dẫu cậu có tìm thấy nó,nhưng không nhớ được tôi thì cũng chẳng để làm gì.Vũ Hoàng Linh...nhìn tôi...cậu có thấy chút cảm giác nào trong lòng hay không?

Linh,lúc này đã đứng thẳng người lại.Không quay về phía cậu,giọng cứng cỏi mà đáp rằng :

-Cái cậu quảng đi rồi thì nó chẳng còn thuộc về cậu nữa.Với lại,nhìn vào mặt cậu tôi chỉ có cảm giác ức chế đến độ muốn cầm một cái dùi đục đá mà chọc thẳng vào!!!

Sau đó là một nụ cười mỉa mai không trọn vẹn....

Sức con gái chẳng bao giờ có thể đọ với thời tiết khắc nghiệt nơi đây...huống hồ người cô gây guộc thương thế kia...

*** Cô khuyu xuống làn nước buốt,cậu chết điếng bắt lực nhìn cô.

Chưa bao giờ cậu thấy mình vô dụng đến thế...

Sợ nước cũng là một cái tội...

Khi mà nỗi sợ đấy khiến người mình yêu thương phải hứng chịu cơn bạo bệnh...

Cậu cười nhạt,tự nhiên bản thân vô dụng,rồi nhảy xuống...

Tê tái.

Nhưng cuối cùng cũng đã nắm được bàn tay lạnh cóng kia...

Kỳ lạ một điều,khi nhảy xuống đó,cậu chẳng suy nghĩ gì nhiều,và khi ngụp lặn dưới làn nước,cậu chẳng hề có cảm giác sợ,trong đầu chỉ có độc một suy nghĩ,làm sao để đưa cô lên nhanh nhất có thể...

Và cậu đã tự mình chế ngự nỗi sợ hãi từ thuở tám bé...vì cô..

Dẫu sau cũng phải cảm ơn cô...

12 giờ 23 phút...

Nhiệt độ : -19 độ C CHAP 31

Cậu cảm thấy mình thật ngu ngốc,thật tồi tệ!!!

Cứ ngồi lằm bằm rửa bản thân mình,cậu chỉ thiếu điều nhảy xuống hồ nước đó lần nữa để tự tử mà thôi.

-Ai là người nhà của bệnh nhân Vũ Hoàng Linh???

Tiếng y tá vang lên trong khoảng suy nghĩ rối bời của cậu,cậu giật mình thức tỉnh,vội vã đáp lời :

-Tôi!

-Tại sao cậu lại để cô bé ra nông nổi này???Cậu có biết rằng chỉ một chút nữa thôi là cô bé sẽ hoàn toàn tắt thở không hả???

Mặt cậu thoát trắng bệch,nổi kinh hoàng trào dâng trong huyết quản của cậu,làm cậu nghẹn ứ,nói chẳng thành lời.Linh của cậu,chỉ vài giây nữa...là không kịp nữa rồi...

-Dù sao thì cơn nguy kịch cũng qua rồi,nhưng cô bé cần được chăm sóc đặc biệt trong vòng một tháng nữa,và sau đó sẽ là quá trình phục hồi,có lẽ chỉ mất vài ngày,vì theo như bác sĩ thì cô bé có thể chất rất tốt,có lẽ sẽ sớm bình phục.Bây giờ cậu theo tôi đi làm thủ tục nhập viện cho cô bé...

Phong thở hắt ra,nổi bứt rứt đã phần nào nguôi bớt.

Cậu ngủ gục bên cạnh cô,vẫn còn nguyên nét cười trên khuôn mặt.Vậy là cậu đã gặp lại cô,cũng lâu lắm rồi...

Linh nằm trên giường bệnh,khuôn mặt dù chẳng còn chút sinh khí nhưng thanh thản vô cùng.Nhìn cô nhỏ bé tựa như một áng mây xinh xắn trên bầu trời.Ai mà biết được đứa con gái thường ngày bất cần lạnh lùng,khinh đời bằng đôi mắt lạnh đậm,thích đánh nhau và đánh rất giỏi,khi ngủ lại yếu đuối ngây thơ đến thế.Nét xinh đẹp tựa như làn gió,nhẹ nhàng tươi mát mà khiến người ta mê mẩn. -Wind...

Linh mấp máy môi khẽ gọi.Thật kì lạ là bất cứ khi nào cô phải nằm viện,trong lúc mê man cô chỉ gọi tên một người.Và chỉ có một người duy nhất biết đến cái tên đó.Wind là gió.Gió là Phong.Tình yêu đầu đầy ai oán đau thương của cô,dù chẳng thể nhớ được người đó thì cô vẫn chỉ gọi tên người đó...

-Linh! Tỉnh rồi à???

Phong giật mình, thoát khỏi dòng suy nghĩ uất hận bản thân của cậu. Đã 4 ngày nay cô nằm bất tỉnh trên giường bệnh, chứ không phải 3 ngày như bác sĩ nói. Cậu phần nào đoán ra lí do. Linh thường xuyên không ngủ đủ giấc, nên khuôn mặt lúc nào cũng trầm và buồn bã thiếu sức sống. Có lẽ đây là lần hiểm hoai trong suốt nhiều năm cô bé ngủ ngon giấc đến vậy...

Từ cái thuở mà cậu ra đi...

Từ cái phút giây mà bố mẹ lạnh lùng từ chối...

Nhiều người ngưỡng mộ vô cùng nụ cười như ánh nắng của cô, nhưng nếu biết rõ về cuộc đời cô, thì sẽ chẳng bao giờ chịu trả giá...

Cậu không hề biết rằng, bao nhiêu lần mẹ man bất tỉnh, là bấy nhiêu lần cô gọi tên cậu, trong cơn mộng mị vẫn luôn nhớ đến cậu, dù chẳng hề nhớ bất kì ai...

Bởi vì cậu là tình yêu đầu...dẫu có vằng vất đau thương thì cô vẫn chỉ có cậu...

-WIND!!!

Một tiếng gọi thất thanh, rồi cô choàng mở mắt, bàng hoàng, ngạc nhiên nhìn cậu ngồi bên cạnh, và mình đang nằm trên một cái giường àu trắng toát, cả căn phòng cũng màu trắng và nồng nặc mùi đặc trưng của bệnh viện...

Hai ánh mắt giao nhau....

Một ấm nồng...

Một lạnh buốt...

Một chứa chan hi vọng...

Một vô cảm lơ đãng...

Hai người cứ lặng im quan sát như thế, rồi chợt cậu chẳng nói chẳng rằng, đứng lên bỏ đi. Chút cảm xúc cuối cùng đã bị cô dập tắt.

“Soạt...”

Linh bất ngờ đưa tay giữ lấy vạt áo cậu, nhưng trượt mất, cánh tay cô đập bộp xuống đệm, tiếng vang khô khốc...

Giọng cô cất lên, vẫn yếu ớt, nhưng có khí chất vô cùng :

-Trịnh Thanh Phong, cậu định đi đâu? Giây phút thiêng liêng nhất cuộc đời cậu, không phải là lần đầu tiên gặp cô, cũng không phải lần đầu nói yêu cô...

Mà chính là giây phút cô nín áo cậu mà nói rằng : “ Trịnh Thanh Phong, cậu định đi đâu? “

Nhiều năm về sau, khi mà cậu chẳng còn bận tâm về tình yêu nữa, khoảnh khắc này, khi nhớ lại vẫn khiến cậu ngọt ngào vô cùng...

Có lẽ cậu nguyện sống mãi khoảnh khắc này, chẳng còn cần gì nữa...

Nhưng đâu phải cái gì cũng tồn tại mãi...

-Linh...vừa nói gì?

Cậu sững sờ đứng im, vẫn cứ quay lưng về phía cô mà nói. Cậu không dám tin lời nói của cô là sự thật, chỉ dám tự dối lòng rằng cô đang nhầm lẫn. Cậu sợ một khi đã tin thì sẽ thất vọng ghê gớm vô cùng.

-Tôi nói rằng “ Trịnh Thanh Phong, cậu định đi đâu?”. Tôi nhắc lại lần thứ hai rồi đấy, cậu có trả lời không??? Lâu ngày mới gặp lại mà cậu thất lễ thế này à???

Cô cứ cười mà như không, nét mặt phẳng phất mờ ảo, dường như cậu chỉ cần quay lại nhìn là cô hoàn toàn tan biến thành khói sương mặt mù...

Giật tay cô ra, dứt khoát bước đi, cậu không dám ngoái lại, dù chỉ một giây phút. Nhất định lời nói của cô chỉ là ảo giác, làm thế nào mà cô có thể hồi phục lại trí nhớ theo một cách kì lạ đến vậy???

-Trịnh Thanh Phong!!! Nếu cậu không dừng lại, hãy coi như cả đời này tôi chưa từng quen biết cậu...

Không phải ảo giác, nhưng cậu vẫn không có cảm giác thật. Cậu vẫn chỉ dám dừng bước, chứ chẳng thể quay đầu lại. Cứ đứng như vậy mà nói, khê khằng :

-Tên tôi là gì cơ?

-Wind... tên cậu là Gió... đúng chưa?

Linh từ tốn mỉm cười. Cô đã hoàn toàn hồi phục lại trí nhớ, nhưng tại sao lại thế được??? Chẳng phải là cô bị lạnh đến nổi ngất đi hay sao? Vậy thì có liên quan gì tới não cô đâu chứ???

Dù gì thì cô cũng chẳng muốn quan tâm đến điều đó, dường như nó là một kì tích chỉ dành riêng cho cô vậy.

-Linh... vẫn thế, vẫn cứ ngang tàng, vẫn cứ ngạo mạn, vẫn cứ bất cần lạnh lẽo như vậy, đến bao giờ tôi mới đuổi kịp Linh? 7 năm trước tôi có hứa sẽ quay trở lại tìm Linh, và khi tôi đã tìm được Linh, thì Linh lại hoàn toàn biến mất, như tan vào không khí vậy. Và một lần nữa tôi lại đi tìm... lần này tôi nhất định sẽ không để cậu đi mất, mà người ra đi sẽ là tôi...

Bảy chữ cuối cùng cậu nói thật khê, không dám để cô nghe thấy, nhưng cũng không thể để mãi trong lòng. Uh, đúng rồi, một năm nữa cậu sẽ vĩnh viễn không còn tồn tại nữa, chứ đừng nói là được quyền ở bên cạnh cô, và... yêu cô...

Một giọt nước mặn chát đáp xuống nền đá...

Vỡ tan...

Giống như tất cả ký ức của hai đứa...

-Tôi đâu có cần cậu đuổi theo??? Tôi vẫn ở đây, đối với cậu, tình cảm của tôi chẳng hề đổi thay. Người trốn tránh có chăng chỉ là cậu... tại sao lại ném đi, cậu rõ ràng cũng có tình cảm với tôi, tại sao phải ra sức chối bỏ, cậu nghĩ cậu không thích là quãng đi được à??? Tôi cũng có cảm giác chứ, cậu... cả một thời ấu thơ của tôi, bao nhiêu vui buồn chỉ có cậu chia sẻ, bao nhiêu tình cảm chỉ mình cậu biết, năm năm trời gắn bó như thế... mà bây giờ cậu vẫn còn có thể hành động như vậy à??? Tôi hỏi cậu một câu nữa thôi, một là có, hai là không. Cậu có yêu tôi không? Như lời hứa của cậu 7 năm trước...

Cô khóc. Lại nước mắt, mặn chát. Cô chưa bao giờ ngăn được nước mắt của mình, dù có chai lỳ đến bao nhiêu, khi bị chạm vào nơi yếu đuối nhất trong lòng, thì cô vẫn sẽ khóc. Linh rất hiếm khi khóc vì những vết thương thể xác, kể cả những vết thương đau đớn đến đâu, kể cả những lần đánh nhau đến nổi thân tàn ma dại, không dám nói với ai, chỉ một mình chịu đau đớn cô cũng chẳng khóc. Kể cả khi cận kề cái chết, không có ai bên cạnh, cô cũng chẳng hề cảm thấy tủ thân. Một đứa con gái ngạo mạn ngang tàng đến thế, vậy mà ngay giây phút này đây, đứa con gái ấy đang khóc, những giọt nước mắt ròng rã tuôn, đôi mắt long lanh đầy nước. Khuôn mặt ấy ngay cả lúc khóc cũng chẳng chịu rũ bỏ nét ngông cuồng.

32. Chương 32

CHAP 32

-Trước đây thì có, nhưng bây giờ không còn nữa... tôi ném nó đi là bởi vì tôi không muốn cậu phải suy nghĩ về những ký ức xưa cũ... hãy quên tôi đi, ok? Hãy nói với tôi rằng cậu không hề yêu tôi... Câu nói đó với cậu chẳng phải quá dễ dàng hay sao? Thật lòng thì cậu cũng đâu có yêu tôi...

Chưa bao giờ tôi thấy đau đớn như giây phút này...

Ha, Trịnh Thanh Phong, rốt cuộc cũng chẳng hề có chút tình cảm gì với tôi.

Vậy mà tôi đã ảo tưởng...Tôi đã nghĩ rằng cậu ấy yêu tôi.

Thế đấy!!

Một đứa con gái chẳng ra gì như tôi,cậu ấy yêu thương để làm gì chứ???

Nhưng cậu ấy nói năng tàn nhẫn quá...

Tôi đâu có thích nghe những lời này của cậu ấy.Thà đừng nói ra mà cứ thế bỏ đi còn tốt hơn.Chẳng phải là cậu ấy bị tai nạn rồi mất trí nhớ (lại mất trí nhớ)hay sao?Làm thế nào cậu ấy nhớ được tôi?

Vậy thì có lẽ cậu ấy đóng kịch rồi.Nhưng tại sao phải đóng kịch?Làm như thế để tôi hết hi vọng à? Để tôi từ bỏ cậu ấy mà không cần cậu ấy phải mở lời tạm biệt?

Hình như...nó chính xác là như thế...=.=

Vậy là cậu ấy vẫn còn quan tâm đến cảm xúc của tôi.Nhưng đừng có nói cậu ấy không hề có chút tình cảm nào với tôi!!!Nếu không có thì tại sao lại phải ném vòng cổ của tôi đi?Tại sao phải bỏ đi rồi quay lại?Tại sao phải chăm sóc tôi?Tại sao phải nói những lời đó?

Chúng tôi cậu ấy vẫn nhớ tới những kỷ ức thuở ấu thơ,những ngày tháng hạnh phúc đấy,rất nhiều năm về sau tôi hồi tưởng lại,vẫn thấy nó ngọt ngào quá đỗi.Dù cho nó có chưa đầy những cảnh bạo lực ^^.

-Thanh Phong...làm thế nào để quên được cậu?

Tôi hỏi cậu ấy,cố gắng che dấu cảm xúc trong giọng nói của tôi,kèm theo là một nụ cười nhếch mép ngạo mạn,mang hàm ý giễu cợt là chính,nhưng mục đích chính của tôi lại là để cậu ấy nói cho tôi cách để có thể quên đi một bóng hình đã tồn tại từ những tháng ngày xưa cũ...Tôi đã yêu cậu ấy,tức là đã tự coi cậu ấy như một phần của linh hồn tôi,tự huỷ hoại mình rằng cậu ấy sẽ ở bên cạnh mình mãi mãi.Nhưng đâu có ngờ cậu ấy sẽ đi... Đấy chính là lí do tôi luôn lạnh lùng và xa cách.Tôi sợ phải yêu thương.Tôi vốn chẳng phải đứa trẻ hạnh phúc,lại không gần bó với nhiều người.Và hầu hết những người tôi thân thiết thì dần dà cũng bỏ tôi mà đi.Thế nên tôi chẳng dám mở lòng với ai nữa,bởi vì yêu thương sâu đậm rồi,sau khi chia tay sẽ là nỗi đau tê tái...

Thanh Phong...

Tôi yêu cậu ấy,tình cảm chắc chắn vô cùng.Tôi mặc nhiên dành trái tim mình cho cậu ấy,chẳng cần quan tâm cách cậu ấy đón nhận nó.Vì cậu ấy đã nói yêu tôi và hứa sẽ ở bên cạnh tôi.Nhưng tôi đâu ngờ đến câu nói phũ phàng của cậu ấy,tôi chưa từng nghĩ tới,và cũng không muốn nghĩ tới.Vì cậu ấy đã hứa...

Bây giờ thì tôi hằng hực vô cùng...

-Yêu người khác đi.

“YÊU NGƯỜI KHÁC???”

Yêu người khác à?

Tôi còn yêu ai được nữa???

Yêu cậu là quá đủ rồi,tôi sẽ không bao giờ yêu ai nữa!!!

Mất tôi chia thẳng vào cậu ấy thật căm thù,đầy uất hận.Tại sao Phong có thể nói những lời đó???

-Tôi yêu người khác rồi,nhưng vẫn chẳng thể quên được cậu...

Tôi nhếch mép giễu cợt,nhưng nụ cười ấy cũng đờ nơi khóe môi,Phong,hình như không còn là Phong nữa rồi...

-Tôi cảm thấy cậu thật đáng thương!Cậu đang níu kéo hay cố gắng giữ gìn chút tự trọng vậy?Tôi chẳng cần cậu nữa đâu,thế nên đừng làm phiền tôi nữa!Vũ Hoàng Linh ngày xưa không như vậy...

-Bởi vì Vũ Hoàng Linh ngày xưa chưa hề yêu cậu!!! Kể từ giây phút này trở đi,tôi hoàn toàn không còn quan hệ gì với cậu.Tình bạn năm năm đó coi như chưa từng tồn tại...

Vội vã ngắt lời cậu ấy, rồi cũng lại vội vã kết thúc câu nói. Phong nói đúng, tôi đang nín kén, và cậu ấy thấy tội nghiệp cho tôi cũng chẳng phải là sai, bởi vì Vũ Hoàng Linh mười sáu năm nay chưa hề vì ai mà trở nên đáng khinh đến thế. Ngày còn bé, chỉ có tôi là có thể đùa cợt cổ cậu ấy, bố mẹ thì cậu ấy coi như không khí, vậy mà bây giờ...

Ài mà ngờ được sau khi nghe xong câu nói của tôi, cậu ấy chững lại, cứng đờ như khúc gỗ. Thực ra thì bây giờ tôi mới có cơ hội nhìn thật kĩ cậu ấy. Dáng đứng lạng lẽ nhưng cao ngạo đến mức khó chạm vào được, người gầy thảnh thơi, mái tóc ngắn lộn xộn, phất phơ bay trong gió, hai tay thọc vào túi quần, bần cần và kiêu ngạo. Thêm một chút tàn nhẫn, hòa hợp tạo nên một Trịnh Thanh Phong độc nhất.

Sau đó chẳng có ai nói gì nữa. Cậu ấy đi gọi bác sĩ, rồi bỏ đi chẳng nói lời tạm biệt. Còn tôi ở lại đó, yếu ớt, một mình phát điên. Tự nhiên tôi lại thấy ghét cậu ấy... Kí ức của tôi đã hoàn toàn phục hồi, thậm chí tôi còn nhớ được cả những sự việc đã xảy ra sau khi bị mất trí nhớ nữa cơ.

Đây đúng là kì tích nhỉ?

Tôi chưa bao giờ dám tin rằng tôi có khả năng phục hồi, tôi cứ nghĩ nếu có phục hồi được thì cũng phải trải qua một lần nữa đập đầu thật mạnh vào cái gì đó, chứ chẳng hề nghĩ tới tình huống này. Mà tại sao lại phục hồi được nhỉ??? Chỉ là một lần tự chìm mình dưới nước, trong nhiệt độ cực buốt giá, lạnh. Nhưng làm sao có thể xảy ra chuyện ngớ ngẩn thế được???

Haizzz...!!!

Thôi mặc kệ, nhớ lại được là một hạnh phúc lớn của mình rồi, cuộc đời thường quái lạ mà, có gì là không thể xảy ra cơ chứ.

Phong hình như có liên lạc với mẹ tôi, vì chỉ 1 giờ sau tôi thấy tiếng bà oang oang ngoài cửa phòng bệnh.

-Katie...con thế nào rồi?

-Con ổn rồi, bác sĩ bảo chỉ cần nằm viện ba tuần nữa thôi...

Bà gật đầu mỉm cười, nụ cười phúc hậu như vừa trút được một gánh nặng trong lòng.

Sau đó bà không hỏi thêm gì nữa, tôi cũng chẳng nói gì, vì đang mãi suy nghĩ về quyết định có nên về hay không. Tôi rất muốn về VN, nhưng không nỡ rời xa bà. Tôi coi bà hơn cả mẹ ruột của tôi, chỉ ít là bà không chối bỏ tôi...

“Soạt...”

Tôi nín chặt lấy tay áo bà khi thấy bà chuẩn bị bước đi. Cố gắng nói rành rọt từng lời :

-Mẹ...Con...muốn quay trở lại...con...đã hoàn toàn hồi phục ký ức...xin lỗi mẹ nếu con làm mẹ buồn, nhưng con không thể ở đây mãi được...con rất cảm ơn những tháng ngày qua mẹ đã cứu vớt con, ơn cứu mạng này đến một ngày con sẽ quay trở lại báo đáp...lời này đã hứa, con sẽ không quên đâu! Mẹ...cho con trở về được không? Bà vẫn cứ đứng lặng người bên cạnh tôi, bàn tay bà run rẩy nắm chặt lấy tay tôi, rồi bà thở hắt ra, khuôn mặt trống rỗng vô hồn. Ngay sau đó là một ánh mắt đau đớn xen lẫn yêu thương chĩa thẳng vào mặt tôi. Bà mỉm cười rồi chợt buồn bã rơi nước mắt :

-Katie...con...tên là gì?

Câu hỏi bất ngờ quá đỗi, chẳng oán hận cũng chẳng trách móc, bà chỉ hỏi thế thôi, mà khiến tôi cảm thấy mình tội tệ hơn hết thấy, bao nhiêu tình cảm bà dành cho tôi, mà tôi lại phũ phàng hắt bỏ, một đứa con gái như vậy, thử hỏi tình yêu là cái gì với nó?

-Con tên Linh ạ! Vũ Hoàng Linh...

Tôi nhìn vào mắt bà rồi nhẹ nhàng nói, bà lại mỉm cười với tôi và lại làm tim tôi thất lại :

-Vậy...không phải Tiểu Thiên à?

-Tiểu Thiên là tên hồi bé, ông con hay gọi vậy...

Tôi mỉm cười với bà,nụ cười gượng gạo đến nỗi bà phải bẹo má tôi mà nói rằng :

-Xem ra con nhớ lại thật rồi,vậy thì ta chẳng còn lí do gì để giữ con lại được nữa.Con trở về với gia đình con đi...chắc họ đang chờ con đấy...

-Không...chẳng có ai chờ con cả,con làm gì có gia đình...

33. Chương 33

CHAP 33

Hôm nay tôi đi dạo phố,cuối cùng thì cũng sắp rời xa nơi này rồi,dù tôi sống ở đây chưa được bao lâu,và tất thấy mọi thứ đều dở dang quá đỗi,nhưng tôi vẫn thấy mọi thứ ngọt ngào quá!Những người tồn tại trong khoảng kí ức từ khi đến đây toàn là những người đặc biệt,chỉ tiếc là chẳng còn cơ hội để tiếp tục tình bạn.Có một cô bạn thân hợp ý chẳng chê vào đâu,một gia đình đầy tình yêu,một tương lai hạnh phúc,vậy mà tôi vẫn chẳng thể ở lại.Tôi không hiểu,và cũng không muốn suy nghĩ nữa,có lẽ là vì Phong...cậu ấy ảnh hưởng đến tôi ghê gớm quá!

Ngày mai tôi bay rồi,Phong có biết không?

Con đường đến trường này tôi được đi chưa đầy một tháng,chỉ vài tuần là cùng...nhưng cũng quá đủ để tôi thấy chán...tôi quyết định đi hết ngày hôm nay để chiêm ngưỡng lần cuối nơi mà mình đã tồn tại trong gần một tháng...

Dù sao thì cũng phải công nhận một điều, đất nước này văn minh quá đỗi.Tôi có thể di chuyển từ thành phố này sang thành phố khác mất chưa đầy hai tiếng,bằng tàu điện ngầm.

Tôi cũng chẳng biết bây giờ tôi đang ở đâu,hic...

Thôi kệ,cứ đi đã...

Sarah...một người bạn thân đúng nghĩa.Nhưng mình chỉ có gần một tháng thân thiết, để rồi chia cắt chẳng ai hay...

...

-Bông,cẩn thận xe...

-Mẹ...chị Linh kia...đúng là chị Linh rồi!!!

Cô bé con kêu ầm lên rồi nhảy đến bên cạnh tôi,ngước nhìn tôi sau đó khẽ cười. Đó là em gái tôi mà,gần một năm rồi không nhìn thấy nó,nhớ kinh!Con bé vẫn xinh mê hồn ,có lẽ xinh hơn một năm trước rất nhiều,nét huyền nhẹ nhàng như gió đêm,nụ cười nhạt nhòa tựa ảo ảnh.Con bé giống tôi đấy chứ!Nhìn nó tôi như được quay lại quá khứ mười năm trước,ngày đó tôi quá đắm chìm trong hạnh phúc mà chẳng nhận ra rằng nó sẽ vỡ tan giống như hiện tại này...

-Bông,quay lại đây!Không nghe lời mẹ hả?

Tôi đưa tay giữ lấy con bé,ngẩng đầu lên,tôi chẳng tin đây là sự thật...

Đó là...

Mẹ... Tôi nhếch môi đầy cay đắng.Mẹ tôi...giờ có còn coi tôi là con nữa không?Người đã phũ phàng bỏ đi,quảng lại tôi giữa xã hội lọc lừa đầy rẫy những mối thù hận này.Lúc nhìn tôi,bà có còn cảm giác không???

Người phụ nữ mà tôi từng một thời yêu thương bằng cả tấm lòng...

Giờ bà đứng lặng im đó nhìn tôi,rồi lặng lẽ bước đến :

-Linh?Có phải con không?

Bà nắm chặt lấy tay tôi,một giọt nước mắt mặn chát len lỏi trong từng kẽ ngón tay của tôi.

“Nếu bà yêu tôi như vậy thì tại sao lại bỏ tôi mà đi?”

Tôi chỉ muốn thét lên câu nói này,nhưng thay vào đó,tôi khê khàng gỡ tay bà ra rồi nói :

-Hình như bác nhầm người rồi...

Và tôi quay lưng bước đi.Lại một lần nữa tôi khóc,nước mắt rơi,hòa cùng cơn mưa mùa đông lạnh lẽo.Thì ra họ ở đây,vậy mà một năm qua họ chẳng hề liên lạc.Lẽ nào có uẩn khúc gì chăng?

Hôm nay bay rồi,chỉ có mẹ ra tiễn tôi,bà ôm siết tôi thật chặt,suýt nghẹt thở mà chết.=.=.Tôi cũng nuối tiếc một mái ấm như vậy lắm,nhưng vốn dĩ tôi không nên ảo tưởng,tình cảm đối với tôi,là thứ mỏng manh nhất trên đời...

Nhiều lúc tôi ngồi một mình,lại tự ngẫm về cuộc đời mình.Hầu hết là cay đắng.Và đặt một câu hỏi mà biết chắc là sẽ không có câu trả lời,tại sao đời mình lại é.o le đến thế??Những người yêu thương cứ xuất hiện rồi lại vụt biến mất.Tại sao lại như thế?

*** Ngồi trên máy bay được một lúc,tôi lôi cái Ipod ra nghe nhạc rồi gục lúc nào không biết, đến lúc mắt nhắm mắt mở tỉnh lại thì mới nhận ra có người ngồi bên cạnh.Tôi khều nhẹ vai người ấy.Một khuôn mặt đã từng quen biết,một nụ cười và một ánh kim cương trên tai trái.

-Anh...hình như...à....Ken phải không?

Tôi mở to mắt nhìn anh ngồi bên cạnh.Anh là người đã cứu tôi ngay ngày đầu tiên tôi đến đây, đã băng bó cho tôi, đã ngồi tâm sự với tôi mỗi giờ ăn trưa, đã đưa tôi đi dạo khắp trường, đã mỉm cười với tôi, đã khiến tôi cảm thấy nỗi đau không còn đau nữa...

-Hi,không ngờ em còn nhớ anh.Em về VN thăm bà nội à?^^

Anh lại cười với tôi...

-Um,anh cũng thế ạ?

Tôi nói dối anh. Đẳng nào thì sau lần gặp mặt này,tôi cũng có còn liên lạc với anh nữa đâu.Tôi sẽ trở lại nhà,sẽ sống như ngày xưa,sẽ là Zero-Vũ Hoàng Linh...cái tên Katie coi như chưa bao giờ tồn tại.Và Katie Evans cũng chưa bao giờ xuất hiện.

-^^,đúng rồi,anh cũng thế! Đối với anh...chẳng có ai bằng bà nội cả!^^

Bà nội à...?

Lâu lắm rồi tôi có còn được gọi hai tiếng “Bà nội” nữa đâu?

Ngày đó tôi hụi hũ đến đờ cả người.Tôi chưa bao giờ dám nghĩ đến cái viễn cảnh bà vĩnh viễn im lìm trong giấc ngủ thiên thu...Vậy mà bà đã đi được ba năm rông rồi...

Những ngày đầu tiên không có bà,tôi thấy lòng mình trống hoác.Không còn được thấy bóng bà lụi cụi ngoài vườn trồng cây,không còn được cười toe toét mà khoe bà con điểm 10 đỏ chói,không còn được leo cây để hái trái cho bà nữa.Cả một thời thơ ấu vầy vùng thỏa thích bên bà,những kỷ niệm làm sao để xóa đi?

-Em cũng thế...

Sau đó là cả một khoảng lặng.Tôi không nói gì nữa,cắm Ipod vào tai và ngủ thiếp đi,còn anh,chắc cũng ngủ rồi...

Bên ngoài cửa kính là màn đêm đen đặc,man dại và điên cuồng...

34. Chương 34

CHAP 34

Tôi nhấc vali hành lí của mình lên,chuẩn bị rời khỏi sân bay.Chợt có một bàn tay nắm lấy tay tôi,một đôi môi mỉm cười với tôi.

-Đi với anh.Có được không?

Ken nháy mắt với tôi,tôi bật cười thành tiếng rồi nhẹ răng tinh nghịch :

-Anh lại đi đánh nhau chứ gì?Em biết anh rồi, đầu gấu nhất xóm...=))

Ở bên cạnh anh,giây phút nào cũng được cười thật vui,y hệt như cái thời ấu thơ ở bên cạnh Thanh Phong vậy!

-Em hỏi thật đấy,anh định đưa em đi đâu?Nói trước là em hơi bị đánh đá đấy nhá!

Tôi đắm nhẹ vào vai anh,nhếch môi và lừ mắt nhìn anh,còn anh chỉ phá lên cười sáng khoái,nụ cười ngây thơ kỳ lạ...

Phong?Có phải Phong không?

Bóng hình ấy chỉ vụt qua đôi mắt tôi rồi hoàn toàn biến mất.Tôi có cố kiếm tìm trong biển người chọn nhận thì cũng chẳng thể thấy cậu.Có lẽ là ảo giác.Một thứ ảo giác có khả năng vùi dập trái tim tôi...

Anh nhìn tôi,khẽ mỉm môi rồi thì thầm :

-Có thằng Mafia nào theo dõi em à?Có cần anh xử giùm không?Anh đang ngứa tay...

Tôi đứng lại trong một giây,có lẽ vì chưa thể xua được Phong ra khỏi đầu. Đầu tôi lúc đó,hình ảnh Phong và cả nụ cười của anh nữa,cứ xoay vòng vòng...

-Mafia á?Chết rồi,thế nàu là không ổn rồi!!Em chỉ sợ không lo nổi tiền viện phí cho nó...em nghèo lắm ý!

Tôi cũng thì thào lại với anh,nhìn hai đứa như tội phạm vượt ngục,lầm la lầm lét.Buồn cười thật đấy!!!

-...eh, gấu kinh.Bố mẹ em là xã hội đen à?Hay sát thủ giết người???

Anh ngó tôi lom lom khiến tôi bật cười.Có lẽ vì nụ cười ấy mà tôi không nhận ra có một người vẫn đang dõi mắt theo tôi...Thanh Phong...tôi luôn có một cảm giác đặc biệt khi ở gần Phong.Nhưng lần này chẳng hề cảm nhận được... Bà nội oiiiiiii...

Vừa đặt chân vào sân vườn của một ngôi nhà nông thôn thanh bình,anh đã gọi bà thật to.Ngày xưa tôi cũng thế,luôn chỉ gọi bà mỗi chiều đi học về...

Bà nội...^^

Bà nội của anh tuy đã cao tuổi lắm rồi,nhưng dáng vẻ vẫn tỏ hơi hướm thanh cao hiem thấy.Tình yêu thương đó, có lẽ chưa một lần rạn vỡ,và có lẽ không bao giờ thay đổi được.Nụ cười của bà sáng bừng cả một khoảng trời nhiệt đới,ánh mắt lấp lánh khi nhìn thấy anh.Anh cũng cười,cũng hạnh phúc đến tột cùng.

Ừ,ngày xưa tôi cũng thế mà...T.T

Đừng làm tôi nhớ lại ngày xưa nữa.Tôi sẽ khóc mất!!!

-Đây là bạn gái con bà ạ!:(

Tôi đang chuẩn bị rửa nước mắt thì anh đột ngột nhìn sang tôi mà thốt ra câu nói đó,một cách tự nhiên hết sức,cứ như kiểu tôi ĐẤ là bạn gái của anh từ lâu lắm rồi...=.=.Tôi cứng đờ chẳng nói năng được gì,chỉ cúi đầu và hơi mỉm cười với bà,và nhìn sang anh với ánh mắt không hề vui vẻ một chút nào!!!

Anh nhìn tôi tỏ ý cầu xin.

Tôi đã nói tôi là một đứa dễ bị bạn bè dụ dỗ chưa nhỉ?

Mặt tôi giãn ra,và anh mỉm cười.^^

-Thằng bé này!Có người thương từ bao lâu rồi mà giờ mới cho bà biết!!!Nhưng mà con bé nhìn xinh đẹp quá nhỉ?Bố công ta chờ đợi...=))

Bà vỗ đèn đẹt vào vai anh.Nhìn mặt anh méo mó phát tội,buồn cười chết mất...=))

-Bà...yah,có còn ra thể thống gì không???

Anh gắt um lên sau khi...bị tét vào mông =.=

-Haha...bây giờ cũng biết xấu hổ cơ đấy...chả biết ngày xưa có thằng bé nào suốt ngày bám bà như sam nhỉ?

Hii..họ thật hạnh phúc.Giống như thứ ảo ảnh dễ tan...

-Mà nó để người yêu nó thế kia kia!Phải dụ cho con bé ăn nhiều vào chứ!Nhìn mỏng manh quá thế!Hôm nay nhất định bé con phải ăn cơm ở đây,không được đi đâu hết!Biết chưa?

Bà trách móc anh xong thì quay qua tôi “đe dọa” =.=,tôi chỉ biết gật đầu đồng ý thôi.Tôi gầy thì gầy thật nhưng làm gì đến nỗi như bà nói!!! >.

Sau đó bà lôi tuột hai đứa xuống bếp nấu cơm...T.T

-Ah...quên mất!Cháu dâu bà tên gì nhỉ??? Ack...>.

Ba bà cháu đang ngồi ăn cơm,tự dưng bà kêu ầm lên!!!

-Con...tên Hoàng Linh ạ!

-Oh~,tên hay thật đấy!!!

...hii,có lẽ hôm nay tôi là nữ hoàng nụ cười!!!=))

...

Khi quay về,bà nội còn dúi vào tay hai đứa mấy trái sầu riêng (ngon~)...

-Xin lỗi em!

Hai đứa lóc cóc đi bộ ra trạm xe buýt (_ _”),đầu chân chết được!Tự dưng anh lại sin lỗi làm tôi quên luôn cái chân

-...chẳng sao cả.Nếu anh không nói như vậy chắc em chẳng thể có được một ngày cười nhiều đến thế!D

Tôi nhún vai cười ngây thơ (lại cười).Nhưng cứ thấy nó trống rỗng kiểu gì ý!

-Với ai em cũng thế àh?

Anh cúi mặt nhìn xuống mũi giày,không quay lên dù tôi ngó anh đắm đắm một hồi.Thế nên tôi cười nhạt,lại chán nản và khinh đời,haizzz :

-Không,thực ra thì chưa có ai như thế cả.Anh là người đầu tiên...

Anh lại cười bí hiểm và nói :

-Nếu anh muốn nó thành sự thật thì sao?

Anh...đang làm cái quái gì thế???? Đùa ác quá! =.=

-Chỉ sợ anh không chờ đợi được đến khi người thương của em buông tay ra...

Tôi thả một câu nói hững hờ...nụ cười trên môi anh tắt ngúm...hết như tình yêu đầu tiên của tôi...

Thực ra người thương của tôi đã buông tay lâu lắm rồi...đã không còn yêu tôi...từ lâu lắm rồi...có chăng chỉ là tôi ngộ nhận...đau đến tái tê mà vẫn không dám tin điều đó...

Chỉ khi tôi đã vượt mất con người đó...tôi mới nhận ra cậu quan trọng với tôi hơn cả những người tôi coi là quan trọng nhất...tôi khờ quá!

-Tôi rất ngưỡng mộ tình yêu của em...cứng cỏi một cách kì lạ...dẫu đau đến tận tủy xương thì vẫn cứ bất cần,vẫn cứ khinh khỉnh đứng đó,ngạo mạn, đến nỗi chưa một lần dám gục ngã trước mặt ai...người đó...có đáng không?

Anh ngập ngừng hỏi tôi,như sợ tôi tổn thương vì những lời đó.Không đâu,anh nói thế là anh vẫn còn quan tâm đến tôi,chẳng như ai kia...

Nhưng sao tôi vẫn yêu cái người xấu tính ấy nhỉ?

Khi người ấy đau,tôi còn thấy đau hơn người ấy gấp bội...

Khi người ấy cười,tôi chẳng nén được mà khẽ cười nhìn người ấy...

Tôi chẳng rõ tôi cần cậu từ khi nào,và nhiều lúc tôi cảm thấy tình yêu này thật quá mơ hồ,giữa ảo ảnh và thực tại,chấp váp những giấc mơ,những bóng hình nhập nhoạng.... -Em mù quáng quá phải không?Nhưng dù có biết rằng cậu ấy chẳng còn cần em thì em vẫn cứ muốn yêu cậu ấy...chẳng vì gì cả,chỉ là em không thể quên được,cậu ấy là tình yêu đầu,nhưng chẳng hề hạnh phúc.Những mảng kí ức dở dang mà chẳng có ai dám nhớ tiếp...những lời nói như cầu xé tim em,thứ đã chẳng còn thuộc về em nữa...

Tôi nói cho anh hết thấy những tâm tư của mình,vì tôi cứ nghĩ sau tối hôm nay tôi và anh sẽ không còn gặp lại.Nói với một người lạ sẽ dễ chịu hơn nhiều,với cả tôi đang có hứng chia sẻ...

Anh chỉ đứng lặng im lắng nghe tôi,cho đến tận khi chuyến xe cuối cùng đỗ lại,anh nắm tay tôi bước lên,rồi khẽ cúi đầu nói :

-Hãy để người con trai đó lại nơi đây,bà anh sẽ trông coi hộ cho,bước lên chuyến xe này,từ nay về sau em không còn được đau khổ nữa...cười đi ^^

Tôi bật cười trước khuôn mặt toe toét ngổ tào của anh.Sẽ cố quên,sẽ không nhớ nữa,Thanh Phong là gió,bay đi rồi...^

35. Chương 35

CHAP 35.

Tôi tạm biệt anh tại bến xe buýt.Anh còn đòi đưa tôi về bằng được,và tôi cũng từ chối bằng được,chả ai chịu ai,thế nên tôi nhảy tót lên một cái taxi chạy mất.Anh đứng đó lườm tôi tóe lửa.Nhìn mặt anh rất là ngộ nghĩnh nhá.:D

Tôi xuống taxi ở trước con đường nhà tôi.Đường chỗ đó rất rộng,đủ cho hai cái xe tải đi cùng một lúc,nhưng tôi lại muốn thả bộ đoạn này,cho thư thái tâm hồn,nên mới dừng xe ở đây.Vào đến nhà thì cũng nửa cây nữa,đi bộ nửa cây,đủ để tôi suy nghĩ về tất cả những gì đã xảy ra ngày hôm nay,ngày hôm qua và cả mười sáu năm về trước nữa.

Đêm...tối...lạnh...gió...chả sao,tôi quen đi lại vào giữa đêm khuya thế này.Một thói quen được hình thành từ lâu lắm rồi,nhưng cũng đã lâu lắm rồi tôi không thực hiện lại thói quen đó.Đã lâu lắm rồi không có cơ hội thả bộ một mình trong đêm thế này.Một năm trời trở lại đây,cuộc đời tôi rõ lắm biến cố xảy ra,chết đi sống lại bao nhiêu lần,cảm giác đau cũng chẳng còn nữa,tôi cũng chẳng cần ai quan tâm.

Ngày xưa tôi yêu cuộc sống,yêu vô cùng.Cái thời bé bỏng thơ ngây,hồn nhiên như nắng mùa đông.Cái thời vẫn còn nhiều người ở cạnh tôi.Cái thời tôi vẫn là một con người chiếm vị trí quan trọng trong trái tim Phong.Bao nhiêu năm rồi,có thể Phong chẳng cần tôi nữa,nhưng tình cảm của tôi đối với Phong chưa một lần thay đổi,vẫn vẹn nguyên như những ngày tháng ấy.Kỉ niệm trong tôi,đã khi nào bị bôi xóa?

Nước mắt đối với tôi là thứ đáng khinh nhất.Khóc à?Khóc để làm gì cơ chứ???Nước mắt chẳng qua chỉ là những cảm xúc yếu đuối của con người ta,chẳng đáng để tự hào.Vậy mà nhiều đứa con gái cứ thích phô hết ra những cái yếu mềm của mình.Đã là con gái thì phải cứng cỏi lên chứ.Nếu tôi có đau như vậy,nếu tôi bắt

buộc phải rơi nước mắt,tôi sẽ chỉ khóc một mình,sẽ không cho bất cứ một ai biết đến sự tồn tại của những giọt nước mắt ấy.Sẽ chỉ âm thầm mà khóc thôi.

Có người bảo tôi lạnh lùng,có người bảo tôi hư hỏng.Có người lại nói tôi cá tính.Chẳng có ai nói đúng,mà những người đó cũng không có quyền phán xét này nọ về tôi.Trên đời này,chẳng có ai hiểu được tôi,chả có ai biết tôi thích gì,chả có ai biết tôi cần gì,khát khao cái gì.Thậm chí chẳng có ai quan tâm luôn.Tình cảm với tôi như một thứ vô vị và tẻ nhạt hết sức.Tôi đang dần chán ghét tất cả. Nhóc kia...

Ai gọi đây?Mà ai lại dám hỗn thế nhỉ?

Tôi bị “tiếng gọi của bóng đêm” (_ _) lôi ra khỏi dòng suy nghĩ.Nhưng mà đứa nào lại dám hỗn thế?

-Nhóc kia.Đứng lại tao bảo.

Giờ thì chính xác là gọi tôi rồi.Hai chân tôi khẽ dừng lại,nhẹ nhàng chạm xuống nền xi măng,rồi xoay mềm một vòng,đôi mắt tôi khinh khỉnh nhìn đứa đang đứng trước mặt mình,lãnh đạm lạnh lùng,đầy ám khí.Một chút run rẩy lớn vồn trong đáy mắt tên đó,rồi bị hấn chế ngự lại.Tôi khẽ nhếch môi cười nhạt :

-Ông anh.Ai là nhóc?

Tôi khẽ nhú mày lườm thằng đó.Hấn cao hơn tôi nửa cái đầu.Khuôn mặt góc cạnh.Cũng khá.Nếu tôi nhớ không nhầm thì thằng đó chính là người đã hôn con bé Jen tại hành lang vắng tanh,bị tôi bắt gặp,Chính xác là vào hôm đầu tiên tôi nhập học ở đây.Vậy thì không biết đến Zero là đúng rồi.

-Tao chẳng cần biết,bây giờ tao chỉ hỏi một câu,mày vừa thực hiện hành động gì?

Hấn không có lí để cãi,chuyển sang nói cùn.Mà tôi vừa làm gì nhớ?Tôi có làm gì hấn đâu?Trừ khi hòn đá tôi vừa sút ban này bay trúng hấn.Ack ack,hình như đúng thế rồi. =.=

-Tôi chẳng cần quan tâm,chuyện tôi làm chẳng liên quan gì đến ông anh.Sao phải xoắn?

Tôi thọc hai tay vào túi quần.Về mặt căng căng vênh váo hết sức.Tôi dám chắc là hấn đến đây có mục đích.Kể cả tôi không sút một hòn đá (_ _) vào người hấn thì hấn cũng sẽ xuất hiện thôi.Bởi vì hấn là người thuộc châu lục khác.Ack ack.Tự dưng xuất hiện ở đây,mà lại là người tôi có biết,không phải là để gặp tôi thì còn làm gì nữa.

-Katie à.Phủ tay nhanh thật đấy.Mày đánh trọng thương hơn chục thằng đàn em của tao.Không định trả mạng đi à?

Hấn vừa nói vừa búng tay ra hiệu.Chưa đầy một giây đằng sau lưng hấn đã xuất hiện một đồng người.Thằng nào cũng to vạm vỡ,cơ bắp ra trò,nhìn bặm trợn cực kì,mà toàn người da đen mới sợ chứ!!!Mẹ kiếp bọn bần tính. -Có sao không?Ai bảo mày đào tạo ngu.Mấy thằng oắt bần thủ ấy tao chả cần búng tay thì cũng vào viện thôi,đừng ngại gì mà đọ với tao.

Tôi sảng giọng mỉa mai.Cơn bức tức đã lên tới đỉnh điểm.Cái vẻ sĩ diện của mấy thằng da đen kia làm tôi cáu kỉnh khiếp.Giờ chỉ muốn đâm đầu vào xé xác từng đứa một.Yên tâm đi,tôi chắc chắn sẽ phung viếng đầy đủ cho chúng nó thôi.

-Con bé này lão toét...được rồi.(Câu tiếp theo được nói bằng tiếng Anh)Chúng mày xử nó đi...cho đến khi nó chẳng còn gì để mất.

Tôi lại nhếch môi như tôi vẫn thường thế.Có người nói,nụ cười của tôi như phù du,mỏng manh lắm.Nhiều lúc nhìn vào khuôn mặt tôi,tưởng là cười mà như không cười,chỉ ánh lên một vẻ giễu cợt ngạo mạn mà khó ai có thể đạt được.

Cả bọn quây tôi tứ phía,rồi một thằng đánh lén đằng sau.Chắc chắn chúng đã được thằng mất nét kia cảnh báo trước,nên mới tấn công chặt chẽ thế này.Mẹ kiếp!

Tôi không giỏi diễn đạt bằng lời quá trình đánh đấm của lũ đó,nên chỉ tóm lại một câu,chúng nó tuy tấn công chặt chẽ nhưng rất ngu,không biết tránh đòn gì luôn.Tôi cứ thế tung chiêu mà không đứa nào đỡ,chỉ

để cho tôi đánh.Chắc chúng nó nghĩ tôi là con gái yếu đuối nên để tôi đánh,nhưng con gái đâu cứ nhất thiết phải yếu đuối?

Đúng bảy phút ba mươi chín giây,tôi xử xong đám bôi nhếch ý,cười khẩy khinh khinh với thằng cầm đầu rồi nhét hai tay vào túi quần đi thẳng.Dường như phong cách ấy đã ăn vào máu thịt tôi rồi,mỗi khi xử xong một toán hội đồng nào đó,tôi đều quay gót đi thẳng,không lảng tránh dây dưa.Có chăng chỉ là một cái nhếch môi mà thôi.

*** Trở lại nhà sau gần bốn tháng cách xa,tôi chẳng có một chút cảm xúc đặc biệt gì,chỉ thấy trống rỗng cả một khoảng tâm hồn.Mơ hồ quá!Thực sự là bây giờ tôi chẳng có một chút cảm giác gì luôn.

Quay trở lại,gặp lại những người thân quen thì biết làm thế nào nhỉ?Cứ cười và chào,hay là hỏi thăm?Nhưng như thế chả giống tôi.Tôi chỉ nhếch môi là cùng.

Hay thôi...cứ đối xử với họ như trước đây tôi đã từng làm.Cứ thế đi.

36. Chương 36

CHAP 36

Nhà tôi chắc lâu lắm rồi không có người sống.Đồ đạc vẫn còn nguyên,chỉ có đồ của Trang là không còn nữa.Tất cả được phủ một lớp bụi mỏng,xa xôi vô cùng.Tôi cảm thấy chẳng có mục đích sống nữa,thấy cuộc đời mình chẳng có gì hay ho để tận hưởng.Trước đây còn có Phong để tôi chờ đợi,còn bây giờ tôi có ai?

Không có ai cả.

Thế nên phải tự tìm kiếm một bóng hình ình.Nhưng tình cảm của tôi bao lần bị giẫm đạp Nay đã đủ cứng cỏi để biết rằng,chẳng có gì là mãi mãi,là vĩnh cửu.Bất cứ ai xuất hiện trong đời tôi,dù quan trọng đến thế nào,rồi cũng sẽ ra đi thôi.Vấn đề là ra đi nhẹ nhàng hay nặng nề đau đớn.Thế nên tôi chẳng muốn để ai bước vào trái tim nữa,một khe hở cũng không được.Sẽ bịt chặt.Tất cả.

Tương lai phía trước còn mơ hồ lắm,nhật nhòa lắm.Nhưng tôi chắc chắn sẽ không yêu thương ai vô điều kiện nữa.Rồi lại như tình yêu với Phong.Những hành động bình thường của cậu,dù chẳng có gì đáng để người ta lưu tâm,nhưng đối với tôi thì như một báu vật vô giá.

...

Là vì quá yêu nên em không dừng lại được ...

Là vì quá đau nên em cứ phải khóc...

Đơn phương - dẫu có đau một chút, nhưng cũng có cách để ngấm nhìn họ trọn vẹn hơn.

Lòng chất đầy bao nhiêu cảm xúc.Có đau,có hận,có yêu,có nhớ...chỉ thiếu mỗi hạnh phúc thôi.

Hạnh phúc ời...mi đã lưu lạc chốn nào rồi?Hình như ta chưa được thấy mi bao giờ...vậy thì hãy mau đến bên cạnh ta...nhé?

Tôi tiếp đi trên Sofa.Cả người mệt mỏi ê ẩm.Giấc ngủ cũng chẳng yên.Những hình ảnh chập chờn kéo dài trong mộng mị,vừa đau vừa rát bỏng,bao nhiêu kí ức nát bấy cứ lần lượt chạy mòng mòng trong cơn mê.Tái tê vui đập đũa con gái này.

*** -Học sinh mới?

-Học sinh mới á?Gần nửa học kì rồi...

Cả cái lớp 10a1 ngày hôm nay ầm ĩ như kiểu hỏa hoạn cả thành phố.Biết tại sao không?

Học sinh mới tên Vũ Tiểu Thiên.Một người quen...rất quen.

Tôi quyết định rồi. Vũ Hoàng Linh là kẻ đã chết. Giờ chỉ còn Tiểu Thiên tồn tại. Mãi mãi vĩnh biệt nhé, không phải tiễn đâu, Linh sẽ chỉ âm thầm ra đi thôi...

Tôi cũng chuyển nhà luôn, thuê một căn hộ chung cư 40m² ở gần trường, có 1 phòng ngủ, 1 phòng khách, 1 phòng bếp và 1 toilet. Kể ra thì giá cũng vừa phải, mà điều kiện cũng ngon. May mắn lại tìm được một căn hộ thế này, giữa thời thế biến động như bão lúc bấy giờ. Còn nhà cũ thì tôi cứ để đấy thôi, nhà ý hơi bị đẹp, hơn 100m², có cả sân vườn đoàng hoàng, phòng ốc đầu ra đầy, mình tôi ở chẳng hết, thôi thì ít nữa đăng báo cho thuê, vừa có thêm thu nhập lại vừa có người trông nom nhà hộ mình.

Tiểu Thiên là con trai, trong hồ sơ nhập học là con trai, giấy khai sinh cũng là con trai, chứng minh thư nhân dân cũng là con trai, tóm lại là tôi có đầy đủ giấy tờ chứng thực Tiểu Thiên là con trai và có tồn tại. Biết tại sao không? Ngày xưa ông nội tôi đã ạo hết một loạt giấy tờ bằng tên Tiểu Thiên, vì ông thích cái tên ấy. Còn tại sao mà mạo được thì tôi chẳng rõ. Khó hiểu.

Bây giờ, một là cắt tóc, hai là mua thêm một lô đồ của boy nữa, ba là tổng khứ hết những gì không cần thiết mà có liên quan đến con gái đi, bốn là luyện lại mấy chiêu tán tỉnh con gái.

Tôi chính thức trở thành một BOY. Không đùa đâu. Giờ cứ gọi tôi là Tiểu Thiên, cấm nhắc đến cái tên Vũ Hoàng Linh. Nó đã chết rồi, không còn tồn tại trên thế giới này nữa. Không nên nhắc đến người chết làm gì. -Đây là Vũ Tiểu Thiên. Bạn học mới của các em. Tiểu Thiên a... em có thể giới thiệu một chút về bản thân được không?

Ack ack, bà giáo chủ nhiệm trước đây luôn xét nét Vũ Hoàng Linh, mà bây giờ la liếm Tiểu Thiên thế này. Miệng lưỡi nhân gian đúng là đáng sợ.

Tôi chẳng nói chẳng rằng nghênh ngang bước xuống bàn cuối cùng, thả cặp phệt một cái rồi ngồi xuống. Cảm thấy đời thật quá chán chường. Tôi chống tay hếch mặt lên nhìn những đôi mắt đang mở thao láo ngó tôi chăm chăm. Có gì mà phải ngó chứ? Việc ai người ấy làm, chả ai liên quan đến ai. Sao phải xoắn nhỏ?

-Ừm... vậy thì các em hãy giúp đỡ bạn nhé. Giờ ta học bài mới...

Bà giáo chủ nhiệm kia, nếu tôi là Vũ Hoàng Linh, chắc chắn sẽ ăn một vả là ít. Kể ra làm boy cũng thích. Có thể tự do hành động. Trước đây Vũ Hoàng Linh vẫn luôn phải đeo một cái mặt nạ lạnh lùng lên khuôn mặt, không được phép đánh nhau để bố mẹ phiền lòng. Giờ Vũ Hoàng Linh chết rồi, còn ai để bố mẹ cấm đoán? Mà con gái chết thảm thế, bố mẹ còn chả thèm quan tâm, theo như tôi được biết, bố mẹ tôi chưa từng hỏi thăm một chút gì về tình trạng của tôi vào cái ngày rơi máy bay, cũng như vào lúc tôi chết đi sống lại ở cái nhà bị thiêu rụi ý. Hăng...

Tôi cứ nghĩ tôi sẽ được ngồi một mình, nhưng ai mà biết được bên cạnh tôi còn một con bé nữa, và nó mãi tiết 2 mới lù lù chui vào. Khó chịu kinh!

Con bé tên Thanh Tiên. Khá xinh xắn, cũng thông minh nữa. Nhưng đáng vẽ kiêu ngạo lạnh lùng kinh, giống Vũ Hoàng Linh cực, mỗi tội Linh không mềm mại yếu điệu thế này. Linh mang một hơi hướm cứng cỏi bất cần hơn.

-Thanh Tiên? Tiên là tiên nữ à?

Tôi chủ động bắt chuyện với con bé, hai đứa vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo ngồi cạnh nhau, không chủ động bắt chuyện thì có khi cả đời cũng không nói với nhau được một câu. Tôi lại là boy nữa, nhưng phải công nhận con bé đó rất xinh, tất nhiên là không bằng Linh, nhưng cũng thanh thoát nhẹ nhàng lắm.

-Không phải tiên nữ... tôi là người trần gian mà...

Con bé ngược mắt nhìn tôi rồi khẽ mấp máy môi, giọng nói nhỏ đến nỗi có dí sát một con kiến vào mồm con bé thì con kiến cũng chẳng nghe thấy gì. Nhưng không sao, tôi thích kiểu con gái lạnh lùng như thế.

-Ừ, chắc là tiên nữ tái thế rồi. Gây nên tội gì mà bị đày xuống trần gian chứ?

-Tôi cũng không rõ lắm...

Con bé nhìn chăm chăm tôi một hồi, rồi buông lửng lơ một câu nói và tiếp tục dí mặt vào quyển sách giáo khoa dày cộp. Giờ thì tôi đang thắc mắc vì sức hút của mình. Nó có còn mạnh mẽ như trước không? Đứa con

gái đầu tiên không run rẩy khi đứng bên cạnh tôi,hắn là rất đặc biệt.Thanh Tiên.Kiều sa và lộng lẫy,chắc hẳn con người này phải thuộc về tôi,không phải tôi thì không ai được phép cả.!!!

37. Chương 37

CHAP 37

-...bạn...à...có thể dành một chút thời gian cho tớ được không?

.

Một cô bé.Cũng xinh xắn,không phải đẹp kiểu lấp lánh như Thanh Tiên,cô bé này mang một nét ngây thơ,đến độ hơi ngốc nghếch,nhưng không hề ngu,tôi khẳng định luôn.Da trắng,mắt to,mũi khá cao,đôi môi hồng nhạt nhẹ nhàng,đặc biệt là mái tóc đen dài mượt mà ngoan hiền,dáng người bé bé xinh xinh.Ánh mắt biết nói,nụ cười có hồn.Hình như Vũ Hoàng Linh đã từng quen biết cô bé này.Hay nói chính xác là đã từng ở bên cạnh Linh như hình với bóng một thời.

.

Còn ai vào đây nữa,ngoài Thùy Trang ra.Bạn thân bé nhỏ.Biết nói thế nào giờ,khi mà tớ gặp lại cậu,tớ chẳng cảm thấy có chút gì đặc biệt.Chỉ mơ hồ nhận ra cậu đã từng là người quen cũ.

.

Trang của tớ,cậu đã là quá khứ một thời rồi.Tớ rất muốn quay đầu trở lại,nhưng tớ không còn khả năng đó nữa.Bởi vì tớ đã chết rồi,và chỉ có một người duy nhất biết tớ còn đang sống sót,nhưng người ấy còn chẳng thèm nhìn mặt tớ.

.

-Muốn hỏi gì nào?

.

Tôi hướng ánh mắt vào khuôn mặt khả ái ấy,khẽ nhếch môi,ánh mắt cười cợt.Bây giờ là giờ ăn trưa và tôi đang thả bộ ở đằng sau trường,nơi gần nửa năm trước tôi đã từng đi qua.Nó vẫn thế,chẳng thay đổi gì cả.Còn Trang của tôi thì thay đổi rất nhiều.Thực lòng mà nói,ánh mắt Trang không còn rạng rỡ như những ngày của hồi ức,giờ nó phẳng phất một lớp sương mù mờ đục,thỉnh thoảng lại thẩn thờ ngáy người ra....

.

-...tớ.....ừm....lần đầu nói chuyện đã hỏi cái này thì hơi vô duyên...nhưng mà...tớ rất cần phải biết...bạn...có quen ai tên là Vũ Hoàng Linh không?

.

Ack ack,cái cô nhóc này cũng ghê gớm.Lần đầu tiên bắt chuyện mà lời toàn những cái chả liên quan ộp vào tôi.=))

. -Vũ Hoàng Linh à?Hình như không có ai đâu....

.

Tôi nhẹ nhàng buông lời rồi thọc hai tay vào túi.Chếch mắt chờ đợi câu đáp của Trang.Nhìn khuôn mặt của cô nhóc ủ rũ thảm thương.

.

-Ừm...nhìn rất giống Linh.Bạn thật sự không quen sao?Tớ cứ nghĩ bạn là anh em sinh đôi với Linh.

.

-Ừ...chắc là người giống người thôi.Chuyện này trên thế gian đâu phải hiếm.

.

Tôi cười nhạt,nụ cười chua chát.Tôi đang làm gì đây?Tự thương hại cho bản thân mình sao?Cay đắng quá,Tiểu Thiên này có quyền thương hại cho ai?Khi mà đến một người để quan tâm cũng không có.Thậm chí sống mà như người không tồn tại,chẳng ai biết đến,chẳng ai để tâm,chẳng ai thèm ghé mắt ngó tôi một lần.Cuộc đời chỉ là một chuỗi ngày dài lững lờ không điểm đến,khó chịu thế nào,liệu có ai hiểu được?

.

-Ừ.Vậy thì...tớ...à...bạn đã dùng bữa chưa?Có muốn ăn trưa với tớ...hay không?

.

Trang rụt rè đề nghị,dù sao tôi cũng chưa ăn và không có ý định ăn,nhưng lại để đôi mắt ấy cụp xuống một lần nữa thì tôi không nỡ.Thế nên tôi mỉm cười và nhẹ nhàng nói :

.

-Tôi ăn chay,liệu cậu có chiều được tôi không?

.

Trang nghe xong câu nói đó,ánh mắt mờ đục u uất bấy lâu bỗng bừng sáng rực lên như tia lửa điện,rồi nổ tung trong sự bất ngờ khó tin đến tột độ.Thật ra tôi cũng chẳng hiểu được tính cách của mình lúc này.Không hiểu là lạnh lùng bất cần của Linh ngày trước hay ăn chơi trác táng của Tiểu Thiên lúc bấy giờ?

.

-Tớ cũng ăn chay mà...:)

.

Nụ cười lấp lánh như giọt nắng cuối cùng của buổi trưa hôm ấy.Có lẽ rất lâu rồi tôi mới được nhìn lại nụ cười hồn nhiên của Trang.Cảm giác như quá khứ một lần nữa lặp lại,tôi lại trở thành con bé ngổ ngáo ngày ấy.

*** CHAP 37 p.2

— Flash Back —

-Không...đừng...aaaa...bỏ ra....>”

Một tiếng thét thất thanh.”Haizzzzz,lại có trò vui để chơi rồi.Sao mấy hôm nay có nhiều trò thế nhỉ???”

Một cô bé,bị vây bởi gần chục đứa con gái khác.Cô nhóc nhìn mỏng manh yếu đuối lắm,khuôn mặt trắng bệch sợ hãi,tái nhợt hết cả đi.Hai bàn tay không ngừng bấu chặt vào đám cỏ trên mặt đất,cả cơ thể run rẩy thảm thương.Trước mặt cô nhóc là một đứa con gái đánh đá đang siết lại găng, trên tay con bé đó là mảnh thủy tinh sắc lẹm.Ặc,kinh.

-Ê,con kia...thả nó ra...

Tôi thông thả tiến đến từ đằng sau chúng nó.Cái nhếch môi cố hữu quen thuộc.Gương mặt phẳng phất nét độc địa.Từ ngày nhỏ đến khi lớn lên,cuộc đời tôi vẫn luôn gắn liền với máu và nước mắt,thậm chí cả những tiếng gào đau đớn.Mười sáu năm tồn tại,tôi chưa từng biết đến hai chữ “tha thứ”.Một là tôi phải chịu thua để cay đắng đứng lên,mạnh mẽ hơn.Hai là kẻ thù sẽ đau đớn quằn quại trong vũng máu,miệng ộc ra từng ngụm máu tươi mà vẫn phải thét những tiếng cay độc để sỉ vả tôi.Nhưng những kẻ đã chết rồi mà vẫn còn dám mở mồm nói những lời đó,đều không toàn thây trong quan tài.

-Mày là đứa đ.é.o nào?

Con bé đánh đá nhất hội vênh mặt lại gần tôi.Giọng khệnh khạng như đàn anh chị.Tôi lại một lần nữa nhếch môi,rồi vung tay tát con nhóc một cái,thấm tận xương tủy,khuôn mặt nó phồng rộp lên hình năm ngón tay,đỏ ửng.Nó chỉ còn biết ôm mặt trốn mắt lườm tôi.

-Nhìn gì?Nhìn tao là mất tiền đấy nhá!

Tôi cười khẩy khinh khinh,và tiến thẳng về phía cô bé đang ngồi bệt giữa đám cỏ dại kia.Nắm lấy bàn tay run rẩy vì sợ hãi kia,rồi kéo đi.

— End FlashBack —

Từ đấy tôi và Trang trở thành bạn thân,cực kì thân thiết.Rất lâu sau đó,mỗi lần nhớ lại chuyện này,tôi vẫn thấy nó thật quá đổi bình yên,chỉ một câu nói,và một cái vung tay,tôi đã có được một người bạn tri kỉ.Nhưng tiếc là bạn thân của cô bé ấy ra đi quá sớm.Vũ Hoàng Linh,có lẽ đã để lại trong trái tim Trang một vết khoét sâu hoắm,khó có thể bù đắp được.

Tôi có lẽ là người hiểu Trang nhất trên thế gian này.Tôi nghĩ thế.Chỉ là ý kiến của riêng tôi thôi nhá.Bởi vì tôi gắn bó với Trang quá lâu rồi,từ cái ngày đầu tiên quen biết ấy,cho đến khi học lớp 10,là được gần bốn năm.Khoảng thời gian khá nhất,trước khi cuộc chia ly kết thúc nó,Trang và tôi đã có rất nhiều kỉ niệm.Của hai người bạn thân,thật sự thấu hiểu nhau.

Tôi chỉ thấy buồn cười cái vụ tôi cứu Trang,rồi Trang tưởng tôi là con trai,thế là suốt ngày lẻo đẻo theo sau,đến khi tôi chịu để tóc dài,Trang mới tin.Tại Trang mà từ lúc đó trở đi,tôi lại nuôi tóc dài.Nếu nuôi đến bây giờ,có lẽ nó dài ngang lưng rồi,không kể mấy lần cắt tỉa.Nhưng mà,tiếc rằng Linh đã chết rồi.Mái tóc ấy cũng tan biến vào hư không.

*** Buổi chiều,sau khi tan học,tôi đi dạo loanh quanh trong thành phố một vòng.Đường nào thì cũng không có việc gì hay ho hơn để làm.

Nhưng đấy mới chỉ là ý định.

Bởi vì lúc ra đến cổng sau,tôi bị một hội Boy chặn đường.Tôi nhận ra người đứng đầu,một gương mặt rất đổi quen thuộc.

Vương Hồng Quân?

Anh là người thứ hai biết đến sự tồn tại của Zero-Vũ Hoàng Linh.Giờ đây tôi là Tiểu Thiên,liệu anh có biết đấy là ai không?

Không còn nữa rồi.Anh chỉ nhìn lướt một lượt từ đầu đến chân,cười khinh khinh rồi ra hiệu cho bọn còn lại xử lí,từ đầu đến cuối không có lấy một lời nói được cất lên,chỉ chết trong im lặng.

“Chết một lần,đừng để tao nhìn thấy chúng mày lần thứ hai.”

Đáng ra tôi sẽ nói câu đó sau khi cào mặt chúng nó xuống nền xi măng,nhưng tôi không muốn phá vỡ cái không gian tĩnh mịch nơi đây.Thế nên chỉ nhếch môi rồi quay người bỏ đi.Giờ còn một hội đáng để lưu tâm hơn.Tôi sẽ đi giết kẻ đã đẩy tôi vào chỗ chết.Hoàng Anh Tú.

-Nhớ tao không?

11 giờ 13 phút.Một góc khuất u tối của con đường vắng lặng.Tôi đi theo thẳng nhóc đó từ chiều,đợi đến đúng giờ mới xuất đầu lộ diện.Tôi không muốn giới giang hồ biết đến sự sống sót của Zero sau đêm hôm đó,chỉ ít là lúc này chưa muốn.Thế nên tôi mới chặn đầu một mình Hoàng Anh Tú.Thằng nhóc đi đêm khỏe lắm.Theo nó mà bảỉ hoải cả người. >”

-...Ze..ro?

-Đúng rồi đấy.

Tôi cười khẩy thành tiếng,đôi mắt giấu sau vành mũ,hai bàn tay vẫn nhét trong túi quần,nhìn qua thì trông chẳng có vẻ muốn đánh ai cả,nhưng cảm xúc của tôi,đã bao giờ có người hiểu được?

-....

Thằng nhóc đó cứng họng không nói được gì.Tôi chỉ thấy khinh nó.Thế mà,Linh ngày xưa đã từng thích nó đấy;‘Đã từng’?Sao lúc nào cũng chưa chát đến thế?

-Giờ chơi công bằng chứ?Hoàng Anh Tú?

Có ai đang quan tâm đến Hoàng Anh Tú không?

Xin thông báo là thằng đó đã nhập viện nửa tiếng trước.Chính tôi là người đã call cho đàn em nó,để nó chết thì uống lăm,mất đi một kẻ thù thú vị như vậy.Đánh nhau cũng khá,ít ra thì cầm cự được hơn mười phút.Thế là khá lăm rồi.Nhưng dù sao thì cũng đã tởm tã be bét.

Một thằng nhóc đặc biệt.Chắc chắn đằng sau nó là một tiểu sử dài dằng dặc.Mà...tự dưng thấy ức chế quá!Có khi tìm hiểu dần dần vậy.

38. Chương 38

CHAP 38

Trong một con ngõ nhỏ hẹp và sâu hun hút,đến độ chẳng thể nhìn được đầu bên kia,có những tiếng động ư ám rợn người.Những giọng cười khả ố,kèm theo đó là tiếng thét thất thanh đứt quãng vọng ra.Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua,ngay sau khi kết thúc đêm đầu tiên trở lại.Zero trở lại rồi,Hoàng Anh Tú đã phải nhận lấy cái kết cục thảm thương khi dám động đến Zero.Không còn là Zero lạnh lùng sát thủ ngày trước,giờ đây là Zero máu lạnh độc đoán,dã man và tàn nhẫn ghê người.Để xem,bọn du côn la liếm đang có cái hành động gì trong kia thế?

Nói thật là tôi chưa bao giờ kiềm chế được trước những âm thanh đầy ám muội như thế.Chỉ muốn lao vào can thiệp.

Và lần này cũng thế.

Tôi bước vào con hẻm,nhẹ nhàng như gió.Hình như chẳng có thằng đầu đất nào phát hiện ra,chúng nó đang mải ve vãn một đứa con gái,yếu đuối phát tội.Tôi dựa lưng vào bức tường xi măng đằng sau lũ đó,hơi nhếch môi và hắng giọng :

-Con gái xinh,nhưng chẳng có thằng nào biết thưởng thức.

Tôi thề là lúc đó tôi đã phải cố gắng nén tiếng cười xuống,giữ nguyên vẻ mặt khinh khỉnh giễu cợt.Không thể tưởng tượng được,sau khi tôi buông câu nói ấy,cả đám du côn loạn hết cả lên,ngõ nghiêng đảo dác để tìm tôi,rồi nhìn thấy tôi lại thô lỗ mất ra,trông điệu bộ giễu rách hết sức.

-Này nhóc kia,người ở đâu đấy?Đây là địa bàn của tao,đừng có mà...

-Địa bàn?

Tôi chẳng thèm nghe tên có-vẻ-là-thủ-lĩnh phát biểu,mỉa mai cắt lời hần.

-Một lũ đàn độn còn chẳng biết hưởng gái,lấy gì ra để khẳng định địa bàn này thuộc về chúng mày?

Tôi nói tiếp khi thấy chúng nó trợn tròn mắt lên vì tức.Sau đó,tôi rút một điếu thuốc trong túi ra và châm lửa,nó cháy le lói dập dừ trong cái lạnh cuối đông tê buốt.Khuôn mặt hần đỏ gay như ăn ớt,thực ra thì tôi om thể này cũng chả nhìn rõ,nhưng tôi thề là nó đỏ. Tên đó ức chẳng nói được gì.Thế thì chọc thêm tí nữa cũng chẳng sao đâu nhỉ?Một đám bản thủ đầu đường xó chợ,đến hết kiếp cũng chẳng nổi danh trên giang hồ được đâu!

-Cứ thoải mái đi,việc gì phải căng thẳng thế?

Hội kia về với ông bà nội hết rồi,giờ con bé đó đang ngồi run rẩy một góc.Tội nghiệp quá cơ!!!Làm gì có thể loại con gái tử tế nào nửa đêm rồi còn lang thang vật vờ ở ngoài đường thế này?

-Cầm lấy này!

Tôi ném cho nó cái áo khoác của tôi.Giờ thì nhận ra cái khuôn mặt ấy rồi,bảo làm sao thấy quen đến thế.Nó chính là con bé ngồi cạnh tôi ở lớp buổi sáng.Thanh Tiên ý.Con bé đi đêm thế này làm gì nhỉ?

Nó cứ run rẩy nhìn tôi,đôi mắt tròn xoe yếu đuối kì lạ,khác hẳn với vẻ kiêu ngạo buổi sáng ngày hôm nay.

-Cảm...ơn...!

Nó khẽ khàng cất tiếng,lí nhí đến độ nếu gió thổi mạnh thêm chút nữa thôi là lời cảm ơn đó đã bay mất theo gió rồi.

-Ừ,cần tôi đưa về không?

Tôi mỉm cười chờ đợi,làm ra vẻ như không nhìn rõ mặt con bé nên không nhận ra là ai,còn con bé cứ ngáo ngơ ngó tôi,như kiểu đang chờ một câu nói mà những người mới quen vẫn thường hỏi,đại loại như “Bạn là Thanh Tiên phải không?”.Nhưng thật đáng tiếc cho nó,tôi không phải là một đứa dễ đoán đến vậy.

-...

-Tôi coi như im lặng là đồng ý nhé.Không ý kiến gì nữa,ok?

Rồi tôi tiến lại gần con bé,gần đến nỗi nghe được cả tiếng thở hắt vội vã của nó.Chắc hẳn nó không thể đoán trước được việc tôi sắp làm.Mà có đang đoán thì chắc cũng chỉ toàn những hành động đen tối trong đầu nó. =))

Tôi luồn hai tay xuống dưới,bế xóc con bé lên.Nhẹ nhàng và gọn gàng như nâng một cục bông bé xinh.

Chỉ có điều cục bông này không hề nhẹ,chắc cũng phải gần nửa tạ là ít.Hic,thực ra thì tôi cũng tầm đấy thôi,nhưng tôi thấy mình cao hơn con bé hơi bị nhiều đấy chứ,hơn nửa cái đầu.

Ack,tôi 1.72m rồi.Dáng dấp của con bé thế cũng là chấp nhận được.Cũng xì tin và dân chơi lắm ă.Chắc tại tôi...gầy quá. (_ _ ”) Mà tôi tự cảm thấy mình gầy thật.Nếu có thích mặc váy và chải chuốt kiểu con gái thế kia,chắc tôi trông còn mỏng manh hơn ý.Bản thân tôi từ nhỏ đã gầy gò mảnh mai rồi.Càng lớn càng gầy,lắm lúc nhìn tôi nhợt nhạt yếu đuối như một con mèo hen.Tại tôi không chú trọng việc ăn uống cho lắm,với cả tôi hoạt động rất nhiều,bao nhiêu thức ăn đưa vào,chả cần đến một giờ cũng tự động tiêu thụ hết.Hầu như không cảm thấy đói,chỉ là đến giờ thì bị ép ăn thôi.Ngày trước vẫn còn có bố mẹ bên cạnh,tôi toàn bị ép ăn,phát khó chịu lên được.Nhưng người đi rồi,tôi cũng chẳng thiết động đến đồ ăn nữa,khi nào đói thì úp mì,không thì ra ngoài ăn.

Con bé còn nặng hơn cả tôi nữa. T.T

Nhưng mà Zero đâu phải đứa yếu ớt thế.Tôi lười ăn thật đấy,nhưng gân cốt cũng khá lắm chứ,không đến nỗi gầy cái là bay.Thế mới xơi được chục thẳng một lúc chứ!

-Này,buông tôi ra.Cậu hơi quá đáng rồi đấy!

Tôi dừng mọi hoạt động lại,đứng hai giây sau quay đầu nhìn sang con bé :

-Bạn là....?

-Hơ...tôi...không....cậu...aaaa...!!!

=))

Bối rồi.Đương nhiên rồi,chả có ai cưỡng được ánh mắt của tôi lúc đó.Nó dường như có nét ma mị điên cuồng.Một chút ngây thơ,một chút xảo quyệt,một chút chân thành (không thật lòng) là ok.Túm gọn lại là như thế.

-Nhà...ừm...nhà tôi đây rồi,...cảm ơn cậu.

=))

Nó vẫn còn đỏ bừng hết cả mặt mũi, chúng tỏ độ công kích của ánh mắt ấy rất hiệu quả, mặc dù thực hiện rất đơn giản.

Nhà nó là một khu đất bát ngát bao la luôn, biệt thự ba tầng to sừng sững, vườn bách hoa bạt ngàn rộng lớn. Kiến trúc mang đậm chất Âu, nhưng nét Á Đông đặc sắc mới là dấu ấn nổi bật nhất, thiết kế được tòa nhà thế này thì cũng không phải người tầm thường.

Tôi hạ tay thả con bé xuống, nhà nó cũng gần, đi bộ hai mươi phút là đến, mỗi tội hơi đau tay. T.T

-Ngủ ngon! Mơ về tôi nhớ.

Tôi mỉm cười lãng tử với con bé, hai bàn tay nó run cầm cập đan vào nhau, hài không thể tả. Tôi chắc chắn là nó đã đổ tôi rồi, chỉ cần hai ngày nữa là nó nguyện kết hôn với tôi luôn ý. =))

Haizzzzzz, sau đó sẽ là một đêm dài thức trắng đây!!!

39. Chương 39

CHAP 39

Có số điện thoại rồi, có địa chỉ nhà rồi, có profile đầy đủ rồi, có cảm tình của con bé rồi, giờ chỉ cần một đòn ngất luôn, phải cho con bé hạnh phúc đến cực điểm rồi buông tay nó ra. Ngã sẽ rất đau.

Nhưng...

Tôi chợt nhận ra một điều.

Từ khi nào tôi trở nên dã man đến thế nhỉ?

Vũ Tiểu Thiên ngày xưa cũng đâu máu lạnh thế này?

...

Bỏ đi. Đã quyết định rồi thì còn suy nghĩ gì nữa. Dở hơi quá!

Tôi gọi cho con bé lúc sáu giờ mười hai phút sáng hôm sau. Gọi đi học.

Con bé nghe máy bằng giọng uể oải hết sức. Chắc đang ngái ngủ. Vậy là mất một buổi sáng trong lành rồi.

Bình thường tôi có thói quen đi học sớm để tận hưởng cái không khí cô độc của buổi sáng. Nhưng hôm nay thì thế nào cũng phải đợi con bé để đi cùng.

-Tôi đang đứng trước cổng nhà Tiên. Ra được không? Mình đi học chung luôn.

-[Đợi tôi chút được không?]

Tôi không muốn phải chờ đợi. Tôi rất ghét việc chờ đợi.

-Ừ, nhanh nhá.

Nhưng bây giờ thì bắt buộc phải đợi.

-[Ừ, chờ tôi đây!]

Hơn hai mươi phút. Đối với con gái thế là nhanh lắm rồi, nó lại còn là một con bé điệu đà. Thật là ngộ nghĩnh.

-Đi nào. Tiên ăn sáng chưa?

Nó mở to mắt nhìn tôi. Ngây thơ thật đấy.

-Tôi ăn rồi, chắc Tiên chưa ăn nhỉ? Tôi có mang theo cái này...

Tôi đưa ra trước mặt con bé cái túi giấy mà tôi cầm từ nãy đến giờ. Đồ ăn sáng cho nó. Sushi và bánh su kem, kèm theo một ly cà phê cho cả ngày năng động. =.=

-Cảm ơn. Nó nhìn tôi đầy cảm kích, đương nhiên rồi. Tấn công vào những gì đơn giản nhất thường rất dễ dành thể thượng phong.

Nếu tôi không nhầm thì con bé có người yêu rồi. Thằng đó tên Nhật Anh. Cũng có tiếng tăm trong thành phố này. Tay chơi gái nổi tiếng chứ. Nhưng mà không giữ được lâu đâu. Và cả những cái mối tình chóng vánh của nó nữa. Không hiểu Thanh Tiên nghĩ gì khi đâm đầu vào thằng đó. Con bé cũng khá sắc sảo mà!

Tôi ghét những đứa có thói quen chơi đùa với tình cảm, nhưng hình như tôi đang dần trở thành một thằng con trai đều giả như thế. Chẳng phải lỗi của ai cả, do tôi quá bất cẩn thôi. Nên từ bây giờ không được phép sơ hở nữa. Nhét hết những tình cảm thật lòng vào tầng hầm của trái tim đi, không cần thiết thì đừng lôi ra, chỉ là đồ vớ vẩn thôi.

Giờ chỉ cần tập trung cho tương lai một chút, và một chút cho thứ tình yêu giả dối với con gái. Còn lại thì tôi không có hứng thú với bất cứ cái gì. Tôi chọn trở về là vì Phong. Cuối cùng cũng không có kết thúc. Giờ tôi chọn tiếp tục tồn tại là bởi vì tôi vẫn hi vọng một ngày sẽ có người cho tôi khát khao sự sống.

-Bữa sáng thì không nên bỏ, Tiên có đủ thời gian để dùng bữa mà, đã bỏ công đợi, thêm vài phút cũng đâu có sao.

Tôi mỉm cười với con bé. Nó cũng cười nhẹ.

-Ừ, cảm ơn cậu đã quan tâm.

...

Suất ăn sáng được con bé xử lý gọn gẽ trong mười lăm phút. Tự nhiên thật đấy. Đối với kiểu người như con bé, tốt nhất là sống thật vô tư và đừng cố tỏ ra mình sắc sảo, bởi vì càng cố chứng minh, nó càng mệt mỏi rồi rầu mà thôi. Giả tạo chỉ dành cho những đứa có đôi mắt biết quan sát và bộ óc nhạy bén thâm độc đến độ giết người mà vẫn trắng án. Tóm lại là những người có bản lĩnh và có khả năng thể hiện được bản lĩnh của mình.

-Không có gì. Không cần cảm ơn.

Phải nói là con bé học cũng được, không đến nổi nào. Không ngu si như mấy con loi chơi hạng thường. Chẳng trách con bé được nhiều người ngưỡng mộ thế.

Tôi rút cuộc cũng hiểu tại sao đêm qua con bé lại bị bắt nạt thế rồi.

Đi lạc đường. =.=

Thực ra thì con bé đi dạo tối thôi, vì chán quá. Đi lung tung thế nào lại lạc xừ mất. Chỉ còn biết đọc địa chỉ và tôi tự túc mò đường đấy chứ. Đường xá ở khu này thì tôi biết gần hết. -Học sinh Vũ Tiểu Thiên đứng lên.

Huh? Ông thầy giáo lại có vấn đề gì đây? Dạy Công Dân thôi mà cứ thích kêu nhiều.

-...

Tôi đứng lên nghênh mặt nhìn ông thầy. Không nói một lời nào.

-Em có nhận thức được mức độ nguy hiểm của hành động em vừa làm không?

=.= Ông ý đang lắm bầm linh tinh cái rì thế nhở? Tôi vừa làm gì nào?

À, vừa mới “suýt” đẩy một thằng nhóc xác xược từ tầng bốn xuống, may mà kiềm chế được. Đúng lúc ông thầy đứng từ tòa nhà đối diện nhìn sang. . Xui đếch tưởng được.

Rốt cuộc thì tôi bị lôi xuống phòng giám thị lập biên bản. Asshhii!

Tại cái gì chứ.Vì con bé.Thằng nhóc láo toét ý còn không biết đến chuyện tôi đang theo đuổi con bé,vẫn xí xốn được. >”

40. Chương 40

CHAP 40

-Tiên này,cầm lấy,Cacao tớ mới pha

-Ừ,cảm ơn nhé.

Và tôi cứ thế,cứ dịu dàng ân cần với con bé hơn một tháng trời,nó ở bên cạnh tôi lâu như vậy,ít nhiều cũng phải rung động.Đằng này tôi lại còn đối xử với nó hết sức đặc biệt nữa. Tuy thế thì tôi vẫn chưa chính thức là người yêu của nó,chỉ tới hôm nay nữa thôi.

Nhưng mà cứ yên tâm đi,sẽ không có kết quả tốt đẹp.

-Thanh Tiên à,mình quen nhau một tháng sáu ngày rồi nhỉ?

Tôi đi bên cạnh con bé,khẽ khàng hỏi.Một buổi tối mát dịu dàng,bầu trời lấp lánh ánh sao.Tôi đang chuẩn bị ăn tỏ tình thâm thúy nhất mọi thời đại.

-Ừ.

Nó bần thần như người mất hồn,câu trả lời thờ ơ hết sức,lại có chuyện gì rồi!

-Sao thế?Ồm à?

-Không...không sao.

Lắc đầu phủ nhận thế là không được rồi.Tôi biết tính nó khá kiêu ngạo nhưng hiếm khi thể hiện thái độ không niềm nở với tôi,hôm nay chắc chắn có chuyện gì rồi.

Nhưng mà từ sáng đến giờ, có làm sao đâu nhỉ?

Kệ đi.Giờ phải nghĩ đến chuyện khác,quan trọng hơn.

...

-Thanh Tiên,nhìn kia kìa.

Hai đứa đang đứng ở trên cầu đi bộ.Tôi vung tay chỉ về phía bên kia bờ hồ.

Sấm chớp đùng đoàng...

Trời mưa...

Có ý đồ cả rồi,khỏi phải sợ.

Tôi nắm tay con bé thật chặt,nhìn nó bằng ánh mắt đầy cảm xúc,cười mỉm rồi ghé sát vào mặt nó thì thầm :

-Tôi yêu em.

Hai con mắt của nó vẫn mở to,không bất ngờ hay vì quá ngạc nhiên mà không còn cảm xúc thì tôi không cần biết,chỉ biết là nó ngậy ra một hồi rồi kiễng chân lên hôn má tôi.Sau đó là màn e thẹn cúi đầu đỏ mặt. =))

Tôi chìa ra trước mặt nó một bó hoa hồng,đúng chín mươi chín bông,không hơn không kém.Mà tôi cũng chẳng hiểu là mình biến ở đâu ra cái bó hoa hồng ấy. =)) Chỉ nhớ là nó đã hạnh phúc đến tột cùng.

Cơn mưa rào hôm ấy, bó hoa hồng hôm ấy, thậm chí cả cái nét e thẹn của con bé đó, tôi đều quăng vào thùng rác của trái tim, không vương vấn và cũng chẳng bao giờ muốn bởi móc cái đồng rác rưởi đó để xem.

Và tôi cũng phát hiện ra một điều không hề đơn giản.

Tôi là một Lesbian chính cống. (không đến nỗi thể này) Thích yêu con gái.

Thích ôm con gái.

Thích ở bên cạnh con gái.

Có đủ khả năng để nói “tôi yêu em” với một đứa con gái.

Ha, bệnh hoạn thật. Tôi còn chẳng xác định được giới tính của mình, không hiểu là người hay là động vật lưỡng tính đây?

Tôi và nó chính thức là một cặp.

Tóm gọn lại thì tôi đã “yêu” nó gần ba tháng, bất cứ giây phút nào ở cạnh nhau, con bé cũng ngọt ngào hết sức.

Ừ, cứ hạnh phúc thật nhiều vào, tròn ba tháng sẽ là ngày chấm dứt cuộc đời cô. Sống thật hết mình vào.

-Thanh Tiên.

-Huh?

-Chia tay đi, tôi chán cô rồi.

-Anh thích em, làm bạn gái đi!

Chỉ là một câu nói, dù ít hay nhiều thì cảm xúc thật sự trong lòng vẫn là chẳng hề rung động, nhưng tất thấy những người con gái sánh bước bên cạnh tôi, lúc tôi là Tiểu Thiên, đều tê giật từ đáy tim.

Gần một năm sau đó là những mối tình chóng vánh, với con gái thôi. Cứ gần một tuần là đá một con, không còn tính được số con gái tôi đã đá, không có đứa nào tổn công hơn Thanh Tiên, tất cả đều tự nguyện phục tùng vô điều kiện. Chỉ có một người đặc biệt, người cuối cùng, đã chạm vào đáy tim của tôi một cách rất nhẹ nhàng, đã vực tôi đứng dậy từ cái hố sâu thẳm thiết của hận thù mà bấy lâu nay tôi vẫn mang bên mình.

Cô bé đó là một người rất trân trọng tình yêu, vốn dĩ tưởng là sẽ không bao giờ nhận lời yêu tôi, nhưng đến phút chót lại đồng ý ở bên cạnh tôi.

Và mục đích lớn lao là để thay đổi trái tim đầy máu của tôi.

Vì cô bé đã biết tôi không phải là tôi của hiện tại, tôi không sống đúng với cái cách mà bản thân phải sống.

Cô bé là chốn bình yên của tôi, giờ trở thành một người bạn thân không thể thiếu. Cô ấy mãi là ân nhân, đã mang tôi ra khỏi cái hố sâu hoắm, đã đẩy tôi đứng dậy, đã kéo tôi chạy thoát.

Là tôi, hay cô ấy, đã làm mọi thứ trở nên hỗn loạn? – Flash Back —

-Cho em một liều thuốc.

Tiếng con gái trong trẻo vang lên đầy lạ lẫm. Tôi nghiêng đầu để nhìn rõ mặt cô gái ấy.

Một cô gái xinh đẹp lộng lẫy, ánh mắt sắc sảo như con dao găm vào tâm khảm của tôi. Khẽ giật mình. Ánh mắt đó quả thực rất có ma lực, vô cùng thân quen mà không tài nào nhớ ra được. Khuôn mặt xinh đẹp, nụ cười mê hoặc, và một body chuẩn hơn cả người mẫu.

Cô ấy xuất hiện lần đầu tiên, khiến tôi cảm thấy đáy lòng chộn rộn một chút dư vị của ký ức.

-Em tên gì?

Tôi rút một điều thuốc đưa ra cho cô ấy,hắng giọng hỏi,âm lượng không nhỏ,cũng không to,vừa đủ để hai người chúng tôi nghe thấy được.Giữa cái Bar đình đám nhất thành phố này.

-Kim.

Cô ấy châm lửa,ghếch điều thuốc lên miệng rồi mới trả lời tôi.Động tác chậm rãi như cố tình để tôi sốt ruột.
Nóng vội cái gì chứ?Tôi có phải Boy đâu. =))

-Ừ,tên hay.

Tôi chép miệng đưa ra một câu nhận xét nhạt nhẽo hết sức,cố ý để cô ấy thấy rằng tôi không muốn cô ấy ngồi đây nữa.Nhưng cô ấy chẳng nhay bén như tôi nghĩ,hoặc là quá tinh tế nên mới ngồi lỳ ở đó,để trên người tôi.

-Lần đầu được biết đến Zero,quả thật cũng không tồi.

Giờ thì chắc chắn một điều,cô ấy là người tinh tế.Một năm của Zero,những mối tình chóng vánh,những ánh mắt uất hận,những tai tiếng gán đầy mình,những nỗi đau.Zero giờ đã chiếm lại danh tiếng trên giang hồ,mang cái danh “sát thủ” với tài cưa gái như uống nước và giết người như ăn cơm.Nhưng một năm qua,tôi chưa hề thấy cô ấy ở bất cứ đâu,chỉ thấy thân quen không tả được.Lẽ nào...

-Kim My,lâu rồi không gặp.

Tôi cười khẩy giấu cợt,cô ấy là Kim My,là cô gái ở shop hoa hai năm về trước, ,bảo làm sao đôi mắt ấy quen đến thế.

-Zero biết tên thật của tôi?

Cô ấy tròn mắt nhìn tôi,vẻ ngây thơ không hề che dấu.

-Ừ,Kim cũng biết tôi mà,mới có hai năm đã vội quên rồi sao?

-Hai năm?

Tôi biết trong cái đầu kia là những mảng kí ức độc đáo nhất,thi nhau quay vòng.

Một lúc ngẫm nghĩ,cuối cùng thì cô ấy cũng reo lên một tiếng và riu rít :

-Tiểu Thiên đúng không?Ngày ấy tôi vẫn chưa kịp hỏi bó cẩm chương đó cậu mua cho ai?

Hai năm trước.Thời đó tôi học lớp chín. Có ai thắc mắc cái chữ “Tiểu Thiên” trong câu nói của cô ấy không?

Là một con bạn cùng lớp của tôi,nhờ tôi giả vờ thích nó,tỏ tình với nó,trước mặt người yêu cũ của nó,để thằng nhóc đó cay.Lúc tôi hỏi tại sao lại nhờ tôi thì nó chỉ buông một câu cụt lủn “Cậu đẹp trai”.

Thế nên chiều hôm ấy tôi phải đi mua hoa,và đã tình cờ gặp Kim My ở shop hoa.

Cả tôi và cô ấy đều dừng ánh mắt của mình trước một bó cẩm chương,không phải là đẹp nhất,nhưng rất thu hút.

Cuối cùng thì tôi nhường cho cô ấy,sau một hồi đấu khẩu,vì người cô ấy định tặng có vị trí rất quan trọng trong cuộc đời cô ấy.

Tôi lấy một bó hồng trắng thanh khiết.

Lúc tôi rời khỏi shop,cô ấy nhìn theo và mỉm cười đầy biết ơn.

-Ừ,tôi cá người được nhận bó cẩm chương đó rất quan trọng với cậu.

Tôi nói,giọng đều đều ,không cảm xúc.

-Đáng ra cậu không nên nhường cho tôi,bởi vì người ấy đã không hề nhận nó.

Cô ấy cười chua chát,đau rất đau,khi nói về những phút giây của hoài niệm.Rồi chợt quay sang tôi hỏi rằng :

-Hôm đó...cậu mua cầm chướng cho ai?

-Cho một vở kịch đã không thành công.

Tôi khẽ cười.Cố gắng kiềm chế cái mong muốn đi tìm hiểu Profile của cô ấy.

— End Flash Back —

41. Chương 41

CHAP 41

Quên đi những ký ức không đáng nhớ...

...

Tôi học lớp mười một.

Chuyển sang trường khác học,quyết định không sống buông thả như thế nữa.

Thay đổi liên miên,chóng vánh và nhẹ tênh,y hết như những cuộc tình mướt mải suốt một năm qua,bao nhiêu con gái đã qua tay tôi rồi?

Có lẽ con người ta khi nhìn vào quãng đời trung học của tôi sẽ không tìm được mà thốt lên,một câu đại khái như “Con bé này bệnh hoạn nhỉ?”

Tất nhiên.Tôi không phủ nhận cái bệnh hoạn ấy,bởi vì đúng là tôi rất điên.

Tôi nghĩ mình không phải Les,bởi vì tôi vẫn còn biết yêu,một người con trai,yêu sâu đậm.

Nhưng những hành động của tôi,những cử chỉ và lời nói ngọt ngào khi ở bên cạnh đám con gái ấy,sao có thể tự nhiên đến thế?

Tôi biết mình đã sống buông thả quá lâu rồi.Thế nên điều tốt nhất là tự vực mình dậy.Một năm là đủ rồi,tôi cảm thấy tiếp theo đời mình sẽ không hẳn là u tối.

Coi như không có quá khứ đi,coi như tất cả xa lạ đi.

Lại mang lên mình cái tên Vũ Hoàng Linh,lại sống cuộc sống của một kẻ tự mình quy cho là đã chết.

Mình cũng điên rồ thật!Mười bảy năm qua,sống có mục đích gì không?

-Học sinh mới à??Quên điều gì rồi nhỉ?

Một đứa con gái khối 12 khệnh khạng chặn tôi trước cổng trường.Dù sao thì cũng không được động thủ,tôi đã tự hứa với lòng rồi.

-Có gì cần chỉ giáo hả chị?

Tôi nhẹ nhàng mỉm cười với con đó.Tóc ngang vai,đồng phục váy,giày búp bê,cặp sách màu trắng.

Tôi chưa bao giờ lí giải được những thay đổi chóng vánh của mình,đóng vai một người,chán rồi lại làm người khác,đã bao giờ con bé này sống thật với bản thân?Sống thật với cảm xúc vốn dĩ phải có?

Tôi vẫn cứ nhấc vúi hầu hết mọi người,vẫn khô khan như vậy,nhưng đã cởi lòng một chút, ột người len vào trái tim.

Tôi không muốn chơi với Boy nữa,hãy cứ làm một đứa con gái lớp 11,với sở thích như bao đứa con gái khác,và tâm hồn ngập nắng,hãy cố chèn cái thói quen khóc không thành tiếng vào góc tối sâu cay nhất của

cõi lòng,hãy đối xử với bản thân như cái cách mình vẫn mong muốn được đối xử. -Bé con biết chị là ai không?

Chị ta lại hỏi.Tôi chỉ lắc đầu ngây ngô.

-Ừ,thế tự tìm hiểu.Giờ bé con muốn thủ tục thế nào đây?

-Thủ tục?

Tôi nhướn mày khó hiểu nhìn chị ta.Biết thừa là cái thủ tục đấy rồi.Nhưng bây giờ tôi muốn thử cảm giác của một con khờ,không được nhìn thấu suy nghĩ của người khác nữa.Ngây thơ đi.Giả tạo cũng được,chẳng phải tôi đã từng rất mong muốn được sống vô tư như chính tôi một thời?

-Thủ tục dành cho người mới.

Haizz,chán bộn này thật đấy.Không muốn là Zero nữa đâu,để tôi gây thơ một chút thôi,không được à?

-Chị.

Tiếng con gái trong trẻo và quen thuộc hết sức,tôi quay ngoắt người lại,không khó để đoán ra Kim My.

Kim My là cô bé đã lòi xềnh xệch tôi ra khỏi cái vực thăm của Zero Tiểu Thiên

-Gi em?

Chị ta hất mặt,ý hỏi Kim My muốn gì.Cô bé mỉm cười đáp,rất nhẹ nhàng nhưng khí chất vô cùng cứng cỏi,không cần đề nghị,nhưng chị ta vẫn phải nể mặt :

-Linh là bạn em.

-Vậy à?Thế thì cho nó đi.

Chị ta sáng giọng với bọn đàn em,rồi ngúng ngoẩy bỏ đi.Chắc chắn cái cô Kim My này chiếm một vị trí không nhỏ trong trường.

Đợi cả hội đi khuất rồi,Kim My mới quay sang mỉm cười với tôi.Chất giọng thanh khiết như nước suối :

-Linh không cần quan tâm đến hội đó đâu,tớ ở bên cạnh Linh là đủ rồi.

Rồi cô ấy kéo tôi đi.

Kim My chính xác là một dân anh chị thứ thiệt,ẩn trong cái lột học sinh giỏi và con gái ngoan.

Kim My phát hiện ra tôi không phải con trai một cách rất gọn gàng và nhanh chóng. — Flash Back —

-Đợi tôi một chút.

Linh nhẹ nhàng đứng lên hướng về phía quầy bar mà bước.

Kim My mỉm cười gật đầu,trong tư tưởng đã có rất nhiều dấu chấm hỏi về cái bóng dáng mảnh khảnh hư ảo kia,lần đầu đụng mặt đã nhiều,giờ thì mong muốn nắm gọn con người ấy trong lòng bàn tay tăng gấp bội.Kiểm chế sao nổi trước cái nụ cười chấp chới nơi khóe môi Linh,cười mà như không cười,như muốn khích bác trí tò mò của người đối diện.

Linh không dừng lại ở quầy bar mà đi vào một lối nhỏ bên cạnh đó.

Đến lúc này thì Kim My không thể chịu đựng thêm nữa.Cô khẽ khàng dợmbước bám theo.

Linh mất không quá hai giây để nhận ra Kim My đang lấp ló sau lưng mình,khóe môi Linh nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo,đôi mắt ám đầy tà khí.Linh đang định đi đâu?Có trời mới biết được.Nhưng Kim My chẳng ngờ người trước mặt mình lại đứng phân vân trong một tích tắc,trước hai cánh cửa khép hờ,một màu xanh,một màu đỏ.

Đã có chút ý niệm nào trong đầu về hai cánh cửa ấy chưa?

=>))

Trên cánh cửa màu xanh là tấm biển đề chữ “BOYS”.

Và cánh cửa màu đỏ là chữ “GIRLS” to đùng đoàng.

Một thoáng chững lại, rồi Linh chẳng ngần ngại mà đặt bước vào trong cánh cửa màu xanh.

Tất nhiên là sau khi chắc chắn trong đó không có người, và Kim My vẫn đang dõi theo nhất cử nhất động của Linh.

Con người ấy ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã bí ẩn vô cùng.

Nay lại càng quái đản hơn.

Vốn dĩ là boy thì tại sao phải ngập ngừng trước hai cánh cửa ấy?

Lại thêm một bí mật. Kim My có linh cảm đây là một bí mật vĩ đại, có khả năng thay đổi hoàn toàn con người ấy.

Và linh cảm của Kim My hoàn toàn chính xác.

...

Linh thông thả bước ra khỏi nhà vệ sinh nam, Kim My đứng ngay ngoài cửa, dựa tấm lưng ong mảnh mai vào bức tường đối diện, cười mỉm đầy ẩn ý. Nhưng Linh chỉ liếc một cái rồi quay gót định đi.

Kim My nín tay Linh. Đường như thời gian đã ngưng đọng lại ngay giây phút đó.

Kim My đặt bàn tay phải lên “cái chỗ mà ai cũng biết là ở đâu”. Lúc này thì Kim My không muốn biết cũng có thể biết được số nhịp tim trên 1 phút của Linh.

-Cậu nghĩ cậu có thể qua mặt được tôi?

Một nụ cười gian tà trên khóe môi Kim My, còn khuôn mặt Linh lúc này là một chuỗi biểu cảm khó định dạng.

— End FlashBack — Không thể phủ nhận Kim My là một đứa táo bạo, hết sức táo bạo trong cái mặt nạ ngoan hiền.

Linh và Kim My – Một ngang tàng. Một táo bạo.

Linh và Kim My – Một lạnh lùng. Một kiêu sa.

Linh và Kim My – Một bất cần. Một quậy phá.

Linh và Kim My – Một bộ đôi hoàn hảo.

42. Chương 42

CHAP 42.

Tôi bây giờ là cao thủ Rubic.

Lớp 11, tự dưng cảm thấy mình cần hòa đồng. Rồi bắt đầu chơi với từng người một, sợ thích quay Rubic cũng từ đó mà ra.

Học mười lăm phút, thực hành mười phút, luyện năm phút, thành cao thủ hai phút, và bây giờ thuộc loại quay Rubic đẳng nhất trường, chỉ trong bảy giây.

Kể ra đời cũng có lắm cái thú vị, thế mà trước đây tôi không biết, và chẳng bao giờ quan tâm.

Đạo này tôi học hành cũng ngon lắm rồi. Mới vào trường, thi khảo sát đứng thứ 8 trong lớp. Tôi luôn coi đó là một nỗi nhục.

Thế nên bài thi giữa kì của tôi rất khá, đối với tôi là như thế, hoặc là trường này toàn đứa đầu đất, khi để một đứa như tôi xí gọn cái No1.

Kể ra thì mình học hành cũng không đến nỗi nào.

...

Tẩy sạch cái quá khứ chẳng chịt những vết thương. Những vết thương mà chính mình rạch nát.

Có đau không? Nói thật là đau lắm. Nhưng mà cố quên để sống tiếp thôi.

Vì tôi có cảm giác lạ.

Một người đang đợi tôi phía cuối con đường, khi tất cả bị ai được rửa sạch, và hạnh phúc lần đầu tiên nhảy nhót trên vai tôi.

Thực ra cuộc sống của tôi bây giờ chỉ là không còn buông thả hững hờ như ngày trước thôi, chứ không hẳn là dồn mọi sức lực để phấn đấu. Muốn tôi như thế thì phải có một phần thưởng thật đáng giá.

Kể ra mỉm cười cũng có cái hay của nó. Sáng nay Kim My đã bắt tôi mỉm cười chào một người bạn của cô ấy, và cô ấy giới thiệu người bạn ấy, với tôi. Cũng chẳng biết tại sao, bây giờ tôi luôn phải cố gắng kiềm chế cái máu sát thủ của mình. Dù gì thì Kim My vẫn luôn khác người như thế mà.

Bạn của cô ấy là Boy, và cậu ấy cười lại với tôi.

=>) Kể ra thì cũng buồn cười thật, suy nghĩ đó đâu phải của một sát thủ? Ngây thơ và ngốc nghếch lạ. Thực lòng thì trái tim tôi đang nói thế.

-Linh là bạn thân của tớ, còn Khánh là ô xin của tớ

Tôi đang ngần tò te, mắt thò lơ nhìn Kim My. Và cái người bạn của Kim My cũng thế, phản ứng giống hệt tôi.

-Okay thôi, nếu Kim muốn, tớ có thể làm ô xin cho Kim cả đời.

Cậu ấy, sau một vài giây đóng băng, mỉm cười lấp lánh với Kim My. Tôi phát ghen với cái nụ cười ấy, vì tôi chẳng bao giờ cười được như thế, hình như là từ bé đến giờ.

Sự thực là đã rất lâu rồi tôi không cười một nụ cười từ đáy lòng.

-Tớ không cần một ô xin bám theo cả đời, tớ chỉ cần cậu giúp đỡ cô ấy – Kim My hất mặt về phía tôi – trong một tháng tới. Mọi việc cô ấy cần, okay?

Lời của Kim My đúng thật là rất có ma lực, chỉ hai câu nói nhờ vả, và cậu ấy đồng ý.

Tôi biết Nhật Khánh là một playboy, có tiếng vang rộng trong cái thành phố này, vì trước đây Zero và Khánh từng đụng mặt nhau, rất nhiều lần, ở rất nhiều nơi khác nhau.

Playboy. Cụm từ này làm tôi chợt nhớ đến một người.

Thanh Phong, gió thổi một thời, rồi bay mất hư vô, biết đến bao giờ mới có thể tái ngộ trên đất giang hồ? Khi mà cậu đã từ bỏ cuộc chơi, và tôi biến mất ngay sau khi người con gái ấy bước vào đời tôi. Tôi biết cậu cũng dân chơi chẳng kém Zero đâu, chỉ là tôi không được tận mắt chứng kiến thôi. Nên cũng chẳng tin lắm, bởi vì tôi từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ thấy cậu trong bộ dạng Playboy, cười quynh rũ và thích buông lời cợt nhả. Phong không như thế, right?

Cậu trong tim tôi, nói thật ra thì vẫn còn vẹn nguyên như cái thuở ấu thơ nắng gió mướt mãi, chưa một lần rạn vỡ, có chăng chỉ là cái cách cậu đối xử với tôi, không còn như xưa nữa.

...

-Linh là bạn thân của Kim?

Nghe Nhật Khánh đi bên cạnh tôi, lúc đó là giờ tan học, và Kim My đã về từ hai tiết trước, thế nên tôi bắt buộc phải đi với cậu ấy.

-Không hẳn,tớ và Kim chỉ là tình cờ thôi.Hì,tình cờ một cách rất tình cờ.

Tôi buông một câu nói nhạt nhẽo.Haizz,lắm lúc cảm thấy thay đổi thật khó khăn,đã từ rất lâu rồi tôi không nói chuyện tử tế với một thằng con trai,chỉ toàn là những lời mang yếu tố bạo lực là chính.

-Ừ,Kim hiếm khi cố gắng bảo vệ một người nào như thế này.Chắc hẳn phải có điều gì đặc biệt?

Cậu nói đúng đấy,tôi không chỉ là một con bé bình thường đâu!

Mọi thông tin rất khéo.

Và cậu cũng chẳng phải là một thằng nhóc tầm thường,cậu mang một nét gì đấy rất tinh tế và sâu sắc,toát lên từ giọng điệu ,cử chỉ,thậm chí là cách cậu mỉm cười.Đã có ai nói cậu là người kì lạ chưa?

-Ừ,thế thì tớ phải cảm ơn người thương của Kim My rồi. Tôi mỉm cười đầy ẩn ý,còn cậu ấy chững lại trong một tích tắc,rất nhanh.Nếu không quan sát kĩ thì không thể nào nhận ra vẻ ngập ngừng ấy.Chắc hẳn cậu ấy biết,hoặc đóng một vai khá là quan trọng,trong khoảng thời gian hai năm về trước của Kim My.

Khánh im lặng,khẽ thở hắt ra,như kiểu đang đấu tranh tư tưởng dữ dội,mãi một lúc sau mới hắng giọng :

-Kim vì cậu ấy mà buông thả cả cuộc sống của chính mình.

Khuôn mặt của cậu ấy hoàn toàn vô cảm,ánh mắt hướng về phía trước đầy cay đắng,và giọng nói thì đặc quánh hận thù.Hình như trong tim cậu ấy từ lâu đã chỉ có mình Kim My.

-...Vì buổi chiều hôm ấy,và bó cấm chướng đã không còn nguyên vẹn...nên Kim My mới đi du học,phải không?

Tôi rụt rè hỏi.Không có Kim My thì tôi cũng chẳng biết là mình diễn xuất đạt đến thế.

-Hai năm trước,cô ấy là một Kim My hoàn toàn thật lòng với bản thân và tất cả mọi người,thật lòng đến mức khờ dại...

Cậu ấy ngược mặt lên trời,cổ ngăn cho dòng nước mắt đừng chảy.Ai nói con trai thì không được khóc?Nói thật lòng thì tôi rất thích những đứa con trai có nước mắt,không được nhiều,chỉ một chút thôi là đủ.Những người như thế thường giàu cảm xúc,và yêu thật lòng.

-...

Tôi im lặng.Không nói nữa,để cậu ấy tự giải phóng những tình cảm đau đáu trong lòng bao năm.Tôi là người lạ,chỉ cần nghe và không nhất thiết phải bình luận.Cũng giống như hơn một năm trước,tôi đã từng tâm sự hết những cay đắng đủ dùng cho cả một đời với Quân.Hì,cái tên ấy giờ đây như một lớp bụi mỏng mang nặng hương vị của kí ức vậy.

“Hai năm sau,Kim của hiện tại quá phũ phàng...kiêu ngạo và vô tình,còn đâu cái đôi mắt trong veo một thuở?Còn đâu cái dáng vẻ mỏng manh phiêu diêu chỉ chực bay mất.Đôi mắt ấy giờ sắc lạnh vô hồn,dáng vẻ ấy giờ đượm vẻ cô đơn,u uất và lạnh lẽo không thể tả.”

Tôi chỉ đang nghĩ như vậy thôi.Nhật Khánh có lẽ là bạn từ thời ấu thơ của Kim My.

43. Chương 43

CHAP 43

Khánh theo tôi cho đến khi nhìn thấy tòa chung cư nơi tôi đang sống thì mỉm cười chào tạm biệt và quay đi.

Tôi bất chợt có một cảm giác lạ.Thứ cảm giác gần một năm nay tôi đánh mất.Thứ cảm giác chỉ có khi Phong ở gần tôi.Bao nhiêu lần như thế rồi.Dù cậu ấy không hiện diện trước mặt,nhưng chỉ cần ở bên cạnh hay thậm chí là lặng lẽ đi đằng sau,tôi đều cảm nhận được.Giống như một kiểu thần giao cách cảm.

Và lần này thì tôi chắc chắn đến 90% là cậu ấy đang nấp trong một góc khuất,và ngằm quan sát tôi.Tôi hoàn toàn có thể đến trước mặt cậu ấy,nhưng tôi đã không làm.

Có những nỗi nhớ xếp thành chuỗi,mỗi ngày giằng xé tôi,như một thói quen thường nhật.Tình cảm với Phong,tôi có lẽ không bao giờ có thể quên.Nó không ngọt ngào như những người yêu nhau vẫn thường có,trái lại,nó khắc khoải những nỗi đau khó diễn tả được thành lời.Nhiều lúc tôi không thể hiểu được tình cảm của chính mình,mơ hồ lắm.

Dù gần một năm qua,không có giây phút nào là tôi không nhớ đến Phong.Bất kể lúc ngủ,lúc thức hay thậm chí là những lúc thác loạn trong hàng chục các Bar lớn nhỏ.Phong như một nỗi ám ảnh,không bao giờ hiện nguyên hình nhưng cứ thế day dứt tôi mỗi ngày.Đã lâu lắm rồi tôi không còn được thấy nụ cười của Phong.Cái nụ cười mà để được thấy mỗi ngày,có đánh đổi cả cuộc đời mình tôi cũng cam chịu.

Nhưng mà giờ đây,khi có cơ hội được chạm vào nụ cười ấy,thì tôi lại buông tay và để nó trôi đi.Giờ đây có gặp thì cũng đâu có gì để nói,dẫu trước đây tôi có rất nhiều câu muốn hỏi.Cậu ấy về tìm tôi để làm gì chứ?

Tôi cá là Phong sẽ bất ngờ lắm vì cái vẻ ngoài giả tạo của tôi lúc này.Tất nhiên,ai đã từng quen biết Vũ Hoàng Linh lạnh lùng bất cần ngày xưa cũng sẽ thế cả thôi.

Tôi nuôi tóc dài,mặc đồng phục váy,đi giày búp bê màu đen,đeo cặp sách màu đỏ trắng,còn có khuyên tai và đính thêm rất nhiều phụ kiện.

Một con bé ngây thơ chính hiệu.Dù sao thì cũng đã quá giả dối rồi,giờ chỉ là đóng một vai kịch khác mà thôi.

Nhà tôi ở tầng sáu của khu chung cư,nên bắt buộc phải đi thang máy nếu không muốn leo bộ học bơi.Tôi bước vào thang máy,một mình,chỉ một mình.Nhưng đến khi ra khỏi đó,thì có một người lặng lẽ đi sau tôi.Chắc hẳn ai cũng biết người đấy.

Cậu bám theo tôi?Bám theo vì mục đích gì?

Tôi vặn chốt mở khóa cửa,cái bóng màu đen u ám vẫn cứ thập thò ở đằng sau.Tất nhiên là Phong không ngốc đến mức theo dõi một cách lộ liễu như thế,chỉ là tại tôi nhạy cảm quá thôi.Không thể chịu đựng được cái cảm giác làm ngơ trước những sự kiện xảy ra quanh mình.

Không hiểu là do bất cẩn hay quá run rẩy mà tôi làm rơi chùm chìa khóa xuống sàn đá hoa cương,tạo nên tiếng va chạm khiến người ta phải giật mình.Có lẽ Phong đang cố nén cười khi thấy hình ảnh này của tôi.Bởi vì gần ấy năm chơi với cậu ấy,hình như tôi chưa bao giờ hậu đậu đến thế này.=)) Tại vì ai chứ ! Tôi cúi xuống nhặt chìa khóa,và cảm thấy một cơn đau nhói dội từ chân lên,assshi,bị chuột rút.Vào đúng cái lúc rối tinh rối mù thế này!!!

Cả người tôi cứng đờ lại,cắn chặt môi để khỏi bật ra tiếng rên.Khẽ khàng chờ đợi cơn đau qua đi.Nhưng dường như nó chẳng hề dừng lại.

Và tôi thấy nét hốt hoảng trên gương mặt cậu ấy.Không.Đừng có lại gần tôi!!!

Tôi giậm mạnh bàn chân xuống nền đá lạnh,tiếng vang khô khốc.Đó là cách duy nhất để dứt cơn đau.Mặt khác,tôi cũng chẳng đủ niềm tin để đối mặt với Phong.

Vội vàng vặn chốt và đẩy cánh cửa ra.Hành động của tôi rất nhanh chóng và chính xác.Cho đến khi đã vào được bên trong,tôi mới thở hắt ra.Cơn đau lại dấy lên nhức nhối.

Thả phịch người dựa vào cánh cửa,nước mắt tôi lại bắt đầu rơi,khi nhớ lại những khoảnh khắc quá đỗi ngọt ngào thuộc về ngày xưa ấy.

Linh và Phong,cách nhau chỉ vài centimet mà ngỡ như xa cả vạn dặm.

Cậu đã không đủ can đảm để gọi tên cô....cậu đã để cô vuột đi như chính cậu

Hai con người mang quá nhiều nỗi đau,những nỗi đau dường như đã trở thành tiềm thức,cứa vào tim sâu thẳm.Chỉ một lớp cửa gỗ mà tưởng rằng vạn dặm xa xôi.

Bởi ngăn cách giữa hai trái tim ấy là những vết thương không thể nào khép miệng, luôn rỉ máu mỗi khi nhìn thấy nhau, luôn đau đớn trong những cơn mơ, luôn nhập nhòa trong những bóng hình xa lạ... Yêu nhau đến vậy, sao lại phải từ bỏ nhau?

Tại cậu không thể tồn tại bên cạnh cô nữa, và cô đã hoàn toàn mất niềm tin vào tình yêu của cậu.

Dù chưa một lần thực sự đi bên nhau như đôi tình nhân thực thụ nhưng cảm giác của hai con người ấy đối với nhau sâu sắc hơn cả tình yêu vĩnh cửu trăm năm.

Khắc khoai trong những niềm nhớ, đau đáu những vết thương lòng chưa bao giờ được băng bó. Linh và Phong - hai con người, hai nỗi niềm khác nhau, nhưng cùng chung một lý do, vì hạnh phúc của người còn lại. Chưa có ai trong hai người ích kỷ vì bản thân dù chỉ một lần. Chưa bao giờ cố gắng giành giật cho bản thân, chỉ nghĩ cho người khác mà buông tay trong tiếc nuối.

*** Đêm hôm đó tôi đã cười trong nước mắt, cười nhạo báng chính bản thân mình.

....

Trên đời này, người có thể hiểu thấu tâm hồn tôi không có nhiều, hay nói cách khác là chẳng có ai cả, cho đến khi tôi gặp Kim My.

Không một biểu hiện nào của tôi có thể qua mặt được cô ấy, may mắn là tôi không phải đứa thích biểu lộ cảm xúc. Nhưng sau buổi chiều hôm đó, hình ảnh Phong đã khiến tim tôi lúc nào cũng ở trạng thái đau buốt.

-Linh bị làm sao thế?

Kim My ái ngại nhìn tôi khi thấy tôi đánh rơi chiếc bút bị xuống sàn. Một chút sơ sẩy rất nhỏ mà Kim My vẫn có thể nhận ra được thì chắc là không lâu nữa cô ấy sẽ biết toàn bộ quá khứ của tôi mất.

-Tớ không sao. Chỉ bị nhỡ tay rơi bút thôi mà

Tôi mỉm cười nhẹ để giấu đi vẻ bối rối của chính mình. Nếu không phải Kim My mà là một người khác ở đây lúc này, chắc chắn sẽ chẳng thể nào nhận ra được sự lúng túng của tôi, có lẽ bởi vì tôi che dấu quá xuất sắc, nhưng đáng tiếc làm sao...

-Ừm, tớ còn chưa bao giờ thấy cậu bước sai nhịp...

Kim My giương đôi mắt đầy hoài nghi nhìn chòng chọc vào tôi, lúc này thì tôi còn có thể làm gì khác ngoài việc giữ cho ánh mắt bình thản và nụ cười tự nhiên nhất?

-Thôi nào, tớ cũng như cậu, là con người có ai không mắc phải sai lầm? Có ai đi hết cả cuộc đời mà không gặp sóng gió?

Tôi nói những lời đó, một phần là để thuyết phục Kim My, phần còn lại như tự mĩa mai chính mình. Một cuộc đời man mải những vết thương không bao giờ khép miệng. Một cuộc đời khoắc khoai những nỗi đau. Một cuộc đời nát bấy những mảnh tim vụn vỡ.

-Ừ... ^^nếu muốn tâm sự thì cứ tìm tớ, oki?

Cô ấy nhìn xoáy vào đôi mắt tôi một vài giây, rồi nở nụ cười rạng rỡ. Trên đời này, người hiểu được tôi đã vô cùng hiếm hoi, người hiểu được cô ấy còn ít ỏi hơn. Một con người đủ tinh tế để thấu suốt trái tim cô ấy chắc hẳn không phải người bình thường.

-Oki.

44. Chương 44

CHAP 44

Có những khoảnh khắc ghi mãi trong lòng...

Có những kỉ niệm đọng lại mãi trong tâm trí...

Có những mối tình không thể nào quên...

Và thời gian thì không chờ đợi ai...

Nếu đã không thể bước tiếp thì hãy quay đầu lại.

Cậu nhìn theo bóng cô ấy nhẹ nhàng bước trên con đường đầy nắng, trái tim chộn rộn những cảm giác rất mới lạ. Chưa bao giờ cậu được nhìn thấy cô ấy xinh xắn dễ thương đến thế, cứ như là Vũ Hoàng Linh có một cô em sinh đôi với tính cách hoàn toàn khác biệt vậy.

Cậu đã định ra đi, vì cứ ngỡ tình cảm với cô chỉ là một chút bông bột con nít, nhưng đã quyết định rồi mà không thể bước tiếp, không thể xóa tan cái cảm giác tiếc nuối day dứt trong tim.

Và cũng không thể quay đầu lại...

Phong nhớ cô ấy đến điên dại....

Mối tình đầu đối với cả Phong và Linh đều là vết khứa sâu hoắm, tê dại...

Cậu không thể quay đầu lại nữa, nhưng cũng không đủ tàn nhẫn để buông tay ra đi...

Cô vì nghĩ mình không có quyền níu kéo, nên đã cố gắng để gạt bỏ cậu ra khỏi cuộc sống...

Đến một lời tạm biệt tử tế cũng không có....

Có người từng nói “Những người yêu nhau sẽ trở về bên nhau...”

Liệu Phong và Linh còn có thể trở lại bên nhau?

...

Cậu không quay đầu lại được nữa rồi.... vì số phận quá trớ trêu...

Cậu quay trở về cũng là vì nỗi nhớ cô dẫn dắt trái tim vốn đã không hề lạnh lặn gì của cậu... vốn dĩ là chỉ định nhìn cô rồi lặng lẽ ra đi như chưa bao giờ đến...

Nhưng cậu quên mất một điều khi vừa nhìn thấy hình ảnh đáng yêu hết sức của Linh, đó là cô ấy rất nhạy cảm... rất sắc sảo....

Lúc đó cậu chỉ muốn ôm lấy cô thật chặt, vì tình yêu đã quá sâu sắc rồi, thời gian có là gì đâu....

Thời gian cũng phải bắt lực hoàn toàn trước hai tâm hồn quá cứng đầu và mang nặng tổn thương ấy...

*** Cả ngày hôm nay tôi cứ như một đứa tự kỷ, dù cố giấu đi cái tâm hồn đang dấy lên một cảm giác không thể gọi tên thì khuôn mặt vẫn đầy u ám và mệt mỏi sau một đêm thức trắng để ... khóc.

Haizzz, may mắn là không có nhiều người nhận ra điều đó, hay nói đúng hơn là chỉ có mỗi Kim My nhìn thấy được. Nhưng cô ấy không vô duyên đến mức gặng hỏi bằng được, cô ấy muốn để tôi tự nói khi tôi cảm thấy đã bình tâm lại.

Nhưng đó là nơi chốn yếu đuối nhất trong tim tôi, đâu phải dễ dàng mà nói ra được. Tôi không có thói quen tâm sự với người khác.

Về điểm này thì Kim My và tôi giống hệt nhau, Kim My cũng là người giỏi che giấu cảm xúc, và không bao giờ nói với người khác về những nỗi đau trong lòng mình, thế nên muốn hiểu được cô ấy rất khó, người lợi thế nhất là người ở bên cạnh cô ấy từ nhỏ.

Kim My đi bên cạnh tôi, rồi dường như cô ấy không còn chịu đựng được sự im lặng của tôi nữa, khẽ khàng nắm tay tôi và nói :

-Linh à, chiều tan học đi với tớ đến một nơi được không?

Tôi chưa bao giờ thôi bối rối trước ánh mắt như xoáy vào tim gan người đối diện của cô ấy, chỉ là tôi biết cách che giấu cái bối rối ấy hơn những người khác mà thôi...

-Okay, dĩ nhiên. ^^ Kim My đi đâu mà lại rủ tớ nhỉ?

Tôi nhõn cười tươi tắn, cứ như chưa hề có một chút xao động nào trong tâm hồn tôi, nụ cười ấy là giả tạo. Kim My cũng cười thật tươi đáp lại, nụ cười ảo đến mê hồn...

-Bí mật, không thể tiết lộ được...

Kèm theo đó là một cái nháy mắt đầy ẩn ý.

Tôi biết Kim My đang cố xóc lại tinh thần cho tôi, và khiến tôi có thể thanh thản mà băng bó những vết thương lòng sâu hoắm ấy.

-Lavender à? Cậu làm thế nào mà tìm được một cánh đồng Lavender đẹp thế này???

Tôi, lần đầu tiên nhìn thấy những cánh hoa Lavender ấy, đã không thể kìm lòng mà thốt lên một câu cảm thán. Nơi này quả thực quá đẹp, và quá hợp với tôi.

-Tình cờ thôi....

Gương mặt cô ấy bình yên đến lạ, nhưng đôi mắt thật sự rất buồn, xa xăm và đượm đầy nỗi nhớ, về một mối tình đã đi vĩnh viễn rồi chăng?

-Vậy thì tớ may mắn rồi, vì đã tình cờ quen được một người tình cờ biết cánh đồng Lavender đẹp đến thế....

Cô ấy nghe xong câu nói của tôi thì bật cười thành tiếng, thực ra cũng chẳng phải do nó buồn cười gì, chỉ là cô ấy đang cần một người ở bên cạnh, và tôi vô tình phải đảm nhận vị trí ấy.

-Thực ra là ... bởi vì một người con trai đã buông tay tớ ra.... vào lúc tớ cần người ấy nhất.... Flash Back

-Hai giờ chiều nay, tôi đợi Kima ở Evil, không đến không về....

Là Kai đã chủ động hẹn cô? Đây có đúng là sự thật?

Kim My hai năm trước là một bóng hồng ngây thơ chính hiệu. Rất dịu dàng, rất hồn nhiên, không giống như nét sắc sảo quyến rũ bây giờ.

Kim My hai năm trước không có khả năng nhìn thấy trái tim người đối diện...

— Evil — 2.03 PM

Cô muộn ba phút. Ba phút của Kai là cả một vấn đề đấy!

-Kim uống gì?

Kai nở nụ cười rạng rỡ khi nhìn thấy cô, Kim My chỉ thẹn thùng cúi đầu lí nhí nói :

-Cho tớ nước cam ép...

Kai lại khuyến mãi chị phục vụ thêm một nụ cười nữa, và quay sang Kim nháy mắt :

-Lựa chọn thông minh đấy!

Chỉ một câu nói với năm từ riêng biệt, cũng đủ làm cho Kim My bồi hồi xao xuyến. Cô đã thầm thích Kai từ lâu lắm rồi, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thổ lộ tình cảm với cậu, chứ đừng nói là được cậu chủ động hẹn thế này.

Hai con người ấy ngồi im lặng bên cạnh nhau gần một giờ đồng hồ. Cậu muốn để cô mở lời trước, còn cô thì chẳng biết nói gì cho phải. Thế nên người ngoài nhìn vào cứ tưởng hai đứa đang độ độ gan lỳ.

Cuối cùng thì Kai là người chịu thua trước :

-Đi nào,tôi muốn đưa Kim đến một nơi...

Cậu ấy nhoen cười khiến trái tim cô đập lệch một lần nữa.

Và cậu ấy đã nắm lấy tay cô bằng bàn tay ấm áp của cậu...bàn tay khiến người ta tin tưởng đến nỗi muốn dựa dẫm vào,nhưng khi buông ra thì đau đớn vô cùng...mãi về sau này,tim cô vẫn luôn rất yêu và rất hận đôi bàn tay ấy,và cả con người ấy...

.....

Cánh đồng Lavender...và tình yêu của cô và cậu bắt đầu...

-Ck iêu vk...

Chỉ một câu nói,từ ngày đầu tiên cho đến ngày cuối cùng,chưa bao giờ thay đổi...cậu luôn chào và tạm biệt cô bằng câu nói ấy...

Rồi thế nào cô cũng chỉ thẹn thùng cúi mặt xuống...để cậu mi nhẹ lên má một cái và vẫy tay chào cậu....

Những ngày đó là hoài niệm xa quá rồi...không còn níu lại được nữa.... Sinh nhật cậu...cậu đã hẹn cô ở cánh đồng Lavender....chỉ có hai đứa....

Và cũng trong chính buổi chiều hôm ấy,lần đầu tiên cô gặp Tiểu Thiên....

Và cũng trong chính buổi chiều hôm ấy,lần đầu tiên cô đau tưởng như vỡ vụn cả cơ thể rồi...

-Kim à...tôi thích bách hợp,nhưng tôi lỡ yêu Lavender mất rồi...xin lỗi Kim nhé....có lẽ tôi lại phải buông tay thôi....

“Buông tay?

Cậu đã buông tay bao nhiêu người rồi?

Sao không nói là “Tôi chán cô rồi,không phải yêu tôi nữa đâu....!”

Sao không thẳng thắn một lần đi...

Lúc bắt đầu đã không thật lòng rồi,thì đến khi chấm dứt cũng phải nói thật ra chứ,làm tim tôi đau cũng được,tôi không muốn nghe những lời giả dối ấy!!!

Tôi hận cậu!

Tôi hận cái chữ Kim mỗi lần cậu gọi tôi....!

Tôi hận câu “Ck iêu vk” mỗi lần phun ra từ cái miệng giả tạo của cậu...!

Tôi hận nụ cười của cậu!!!

Tôi hận cả cái cách cậu yêu tôi.....!!!

Hận tất cả!!!

Tại vì tôi đã quá tin tưởng vào tình yêu giả dối của cậu...nên mù quáng không còn biết điểm dừng nữa...”

.....

End Flash Back

Vậy là Kim My cũng mang một tâm hồn với quá khứ bị tổn thương sâu sắc....

Nhưng có lẽ cô ấy quá hăng hực vì mối tình đầu tan vỡ trong đau đớn....để rồi thay đổi tất cả....thay đổi còn nhiều hơn cả tôi....

45. Chương 45

-Linh biết không ? Trước sinh nhật cậu ấy một ngày ... bố mẹ tớ đã ly hôn ... trong thâm lặng ... lúc đó ... tớ đã rất hận bản thân , hận tại sao mình không quan tâm đến người ta nhiều hơn , để khi chia ly mình khỏi phải day dứt ...

Kim My nói bằng giọng đặc sệt nước mắt . Nỗi đau thuộc về trái tim ... ai có khả năng chữa được ?

Tôi im lặng ... để cô ấy đối mặt với nó , tôi chỉ là kẻ ở bên cạnh chia sẻ với cô ấy mà thôi ... đâu có quyền được nói ... với cả tôi và cô ấy có phải thân quen từ nhỏ đâu !

-Bố và mẹ ... hai con người ấy đã chẳng hề báo trước với tớ , đã chẳng hề cho tớ một giây nào để chuẩn bị tâm lý ... còn tớ ngày đó thì lại quá ngu ngơ và khờ khạo ... đã không lường trước được điều đó ...

Kim My quả thật là người rất biết cách đối diện với nỗi đau ... đối diện để nỗi đau không còn đau nữa ... Nói thật , tôi rất ngưỡng mộ Kim My , vì cái cách đứng trên xã hội của cô ấy , rất mạnh mẽ và cứng cỏi , sau những nỗi đau khó lành như vậy , cô ấy thay vì chọn cách thu mình lại , đơn độc chống chọi với đời giống tôi , lại kiêu ngạo đứng lên , xòe ra những cái gai mà bây giờ mới xuất hiện ...

-Sau khoảng thời gian đó , tớ đã ẩn mình vào bóng tối , gần một tuần chỉ vùi trong bóng tối , tự túc gặm nhấm những đau thương đầu tiên và có lẽ là đau nhất trong đời ... không một ai tìm được tớ , vì tớ trốn quá kĩ , và tớ cũng nhận ra một điều , sau một tuần tối đặc một màu đen , đó có lẽ sẽ là chân lý sống của cả đời tớ , không được tin bất kỳ ai nữa , không được cười một cách quá vô tư như ngày xưa nữa , phải nhìn thấu suốt cả cái góc tối tăm nhất trong tâm hồn người ta , thế mới là sống ...

Nụ cười chua chất đầy nước mắt . Lần đầu tiên tôi thấy cô ấy khóc . Tôi không có ý đề cao bản thân nhưng thực sự thì tôi đã trải qua đau đớn còn nhiều hơn cả cô ấy gặp bao nhiêu lần . Có lẽ cũng chính vì cái lý lẽ đã ăn sâu vào xương tủy , càng đau thì càng trở nên lý lẽ hơn .

-Kim My à , cậu nói là sẽ không tin tưởng ai nữa , vậy thì tại sao cậu lại làm bạn với tớ ?

Câu hỏi bật ra khỏi miệng tôi trước cả khi tôi kịp định thần lại . Câu hỏi mà tôi đã luôn mong muốn được giải đáp , câu hỏi mà tôi đặt ra từ lần đầu tiên gặp lại cô ấy ở Bar , từ lần đầu tiên nhìn thấy cái bóng dáng bé nhỏ mong manh như kiểu bị bóng tối hút mất .

Cô ấy nghe xong câu hỏi đó , mở to mắt ngạc nhiên quay sang nhìn tôi . Ngạc nhiên gì đây? Vì tôi không hiểu được lý do cô ấy làm bạn với tôi , hay là vì tôi hỏi thẳng thừng quá ?

-Tớ quý cậu ... ^^ . Nhìn cậu tớ cảm thấy rất đáng tin , cảm giác đã mất từ lâu nay bất chợt xuất hiện , nên tớ không thể không chơi với cậu . Cậu là một người đặc biệt đấy ! Từ nhỏ đến giờ tớ rất hiếm khi gặp được một người như cậu , mà có gặp thì cũng chưa bao giờ dám làm quen . Không hiểu sao khi nhìn thấy cậu , tớ lại có được cái dũng khí ấy cơ chứ ! Cô ấy cười nhẹ . Tôi vẫn luôn ngưỡng mộ nụ cười đầy cảm xúc ấy , chẳng như tôi , chỉ có độc một kiểu mà không bao giờ thay đổi được , cười nhếch môi cố hữu .

Nhưng tôi cảm thấy không thoải mái lắm cho câu trả lời ấy . Vì đó không phải là một câu nói thật lòng , hoặc không hoàn toàn thật lòng . Kim My không bao giờ cố gắng để tảng bốt một ai , trừ khi tâm hồn cô ấy đã trở nên trống rỗng , và cô ấy không muốn ai nhìn thấy cảm xúc thật của mình .

-Ngày đó tớ là một đứa con gái đóng mác Boy , nhưng có khi còn nam tính hơn cả người yêu cậu ý chứ ! ^^ .

Tôi thả hờ một câu nói để lôi cô ấy ra khỏi tâm trạng bức bí lúc này , tâm sự rồi thì thấy nhẹ nhàng thật , nhưng cô ấy lại trở nên gượng gạo khi nói chuyện với tôi , có lẽ bởi vì cô ấy ngại , khi để tôi biết đến cái quá khứ không có gì đáng tự hào của cô ấy .

Quả đúng thế thật . Kim My nhanh chóng nắm bắt lấy câu mở đầu ấy , còn tôi thì ngẫm nghĩ một cách trải lòng mình thật nhẹ nhàng và không gây đau đớn khi chạm vào những vết thương lòng xưa cũ . Tôi biết cô ấy muốn hiểu tôi hơn bao giờ hết . Vì cách cô ấy chú ý đến tôi khác hẳn người bình thường .

-Cậu đeo cái mặt nạ Bad Boy đấy để làm gì hả Linh ? Tớ thấy cậu đâu có phải là ...

-Les ... !

Tôi kết thúc lời của Kim My bằng một chữ cụt lủn , ngắn nhưng rất nhiều ý nghĩa . Đứng ra thì tôi không phải Les , bởi vì tôi vẫn còn có cảm giác với con trai . Nhưng nếu không phải Lesbian thì tôi đóng cái vai Bad Boy (theo lời Kim My) để làm gì nhỉ ? Nói đúng hơn là tôi cũng không rõ lý do cho cái hành động bộc phát ấy . Có lẽ chỉ là tôi muốn thế , muốn thấy con người ta phải đau khổ vì tôi , tôi đã đau vì quá nhiều người rồi ! Nếu không có Kim My , chắc tôi sẽ đập nát trái tim của cả những thằng con trai mà chẳng cần quan tâm đến ánh mắt người ta nhìn vào mình .

-.... tớ có nói gì khiến cậu buồn không ? Vậy thì tớ xin lỗi nhé ...

-Không có gì đâu ^^ ! Tại vì tớ chán đời quá nên muốn bày trò cho vui . Chơi rồi thì không còn muốn ngừng lại nữa , không còn muốn trở lại là chính mình nữa ... nói thật , từ rất lâu rồi tớ đã đẩy cái chính mình ra khỏi không gian sống , trở thành một đứa giả dối và chẳng bao giờ đối xử với ai thật lòng . Chắc cậu đang thắc mắc có phải tớ giả dối với cả cậu đúng không ? Tớ xin khẳng định luôn là tớ chơi với cậu vì trực giác điều khiển , có nghĩa là từ trong tiềm thức của tớ đã luôn có một giọt nước mang tên Kim My , đã đến bên cạnh tớ và làm dịu mát cuộc đời tớ . Cậu là người nắm trong tay nhiều bí mật của tớ nhất đấy ! ^^ .

Tôi mỉm cười tươi tắn . Kim My cũng mỉm cười với tôi . Nụ cười vẫn cứ cuốn hút như thế , vẫn cứ mê hoặc lòng người như thế . Nhiều lúc tôi tự hỏi vì lý gì mà Kai lại buông tay cô ấy ra ? Một người con gái tuyệt vời đến thế ... sao có thể tàn nhẫn mà quay lưng đi như vậy ? Chắc hẳn đằng sau cái vô tình ấy của Kai là một bí mật mà có lẽ cả đời Kim My cũng không bao giờ được biết , nếu không làm bạn với tôi – một đứa chuyên đi moi móc thông tin và dựa vào khuôn mặt để đoán cảm xúc .

-Tớ biết là cậu vẫn còn nhiều lắm . Chính vì cậu là một ẩn số đầy mê hoặc như vậy nên tớ mới đủ niềm tin để gần bó với cậu . Yên tâm , tớ sẽ từ từ giải quyết đồng bí mật ấy .

Cô ấy cười gian xảo vô cùng . Tự nhiên thấy cuộc đời mình không phải lúc nào cũng chỉ là bi ai , không phải lúc nào cũng phải sống giả dối . Cứ cười một lần để rồi khóc . Còn hơn muốn cười mà không dám cười , để trái tim vào góc tối tăm nhất của tâm hồn , thực sự chẳng hạnh phúc gì đâu .

Kim My à , tớ sẽ miễn cưỡng mà cho cậu một cơ hội vậy ! =)) ^^ **

Thực sự thì nỗi đau dai dẳng vì mối tình đầu đã nguôi ngoai đi rất nhiều sau khi nói chuyện với Kim My . Một đứa con gái chẳng hề tầm thường một chút nào . Thậm chí nếu không để ý thật kĩ thì chưa chắc đã tìm ra được một mẫu sơ hở nào của cô ấy .

Dù vậy thì tim tôi cũng không phải sắt đá , nên không thể vui lại nó ngay được , công việc này rất mất thời gian .

Có lẽ cậu ấy chỉ ghé qua , nhưng thay vì hỏi thăm như cái cách thông thường mà bạn cũ gặp lại nhau hay làm , cậu ấy lại lặng lẽ đi đằng sau . Chắc Phong chẳng muốn phải đối diện trực tiếp với tôi , cũng như tôi không có đủ bản lĩnh để quay đầu lại nhìn cậu ấy , dù rất muốn .

“ Đến bao giờ mới được tái ngộ ? “

“Ouch ! “

Tôi kêu ầm ỹ lên trong ...tiềm thức ==.

Một con Air Blade đen xì lao thẳng về phía tôi bằng một vận tốc gần như tương đương với vận tốc âm thanh . Tôi lại còn quay lưng về hướng ý nữa . May mắn là phản xạ nhanh nên tránh được (vẫn dính 1 tí) , nếu không phải tôi mà là một ai đó khác rơi vào hoàn cảnh này , chắc sẽ chẳng nguyên vẹn mà chui ra đâu !

Thằng con trai đi Air Blade trông rất quen . Quen cực kì luôn ý . Hình như tôi đã có lần chấp cả trận hội đồng của thằng này . Tên là gì nhỉ ? ... hm

..... àk àk Yun Chan , xồi ôi , thằng này là con muỗi ! Đánh nhau á ? Thích không ? Đây chiều tuốt .

Mà giữa cái con đường hiu quạnh chẳng bóng người thế này , làm gì đến nỗi tông phải một người đi sát vỉa hè chứ ? Hành động mờ ám này ... hô hô =))

-Này ! – Tôi bắt đầu giả giọng anh chị ra để dọa thằng dở hơi ấy . Thằng đó có vẻ như biết tôi từ trước , và muốn kiếm chuyện để gây sự đây . Nhìn vẻ mặt chẳng có chút gì gọi là tôn trọng cả , cứ nghênh nghênh ngẩng lên trời , có ngày con chim ruồi nó xì “ cái đặc biệt “ vào mặt cho .

Nó chợt quay ngoắt sang nhìn chằm chằm vào tôi , thực ra thì thằng đấy cũng không phải là quá chướng mắt , chỉ có thái độ là rất không niềm nở , còn lại thì phải đánh giá khách quan thôi (dù tôi không muốn)

Cao cực kì mà lại mảnh khảnh cực kì . Khuôn mặt trắng không tí vết (Gay chăng ?) , sống mũi cao và thẳng tắp , đôi môi nhếch lên khinh khỉnh , tóc bay bay nhẹ nhàng trước gió , dù nó nhuộm nâu đỏ , không giống màu đen tôi thường thích , nhưng tôi lại thấy nó đẹp , và tôi đặc biệt ấn tượng với đôi mắt nâu ấm áp ấy , hình như nó mang theo rất nhiều hình ảnh của một ai đấy vô cùng quan trọng với thằng nhóc . Khắc khoai trong vô vọng .

Đôi mắt ấy vẫn cứ nhìn chòng chọc vào tôi , rồi chợt lên tiếng :

-Cái gì nào ? Tôi có làm gì sai không hả nhóc con ?

Kèm theo một nụ cười gian tà hết sức . Tôi chỉ muốn dấn vào mặt thằng nhỏ , nó nghĩ nó to ák ? Nó nghĩ nó đánh được tôi ák ? Cũng tự tin quá nhỉ ? Thế có muốn gặp lại Zero không ? Tôi bởi một lần còn chưa đủ ák ? =)) -Hm ... Tôi nghĩ là rất nhiều . Thứ nhất , mày không có quyền gọi đại ca là nhóc con , nó ảnh hưởng đến thanh danh của đại ca . Thứ hai , mày không được bợ đại ca đi như cái kiếu lúc vừa rồi , nó làm đại ca cảm thấy không được tôn trọng , mày cũng biết tính đại ca rồi đấy , đại ca mà không yên thì mày cũng không thể được yên đâu ! Thứ ba , không được đi Air Blade mà tông vào đại ca như thế , nó làm đại ca cảm thấy mày là một thằng ngu , một thằng không có mắt và đại ca sẽ tự hỏi mình rằng “ Tại sao mình lại nhận một thằng đệt đến mức này làm đàn em ỉn ? “ . Thứ tư , không được phủ nhận tội lỗi của mình trước mặt đại ca , nó làm đại ca cảm thấy xấu hổ vì một thằng đàn em như thế .

Tôi phun ra một tràng dài hơn cả Vạn Lý Trường Thành , thằng nhóc chỉ biết đứng trố mắt ra nhìn . Chắc shock nặng lắm vì cái miệng của tôi nó chẳng ăn rở với cái vẻ mặt gì cả . Biết sao được , tôi sinh ra đã thế . Và cũng một phần là nhờ bao nhiêu năm đánh nhau đổ máu trên cái đất Hà Thành này nên giọng điệu mới có thể “ đại ca “ đến thế .

Và đến lúc này rồi thì thằng nhóc chỉ còn biết nói một câu tiếng Việt duy nhất :

-Nhóc con không biết tao là ai à mà dám phát biểu như thế ? Haha , một con nhóc mặt búng ra sữa mà đòi làm đại ca tao ák ?

“ Nhóc con này có biết không ? ” . Tất nhiên là biết , biết rõ là đằng khác , thằng con trai từng đối đầu với mình một thời , làm sao có thể quên được , nếu quên thì tôi đã không phải Zero .

- Đại ca chỉ biết thằng em tên Thiên Lâm , giang hồ thường gọi là Yun Chan , học 11A4 Chu Văn An , biệt thự 5 tầng ở khu Ecopark , sống với ông , bà , bố , mẹ , một em trai và một cô em gái nuôi . Danh nổi như cồn trong một năm trở lại đây , đánh trận nào cũng thắng , cho đến khi đụng mặt Zero ở DJ hồi ba tháng trước thì tắt ngóm , sau đó không còn ai nhìn thấy thằng em xuất hiện nữa . Hôm nay lại được gặp Yun Chan ở đây , thật là vinh dự quá !

Thằng đó trợn mắt lên ngạc nhiên . Chắc hẳn chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện một đứa con gái tiểu thư toàn tập như cái bộ dạng mà tôi đang mang trên người này lại có thể giả giọng “ đại ca “ ra chứ đừng nói là biết rõ về hắn như thế .

Và hắn cũng rất nhanh chóng kéo cái vẻ mặt thờ lờ vì shock ấy xuống và nở một nụ cười rất chi là niềm nở :

-Vậy là bạn đây cũng có quan tâm đến giới giang hồ sao ? Có vẻ như bạn biết rất rõ về Yun Chan này . Vậy bạn có thể cho tớ biết quý danh ?

Hồ hô , ở đâu ra cái kiếu ngọt choét buồn nôn thế này ? Muốn quý danh à ? Okay thôi .

-Tớ ák ? Hạ Thanh Du , trước đây tớ từng là người iêu của Zero đấy , Yun không biết tớ ák ?

Tôi cười ngạo nghễ hết sức , Hạ Thanh Du là tên con bé người iêu hắn trước khi gặp Zero , sau đó thì Zero đã tước đoạt một cách phũ phàng . Hắn là cay đắng lắm , nhưng biết thế nào được , làm người ta đau đã

thành sở thích đặc biệt của tôi kể từ cái ngày có người buông tay tôi ra và tàn nhẫn quay đi .

Thằng đó liếc mắt nhìn tôi rồi cười nhạt , một nụ cười nửa miệng không cảm xúc . Chính ra những lúc người ta không thể biểu lộ cảm xúc được là những lúc trái tim người ta đau nhất .Tôi biết tôi đã đánh trúng vào nơi yếu đuối nhất của hắn .

-Thôi đủ rồi , tôi biết nhóc tên gì rồi , khỏi cần ba hoa nữa !

Hắn ta cúi đến độ gắt lên với tôi . Hờ hờ , thực ra thì nếu cứ đứng đây đến chiều , người qua đường thế nào cũng bảo tôi và thằng đó bị điên , chỉ có điên mới cãi nhau giữa đường thế này . Nên bây giờ phải lĩnh sớm đi , nếu không muốn người quen nhìn thấy .

-Khổ , biết rồi còn cứ thích hỏi cơ . Lắm chuyện !

Tôi buông giọng trêu đùa làm hắn càng cáu hơn . Suýt chút nữa là ăn một vả nếu không tránh kịp . Tôi cứ ngỡ hắn im đi rồi , nhưng ai mà ngờ được hắn lại thừa cơ tôi không để ý , bổ nhào tới định mi tôi ,may mắn là tôi lùi lại kịp . Rồi hắn cứ nhích tới còn tôi thì cứ lùi dần đi . Cho đến khi chạm lưng vào tường thì tôi nhấc chân sút thẳng vào ống đồng của hắn , cách đánh thì hơi tiểu thư một tí nhưng lực thì không hề nhỏ đâu .

Sau đó tôi chạy tốt đi ...

...

Vào được Chu Văn An thì cũng chẳng phải là đứa làng nhàng , huống hồ lại ăn chơi phá phách có tiếng trong gang hồ nữa , cái con người này trâu vật vơ .

46. Chương 46

CHAP 46

Assshhh , mẹ kiếp , Yun với chả Chan !!! Sáng ngày ra đã gặp thằng điên , xui cả đời mất !!!

Chính xác là hắn ta đã tông tẹt chân trái của tôi , và rách một mảng da >”

Haizz , muốn tìm hắn trả thù quá !!!

Không chỉ có lúc này thôi đâu ! Zero và Yun từng là kẻ thù không đội trời chung gần một năm trời . Thực ra thì chỉ có Yun Chan căm thù Zero và mong muốn được khử Zero hơn bao giờ hết , bởi hầu như trận hội đồng nào của Yun cũng đều bị Zero xử gọn , đánh không chút sơ hở . Sự ức chế của Yun lại càng tăng lên khi thấy Zero lúc nào cũng có con gái vây quanh , và hầu hết những cô gái đều rất ngoan ngoãn và nghe lời Zero , trong khi theo Yun thì Yun Chan hơn Zero rất nhiều trừ cái khoản đánh đấm ra . Nói thế thôi chứ thực ra Yun có một cô bạn gái rất hoàn hảo nhưng chưa bao giờ Yun đưa được cô bạn gái của mình đến ra mắt với bạn bè , vì cô ấy ghét chốn đông người . Và đáng lẽ ra Yun nên nghe theo lời của cô ấy , bởi khi cô gái xinh đẹp ấy lọt vào tầm nhìn của Zero , nhất định Zero sẽ không bỏ qua !

Và Zer đã giật được Hạ Thanh Du từ tay Yun , lúc đó là khoảng thời gian nổi cay đắng của Yun lên tới đỉnh điểm , Yun càng ngày càng hận Zero và ấp ủ một kế hoạch đánh úp Zero ngay tại trận .

Yun đã ém quân rất kĩ càng , đến nỗi Zero không hề nhận ra khi mới chỉ nhìn lướt . Nhưng may mắn cho Zero , nhờ một thứ linh cảm quái đản mà Zer đã thoát khỏi trận địa của Yun , còn làm cho Yun tức điên người vì đã không bắt được thì thôi , lại còn bị đánh úp lại . Yun bị chấn thương nặng phải nằm viện. Còn nữa , Zero cũng chính thức chia tay với Thanh Du vào đúng ngày hôm ấy , sau chỉ ba tuần cặp kè với nhau . Zero đã khiến không chỉ một mà là hai người bị hai nhát dao đâm sâu vào tâm khảm chỉ trong vài tiếng đồng hồ .

Nhưng rồi sau đó một thời gian ngắn , Zero đột ngột biến mất không dấu vết , và Yun đã mừng như thể bắt được kinh cương .

Ai mà ngờ Zero và Yun Chan lại tái ngộ trong hoàn cảnh kì dị đến thế !?

-Chúng mày nói cái gì cơ ? Yun đại ca xuất viện rồi ák ?

Một thằng nhóc lớp dưới mồm to , chuyện của thằng Yun thì liên quan đếch gì đến chúng nó nhỉ ?

-Ôi ôi thật sao ? Tao cứ tưởng anh Yun đi nước ngoài luôn rồi , ai ngờ lại quay về đây học . Ôi !!!

Và một con bé đồng đánh chảy nước . Nhưng nó nói “ quay lại đây học “ là sao nhỉ ? Tưởng tên đó học Chu Văn An ?

OMG !!!

Tôi quên mất một điều , rất rất rất rất rất quan trọng !!!!!!!

Tôi đang học Chu Văn An ... chứ không còn là NGT như tôi vẫn nghĩ thế !

Khỉ thật , tại sao lại có thể sơ hở đến thế ?????? Chẳng lẽ chuyển trường mà mày không có chút ấn tượng nào sao hả Linhhhh ?????

Và theo như mấy cái tin miệng được phát đi với tốc độ ánh sáng của bọn học sinh trường này thì thằng Yun Chan sẽ đi học lại vào hôm nay . Học lớp 11 . Chẳng biết có trùng lớp tôi không , học chung với hấn thì có mà từ trước khi già . Ồ , nhưng mà hình như tên đó học 11A4 . ^^ May !

-Uời , mày ơi , anh ý chuyển sang 11A1 àk ? Pro ghê nhỉ , vừa mới đi học lại đã chứng tỏ bản thân thế này , anh ý thật lắm tài !

Ôi ! Nguyên rủa mấy cái mồm chuyên đi ba hoa bốc phét , dập nát hết cả mấy cái cục hi vọng của tôi rồi T.T !

Giờ thì có rất nhiều thứ đang đón chờ tôi trong ngày hôm nay . Điển hình là sẽ có một vụ ẩu đả để trả thù cho cái ống đồng bị tôi đá , vào sáng sớm nay .

Nhưng hấn nói gì được nào , tôi mới là người bị hại , chính hấn đã tông tôi không thương tiếc ! Đáng ra tôi phải là người đi kiện .

Ôi , mình trở nên trẻ con thế này từ bao giờ thế ? Ngu ngốc , chẳng hay ho đâu , bỏ cái kiểu đấy đi .

Khập khiễng trên cái mắt cá chân sưng phồng , tôi cố gắng lê lét về phía phòng y tế . Haizzz , tiểu thư một lần vậy ! T.T

....

Cô y tế chưa đến , um ... um ... còn gì đây ? Àk , chìa khóa trên khe nứt của chậu hoa để cạnh cửa ra vào .

Thế này thì phải tự băng bó thôi !

Loay hoay với đồng bóng băng thuốc đỏ một hồi thì cũng hoàn thành xong tác phẩm để đời , thế là tôi chưa bao giờ băng bó vụng về đến thế , có lẽ sau hơn một năm không động đến đồng đồ y tế này nên không còn khả năng tự chữa trị nữa T.T . Lâu lắm rồi không còn bị thương những vết nhỏ thế này , nếu có đánh nhau thì cũng chỉ có những vết thương thực sự nghiêm trọng , và phải đi bệnh viện .

“ Soạt “

Có kẻ đẩy nhẹ cánh cửa ra vào phòng y tế , sau đó là một đôi Dior đen xì .

-Huh ? Nhóc con mò vào đây làm gì thế ?

Ack , tên biến thái Yun Chan !!! >”

Hơ

Hình như có một điều đáng lo ngại hơn , thằng đó đang ngó chăm chăm vào chân tôi (thực ra là ngó vào cái cục băng to đùng) , và hơi hơi nhếch môi , tôi chỉ sợ hấn xông vào vạy chân tôi ý :

-Uồi , đau chân àk ? Tại vì sao đây nhỉ ? Chẳng phải là quả báo cho cú đập của nhóc hay sao ?

Assshhh , vậy là hấn chưa quên , mẹ kiếp , đàn ông con trai gì mà thù dai kinh dị . Eo , nghe cái giọng mỉa mai khiếp chưa kìa >”

-Ừ , đúng rồi , tại vì “ đại ca “ lỡ chân sút vào ống đồng của thằng em nên mới bị thế , ầu cũng là sơ suất mà thôi .

Tôi vừa nói vừa lườm hấn bằng một ánh mắt chết cả diêm vương . Khuôn mặt ấy chợt biến sắc , thụt lùi lại ra phía xa . Tôi không hiểu , chẳng lẽ hấn sợ đôi mắt của tôi ?

-Tôi không biết là nhóc có đôi mắt quái dị đến thế đâu ! Đừng bao giờ trưng nó ra nữa nhớ , chẳng hay ho gì . Ở chốn đông người là bị xử lòi mắt rồi đấy !

Sợ ák ? Sợ vì mắt tôi giống mắt của kẻ đã tước đi cô gái của cậu à ?

-Oh~ , nhưng tôi lại cứ thích trưng nó ra đấy cậu ạ , mà không phải chỉ có mỗi đôi mắt đáng sợ thôi đâu ! Còn nhiều cái cậu chưa hiểu hết về tôi , nên đừng có tỏ ra sâu sắc với tôi .

Tôi cười khẩy . Nhét đồng băng băng vào tủ y tế rồi đứng dậy . Nhưng cứ như tôi không còn là tôi , loạng choạng suýt ngã và phải ngồi lại xuống ghế , tên biến thái đó còn đưa tay ra định đỡ tôi .

Cái thứ yếu ớt mỏng manh này từ đâu mà ra ?????

-Eh , nhóc dễ thương thật đấy !

Mớ ? HUH ? Hình như hấn có sở thích đập đầu vào tường , nên bây giờ mới để lại di chứng thế này ==)) .

-Thế à ? Cảm ơn , thực ra tôi thấy cậu cũng kute lắm , giống con Totto nhà tôi .

Tôi cười nhếch mép và nháy mắt với hấn . Sau đó thì té nhanh ra khỏi khu vực ấy , bắt kể chân đau thế nào . Để lại thằng nhóc với khuôn mặt chả khác gì một “ Ajuma “ (thím) chân chính . Quạu cọ hết như bà hàng xóm của tôi ==)) .

Tất nhiên là hấn không đuổi theo để công kích tôi được , vì bước ra ngoài phòng y tế không còn là lãnh địa của hấn nữa , ở ngoài có rất nhiều vệ tinh đen đỏ vây quanh hấn , chỉ cần sơ sẩy một chút , không hấn thì tôi , sẽ chết như chơi với lũ Fc của hấn .

*** 11A1]

-Yak ! Vũ Hoàng Linhhhh !!!!

E , Kim My bà chằn đã đánh hơi được cục băng trắng ở chân tôi T.T . Thế nào cũng truy ra bằng được !!!

-Kim My à , áo cậu đẹp nhờ , mua ở đâu thế ?

Ha, thực ra thì đấy là cái áo đồng phục của trường . Tôi cố gắng chống chế khi cái bóng Kim My đang tiến về phía tôi càng lúc càng gần , tôi cứ lùi còn Kim My cứ sấn sổ bước tới . Đã biết là thế nào cũng chết , nhưng không ngờ Kim My bà chằn lại có sức công phá ghê gớm đến thế .

-Linh à , giờ tớ mới phát hiện ra chân cậu rất dài , với cả Linh cũng cá tính nhỉ , đây là xu hướng thời trang mới à ?

Kim My hất mặt về phía mắt cá chân , nới cái vết thương đang ngứa trị . Gằn giọng hết sức đầu gấu .

-À , ừ , đúng rồi , cậu nhắc tớ mới nhớ , tớ cũng định làm cho cậu một cái ! Cái này đang thịnh hành đấy !

Tôi cười giả lả phân bua , Kim My vẫn cứ mặt lạnh tanh , còn mọi người xung quanh thì nhìn chòng chọc vào tôi (chủ yếu là nhìn chân rồi nhìn lên đầu) , chắc hầu hết người ở đây đều đang rất ngạc nhiên vì tôi ngày hôm nay . Bình thường tôi chẳng bao giờ nói với ai quá hai chữ , trừ Kim My , kể cả những lúc nói chuyện với Kim My cũng không để ai nghe được , nhưng hôm nay lại gào toáng lên như thế , ắt hẳn người ta sẽ nghĩ tôi có vấn đề đột ngột về thần kinh .

-Haizzz , Linh , chân bị sao đây ?

Cuối cùng Kim My cũng dừng trò dọa nạt trẻ con mà quay ra hỏi thẳng . Nhưng vấn đề ở đây là tôi không thể nói thật , mà nói dối cũng chẳng xong >”

Ánh mắt của cô ấy khiến tôi không thể giả ngây ngô được nữa , đôi mắt như xoáy vào tâm can , nuốt gọn suy nghĩ của người đối diện .

-Bị xe tông .

Tôi hờ hững đáp trả . Tôi luôn có thái độ như thế mỗi khi nói về những tổn thương của mình với Kim My . Và đó là thái độ thật lòng của tôi . Thực sự thì tôi không thích những người luôn luôn thể hiện sự gục ngã trước mặt nhiều người khác . Như thế thật bi lụy và yếu đuối , thà cứ chôn giấu trong lòng rồi thời gian sẽ mài mòn đi , còn hơn là hét lên với cả thế giới rằng tôi đang đau lắm .

-Ừm . Không sao là ổn rồi .

Và Kim My luôn hiểu cảm xúc của tôi , cô ấy luôn biết cách khéo léo tìm hiểu nguyên do và cũng khéo léo dừng lại trước khi trở thành kẻ vô duyên .

[THPT Chu Văn An – 12h15']

-Linh ngồi đó đi , để tớ lấy đồ ăn cho . ^^

Kim My ấn tôi ngồi xuống bàn trống ngay gần cửa ra vào , cũng là bàn chúng tôi đóng chiếm từ đầu học kì , sở dĩ tôi chọn bàn này là vì nó ở ngay ngoài , nếu trong kia có cháy nhà hay nổ khí ga thì có thể chạy ngay đi được =)) .

Tôi đóng bộ trong cái váy đồng phục và giày búp bê cũng được một thời gian rồi , nhưng vẫn không tài nào mê nổi . Váy à ? Nói thẳng ra thì đây là lần đầu tiên tôi chịu mặc váy trong một quãng thời gian dài đến thế , thậm chí cả nơ buộc tóc , haizzz , thế này thì còn gì là người ?

Hiện giờ xung quanh tôi có rất rất rất nhiều người đang chen lấn xô đẩy , bình thường thì tôi cũng có mặt trong đông đấy , nhưng hôm nay là may mắn “ bị đau chân “ nên được đặc cách , chỉ việc ngồi gác chân lên bàn và cắm headphone trên tai . “ Phịch ...”

Haizzz , lại là thằng biến thái Yun Chan . Không hiểu hẳn nghĩ cái gì mà lại dính lấy tôi từ sáng đến giờ >”

-Nhóc con ngồi một mình thế này ? Giữ chỗ cho tôi à ?

=))) Ôi !!! Bệnh hoạn phát khiếp ! Đầu óc hẳn chứa cái gì không biết !

Tôi thờ người ra một hồi (để hẳn chuẩn bị tinh thần) rồi quát mắt lên lườm hẳn , cái lườm khét da mặt :

-Nhóc cơ á ? Có cần cảnh cáo không ? Muốn tôi xử chỗ nào trước đây ? Cái gì tôi cũng chơi rồi nên cứ thoải mái đi !

Và một nụ cười nửa miệng ám đầy tà khí .

-Hơ ... kể cả “ đồ chơi “ của con trai á ?

Hắn dẫn mặt ra một hồi rồi phun cái vèo ra câu nói hết sức thô thiển ấy >”

-Tất nhiên rồi , đồ chơi của con trai thì tôi chẳng thiếu , hồi bé tôi có nhiều lắm , vẫn còn chất đống ở nhà kia , có muốn tôi mang cho không ? Tôi nghĩ người như cậu rất cần mấy thứ đó .

=)) Tôi cố tình giả vờ không hiểu ý hẳn , còn hẳn thì đang tưởng tôi nói về cái “ đồ chơi “ (theo nghĩa bóng) . Và mặt hẳn thộn ra nhìn như thằng ngu =)))))) .

-Yak , nhóc con biến thái !!!

Chả biết ai biến thái ! =)) , ôi cái bộ dạng ấy , buồn cười nở ruột !!! Hẳn đồ lợm mặt lên mới sợ chứ , còn hằm hằm bỏ đi như thể tôi vừa đạp vào mặt hẳn thật ý ! =)))

47. Chương 47

CHAP 47

[THPT Chu Văn An – 3 : 10pm]

- Hoàng Linh !

Cô nhóc quay ngoắt đầu lại , và khuôn mặt nhăn nhúm lại ngay khoảnh khắc đầu tiên trông thấy khuôn mặt người đằng sau mình . Linh hằm hè nổi giận :

- Muốn cái gì ? Sao từ sáng đến giờ tôi đi đâu cũng gặp cậu thế nhờ ?

Vẻ giận dữ của cô nhóc đáng yêu đến mức khiến cho Yun Chan sát thủ , nổi tiếng lạnh lùng , cũng phải bật cười sảng khoái . Cậu chẳng hề để ý rằng Linh có điệu cười nhếch môi rất giống Zero .

- Có chuyện muốn nhờ . Sao ?

Yun cười đều . Vẫn nghĩ là cô nhóc sẽ liêu xiêu vì nụ cười của cậu mà đồng ý , nhưng chẳng ngờ đến vẻ giễu cợt sâu cay trên khuôn mặt cô nhóc lúc này .

- Nhờ ? Xin lỗi , tôi không giúp người không quen biết .

Yun khộp một nhịp . Cô nhóc nghĩ cậu là ai mà dám tỏ thái độ ấy ? Cả buổi sáng đã làm cậu mất mặt đủ kiểu rồi .

Nhưng có phải tại Linh đâu , là tại cậu cứ dính lấy cô bằng được đấy chứ !?

- Ừm , một tiếng đồng hồ cũng không cho à ? Tôi không nghĩ nhóc con là một đứa bunn xỉn đến thế đâu !

Cậu mĩa mai bằng giọng khinh người hết sức . Linh cảm thấy máu nóng đang dồn lên não , và nếu không giải phóng thì chắc chắn tim sẽ nổ tung . Đã lâu lắm rồi không có người mĩa mai cô thế này . Cảm giác như được sống lại một lần nữa , có điều thằng nhóc ấy không phải là Phong , và con bé ấy cũng chẳng còn thơ ngây như thuở đó . Ngày đầu tiên hai đứa gặp nhau , không phải là lời chào hay làm quen thông thường , hai đứa đã nói với nhau những câu mĩa mai giễu cợt thâm thúy cực kì .

Linh sợ cái cảm giác quá khứ trở lại này . Bởi nó khiến cho cô không tìm được dòng máu nơi trái tim . Dù biết Yun Chan chẳng có ý gì xấu , nhưng lòng cô vẫn tê buốt .

- Haizz , tôi muốn một vườn Minosa , trong một ngày phải tìm cho tôi một vườn Minosa . Thỏa thuận xong xuôi , okay ?

Linh cười tinh quái ra điều kiện , cậu cũng cảm thấy thanh thản trong lòng . Vì ánh mắt cô cách đây hai giây , mang một nỗi đau quá lớn .

- Okay .

Và cậu tóm vạt lấy tay cô , giữ thật chặt , khiến cho cô chẳng cách nào rút ra được .

Cậu đâu có biết được rằng khắp thành Hà Nội này , Minosa thì có nhiều , nhưng để tìm cả một vườn Minosa thì mỗi mắt cũng không thấy .

- Này , ai cho cầm tay !? >”

Cô nhóc lại nhăn nhúm mặt vào .

- =)) , tôi thích thế .

Cậu ngửa cổ lên trời cười tinh quái . Còn Linh nghệt mặt ra , cô nhóc không ngờ cái cảm giác “ sống lại quá khứ “ ấy lại ảnh hưởng lâu đến vậy . Và cũng không ngờ mình lại dễ dụ đến thế . - Assshhh , đồ điên !!

Linh cũng ngước mặt lên trời mà lẩm bẩm rửa Yun .

Cô biết cậu định mượn cô để dạy nghiêng một mối tình đã tan vỡ ...

. . . Hạ Thanh Du , lần đầu xuất hiện ...

- Yun chị ta là ai ?

“ Cô gái ấy trong suốt như thủy tinh ...

Cô gái ấy lạnh lùng như băng đá ...

Cô gái ấy phải chăng là người anh đã yêu ?!”

Cô bé run rẩy gọi tên Yun . Cô bé trắng muốt như búp bê , cô bé ôm ấp trái tim cậu một thời .

Hạ Thanh Du – Cô bé tàn nhẫn dứt tay ra , để cậu hận đến nát như tủy xương ...

- Người yêu .

Cậu hững hờ buông một ánh nhìn lạnh lẽo cho cô bé . Có lẽ đó là sự kiềm chế mạnh mẽ nhất của cậu từ trước đến giờ , vì bàn tay trái đang nắm chặt đến nổi hết cả gân xanh và bàn tay phải siết chặt tay Linh đến nỗi tay cô tê rần đi ...

“ Tại sao ... anh không cười với em nữa ?

Tại sao anh không ôm em như ngày trước ?

Tại sao anh không nắm tay em ?

Mà lại nắm tay chị ấy như vậy? “

Một đôi mắt ươn nhoe .

“ Bởi vì đã buông tay

Bởi vì không có quyền quay đầu lại

Bởi vì đã tin thứ vô thực ...

Bởi vì đã bị cuốn theo ảo ảnh ...”

Bấy nhiêu lý do đấy ... đã đủ hay chưa ?

Không , vẫn còn thiếu một điều quan trọng .

“ Bởi vì anh đã yêu chị ấy hơn cả em rồi . “

...

Yun đã yêu Linh hơn cả Du rồi .

Cậu cuối cùng cũng đã thôi nhìn về phía Du rồi tự siết lấy trái tim lại đang nứt vỡ của mình .

Cậu cuối cùng cũng đã yêu người con gái khác .

Đúng vào lúc Du quay đầu trở lại .

- Anh ... NÓI DỐI !!!

Tiếng thét của cô bé lạc hẳn đi , khuôn mặt nhợt nhạt giàn giụa nước mắt .

- Tin hay không tùy cô , cô có quyền lựa chọn mà .

Cậu nhếch môi khinh bỉ , rồi khê khàng nắm tay Linh bỏ đi .

“ Anh chưa bao giờ nhìn em như thế ...

Anh chưa bao giờ gọi em như thế ...

Anh chưa bao giờ nhếch môi khi ở trước mặt em ... CHAP 47 P.2

FlashBack

- Hình như anh lỡ yêu em mất rồi ! Làm thế nào bây giờ ?

Lần thứ hai tỏ tình với một người con gái , cậu dù đã rút ra kinh nghiệm từ lần đầu thì vẫn không tránh khỏi những bối rối ngượng ngùng khi mà ánh mắt cô gái ấy cứ nhìn xoáy vào cậu .Cô gái dò xét hồi lâu rồi mới cất tiếng :

- Hihi , vậy thì em sẽ yêu lại anh nhớ ? Được không ? Anh có đồng ý không ?

Cô ấy nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời . Từ đấy cô và cậu là một cặp , hai con người xuất chúng ở cạnh nhau thì không thể không khiến người ta phải chú ý . Lúc nào nhìn thấy cậu là chắc chắn sẽ thấy cô sau đó . Cái bóng mảnh mai của cô luôn luôn nhập nhòa bên dáng cậu , đến nỗi lắm lúc người ta tưởng hai con người ấy đã không còn là hai cá thể riêng biệt nữa rồi !

.....

Một tình yêu bao người ngưỡng mộ , bao người thắc mắc rằng tại sao nó lại bền bỉ và mặn mà đến thế . Thực ra cả hai nhân vật chính đều không thể lý giải được .

- Em ... có yêu anh thật lòng không ?

Cậu khe khẽ hỏi cô , hai đứa đang đi bên cạnh nhau giữa một rừng lá , lá vàng rơi tràn ngập không gian , khung cảnh khiến con người ta bị mê hoặc .Cô ngược mắt nhìn cậu như nhìn một vật thể từ bên ngoài trái đất , hồi lâu mới nói :

- đương nhiên là em yêu anh thật lòng rồi . Sao anh lại hỏi thế ?

- Ừ , thế tốt rồi . Chỉ là ... anh sợ em sẽ buông tay ... vào một ngày nào đó ... Nhưng anh biết em không bao giờ làm thế , nên hãy cứ yêu anh như lúc này nhé . Okay ?

- Okay .^^

.....

Lúc ấy cậu đâu có ngờ lời nói của cậu lại trở thành sự thật . Cô đã buông tay cậu , vào một buổi đêm đầy mưa giông và gió táp . Cũng vào ngày hôm đó , cậu đã găm lên mình một nỗi hận thù phải trả bằng máu .

Chính thằng nhóc đó , Zero , đã tước nát cô gái ấy khỏi cậu , và đã vùi dập nụ cười của cậu như giẫm đạp một con c.h.ó .

- Nếu em yêu người khác ... thì anh có còn thích em nữa không ?

- đương nhiên là không rồi !

Câu trả lời bật ra ngay lập tức , khiến cho cô gái ấy cứ ngỡ cậu là một thằng con trai máu lạnh đến nỗi chia tay mà chẳng chút vương vấn . Nhưng cô bé nhầm .

- Vậy à ... anh ... sao có thể ... - Anh không thích em , bởi vì anh yêu em , và anh sẽ yêu em đến hết kiếp này , nên đừng bao giờ buông tay , cũng đừng bao giờ yêu người khác ...

Cô ấy đã suýt khóc khi nghe những lời này . Cảm giác áy náy dấy lên trong lòng . Yun của cô ... sao lại yêu cô sâu đậm vậy chứ ! Giờ cô đã lỡ yêu người khác rồi , mà vẫn không dám buông tay Yun . Nhưng cô biết làm gì được , nếu cứ tiếp tục , e rằng Yun sẽ không chấp nhận được sự thật , chỉ bằng nói luôn bây giờ để Yun hết hy vọng vào cô đi . Bởi cô chẳng đáng để cậu đặt niềm tin .

- Yun ... em xin lỗi ... em không còn có thể tiếp tục nắm tay anh nữa rồi ! Buông tay em ra thôi ...

- Tại .. sao ? Đây , đừng có đùa tôi , Hạ Thanh Du .. cái này không đem ra đùa được đâu !!!

- Em không đùa , em đã không còn đủ tình yêu để tiếp tục ở bên cạnh anh nữa , nên ... hãy buông tay nhau ra ... xin lỗi anh

- Vì cái gì ?

- Em ... yêu người khác rồi ...

Lời nói của cô giống như một nhát kiếm chém ngang tim cậu , siết nát mọi tế bào . Cậu chưa bao giờ nghĩ cô sẽ yêu người khác , không phải cậu , cũng chưa bao giờ nghĩ cô sẽ buông tay phũ phàng đến thế !

- Du này ... người đó ... là ai ?

Cậu ngập ngừng hỏi cô , và một lần nữa con tim lại tung tóe từng mảnh , khi mà cậu nghe được tên của thằng con trai đã cướp cô đi :

- Tiểu Thiên , hay nói cách khác thì chính là Zero ...

- ...

- Em xin lỗi Yun

- ... Cô cũng tuyệt tình nhỉ ! Chia tay thì chia tay , nhưng đừng có quên tôi , bởi vì trên thế gian này không còn ai yêu cô hơn tôi đâu , Hạ Thanh Du ...

Ngày hôm ấy ... cậu đã cay đắng bước đi ...

Ngày hôm ấy ... cô đã khóc ướt đầm vai áo của một người con trai , Zero , không phải là cậu ...

Ngày hôm ấy ... cậu đã khắc vào tim một nỗi hận nhất định phải rửa sạch bằng máu và nước mắt của Zero ...

Yun Chan – Thiên Lâm ... mười bảy tuổi ... thiên tư sáng suốt ... giang hồ nể danh ... mang trong mình mối hận khắc cốt ghi tâm ... nhất định về sau này sẽ thành kẻ thù mạnh nhất của Zero ...

Nhưng tiếc rằng Zero đã không phép mà tan biến , như bong bóng xà phòng tan nhanh vào không khí ...

Còn cô gái ấy ... phải sống trong hối hận cả quãng đời về sau ...

End FlashBack

“ Xin lỗi , vì em là người có tội . Vì em đã làm anh tổn thương , nên tội lỗi em phải tự chịu . “ - Thế là ... một giờ đồng hồ để bóp nát trái tim cô ấy à ?

Linh cười khẩy . Cô không nghĩ đến tình huống này , nhưng rõ ràng là cô có đủ khả năng để ngăn những giọt nước mắt của Du . Cô biết Du dù là đã buông tay , nhưng vẫn còn yêu Yun nhiều lắm . Vì vậy nên Linh chẳng thích Du . Và Zero cặp kè với Du một thời gian , cũng chỉ là bốn cột mà thôi .

- Ủ , đi ăn kem không ?

Yun mỉm cười mời chào . Linh nháy mắt tinh quái :

- Mang đủ tiền thì hẵng mời tôi , tôi ăn khỏe lắm đấy !

Hai đứa kéo tay nhau chạy đi .

Có ai để ý rằng , Yun vẫn chưa hề thả tay Linh ra ...

- Minosa ... thường có ở đâu nhỉ ?

Cậu nhíu mày suy tư , bộ dạng dễ thương đến mức cô phải bặm miệng cười khùng khục .

- Cười gì đấy ?

Cậu ngây thơ quay sang hỏi , nhưng cô vẫn cứ cười như ăn phải bả .

- Đây , tôi cáo rồi đấy ! Nhóc con , hồn láo thế này ! Có cái gì thì nói ra đi xem nào !!

Mặt cậu lúc này đã nhăn nhúm hết cả vào . Cô nhóc trông thấy thì càng cười to hơn , cười đến rung cả ghế .

- Yah , có gì đáng cười lắm à ? >”

=))

- Vàng , buồn cười cái mặt đại ca lắm ! =))

Linh cười sặc sụa , cười ngặt nghẽo , cười như thể chưa bao giờ được cười , cười bằng cả niềm tin và hy vọng =))) . Cô nhóc cũng chẳng hiểu có cái gì đáng cười , chỉ thấy muốn cười mà thôi .

- .= Đủ rồi nhá , để đại ca cúi lên là nhóc con chuyển nhà xuống địa ngục đấy .

=)))))) Linh cố nín cười , lấy tay gạt nước mắt .

- Rõy , đại ca muốn cái gì thì hỏi đi .

Linh làm mặt thơ ngây , mắt long lanh nhìn cậu như thể muốn ăn tươi nuốt sống . Trong khi đó thì cậu đang dò cô bằng ánh nhìn của một sát thủ .

- Nhóc con , sao lại thích Minosa ?

Cuối cùng thì cậu cũng yên tâm mà hỏi , sau khi đã dò xét chán chê . .=

- Um ... thích thì thích thôi , chẳng biết lý do nữa .

Minosa – tượng trưng cho tình yêu thầm kín . ***

- Eh , đi nào .

Cậu nhẹ nhàng đứng lên rồi khẽ nói với cô . Cô gật đầu và cũng đứng lên cùng cậu .

...

Hai đứa lại lóc cóc ra bãi đỗ xe . Yun sau khi đã an tọa trên xe rồi , mới nói với Linh :

- Ôm chặt lấy tôi đi .

Cậu ngoái đầu lại nhìn cô và ra lệnh . Nhưng cô chẳng màng đến câu nói của cậu , vẫn cứ hững hờ mà leo lên xe .

- Biết rồi , cảm ơn .

- Đột tử thì cũng đừng có oán trách tôi .

Cậu lên ga rồi phóng đi như gió .

Linh đã chẳng hề nhập tâm vào những lời cảnh báo của cậu , và cũng quên luôn việc cô sợ tốc độ . Đến khi tìm rồi rạc ra rồi mới chợt nhận ra . Cô chẳng còn cách nào khác ngoài bầu chặt lấy gấu áo của cậu . Đã đến nước này rồi thì không thể để cậu biết về nỗi sợ của cô .

Mặt Linh xám ngoét , đôi môi trắng bệch và hai bàn tay run rẩy .

Cậu có nhận ra điều đó , nhưng cứ nghĩ là cô cũng như những đứa con gái khác , chỉ giả vờ sợ để được ôm cậu và sau đó sẽ rú rít lên vì cảm giác mạnh .

Nhưng cậu chẳng ngờ nỗi sợ này của cô đã là ám ảnh , đã khắc sâu vào tâm khảm của cô , đã đeo bám cô gần chục năm trời , đã siết nát tim cô suốt ấy .

Cậu vẫn cứ vô tư mà tăng ga , vạch đỏ đã chỉ tới con số 90 , tim cô tưởng như không còn cứng cỏi được nữa .

Cách duy nhất để chế ngự nỗi sợ hãi là đối diện với nó .

Cô đã thử nhiều lần , nhưng chưa lần nào thành công .

- Này nhóc con , cảm giác thế nào ?

Cậu đột ngột giảm ga và tấp vào bên lề đường khi thấy cô chẳng có chút phản ứng nào khác ngoài run rẩy . À , cả núu chặt lấy gấu áo của cậu nữa .

Cô vẫn cứ run rẩy , ánh mắt yếu ớt đến tội nghiệp , cậu chưa bao giờ thấy cô như vậy .

Zero – Vũ Hoàng Linh , trên đời này chỉ có hai nỗi ám ảnh : thứ nhất là sợ tốc độ và thứ hai là hận tình cảm .

Tôi cảm giác trái tim không còn đập nữa ...

Và hình như tôi đã chết rồi ...

Lại là ám ảnh , cái thứ ám ảnh ghê người đeo bám tôi gần mười năm .

Haizz , đến bao giờ mới chấm dứt đây ?

...

- Cậu định đưa tôi đi đâu ?

Tôi đứng dừng quay sang hỏi hấn khi tim đã đập lại bình thường . Hấn là một thằng điên mà ! Chỉ có điên mới phi xe như thế !!!!!

- Không biết nữa .

Hấn cũng thờ ơ đáp lại , vẻ mặt có chút thất vọng . Tôi không hiểu , hấn thất vọng cái gì ? Vì tưởng là đã tìm được yếu điểm của tôi nhưng thực ra không phải ?

48. Chương 48

CHAP 48

Amen ! Con đang học bài chăm chỉ !!! Amen ! Lạy trời ngày mai đừng có bão .

Cụm từ “ học bài chăm chỉ “ có vẻ như đã quá xa lạ với tôi . Quả thật , đã mấy năm rồi tôi chả đọc sách theo đúng nghĩa của nó , chỉ đơn giản là vác sách đến trường rồi vác lại về nhà mà thôi .

Nhưng hôm nay thì tôi đột nhiên nổi hứng , căn bản là tại không có chuyện gì để suy nghĩ nữa .

“ Hàm số abc , đồ thị xyz ...”

=.=

Mấy cái thứ quái quỷ này ngón đến bao giờ mới xong ?? Haizzz !!

Thực ra thì cũng không mất nhiều thời gian lắm , ngồi vò võ gần tiếng đồng hồ thì cũng xong xuôi , sao lười bài tập thế nhở !?? Rã rời cả tay .

Học xong rồi thì onl phát nào ! ^^ Lâu lắm rồi không động đến cái lap , có khi nó mục nát rồ ý !

Yahoo ID : Boy.Loveless

Password : *****

Tôi ấn nick , vì không dám để người quen lại nhớ đến mình .

Trang onl .

Trang

Cái tên này dường như đã bị phủ kín bởi một lớp bụi dày đặc của thời gian .

Um , có ai add nick tôi này . Ai nhĩ ? :S

LirYun (thjck_ch3m_b4o)

Yun ? Hờ hờ, đừng bảo là cái tên Yun dở hơi đi Air Blade tông phải tôi đấy nhớ !

Ui , sao hần biết được nick của tôi mà add nhờ !!!!???

Tôi kích chuột vào ô “ Từ chối “ , nhưng chả hiểu làm sao lại bấm nhầm “ Đồng ý “

Amen ! Một phút mặc niệm

Giời đất thiên địa ơi !! Tại sao lại thế ????

Hần cũng đang Onl , và Pm tôi

[LirYun : eeu]

>”

[B.Boy : ai ?]

Tôi cố tình hỏi thế , để thăm dò phản ứng của hần .

[LirYun : nh0c’ c0n ranh? nhj?]

[B.Boy : nhóc con nào ? You điên àk ? Pm vớ vẩn]

Tôi đập chat . Chắc hần cũng biết thừa là tôi đang chat với hần , nên giả giọng khiêu khích :

[LirYun : chả b’ , lúc chiều có ai vừa mới tí lên 90 đã xám ngoét hết cả mặt mũi]

>”

[B.Boy : không , chả quen ai như thế , nhầm đối tượng r’ , đây del nick you đi nhá]

Rồi tôi tắt xừ ô chat đi và Out thẳng cẳng , chat lúc nữa chắc không kiểm chế được mà xông vào nhà bóp cổ hần mất .

Sau đó tôi nhảy tót lên giường trùm chăn đi ngủ . =.= -Cho cháu một đĩa Spaghetti nhiều tương ớt , ít mì thối , với cả cho cháu một Latte đào nữa .

Linh liến thoảng với bác đầu bếp ở căng-tin . Bộ dạng hồn nhiên cực kì , đến nỗi bác phải bật cười mà đưa đồ cho cô nhóc .

-Của cháu này , ăn ngon miệng nhé .

-Yes , thanks bác ! Nice day bác nhớ ! ^^

Cô nhóc cười tinh quái rồi bê đồng đồ te te chạy đi .

-Ăn uống ngon lành gồm ! Bảo làm sao mà quên luôn cả con bạn này .

Chất giọng lãnh lót của Kim My vang lên như xẻ ngang tim tôi một đường . Hic , lúc nào Kim My cũng thích làm tôi đau tim T.T

-^^ ! Kim My à , ăn cùng không ? Hôm nay tổ bao ..

Tôi quay sang cười cầu hòa với Kim My – người đang nhìn chòng chọc vào mặt tôi bằng ánh mắt sắc lẹm .

-Chiều hôm qua cậu đã đi đâu ? Nói đúng sự thật , nếu không thì cậu biết hậu quả rầy đây !

Tôi nuốt nước bọt đánh ực một cái . Tại sao tôi luôn cảm thấy bất an khi cô gái trước mặt nhìn tôi kiểu ấy nhỉ ? >”

-Tớ ... đi ... ưm ... à ... gì nhờ .. đi chơi !

Tôi nhăn nhó phán một câu chả đúng chủ đề . Nhưng kệ chứ , biết thế nào nữa bây giờ .

-Đi chơi à ? Ừm . Cũng hay .

Kim My gật gù ra chiều đồng ý . Tôi cứ ngỡ cô nhóc yên tâm mà bỏ qua vụ này rồi , ai ngờ Kim My lại quắc mắt lên lườm tôi :

-Nói lại , chi tiết hơn đi !

Haizzz , ôi cái cuộc đời này !

-Tở đi chơi mà . Mỗi thế , chả còn gì đặc sắc để nói .

-Vũ Hoàng Linh ! Nói , nhanh ! Thằng cao cao đi Air Blade là thằng nào ?

Ui!

Có lẽ cô nhóc đã nhìn thấy tôi đi với thằng nhóc ấy . Assshhh ! Tự dưng ghét thế không biết !!! >”

-Yun Chan một thời lừng danh thiên hạ , vậy mà Kim My không biết , haizzz

Thực ra thì lúc Yun Chan đang nổi , Kim My vẫn chưa trở lại , nên không biết là đúng rồi . Đến lúc tôi gặp Kim My lần đầu , thì thằng Yun đã bị Zero đánh cho nhập viện rồi , chỉ còn cái bóng ma lảng vảng quanh đây .

-Ừm , tớ không có ấn tượng lắm , hình như đây là thằng nhóc hỗn xược dám động vào Zero đúng không ?

Kim My vừa nói vừa hấp háy mắt đầy ẩn ý . Tôi cười nhẹ . Lâu lắm rồi mới có người nhắc đến Zero , tự dưng thấy muốn đi đập nhau quá . ^^

-Chính xác , và đã bị Zero tống cổ vào viện hơn ba tháng trời . ^^

-Oh~ , Zero cũng cao tay quá nhỏ , xử được cả cái thằng xưng đế oanh liệt một thời , thế mà bấy lâu nay mình cứ khinh thường Zero . Hô hô . ^^ Kim My cười hề hề như bị chạm dây thần kinh . Tôi chán hẳn với cái bộ mặt này ròi . .

-Đương nhiên là cao tay rồi , giang hồ sợ như phải vía cơ mà , tiểu thư đây không biết à ?

Tôi nhếch mép mỉa mai với một nụ cười giễu cợt đúng chất . Kim My càng cười tợn , cười kinh đến nỗi suýt lật ghế . =.= , cười cái gì không biết !

-Ặc ặc ... =)) Linh ơi , tiểu thư á ? Tớ chả có cái gì liên quan đến tiểu thư luôn ý , cậu có điên thì cũng đừng quá khích như thế chứ !!! =))

. Hình như có đứa nào vừa cười như kiểu mới chuyển nhà về trại điên . >”

-Ồ hờ ... chả biết ai điên

Tôi ngán ngẩm ngó sang chỗ khác , để mặc Kim My với cơn cười dài nhất lịch sử của cô ấy . Cũng chẳng buồn nhìn đến đĩa Spaghetti nữa .

“Ringggggggg “

Tiếng chuông báo ra chơi kéo dài đầy hứng khởi , tôi vút đồng sách vở bữa bãi tứ tung trên bàn , lĩnh ra khỏi lớp một cách nhanh gọn nhất , trước cả thầy giáo .

Tôi lao bổ chững xuống căng-tin ,, thề là bây giờ tôi đang hoa mắt chóng mặt cực kì , và cần một món gì đó để nhét vào dạ . Haizzz , khổ chưa , lười ăn nó thế đây !

Mua xong một chai sữa không đường và một cái kẹo mút ^^ , tôi thông thả đi ra đằng sau trường , dù gì thì cái trường này cũng cần phải khám phá tìm hiểu nhiều mới nhớ được hết lối đi . Có cả bể bơi 5 sao thì đương nhiên là không phải hạng thường .

Oak , vừa mới nhớ đến bể bơi thì cái bể bơi nó đã lù lù trước mắt rồi .

Nằm ở dãy nhà cuối cùng của khuôn viên , trong một gian phòng lớn có mái vòm , và tất nhiên là có cả chế độ điều hòa nóng lạnh từng mùa . ^^ Thậm chí có cả học sinh ra đây đánh nhau .

Chính thế , chính hẳn .

Ba đứa con trai và một thằng nhóc mặt búng ra sữa đang ghè nhau chỗ bể bơi . Tôi nhận ra một trong ba tên con trai , Yun Chan chứ còn ai vào đây nữa !Hắn bị thất nghiệp hay sao mà lại đi bắt nạt một thằng trẻ con thế này ?! >”

ỒI !!! Hắn lại làm máu đầu gấu của tôi sôi lên sùng sục . Giờ tôi ước có một bao gạo ở đây để tôi đâm , hoặc là hắn phải chia mặt ra mà chịu trận . Lâu lắm rồi không đánh đâm ai , giờ ngứa tay khủng khiếp . >”

Haizz , đánh nhau ở đây thì chắc chắn là không bị kỷ luật thì cũng có người phát hiện ra tôi là Zero . Chọn đường nào cũng chết , nhưng chả lẽ lại mở to mắt mà nhìn người vô tội (cái này chưa chắc chắn) bị hành hung à ?

Tôi đã nói tôi bị dị ứng chân tay bất kể khi nào trông thấy những cảnh như này chưa nhờ ? .=

Thôi thì ... liệu một lần . Dù khó có thể sống tiếp được , nhưng cũng chưa chắc là đã chết . ^^

-Dừng tay !!!

Tôi hùng hổ bước ra chỗ hội đầy đang đứng , ra lệnh bằng giọng anh chị nguyên chất chưa pha chế . Thằng Yun lúc đầu lơ lớ lơ tôi đi , đến khi nhận thức được giọng nói của tôi thì hắn mới sững sốt quay ra :

-Nhóc con kia , thích tự tử à mà vác mặt vào đây ?

Hắn hất mặt hỏi tôi , thằng nhóc nằm gục trên sàn vẫn đang bị một chân của hắn giẫm lên .=

Tôi cũng vênh mặt lên đáp trả : -Chết á ? Ồ ời kinh nhớ ? Tôi đang thích chết đây , cậu có làm gì để tôi chết được không ?

-... kh ... à ... ừ ... muốn chứ gì ? Lại đây , anh cho nhóc chết cùng với thằng này luôn .

Hắn đang định nói một cái gì đấy , nhưng lại gất lên rồi giở giọng khà khịa rất là khó chịu .

-Thế cũng được , có người tình nguyện giết thì tội gì mà đi tự tử , nhỉ ?

Tôi vừa nói vừa tiến lại gần chỗ thằng bé con đang bẹp dí dưới sàn . Còn Yun thì trợn ngược hết cả mắt mũi lên ngó tôi . =)) Nhìn cái bản mặt của hắn buồn cười khủng khiếp luôn ý !!! Làm như giết được tôi dễ lắm .

Vũ Hoàng Linh này còn sống dài lắm , ít nhất cũng chưa thể chết ngay bây giờ được . Mà có muốn chết thì cũng chưa chắc đã chết được , bởi mạng tôi rất dai , ngày bé chết hụt ba bốn lần rồi , chưa nói đến bây giờ . ^^

Nên cứ vô tư mà quảng mạng cho tên Yun Chan xử lý cũng được .

-... ừk , cũng hay đấy nhỉ . Nhìn nhóc con thế này chắc chưa nhảy vào hố tử thần lần nào . Có lẽ anh phải cho nhóc thử một lần để biết thôi !

Hắn cười ranh mãnh , mặt héch lên trời ra chiều đắc ý lắm . =)) Tên đó đánh giá tôi hơi thấp thì phải , làm gì có chuyện con này chưa chết hụt , haha , hoang đường . Nhìn cái bản mặt tôi thế này mà dám kêu chưa chết hụt lần nào mới sợ chứ !!! =)) Rồi , thích chết hụt thì đây cho chết hụt , xem ai chết trước ai .

-Ồ ời , thế cơ á ? Tốt bụng quá nhỉ , thế thì làm ơn nhanh lên hộ cái , tôi háo hức quá rồi .

Tôi nhếch môi khinh khỉnh nhìn hắn . Ánh mắt liếc hắn như liếc một ... con nhện . .= (Tôi ghét nhện)

-Okay thôi , nhóc con cứ bình tĩnh , rồi sẽ đâu vào đấy cả mà ! Có ai chết mất phần của nhóc đâu mà phải nóng thế .

Hắn mỉa . Hơ , từ khi nào hắn được quyền mỉa tôi thế nhỉ ???? >”

Giờ thì không cần thương lượng làm gì ệt người nữa , cứ lao thẳng vào thôi , chết thì chết , không chết thì lại sống . Cùng lắm thì dính vài đòn của hắn , mấy ngón võ què quặt đấy làm gì mà Zero không đỡ được !

Và tôi ... quay lưng đi khỏi chỗ đấy , ra ngoài lấy một cái xà beng đập chuột mang vào . Cả một lũ đứng trợn hết mắt mũi lên dòm tôi . =)) Có gì ghê gớm nhỉ ? Dù sao tôi cũng chỉ là một đứa con gái , có võ nhưng không được thể hiện là mình có võ , vậy thì còn cách nào khác hơn cái xà beng ấy ?

-Này ! Thả thằng nhóc đó ra đi , không là ăn gậy đấy !

Tôi gào .

-Linh à , làm gì được tôi đây ?

Một trong số mấy thằng tôi không quen hỏi xoáy .

-Làm được chứ , được nhiều là đằng khác ! Tao cho chúng mày mười giây để suy nghĩ , nếu cứ nhất định không tha thì một trong ba thằng sẽ được đem đi tế tổ tiên . Thế nào ?

-Khỏi cần suy nghĩ , câu trả lời thì cũng vẫn chỉ là khừ sạch cả hai đứa thôi ...

Yun đáp ngay lập tức mà chẳng chút do dự == , hắn coi tôi là cái gì đây ? Dù sao thì hắn cũng đang nợ tôi mà >”

Asssh , lằng nhằng với bọn này lâu quá rồi , thôi thì xông đại vào vậy !

Và tôi chop lấy tay thằng nhóc , rồi lôi nó chạy thẳng ra ngoài . Gì chứ chạy việt dã thì tôi là nhất , thánh cũng không độ được . Ngày trước thi chạy , hội ở lớp toàn chỉ dựa dẫm vào tôi .

Nhưng kể ra thì mình cũng hơi hâm , thằng nhóc đó chẳng liên quan gì đến mình , sao phải cứu nhỉ ?

Thực ra thì ... chỉ tại tôi không muốn nhìn Yun Chan đánh nhau một cách xấu tính như vậy ! == Để bảo vệ hình ảnh hắn trong tôi ư ? Tại sao nhỉ ?

Tôi vừa chạy vừa ngoái đầu ra sau để đảm bảo khoảng cách giữa tôi và mấy thằng du côn kia . Thực sự là đã bỏ xa một quãng rồi , và có lẽ là thoát gọn được , nhưng thằng nhóc nặng quá >”

Assssshh !!!!!!!!!!!!!!! Chả biết tôi nhìn thế nào lại đánh hơi được cái nhà kho (nói là nhà kho cho tự hào chứ thực ra nó giống chuồng đà điệu hơn) . Tôi dùng hết sức còn lại kéo mạnh thằng nhóc vào trong đấy . Cũng may là trường này rộng , và có rất nhiều góc ngách ^^ .

Tôi thở phì phò như một con tinh tinh == sau khi đã bước cả hai chân vào trong cái chuồng đà điệu . Thằng nhóc còn vật vờ hơn cả tôi , người nó quay mòng mòng mấy vòng rồi đổ cái rầm xuống ... người tôi >”

Assshhhhhh !!!!!!! Cái thể loại rì đây ??? Cụ nội cụ ngoại ơi , nó vừa làm cái hành động kinh dị rì đấy ??? Eo eo eo phì phì >”

“RẦM !!;“

Sau tiếng rung kinh trời động đất là một vài tiếng thét thảm thiết bị kìm trong cuồng hống . Linh mãi mãi đôi Converse xuống nền rồi tung một cú cho thằng nhóc lăn lóc ra tận góc nhà . =]] Khổ thân thằng bé , ai bảo động vào Linh cơ , một đứa con gái rất kị sự động chạm cơ thể , nhất là với con trai , có khi cái ôm đầu với con trai còn chưa có , chứ đừng nói là nộ hôn đầu .

Chắc chắn nhiều thằng con trai sẽ cười thú vị khi biết được thông tin này ^^

- Nhóc kia , chị nói à biết nhớ , chị đây không phải hạng thường đâu , không rẻ rách như nhóc tưởng đâu mà tùy tiện ... động chạm như thế ! Còn tái phạm , kể cả nhóc chết rồi thì chị đây cũng sẽ dựng nhóc dậy mà tấn cho như xương chứ không chỉ đơn thuần là đau đớn thôi đâu nhớ !

Bên ngoài , hội Yun Chan vẫn đang lừng sục ngó nghiêng .

Linh gần từng tiếng . Vừa nói vừa “ nhẹ nhàng “ túm lấy cổ áo thằng nhóc tội nghiệp đang thu lu trong góc . Haiizz , ai bảo nhóc động vào Linh cơ , mang tiếng là được cứu nhưng còn bị đánh đau hơn ==))

-....

-Rõ chưa ?

Linh sáng giọng , làm cho thằng nhóc sợ run . Vội vàng lập bập gập đầu . Và tròn mắt nhìn cô bé mỉm cười rõ tươi mà thả áo thằng nhóc ra . =)) , cái con bé này !!!

“ Kẹtttt ... “

Một khúc gỗ , một thanh sắt , một cái thùng đựng vật liệu xây dựng

Và Linh , rất nhanh chóng , đã chống hai tay lên tường và che gọn người thằng nhóc , cả đồng đồ từ trên cao rơi xuống , đập vào lưng cô bé tạo nên những tiếng kêu khiến người ta nghe thấy cũng phải rùng mình Và chắc chắn là bọn Yun Chan đã đánh hơi được ...

Linh đau , nhưng không hề kêu một tiếng , chỉ khẽ khàng nắm chặt bàn tay lại thành một nắm đấm , hơi thở của cô gần thằng nhóc đến nỗi nó đỏ bừng hết cả mặt mũi lên.

Và cô bé gục xuống .

Khúc gỗ và thanh sắt thì không nói làm gì , dù hai vật đấy cũng đủ sát thương . Nhưng còn thùng vật liệu , ít nhất cũng phải hai chục cân , mà cô bé thì mỏng manh thế kia .

-Này , chị ơi ...

Thằng nhóc lớp dưới lay lay khẽ vào má cô . Rồi nó hốt hoảng hoang mang khi thấy thứ chất lỏng màu đỏ tươi trào ra từ khoe miệng cô . Nó vội vàng bế xốc cô lên . Nhưng Yun Chan chẳng để thằng nhóc thực hiện được điều đấy . Hắn đập cửa xông vào , như một cơn bão chấn động cả khu vực .

Hắn chẳng nói chẳng rằng , chỉ ném cho thằng nhóc ánh mắt duy nhất một cảm xúc : hận thù , rồi nhẹ nhàng bế cô bé lên , ôm chặt đến nỗi thánh cũng không giằng được của hắn .

49. Chương 49

CHAP 49

Tôi cảm thấy đau ... thấu xương Thề là tôi chưa bao giờ đau đến thế ... cảm giác như xương sống die rỗi ý .

Xương sống ... chết == có hiểu không ?

Và sau khi thẩm thía cái cảm giác đấy thì tôi cũng chẳng còn cảm giác gì nữa T.T

Huh , hình như có cảm giác rồi ... thấy bàn tay ẩm ẩm ... và...ướt ... nước à ? Không nhiều , chỉ ...vài giọt ... hình như nước mắt , nóng hổi ý ...

Naaahh , sao lại có nước mắt ở đây được == !?

Euuu , bàn tay ... không còn ẩm nữa ... ê ... đâu rồi ?! Ai đó ơi , làm cho nó ẩm lại đi !!

Mà .. cái mùi này ... quen quen ... ứa ... quen hay không thì vẫn thấy kinh ... >”

.....

-A ...

Đầu tôi ... đau ... đây là đâu ? Trắng lạnh một màu ... ẩm đậm không khí chết chóc ... và ... mùi thuốc sát trùng ... cuối cùng cũng nhớ ra ...

Nhưng mà sao tôi lại ở đây ?? Chẳng phải tôi đang ở trường ... và bể bơi ... và thằng nhóc ... và cái thùng đựng gạch ấy ... à , bị rút vào đầu ^^ ...

Ồ , nhưng ai vừa đưa tôi vào đây ? Và ... nắm tay tôi ?

Thằng nhóc à ? Tôi không nghĩ thế , nó làm gì đủ sức ... ờ , biết đâu đấy , nó dùng cần cẩu thì sao ?

Thôi kệ đi ... đói ... muốn mum ...

Tôi liếc ngang liếc dọc chóng hết cả mặt mới nhìn thấy chai nước lọc trên cái tủ cạnh giường . Ôi thôi kệ , tôi cũng đang khát nữa ,, mồm miệng khô khốc cả vào ...

Với với ...

Cổ lên ... một chút ... nữa .. aaaaayy , đau đau !!! >”

Sao thế nhỏ , tôi nhớ là tôi đã đứng đúng tư thế ... và chắc chắn sẽ không rạn vỡ cái gì , tại sao lại đau thế nhỏ ?

Haizzz , lại dính chấn thương ... cũng lâu rồi tôi chưa vào thăm bệnh viện ...

“ Cạch “

AI ? -Em tỉnh rồi à ? Cảm thấy thế nào ? Có đau lắm không ?

Một chị y tá , chắc mới ra trường , thấy còn teen lắm , đeo khuyên tai hình con cá kia kìa ==))

-Chỉ hơi nhức thôi ạ , còn lại thì bình thường ...

Tôi nhoeo cười với chị . Cố tỏ ra vui vẻ để chị an tâm . Asssh , chứ thực lòng tôi chỉ muốn bẻ xừ cái mấy cái xương này đi cho xong . >”

-Ừ , may là em không bị chấn thương cột sống , nghỉ ngơi vài ngày là ổn rồi . Mà này , em có cậu

bạn trai ngộ nhỉ ! Vào đến bệnh viện rồi mà cứ cuống hết cả lên , không có bảo vệ thì chắc lôi em vào tận phòng viện trưởng ==)) .

Chị ấy cười tùm tùm làm tôi cảm thấy lúng túng . ==)) rốt cuộc thì ai đã đưa tôi vào ? Ai mà hành động quá khích thế nhờ !! ==))

-Hi , em đã có bạn trai đâu . Cậu ấy là bạn thôi .

Tôi cười nhẹ phân bua . Nói xong mới thấy mình ngốc . Càng bôi xóa thì càng đen thôi , sao trước giờ tôi toàn quên cái điều tối thiểu này nhỏ .

-Eo , em không phải xấu hổ , thằng bé lo cho em chết đi được , không phải bạn trai thì đời nào làm thế ?

Chị ấy vừa cầm lại hoa vừa cười khúc khích . ==))

-Cũng có chứ chị , em quen nhiều người như thế lắm ý . Mà cậu ấy đâu rồi hả chị ?

-...hình như vừa mới ra ngoài thôi ... hihi , người ta đi một tí đã mong rồi kìa ...

=)) , mong à ? Đúng là tôi đang mong đây , mong được chiêm ngưỡng dung nhan thằng nhóc dở hơi nào đưa tôi vào bệnh viện mà đòi lôi cả viện trưởng xuống khám . ==))

Chiều hôm ấy , Kim My đến thăm tôi . Đi cùng với thằng bạn thân của cô ấy , Nhật Khánh ạ . Cô ấy nhăn nhó lườm tôi một lúc lâu rồi mới đòi kể lại đầu đuôi . Kim My ngốc , tôi chẳng chết được đâu !

Bây giờ tối , chị y tá lại vào kiểm tra lần nữa , và mang cho tôi bữa tối . Chị ấy còn ngồi cạnh giám sát tôi mum hết đồng hồ ấy nữa ==.=

-Bố mẹ em đi công tác à ? Sao không đến thăm ??

Chị ấy bật ra câu hỏi một cách rất vô tư . Nhưng vô tình lại khiến ưỡng súp tôi vừa nhét vào miệng trở nên đắng nghét ...

Bố mẹ ? Không , tôi làm gì có mà đến thăm ...

Hai tiếng ấy đã lâu lắm rồi tôi không gọi lại . Trước đây tôi đã vô cùng tự hào , vì gia đình , và bố mẹ của tôi . Nhưng rồi tôi hẫng hụt đến trống rỗng cả tâm hồn khi hai con người ấy dứt tôi và quăng khỏi cuộc đời họ một cách phũ phàng . Tôi không được biết lý do . Giờ đây tôi ghét những ngày lễ gia đình , tôi hận họ .

-Vâng . Chắc vài ngày nữa ...bố mẹ sẽ đến ^^

Tôi cười , nụ cười vô cảm nhưng ít ra thì với người khác , chẳng hạn như chị ấy , thì nó rất trong sáng và hồn nhiên . Tôi nghĩ thế . Chị ấy chăm chú nhìn tôi một lúc rồi mỉm cười :

-Chị hỏi thật nhớ , em đã từng yêu bao nhiêu người rồi ? Và bao nhiêu người đã từng yêu em rồi ?

Đã từng ... đó là một cụm từ mà mỗi lần nghe thấy , tôi đều cảm thấy chua xót cho chính mình .

Chị ấy là người thân thiện và đáng tin cậy . Tôi hoàn toàn có thể tin tưởng chị ấy . Nhưng vấn đề ở đây là tôi hiện tại không muốn mở lòng . Cứ để tôi một mình không phải tốt hơn sao ? Chị lại vô tình chạm vào vết thương mãi chẳng chịu lành của em rồi .

-Em á ? Em đã yêu ai đâu ^^ !

Tôi cười tỉnh bơ đáp . Nhưng chị ấy cứ chăm chú dò xét mãi , rồi cuối cùng phán một câu :

-Ừ , cũng phải , hồn nhiên như em thì biết gì đến tình yêu , haha =)) . Sao ? Chị nói chuẩn quá phải không ?

Tôi bất ngờ đến nỗi suýt lặn xuống đất . Ôi cái chị này !!! =)) Hồn nhiên á ? Cả đời đây là lần đầu tiên có người nói tôi hồn nhiên =)) .

-Vâng Chị chỉ được cái hiểu em ...

Tôi bụm miệng cố nhịn cười . Chị ấy thấy tôi nhịn cười đến đỏ bừng mặt mũi thì thả một câu xanh rờn rồi chuồn mất :

-Haha , công chúa ơi , nhưng chị biết em thích cậu ấy . Cố gắng mà giữ nhớ , cậu ấy như vậy chắc chắn sẽ có nhiều vệ tinh lắm =))

“Cạch “

Haizzz , cái chị này !

Tôi bò ra giường định ngủ một giấc . Hiếm khi mà được hưởng thụ thế này , tội gì không ngủ nhỉ ?

Nhưng cái ý định lặn lóc vào giấc mơ ấy chẳng tồn tại được lâu , khi mà có một vật thể sống đang cố gắng mở cửa phòng tôi , một cách nhẹ nhàng nhất. Hm , định làm gì đây ? Zero thì tai tiếng chuốc đầy người chứ Linh có làm sao đâu nhỉ ?

Hừm , thân thủ khó lường thế này thì chắc chắn không phải hạng quèn . Ai nhỉ ? Tôi nghĩ là trong số những người biết tôi phải vào viện hôm nay , ngoài Yun Chan ra thì chẳng có ai đáng để phòng thủ .

-Euu , cứ vào đi !

Tôi nói , giọng cứ đều đều , chẳng có cảm xúc gì cả . Nhưng nghe đâu trong câu nói ấy là một chút ý mỉa mai giễu cợt . Hii , tôi chủ ý muốn vậy đấy !

Quả không sai , đúng là Yun Chan thật .

Yun Chan ?

YUN CHAN CÁI KHỈ GÌ !!! ĐỒ ĐIÊN !!!

-Có vẻ như nhóc con hồi phục nhanh nhỉ ?

Hắn cười . Tôi cũng cười nhạt nhìn hắn :

-Sao nào ? Hay tôi cứ liệt giường để được người ta chăm sóc nhớ ?

Nói xong mới thấy mình thật ngốc , và cả một chút chua chát cho chính mình . Chăm sóc à ? Đã bao lâu rồi không có người quan tâm đến tôi ? Sống một mình , ngoài mình ra thì còn ai đủ tình thương để đem đi ban phát ỉn ? Hắn lại cười , làm tôi cảm thấy đang bị dụ vào tròng :

-Có cần đưa về nhà tôi không ?

Ack , >”

-Liệu có hầu nổi không mà mạnh mẽ thế ?

Tôi nhếch mép tỏ vẻ khinh bỉ , nhưng thực ra thì đang cười thầm trong bụng . ^^ Yun Chan là người thứ hai cãi nhau với tôi nhiều như vậy , sau Phong .

Phong à ? Tại sao giờ đây làm bất cứ chuyện gì tôi cũng nhớ đến Phong thế nhỉ ? Đành rằng cậu ấy đã buông tay , nhưng mỗi tình đầu cứ vào tim tôi sâu quá ! Có lẽ mãi mãi về sau thì vết thương này cũng không cách nào lành lại được ...

-Tất nhiên rồi ! Tôi nuôi nhóc cả đời cũng được

Hắn nhơn nhơn cười làm tôi tức không chịu được . Nhất thời trong phút bấn loạn phun ra một câu nói , chẳng biết là sau này nên xấu hổ hay tự hào vì nó nữa .== :

-Ờ , tôi có phải vợ cậu đâu mà đòi nuôi cả đời !

Sau khi kết thúc câu nói ấy thì mặt tôi cũng đỏ bừng hết cả lên rồi . >”

Nhưng sau đó thì tôi im lặng , và hắn cũng chẳng nói gì nữa ...

“ À ... “

=.= Thật là ... Cả hai đứa “à “ lên cùng một lúc =)) .

“ Có gì thì nói trước đi . “

Dồi ôi , lại còn cùng đồng thanh luôn cả câu sau nữa chứ ! =)) Thành ra bây giờ tôi chẳng dám nói nữa , vì sợ lại đồng thanh =.= , mà hắn cũng thế thì phải .

Hai đứa ngơ ngáo nhìn nhau một lúc thì tôi phá lên cười , làm hắn phải cười theo =)))))))))) ^^ .

=)) ... tôi định nói là , cậu đã làm gì với thằng bé 10A2 ấy rồi ?

Tôi cố nén cười để cất tiếng hỏi . Và bởi vì tâm trạng vẫn còn rất vui nên không hề lưỡng lự trước được câu trả lời của hắn :

-Nó tự nguyện đem thân đến giao nộp .

Tôi đã từng sờ nhìn hắn . Rất lâu về sau mới khe khẽ hỏi :

-Nó ... phải nằm viện mấy tháng ?

-Không phải nằm viện , nó chết rồi .

Cái gì cơ ? Tại sao hắn có thể thốt ra cái từ ấy một cách nhẹ tênh như thế không liên quan thế nhỉ ? Chết ???

-Tôi không nghĩ là cậu tàn nhẫn đến thế ...

Tôi nhếch môi tỏ vẻ chán chường , rồi sức nhớ ra là hắn vẫn còn có chuyện muốn nói :

-À , cậu định bảo gì nữa ?

Tôi quay phắt sang nhìn chòng chọc vào hắn , và hắn lấp bắp mãi chẳng nói được một câu nên hèn . Thề là nhìn hắn như vậy chỉ muốn véo một cái , baby không chịu được =))

-Bảo ... bảo ... gì nhỉ ?

-Yah , cậu định nói gì cơ mà !!! Thôi mặc kệ đi , chuyển đề tài . Mà ai đưa tôi vào viện nhỉ ?

Tôi lộn tùng phèo một trăm tám mươi độ làm hấn chẳng phản ứng được gì . ^^

-^^ Tôi bé nhóc đấy !

-Thế à ? Tôi có nặng không ?

-Không , cũng bình th.... -CÁI GÌ CỜ ? CẬU BÉ TÔI Á ? NàY đừng có chém gió nhớ , đây chả tin đâu . Cậu có biết là từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa có thằng con trai nào dám động vào người tôi không ? Ai cho phép cậu ... b .. b ...bé ??? >”

Tôi nóng người đến nổi chẳng ngần ngại mà cắt xoẹt lời hấn để hét mán liên thanh . >”

Lúc đó tôi còn không nhận thức được phản ứng của mình khi biết được cái điều kinh dị ấy . Chỉ nhớ là Yun đã làm mặt cực kỳ quái dị để nhìn tôi =.= Và sau đấy thì tôi tổng cổ hấn ra ngoài làm hấn la oai oái . CHo chết !

.....

Yun sẽ không bao giờ biết được tâm trạng của Linh vào buổi tối ấy . Đó mãi mãi sẽ chỉ là bí mật bé nhỏ giữa vô vàn bí mật to lớn của Linh mà Yun không biết được . Mãi về sau này , sau khi hạnh phúc còm cõi của cô bé lại vỡ nát một lần nữa , Linh đã không ngừng hồi tưởng về những tháng ngày ngây thơ chạm tay vào tình yêu ngọt ngào đầu tiên trong đời . Không khắc khoải và đầy bi ai như của Phong , Yun Chan là hạnh phúc thật sự , nhưng thời gian tồn tại quá ít ỏi .

[Phòng 209 - 8 giờ 47 phút – Hiện trường một vụ giết người không thành công]

-Có lẽ phải nấn lại hết rồi , cậu hồng hóc kinh quá ! Đầu óc cũng chẳng bình thường nữa . Okay , muốn tôi nấn chỗ nào trước ?

Cô bé cười gian tà , cầm con dao gọt hoa quả mà Yun mang đến lúc chiều (không hiểu trong não thằng bé chứa cái gì ?!) nhẹ nhàng tung lên không . Con dao bay lên rồi rơi tự do với phần lưỡi chúi xuống đất , nhắm đúng bàn chân cô bé đang để dưới sàn . Wel , các bạn biết đấy , Linh đang nửa đứng nửa ngồi chỗ mép giường , và con dao đang nhằm thẳng bàn chân cô bé mà đâm , trong khi cô bé đang không thể di chuyển . Tất nhiên là Linh không ngu đến mức tung dao để cho nó rơi vào chân . Khi lưỡi kim loại chỉ cách bàn chân trần lạnh lẽo kia có một vài xăng ti mét thì Linh thần nhiên giơ tay chụp lấy cán dao và kéo lại , trong khi Yun vẫn sững sờ nhìn cô , mặt xám ngoét như ma vương địa phủ .

Và cô bé ung dung cầm một quả táo đỏ lên gọt .

Yun vẫn không lên tiếng , lặng lẽ ngồi ngắm cô bé gọt táo . LInh gọt rất khéo , sợi liền và mảnh , không bị đứt . Bàn tay cô bé đưa thoăn thoắt , cực kỳ chuyên nghiệp . Linh vốn dĩ là một đứa con gái rất khéo tay . Nấu ăn ngon , biết làm nhiều món , làm gì cũng rất điêu luyện , và có nhiều tài lẻ nữa . Chỉ tiếc là cô bé chẳng bao giờ thể hiện , nên chẳng ai biết được , kể cả bạn thân luôn . -Ay ...

=.= Dính chương rồi !

Cô bé kêu lên khe khẽ , chỉ như tiếng muỗi vo ve thôi , không chú ý thì không thể nghe được .

-Assssshhhhh , làm ăn kiểu gì mà lại dễ bị đứt tay thế này ???!!!

Yun cau có gắt gỏng , cô bé chỉ biết im thin thít . Nói gì thì nói , cũng lâu lắm rồi Linh chưa mó vào con dao , ngược tay cũng là điều đương nhiên . Hi , nhìn vẻ mặt của hai đứa lúc này mới thật dễ thương . Cậu nhóc dù nóng nảy quát tháo nhưng vẫn cuống quýt đi tìm bông băng , còn cô bé thì chẳng nói chẳng rằng , chỉ ngoan ngoãn ngồi im nghe cậu mắng .

Có lẽ Yun đã làm nên kỳ tích , bởi vẻ lạnh lùng của cô bé đã hoàn toàn biến mất được khi ở cạnh cậu .

-Đưa tay đây , sao để nó chảy máu nhiều thế ?!

Cậu cứng giọng ra lệnh . Yun là thế , và mãi mãi sẽ chỉ quan tâm đến cô như thế mà thôi , sẽ không bao giờ đổi thay được tình cảm của cậu dành cho cô .

Linh vẫn cứ ngoan ngoãn im lặng đưa tay cho cậu . Về yếu đuối lúc này chẳng giống cô chút nào . Tại cô đang xúc động lắm , bởi có người đang quan tâm đến cô , có người mắng cô , và có người băng bó cho cô

. Đã lâu lắm rồi Linh không cảm nhận được tình cảm của con người , chỉ mướt mải trong những cơn đau thuộc về trái tim , cứ nhói lên buốt giá , chứ không hề có chút tình cảm nào .

Cậu cứ nhẹ nhàng mà quần từng vòng băng , sau khi đã sát trùng . Khẽ khàng như sợ làm cô đau . Ngón tay cô dài thượt , nhưng mảnh khảnh cực kỳ . Bàn tay lạnh lẽo nằm gọn trong tay cậu , nay cũng dần trở nên ấm áp .

-Xong rồi đây ! Cảm ơn chưa ? ^^

Yun cười tinh nghịch . Linh cũng mỉm cười . Cô bé rất hiếm khi cười mà không phải là điệu cười nhếch mép bất cần . Chứng tỏ Yun cũng đã chiếm được một vị trí quan trọng trong tim cô bé .

-Cảm ơn cụ ạ ^^ !

Linh nhí nhố lè lưỡi trêu cậu, khiến cho cậu phải bật cười thành tiếng .

-Ngoan thế ! Nhưng cảm ơn suông thôi à ?

-Vâng . Có vấn đề gì không ạ ? – Linh tỉnh bơ đáp .

-Eo , tất nhiên là có rồi ! Phải hậu tạ chứ ! – Cậu nhăn mặt làm bộ giận dỗi .

-Xì , cụ quên mất rồi à ? – Linh trề môi tỏ vẻ đánh đá chua ngoa làm cậu cố nhịn mà không thể ngừng cười .

-Quên cái gì nào ? Có quên gì đâu nhỏ ? – Yun ngây thơ ngơ ngác hỏi , khiến cô bé phát cáu .

-Minosa của con , đâu ? Cụ vẫn nợ đấy nhớ !

-... à ... ờ ... bé con cứ ăn nhanh chóng lớn rồi cụ đưa đi chơi .

-Khỏi cần , khỏe lắm rồi ạ .

-Eo , chưa gì đã gây yếu bệnh tật như bà già tám mươi thế này mà dám kêu khỏe . Bé con cứ liệu hồn , chém gió là cụ cắt suất đấy , không có chơi bởi gì nữa . – Yun làm mặt nghiêm nghị giảng đạo đức . -Khỏe chứ . Không khỏe thì làm sao giết được cụ ?! – Linh gằn từng tiếng đầy ám khí làm cho cậu rùng hết mình mẩy . Lại còn chop lấy con dao trên kệ tiến dần ra phía cậu nữa . Khuôn mặt cô ảm đạm mang một màu chết chóc , dù chỉ là đùa thôi nhưng cũng đủ làm cậu hết vía .

Cô bé bước được một bước thì bất chợt khựng lại và ngồi lại xuống giường , cậu ngơ ngác ngó cô đang tỉnh bơ nhìn cậu . Lòng thầm thở phào nhẹ nhõm . Nhưng mừng vui chưa được bao lâu thì bàn tay cô bé rung nhẹ , một con dao sắc lẹm được phi về phía cậu nhanh như chớp chớp , mục tiêu chính là khuôn mặt có nụ cười chết người của cậu . Lần này Yun đã xác định là sẽ đi phẫu thuật thẩm mỹ rồi , nhưng không ngờ con dao chỉ còn cách cậu một tấc thì nó đột ngột chuyển hướng , cắm phập vào tường . Hai nửa của một bông Cẩm tú cầu nhẹ nhẹ rớt xuống , vẫn còn tươi nguyên .

Yun cảm giác có một cục đá lăn từ đỉnh đầu xuống gót chân . Cậu bắt đầu thấy cô gái trước mặt cậu đây chẳng hề dễ chơi .

Tất nhiên rồi . Linh là một đứa con gái không tồi chút nào . Đến tận bây giờ Yun mới nhận ra điều ấy . Và có lẽ cậu đã lỡ thích cô ấy mất rồi .

Nhưng cậu vẫn chưa nhìn thấy nét tương đồng giữa cô bé và Zero . Có lẽ Yun không bao giờ nên phát hiện ra cái bí mật to lớn ấy . Nó sẽ xé đôi trái tim Linh . Một lần nữa !

.....

-Linh oiii ... uống thuốc đi này

Khiếp quá đi !! . Oma , hần vừa gọi tôi bằng cái giọng gì đấy ???!!! Còn kinh hơn cả tiếng gọi oan hồn ở nhà xác .

-Ồ , tôi tưởng óc cậu vẫn bình thường mà , sao hâm hâm thế ?

Tôi giả vờ ngơ ngác tròn xoe mắt nhìn hắn . Khóe môi hắn hơi giật giật , mắt nhìn đắm đắm vào mặt tôi . Có lẽ câu tiếp theo mà hắn định nói sẽ mang hàm ý móc mĩa là nhiều , nhưng không hiểu sao hắn lại ngọt ngào dụ dỗ :

-Thế thì Linh uống thuốc đi rồi tớ hết hăm

Tôi choáng tới độ lảo đảo vài vòng trên giường , suýt rớt xuống đất . Cái QUÁI gì thế này ???!!!! Hắn bị đứt dây thần kinh thái độ rồi à ? Giời ơi ! Sao lại có cái kiểu xưng hô tớ - cậu dở hơi thế này ???

Hm...

-Haizz , không uống !!

Tôi thở dài rồi phán một câu lạnh lùng cứng ngắt , làm hắn đơ người , ngó tôi chăm chăm . Tôi thề là Kim My đã nói gì với hắn rồi , chuyện hắn thường xuyên ghé bệnh viện thì Kim My rõ ràng như lòng bàn tay , chắc cô nàng đã tiết lộ một số thứ mà tôi “ không có cảm tình “ . Và một trong những thứ ý chính là thuốc
=.=

Damn it ! Ra viện tôi sẽ vật lông cô nàng .

-Thôiiiiiiii mà Chỉ một tý teo thôi , không có cảm giác đắng đâu . Mà tớ nghe bác sĩ nói thuốc này rất ngọt ... =.= , cậu ta nghĩ tôi không uống thuốc vì sợ đắng ? Yah , thật là ... ! Thực ra những loại thuốc càng ngọt thì lại càng làm tôi cảm thấy ghê tởm . Tôi ghét uống thuốc , vì nó làm tôi cảm thấy rất cô đơn . Tất nhiên là từ hồi bọn – họ quay lưng lại với tôi thì tôi mới ghét . Bởi mỗi lần uống thuốc là một lần hoài niệm , trước đây luôn có Người ở bên cạnh dỗ dành cho tôi , nay làm gì còn nữa ?!

Hỏi tại sao tôi lại ngơ ngẩn và nhắm nhí như thế đi . ^^

Cũng không biết nữa , tôi giờ chỉ còn có thể trân trọng từng mẩu ký ức mà thôi . Dù có hận thật đấy , nhưng nỗi nhớ và khát khao được gặp bọn – họ còn dày đặc hơn , đặng đặng hơn .

Yun lại làm tôi cảm thấy bức bối trong tim , dường như có một túi nước to đang đang chèn vào từng mạch máu của tôi , rất khó khăn để hít thở bình thường . Hình như tôi lại trở thành cái con bé ngỗ ngược thích làm nũng mẹ thuở nào .

Mẹ .. tiếng gọi thân thương đã lâu lắm rồi tôi không được quyền cất lên ..

Chợt có cảm giác nóng nực nơi sống mũi , một giọt nước mặn chát trào lên nơi khóe mi tôi , mang theo cả nhớ thương và giận hờn . Dù thế nào thì bọn – họ cũng vẫn là gia đình của tôi , cuộc sống không có người yêu thương đã khiến tôi trở thành một đứa con gái chẳng coi tình cảm ra gì , chai lỳ với đời . Bằng chứng là quãng thời gian suốt mãi trong những cuộc tình chóng vánh với những đứa con gái chẳng ra gì . Mà tôi nói ai được , khi mà bản thân tôi cũng chẳng phải là một đứa con gái đúng nghĩa trước khi gặp Kim My ?!

Tôi đang khóc à ? Phải vậy không ?

Đã bao lâu rồi tôi không khóc ? Không nhớ nữa , nỗi đau cứ giữ mãi trong tim , không được giải tỏa thì sẽ hóa thành thù hận sâu sắc . Tuy không cùng một hoàn cảnh nhưng tôi cũng đã hiểu được phần nào mối hận thâm tặn tủy xương của Yun với Zero , vào cái đêm không trăng nhót nhát đầy nước mưa trộn với máu tươi ấy . Cái đêm Zero đã tước đi người con gái quan trọng nhất đời Yun , đồng thời đạp Yun xuống vũng lầy của sự diệt vong , sau đó không hề cho Yun cơ hội để trả thù , Zero vĩnh viễn tan biến vào màn đêm đen đặc ...

Người con gái ấy đã từng xóa tan mọi đau đớn trong tim vì mối tình đầu của Yun . Nhưng tôi đã khiến cô ấy ném bỏ trái tim của cậu , làm nó vỡ nát ...

Yun hận tôi sâu sắc , trong khi tôi vẫn ngồi đây , và khóc , trước mặt cậu ta ...

Tình cảm ... rốt cuộc là thứ gì ? Sao lại hóa thành hận thù nhanh chóng đến vậy ?

-... Linh ... sao thế ?

Yun rụt rè đưa hộp giấy ăn cho tôi , tay kia vẫn cầm vỉ thuốc . Sao cậu lại đối xử với tôi tốt thế này ? Làm tôi cảm thấy tội lỗi đấy ! Tôi đã gây ra quá nhiều thương tổn cho cậu rồi ...

-A ... không sao ...

Tôi giờ tay dại mắt , cười ngây ngô như một con mèo nhỏ . Hình như tôi có xu hướng cười nhiều hơn khi ở cạnh Yun . Khoan đã ...

Cười ... nhiều ... hơn ?

Không ...

Xin hãy nói đây chỉ là cảm giác nhất thời ...

Tôi ... vừa mới bề bàng nhận ra một sự thật không thể chối cãi , cũng không thể dối lòng thêm nữa ...

Hình như ... tôi thích Yun rồi ... thấy tội lỗi vì đã lỡ tay bóp nát tim cậu ta , đan xen một chút thích thú vì sự ngọt ngào trong từng lời nói của cậu ta ... cảm giác yêu thương đang dâng đầy , tràn cả ra khỏi ánh mắt ... lúc nào cũng có thể cười ... và cũng đã quên hẳn khoảng thời gian tuổi thơ bên cạnh Phong nay đã không còn coi tôi ra gì ...

Thích ư ? Nhưng làm sao được ?! Tôi không thể thích Yun được . Cậu ta sống đúng nghĩa , còn tôi chỉ đang vật vờ chờ đợi tuổi trẻ kết thúc để tự giải thoát ình mà thôi .

Hai con người thuộc hai thế giới hoàn toàn khác nhau .

Cậu ta nhăn nhó nhìn khuôn mặt đang thay đổi trạng thái xoành xoạch của tôi . Yun ngốc ơi ! Tôi đang thích cậu đấy ! Nhưng cậu đừng thích tôi nhé , vì tôi sẽ chết , chỉ ít lâu nữa thôi ...

-Không sao gì chứ ! Linh đang nghĩ cái gì ghê gớm mà phải vò đầu bứt tai thế kia ?

Haizzz , hôm nay tôi bề bàng nhận ra nhiều điều quá rồi ! Cậu ấy đã khiến tôi không còn vững vàng vào cái suy nghĩ sẽ-chết-trong-một-ngày-không-xa của mình nữa . Tôi đột nhiên không còn muốn chết . Tôi muốn sống , và cứ mãi mãi ở bên cạnh cậu ấy thế này .

Yun là người thứ hai mà tôi thích . Nhưng rốt cuộc tôi vẫn không biết tình yêu là gì . Hii ^^

-Không sao

Tôi cười nhăn nhó , cố ra vẻ mình đang bình thường lắm . Và cậu ấy thấy tôi khỏe như trâu thì bắt đầu gạ gẫm :

-Ey , Linh này ... ở đây có ba viên thuốc . Nếu Linh chịu khó nhắm mắt và ực một cái thì chỉ hai giây là xong . Nếu Linh uống từng viên thì sẽ được Bonus thêm một phút nghỉ giữa mỗi viên . Nếu Linh uống nửa viên một thì sẽ không có cảm giác là mình đang uống thuốc . Nếu ...

-Thôiiiiiiiiii ... ! – Tôi phũ phàng cắt lời cậu , rồi nở nụ cười đầy ám khí - Tôi uống , nghiền nhỏ ra cho tôi , hai hạt một lần , mỗi lần cách nhau ba tiếng . Okay ?

-Giờ ạ !!!

Yun sực chút nữa ngã ngửa . =))

Tôi bỗng dưng cảm thấy giây phút này ngọt ngào biết bao . Tôi và người-tôi-vừa-mới-phát-hiện-ra-là-mình-thích ngây ngô đùa nghịch bên cạnh nhau , trong một căn phòng trắng như tuyết , những nụ cười rạng rỡ chân thật , không chút giả tạo cũng không hề nhuốm đau thương , cười một cách thuần khiết nhất .

Và tôi mãi mãi sẽ bằng lòng với hiện thực này . Tôi chỉ cần có thế , cậu ấy len vào tim tôi lúc nào mà tôi chẳng biết , cứ chủ quan cho rằng cậu không đủ ấm áp để làm tan băng đá trong tôi .

Biết đâu đấy , những người con trai tôi quen trước đây , chẳng phải cũng đều cố để làm ấm tim tôi hay sao ? Cậu ấm hơn họ rất nhiều , cậu giống như mặt trời rực rỡ nhất ngày đông .

Không phải ! Cậu là ánh nắng , còn Kim My là mặt trời . , mặt trời để soi sáng tâm hồn tôi , còn ánh nắng làm tan chảy cả băng đá .

Nhưng .. có những thứ hạnh phúc chẳng bao giờ chạm tay đến được ...

50. Chương 50

CHAP 50

-Điiii mà ... ở trong này thì thà tớ tự kỷ ám thị còn hơn . Tớ biết Yun sẽ không nỡ để tớ bị thế đâu ! Điiii mà ...

Linh bầu rịt lấy tay áo Yun , ngoạc miệng ra sức kêu gào , giọng điệu rất thống thiết , làm Yun có chút mũi lòng . Đương nhiên rồi , cô ấy đáng yêu như thế thì ai mà cưỡng được ^^ .

Cô bé đang năn nỉ cậu nói với bác sĩ cho ra viện sớm . Bởi cô bé nghĩ mình đã hoàn toàn phục hồi . Mới nằm viện được hai ngày == . Nhưng dù sao thì sức đề kháng của cô bé cũng rất tốt , có khả năng phục hồi rất nhanh chóng .

-Agggghhh ...>’

-Điiii mà Yun độp zai

-.... .

-Điiiiiiiiiiiiiiiiiiii
.....

-Agggghhh , thôi được rồi ==

Cuối cùng thì cậu cũng không thể cưỡng lại đôi mắt long lanh đáng yêu ấy mà gật đầu đồng ý . =)) , ai nói Yun sắt đá nào , cậu nhóc còn dễ thuyết phục hơn cả trẻ con .

Cô bé nghe cậu nói thì rú ầm lên , lăn qua lăn lại trên giường như kiểu vừa mới bị đứt dây thần kinh .

-Yeahhhhh ..! Tớ biết Yun tốt bụng lắm mờ ! ^^

Vài ngày trong bệnh viện đã cải thiện đáng kể ối quan hệ của hai đứa . Linh đã không còn thờ ơ với cậu nữa , Yun thì càng trở nên thích thú với cô bé hơn . Quan trọng nhất là hai đứa không còn gọi nhau như dân giang hồ nữa ==

.....

[Taxi – 20 giờ 20 phút – trên đường về nhà Linh]

-Cho Linh này

Cậu chìa ra hai cây kẹo mút , một là Dâu và cái còn lại là Café . Linh nhìn cậu bằng ánh mắt nửa nghi hoặc , nửa đùa cợt , một lúc thì thò tay rút cái Café , cậu nhìn bộ dạng của cô bé , cố nín cười đến đỏ ửng hết cả mặt .

Linh ngắm cậu thêm một lúc nữa , rồi lại thò tay rút nốt cái Dâu trong ánh mắt khó hiểu của cậu . Cô vừa cười vừa bóc cái Dâu ra , tiện tay nhét vào mồm cậu làm cho cậu kéo oai oái nhưng vẫn không nỡ đẩy tay cô ra =)).

-Haha , tôi bị ghét ăn dâu cậu ạ , lần sau có mua cho tôi cái gì thì chọn loại nào đáng nhất ý nhớ ^^

-Eo , tôi đang nghi ngờ về giới tính của Linh =)) , con gái nào mà chả thích đồ ngọt .

Yun bĩu môi trêu cô bé . Cô bé chỉ nhếch môi :

-Tôi vốn dĩ chưa bao giờ có hứng thú với đồ ngọt của cậu ấy . Hô hô . Lạ phải không ?

-Tất nhiên là lạ , đến tôi còn thích ăn kẹo cơ mờ . =))

-Eo , lớn đùng rồi mà còn thích ăn kẹo =)) , đồ trẻ con .

Linh nhe răng cười trêu cậu nhóc . Hai đứa cứ hồn nhiên như thế , quên cả thời gian và không gian , dường như trong mắt hai con người ấy chỉ còn có bóng hình của người kia .. “ Khực ... “

“Xì ...”

Chiếc xe đột ngột xì khói và dừng lại , xém tông phải gốc cây . Nhà Linh ở tận vùng ngoại ô , từ bệnh viện trong trung tâm về đến nhà thì ít nhất cũng phải gần nửa giờ đồng hồ đi Taxi . (Đây là đi Taxi , còn đi cấp cứu lại là chuyện khác . Xe cấp cứu chẳng bị ai cản đường bao giờ)

-Xe bị làm sao thế ạ ?

Yun khe khẽ cất giọng hỏi bác tài xế , Linh đang ngủ gục bên cạnh cậu và cậu thì chẳng muốn làm cô thức giấc tý nào .

-Ai da , bác cũng không biết nữa , tự dưng hôm nay nó dở chứng thế đấy !

-Vậy bây giờ làm sao ạ ? Có cần cháu xuống đấy không ?

-Ừ , có khi cậu cứ xuống đi .

Ông tài xế vừa nghe dứt câu đề nghị của cậu thì gật đầu cái rụp . Thế nên cậu đành phải xuống đẩy xe , hic , thực ra lúc đầu chỉ là nói đùa thôi mà , đâu có định xuống thật =.=

Yun khe khẽ gối đầu cô lên một tấm chăn nhỏ rồi mới mở cửa xe đi ra .

Nó nhích lên ... nhích lên ... lẩn lẩn ...

“ Brừm ... “

Và nó phóng vút đi . Để lại cậu sững sờ . Thằng tài xế đó lừa cậu . Nó định làm gì cô ?

Yun đuổi theo , giọng kêu gào khẩn đặc , nhưng giữa đường ngoại ô , buổi tối nữa , chẳng có một bóng người ở đây .

Nhưng cậu vẫn cứ cố sống cố chết đuổi theo chiếc xe đã đem cô đi .

May mắn là cậu đã kịp nhớ biển số xe .

“ – Squak , 30B 4578 hiện đang nằm ở đâu ? “

[... tách ... tách ...]

Đầu dây bên kia là một khoảng lặng . Nhưng chưa đầy một phút sau đã có người hồi đáp :

[Số 27 đường HTL ...nhưng....]

Cậu đập máy ngay sau khi có được thông tin cần thiết , và bắt đầu chạy , điên cuồng ...]

“ ***** ! Mày đợi đấy , tao thề với trời , tao mà không chọc nát xác mày ra thì tao không làm người ! “

– Cậu rửa thầm trong họng , cơn tức giận dâng trào lên tới cực điểm , chính vì tức giận nên cậu mới chạy thật nhanh , như là để tiêu tán bớt sức nóng trong cơ thể . Cô gái ấy thật sự đã trở nên quá đối quan trọng với cậu rồi !!

.....

Cậu đã chạy đến mức cạn kiệt sức lực . Nhưng dù có chết thì cậu cũng nhất định phải cứu được cô . Bị một lão già làm nhục ư ? Không bao giờ cậu để cô ấy phải nhục nhã như thế .

Cậu nhìn thấy một đám lửa lớn đang thiêu trụi một ngôi nhà trên đường HTL . Cậu bắt đầu có cảm giác hoang mang . Cậu sợ cô ... xảy ra chuyện ...

Đêm ... tối ... gió ... bịt bùng ...

Ánh đỏ ... nuốt chửng mọi yêu thương ...

-VŨ HOÀNG LINH ...

Cậu ra sức gào thét tên cô , trong vô vọng . Cậu tin là cô ấy vẫn còn , vẫn đang tồn tại và vẫn nhớ đến cậu . Cậu tin là cô ấy sẽ làm nên kỳ tích . Cậu tin là cô ấy sẽ dành cho cậu một sự bất ngờ ...

Người ta giữ chặt lấy cậu , ngăn không cho cậu lao vào đám lửa kia ...

Yun hoang mang ... đưa mắt tìm kiếm một bóng hình trong bức tường lửa ấy ...

“ Làm ơn đây ... Linh ... tôi biết cậu sống dai lắm mà ... “

Cậu thẳm lên tiếng để trấn áp nỗi sợ hãi đang dấy lên trong lòng . Cậu rất sợ mất cô . Nhưng không hiểu tại sao mình lại sợ đến thế . Cậu rất hoang mang khi cô bị bắt đi . Nhưng lại không biết gọi tên cảm giác đó là gì ...

Cậu biết là mình thích cô gái ấy , nhưng không nghĩ là mình đã yêu sâu đậm đến vậy . Đám lửa bịt bùng đỏ quạch cả một vùng trời , ánh mắt cậu cũng nhuốm một màu đỏ chết chóc .

Cô ấy ... đã đi chưa ?

Cô ấy ... có đau đớn không ?

Ánh mặt trời của cậu ... có lẽ đã lụi tàn mất rồi ... người con gái cậu thích ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ ... nay có còn tồn tại hay không ?

Vũ Hoàng Linh ...

Ánh mắt buồn sâu sắc của cô luôn là ám ảnh trong mỗi giấc mơ của cậu , cậu luôn muốn làm cô ấy cười , hay chỉ ít là khiến cô ấy không còn buồn đau ...

Ánh mắt ấy bất cần đến nỗi chỉ cần nhìn xoáy vào nó là có thể cảm nhận được hết mọi tổn thương của cô ấy ...

Nực cười làm sao , xưa nay có rất hiếm người đủ bản lĩnh để nhìn thẳng vào đôi mắt hổ phách ám một màu chết chóc ấy , chứ đừng nói là nhìn xoáy sâu .

Chả hiểu sao cậu lại làm được . Cậu từ khi quen cô tới giờ , chỉ toàn thấy màu hổ phách nhẵn nhụi cái nhau với cậu , hoặc ngây thơ làm trò trêu chọc cậu .

Chưa từng thấy cô nổi điên ...

Đôi lúc chỉ cảm thấy mắt cô giống giống mắt của một con người gần như đã biến mất khỏi ký ức của cậu ...
Zero

Cậu đâu biết màu hổ phách ngây thơ ấy lại chính là con người máu lạnh , cơ thể chỉ bốc lên một mùi ám khí tà mị , giết người bằng nụ cười chứ chẳng cần dao ...

Rất bất cần , rất quái đản , rất bệnh hoạn ... nhưng cũng rất đẹp trai và rất hút hồn ... nét cười chấp chờn nơi khóe môi lạnh lùng , cười mà ngỡ như không hề cười . Vang danh khét lẹt giang hồ , bất cứ thằng con trai nào , dù mạnh đến mấy , cũng đều phải phủ phục dưới chân thằng oắt cao chưa đến 1.75 mét . Bất cứ đứa con gái nào , dù cứng rắn đến mấy , cũng đều bị mê hoặc bởi nụ cười nhếch môi quyến rũ ấy , lạnh đậm và rất xa cách , nhưng lại là người thu hút nhất ...

.....

“ Linh à ... tôi không hi vọng nhiều , nhưng vẫn mong một kỳ tích sẽ đến với Linh .. “

Cậu đã đủ tỉnh táo để không điên cuồng mà xông vào đám lửa ấy , với lại cứu hộ cũng dập hết lửa rồi , giờ chỉ còn lại đồng hoang tàn trước mắt cậu ...

Yun suýt lên cơn mà đánh một người vô tình đụng phải vai cậu , cảm xúc của cậu lúc này đang được dồn nén đến mức tối đa rồi , chỉ cần một chút va chạm nữa thôi là cậu sẽ như giọt nước tràn ly , sẽ ghè nát tất cả .

Chẳng biết do bóng tối mà cậu nhìn không rõ , hay là do cậu đang đau đớn đến cùng cực mà sinh ra ảo giác ..

Bóng đen sặc mùi máu từ đầu đến chân , mái tóc ngắn ngang vai , chạy vùn vụt như gió ...

Gương mặt dù mệt mỏi nhưng chất băng đá vẫn không hề vì thế mà giảm bớt , ngược lại , nó tăng lên khá nhiều ...

Đôi mắt hổ phách sẫm lại , dường như đã bị màu đen nuốt chửng gần hết ...

Đúng là cô gái ấy , chỉ có điều đáng về nghịch ngợm khi ở bên cạnh cậu đã không còn ...

51. Chương 51

CHAP 51

“ Mẹ kiếp ... thằng cha bệnh hoạn này ! Phóng cho sướng vào để xe nó nổ . Ngu v~ !! Mẹ kiếp , nó còn dám lôi dao ra dọa chứ . Đã ngu còn thích tỏ ra nguy hiểm . “

Tôi thăm nguyên rửa lão già . Có lẽ Zero phải lại phải ra tay thôi . Haizz , dù sao thì cũng lâu lắm rồi chưa ai nhìn thấy Zero .

Nhưng thật là đáng tiếc , Zero đã bị XÍCH VÀO TƯỜNG !!!!! Có hiểu không ? Bị xích đấy ! Tại cái gì chứ ? Lão già dâm dật ấy đã đánh thuốc mê tôi đấy ! Thật là nhục nhã , đường đường là Zero sát thủ , lừng danh thiên hạ mà lại bị mỗi lão già hạ thuốc mê .

Ngủ gật ! Rồi , giờ tao tỉnh rồi , mày liệu hồn đấy ! Tao không nương tay với người già đâu !

Nhưng mà ... tôi đang ở đâu ? Một khu ổ chuột mọc meo , căn phòng bị ám mùi hôi tanh ẩm ướt , góc phòng là một đồng hồ đen đen bùm bùm thối hoảng lên , khiếp không để đâu cho hết . Chưa kể đến bốn bức tường sứt mẻ dán đầy hình của phụ nữ , mà ở đây không phải phụ nữ bình thường , toàn là hình ảnh lỏa lồ của những thân thể sau khi bị cưỡng hiếp ý , be bét đầy máu , =.= nhìn kỹ mới phát hiện ra đây là máu bắn lên tranh chứ không phải máu trong tranh =))

Mà ... eo ơi ! Có cả máu bắn lên cơ á ? ***** , sao lại bị lọt vào cái nơi rác rưởi thế này ?

-Bé cưng tỉnh rồi đấy à ?

Ôi giờ ơi ! Giật hết cả mình ! Lão lù lù xuất hiện từ ... “ cái đồng hồ đen đen bùm bùm “ . Amen , dù con không theo chúa nhưng xin người hãy bảo vệ con .

Tôi cũng muốn lên tiếng , nhưng bị xích hai tay , và miệng bị dán băng rồi . Thế nên đành ngồi im , bất động và lờ tít lão đi .

-Ngồi ngoan rồi tí nữa ta cho cưng lên thiên đường . Nhìn cưng có vẻ thèm lắm rồi ...

KHỐN NẠN !!!!! MẸ KIẾP thằng chó ! Bố mày ***** bị bịt mồm thì đã ***** ày mất giống rồi , chắc chả cần động tay nữa đâu !

Lão bỏ đi đâu đấy . Tôi thờ ơ nhìn mấy tấm hình dán trên tường , lờ lão đi , trong đầu thăm mường tượng đến cái cảnh lão hiếp những người đàn bà ấy . Thực sự là khó có thể chấp nhận được . Nên tôi suy nghĩ sang cái khác . Con dao găm bằng bạc nguyên chất . Trước đây , khi Zero vẫn đang làm mưa làm gió trên giang hồ , tôi từng rất thích thứ vũ khí ấy , nhưng có người dùng mất rồi , nên tôi vẫn cứ trung thành với cái côn sắt nhìn-thì-có-vẻ-là-đồ-chơi-trẻ-con , hơi hơi , nhưng mà nó giết người chỉ bằng một lần quật , nên không được coi thường nó đâu .

Và tôi nhớ lại thời Zero , và những cuộc tình chóng vánh , bệnh hoạn không ? Có đấy , tất nhiên là người ta nhìn vào chắc chắn sẽ ***** tôi là đứa chẳng ra gì . Ừ , tôi cũng công nhận tôi là đứa con gái chẳng ra gì . Chẳng có đứa con gái 100 % nào lại đi quyến rũ đàn bà , để họ yêu mình và rồi thẳng tay đá họ . =)) Nhìn lại quá khứ loạn luân của mình mà tự cười thế này , không phải là rất bệnh hoạn sao ? Les làm thế đã đành , nhưng tôi , tôi khẳng định chắc chắn rằng tôi chẳng có vấn đề gì về giới tính cả , thế nên càng bệnh hoạn hơn .

Đúng thế đấy ! Chắc về sau này tôi sẽ tự hào mà khoe với người yêu tôi : Em từng là một Playboy , em tán gái rất giỏi , có khi anh cũng không tán gái giỏi bằng em đâu !

Người yêu ? Nhưng mà ... về sau thì ai sẽ yêu tôi nhỉ ? Một đứa con gái như tôi thì ai sẽ yêu ?

Tôi từng yêu Phong . Từng bắt đầu bằng tình bạn thuần khiết như tình bạn giữa hai thằng con trai , và kết cục là tình yêu nát bấy . Mỗi tình đầu của tôi ...

Tôi giấu lại thì vẫn không hiểu được tại sao Phong lại buông tay . Vốn dĩ hai đứa là bạn , từ thuở ấu thơ , tình cảm đâu phải dễ dàng bôi xóa đi ? Không lẽ , cậu ấy có điều gì uẩn khúc ? Tôi biết Phong không phải người tàn nhẫn như thế ...

Ôi , sao đến bây giờ tôi mới nhận ra ??? Cứ oán trách cậu ấy quá tàn nhẫn mà sao không suy nghĩ cho kỹ ...

Thật là ngu ngốc !!

Nhưng ... nếu nói vậy thì ... Phong vẫn còn tình cảm với tôi ?

Naaahh , lại ảo tưởng rồi ...

Nhưng ... biết đâu đấy ! ^^ Đời mà .. biết trước được thì đã không phải ngồi đây vật vã thế này ...

=)) Ủm , hình như lão già quay lại rồi .. làm gì bây giờ nhỉ ?

=)) Chắc trên đời này chả có đứa con gái thứ hai nào sắp bị cưỡng hiếp mà còn ngồi nghĩ vẩn vơ thế này được đâu nhỉ =)) . Đã bảo là tôi quái dị mà =))

Thực ra không phải là tôi không sợ , chỉ là tôi cố nghĩ lung tung để trấn áp cái nỗi sợ ấy đang dấy lên trong lòng . Cùng lắm thì mất đi trinh tiết thôi ... không việc gì phải sợ ...

-Cưng ơi , ta về với cưng rồi đây ...

Lão thở phì phò như kiểu đang cố nén những ham muốn “ bóc lột “ . Tôi thấy ghê tởm , cảm giác buồn nôn bắt đầu trào lên nơi cuống họng . Tôi không thể thoát , bởi đồng xích sắt đang kìm chân tôi lại . Cũng không thể hi vọng người ta đến cứu , bởi chỗ này trông có vẻ rất “ ổ chuột “ , chắc không có nhiều người sống ở đây , nên lão mới thực hiện được hành vi cưỡng dâm trong thời gian dài đến thế (Tôi nhìn thấy ở góc một bức ảnh có chữ ký và dòng đề ngày 20 tháng 9 hai năm trước , điều này là tối kỵ với những kẻ thực hiện hành vi phạm pháp nhưng không hiểu sao lão vẫn ghi vào đấy =.=)

Bàn tay kinh tởm ấy đang dần sát rạt lấy người tôi . Không sợ , ừ , tôi không hề sợ hãi , một chút cũng không . Tại sao lại phải sợ người như lão chứ ? Thật nực cười và ngớ ngẩn . Cùng lắm là mất đi sự trong trắng , mà thứ ấy đối với tôi chẳng có gì quan trọng , một đứa con gái như tôi thì kể cả có cố giữ bằng được thứ ấy thì người ta cũng vẫn chỉ nghĩ tôi hư hỏng mà thôi . Hư hỏng vì quá khứ đã bị vấy bẩn . Có đúng thế không ?

Lão xé quần áo của tôiiiiiiii ... Yah ... ***** . Tôi thề sẽ giết lão , sau khi tôi thoát khỏi cái chốn bẩn thỉu này . Thề đấy , lão như một con c.h.ó vậy !

Có lẽ không còn ai quan tâm đến tôi nữa rồi ... thôi thì đừng hi vọng gì nữa ...

Với lại mạng tôi rất dai ... chắc gì đã chết sớm thế này !

.....

-LINH !!!

Tôi giật bản mình bởi một giọng hét long giong lở đất . Ảo giác à ?

Không , không phải ảo giác , là Kim My , là cô ấy đã gọi tên tôi . Tôi được cứu rồi à ?

Cũng may là lão già chưa kịp làm gì tôi .

Lão bị cậu bạn thân của Kim My (Tên là gì thì tôi nhất thời không nhớ nổi) hạ cho vài cước vào toàn chỗ hiểm , lăn quay ra bất tỉnh nhân sự rồi .

Còn cô ấy tháo xích cho tôi .

-Thế nào rồi ?

Kim My hỏi khẽ , ánh mắt đưng đầy vẻ xót xa . Xót xa cho tôi à ?

-Tổ ỏn . Cảm ơn cậu .

Tôi cười nhẹ để cô ấy yên tâm , nhưng ai mà ngờ được cô ấy lại nổi xung lên quát tháo ầm ỹ :

-Cậu bị “ khôn “ à ? Cậu không biết tự vệ hay sao mà lại để cho thằng già dâm dật ấy động vào người ? Cậu nghĩ mình sẽ ra sao nếu tớ không đến kịp ? Cậu có tin là sau khi cậu khỏe lại tớ sẽ lột da cậu không hả ? Vào viện là quá đáng lắm rồi đấy nhớ , lại còn cái vụ này nữa . Tớ thật không thể nào chịu được . Nghe đây , từ bây giờ cậu mà còn để người ta bắt nạt thế này nữa thì tớ sẽ không nhìn mặt cậu nữa ! >”< tôi=“” ngời=“” im=“” ngoan=“” ngoan=“” ,=“” biết=“” chắc=“” là=“” bây=“” giờ=“” mà=“” lên=“” tiếng=“” thì=“” thế=“” nào=“” cũng=“” chết=“” với=“” cô=“” nàng=“” ,=“” nên=“” đành=“” làm=“” thình=“” đi=“” .=“” nhưng=“” dù=“” sao=“” cũng=“” phải=“” cảm=“” ơn=“” kim=“” my=“” ..=“” ^.=“”>

-À , sao cậu biết tớ ở đây mà đến ?

Tôi rụt rè đặt câu hỏi , làm Kim My suýt bật cười vì bộ dạng của tôi .=.=

-Biết được , có người gọi nhầm vào máy tớ , hình như thằng Yun nhà cậu thì phải . Số có bốn con sáu liên tiếp ý ...

-Ồ , hình như thế . Nhưng gọi nhầm thì có liên quan gì ? Mà

-He he , bình thường khôn lắm mờ , sao hôm nay ngu thế ! Thằng đó gọi nhầm vào máy tớ thì tớ mới nóng ruột , vì tớ biết thằng đó rất kỹ tính , chả bao giờ nhầm cả , tớ nóng ruột thì tớ mới nghĩ đến cậu , vì cậu đang đi cùng nó từ viện về đúng không ? Mà tớ nghĩ đến cậu thì ắt sẽ nghĩ đến sự an toàn của cậu , vì cậu đang bị thương , nghĩ đến sự an toàn của cậu , mà cậu đang ở trên đường , nên sẽ có phương án là cậu bị tai nạn , hay bị bắt cóc gì đó ... và tớ phải xác định vị trí máy điện thoại của cậu . Nhưng tớ không dám gọi , vì sợ nếu cậu bị bắt cóc thì liên lạc ra ngoài sẽ rất nguy hiểm . Nên tớ định vị trên vệ tinh thì thấy nó ở chỗ này ..

Tôi há hốc mồm nhìn đồng suy luận của Kim My . Cái cô nàng giỏi đánh thánh đâm này cũng có lúc nghĩ được như thế à ?

-Lúc đầu lão đưa tớ bằng xe , nhưng nó nổ , nên mới có vụ cháy nhà như thế .

Tôi đáp bằng giọng hết sức chán chường và mệt mỏi , không thêm chú ý đến ánh mắt đầy tà khí mà cô nàng đang nhìn tôi .

-À .. cháy , nhắc mới nhớ , nhưng nói xong cậu đừng sốc nhá ...

Cô nàng tự dưng bật ra một câu làm tôi tò mò phát điên , vội vàng gạt đầu lia lịa :

-Ừ , hứa , có gì hay không ?

-Yun Chan nghĩ cậu bị thiêu trong đám cháy ấy ... nên cố sống cố chết nhảy vào cứu cậu ... nhưng ... không thấy ...

-Rồi .. sao nữa ?

Tôi hít một hơi dài để lấy bình tĩnh . Chỉ sợ ...

-Giờ chẳng biết cậu ấy sống chết thế nào đây ! ...

... chết ?

Cậu sẽ sống , phải không ?

Cậu không được phép chết trước tôi !

Mái tóc ngắn rối bù , gương mặt ảm đạm không một chút biểu cảm , thậm chí cái điệu cười nhếch môi thường thấy cũng chẳng có nữa ...

Bóng hình nhuộm màu máu tươi ấy đang vắt kiệt sức lực mà chạy về phía đám cháy đã được dập tắt , nơi chỉ còn lại một đồng hoang tàn ...

-... x ... xin lỗi cậu ... Yun ...

Linh chết lặng trước bãi đổ nát đen xì , trong lòng cô bé dấy lên một cảm giác đau đớn . Giống hệt cái cảm giác lúc Phong quay lưng bỏ đi .

Yun Chan ... Thiên Lâm ...

Người con trai luôn mang theo ánh nắng để chiếu vào đời cô ... người con trai cứ nhẹ nhàng mà xóa bỏ những nỗi đau tê tái mà cô phải chịu đựng ...

Người con trai mà cô đã thích ...

-Sao lại đi sớm thế ? Sao không đợi tôi ? Linh liên tục lẩm nhẩm , đầu óc cô bé quay cuồng . Cô bé hoang mang và rất sợ hãi , bởi Linh nghĩ rằng cậu ấy đã vì cô mà bỏ mình trong biển lửa , cậu ấy đã vì cô mà chết .

Linh vẫn còn rất nhiều điều muốn nói với cậu ấy .

-Tôi ghét cậu ! Ai cho cậu chết trước tôi !? Đồ ngốc !

Cô bé ngược nhìn mọi thứ bằng ánh mắt trống rỗng đến tái lòng . Khung cảnh nhuộm đậm màu máu , thê lương ảm đạm kinh người .

Và dường như Linh đã hoàn toàn bị rút cạn sức lực , cô bé chống tay khuỵu xuống đường , đầu gối bị va đập nhói lên một cơn đau , nhưng cô bé chẳng cảm thấy đau tí nào , vết thương ở tim đang rỉ máu còn đau hơn gấp trăm lần .

Từ miệng cô bé trào ra một ngụm máu tươi , nhưng vì mái tóc ngắn đã che khuất toàn bộ khuôn mặt , nên chẳng ai nhìn thấy vẻ đau đớn của cô bé .

Và cậu cũng vậy . Cậu chỉ thấy bờ vai cô bé hơi rung nhẹ , cứ nghĩ là cô bé đang khóc . Nhưng ngờ đâu người con gái mỏng manh ấy đang quần quai giữa cơn đau thể xác .

52. Chương 52

CHAP 52

Tôi chỉ kịp nhìn thoáng thấy bóng dáng lão già cầm con dao sáng loáng chìa thẳng vào chỗ chúng tôi . Kim My đi trước thì chắc chắn sẽ ổn , nhưng còn cậu bạn-thân-của-Kim-My-mà-tôi-không-nhớ-được-tên , người luôn đi sau để bảo vệ Kim My , hình như cậu ấy đang gặp nguy hiểm .

Và tôi chỉ nghĩ được có thế , trước khi nhận ra bản thân mình đang ôm chặt lấy cậu ấy .

Tôi ôm ... cậu ấy ?

Chính xác là ôm để đỡ một dao cho cậu ấy , trong một khắc ngắn ngủi , tôi đã kéo được cậu ấy ra khỏi đường dao của lão già , nhưng lại không thể tự tránh ỉnh . Và kết quả là tôi dính một nhát ở sườn , sát lồng ngực , không thấy đau , chỉ hơi xót .

Sau đó thì Khánh (cuối cùng cũng nhớ ra) quay lại đáp cho lão vài chương , bất tỉnh nhân sự luôn .

Tôi chỉ biết đến đây , vì sau đó tôi chạy đi trước , lòng như có lửa đốt , chỉ vì một câu mời của Kim My : “ Giờ chẳng biết cậu ấy sống chết thế nào .. “

Tôi rất lo cho cậu ấy . Lỡ Yun không thể sống được nữa , thì tôi sẽ day dứt cả đời .

Và nỗi sợ như bóp chết tôi , khi mà tôi không nhìn thấy cậu ấy trong đám người được cứu sống sau vụ nổ ... Điều đó có nghĩa là cậu ấy đã đi trước cả tôi . Và tôi sẽ day dứt suốt quãng đời về sau ...

Tôi cảm thấy trái tim như bị xé nát , cảm giác đau tấy lòng , giống hệt như cảm giác lúc Phong quay lưng lại với tôi .. nhưng lần này là Yun , và cậu ấy không chỉ đơn thuần là quay lưng , mà là bỏ đi vĩnh viễn ..

Tim tôi đau hơn nhiều so với vết thương đang chảy máu kia .

Tôi chẳng nhớ lúc đó mình nói những gì , chỉ biết là tôi đã gục xuống và nhả ra một ngụm máu đã ngậm trong miệng suốt từ lúc bị đâm đến khi có mặt ở hiện trường vụ nổ .

Đã cố gắng để tim đừng bị tổn thương nữa , nhưng hình như đây mới chính là báo ứng của những người con gái đã từng quen Zero .

Vậy thì giết tôi không phải là cách trả hận tốt nhất à ? Tại sao cứ phải động vào bạn bè tôi ?

“ Chết đi .. “

Chết đi .. chết để người ta khỏi vì mình mà liên lụy nữa , chết để người ta không phải mài lưng ra gánh những hậu quả do mình để lại .

Vấn đề ở đây là mạng tôi rất dai , có muốn chết cũng chưa chắc đã chết được , có tự tử thì cũng sẽ xảy ra một điều kỳ diệu , và tôi lại sống , oản mình chống chọi những nhát chém xọc vào tim .

Lúc này tôi đang đứng một mình , không có ai bên cạnh . Một mình nhưng không cảm thấy cô đơn , và tôi muốn đi cùng cậu ấy .

Máu không ngừng trào ra từ vết thương , và ở miệng nữa . Tôi thấy đầu óc quay cuồng rồi , có lẽ sắp ngất , vì thiếu máu .

Haiizzz , tôi muốn ngủ một giấc thật dài , không phiền chứ ? Linh cứ quỳ gục trước bãi hoang tàn như thế , người ta không dám lại gần cô , sợ cái ánh mắt sắc lạnh sẽ bóp ngạt hơi thở . Bờ vai cô bé khe khẽ rung lên , ngỡ như đang khóc , nhưng không phải thế .

Bởi không dám lại gần nên không ai biết được rằng Linh đang đau , rất đau , cả thể xác lẫn tâm hồn .

Máu tươi không ngừng tuôn . Xối xả , ướt đầm một mảng áo đen .

Yun của cô bé .. tia nắng cuối cùng của cô bé ...

Linh thầm nguyện rửa mình đã gây nên không ít tổn thương cho những người mình yêu quý . Dần dần , từng người một đều bỏ Linh để ra đi .

Cậu hay làm cô nhăn nhó ..

Cậu hay gọi cô là “ nhóc con “ ...

Cậu đã từng dọa khiến cô suýt chết vì đau tim ...

Cậu đã từng ôm lấy cô ấm áp ...

Yun của cô ... đi rồi sao ?

.....

-Tại sao tôi lại đau thế này ?

-À , cậu còn nợ tôi một vườn Minosa .. đừng tưởng cậu chết là tôi sẽ không đòi nữa

!!!

-Hoàng Thiên Lâm ? Tôi ghét cậu ...

Linh không ngừng lẩm bẩm những chữ mà không ai nghe rõ . Máu và nước mắt trộn vào nhau , trở thành một thứ dung dịch đỏ lờn tanh nồng . Nhưng cô bé chẳng quan tâm nữa rồi , người con trai thứ hai cũng bỏ cô mà đi .

Yun đứng lặng nhìn bóng dáng run rẩy của cô bé , tim cậu cũng đau thắt lại . Rất muốn chạy ra ôm lấy cô nhưng dường như có một bức tường vô hình vây lấy cậu , khiến cậu không tài nào cử động được .

“ Phịch .. “

Tiếng động nhỏ vang vọng trong không gian .

Cô gái ấy đau đớn khụy xuống .

Một bóng dáng vụt chạy ra ...

Tiếng xe cấp cứu ... và máu ...

Yun nhìn thấy máu , nhuộm đầm cơ thể mỏng manh của cô gái cậu yêu thương .

Nhuộm đầm cả tâm hồn cô ấy ...

Tôi không còn cảm giác gì nữa ... nhưng trước khi lịm đi hoàn toàn , tôi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ôm chặt tôi ...

Amen , con chết rồi à ? Sao lại nhìn thấy cậu ta vẫn sống ?

[Bệnh viện thành phố - 10 giờ 43 phút]

-Thông báo !!! Bệnh nhân Vũ Hoàng Linh ở phòng cấp cứu số 207 đang trong tình trạng thiếu máu trầm trọng . Đề nghị người nhà của bệnh nhân cùng những ai có nhóm máu O đến ngay phòng hiến máu ... Xin nhắc lại , bệnh nhân Vũ Hoàng Linh đang trong tình trạng rất nguy kịch ...

“ Nhóm O ? “

Cậu mang nhóm AB , không thể ấu được .. mà ở bệnh viện lúc này cũng chỉ có mình cậu là người quen của cô bé ... ai sẽ giúp cô bé chứ ???

“ Cộp cộp ... “

-Này cậu kia !

Tiếng gọi vọng lại từ một khoảng cách rất xa ...

-Này , tôi gọi không nghe à ?

Giọng nói trong trẻo ấy giờ đã dí sát vào tai cậu mà hết == . Yun ngồi trước cửa phòng cấp cứu , lơ đãng ngược mắt lên nhìn cô gái đó .

-HOÀNG THIÊN LÂM !!!! Tại sao cậu lại để con bé xảy ra chuyện ??? Hai lần rồi đấy ! Cậu hiểu không ??? Hai lần con bé phải vào viện vì cậu rồi đấy ! Có muốn chết thì nói một tiếng , đừng lôi cả Linh vào !! -Cậu có nghe không hả ? Con bé đang cấp cứu trong kia kìa . Vậy mà cậu vẫn còn ngồi ung dung ngoài này . Con bé đấy chưa vì ai nhiều đến thế đâu .

(Không ngồi đấy thì đi nhảy cầu tự tử à ?)

Kim My tức giận hét lên , nhưng lúc này cậu không còn tâm trí đâu để nghe những lời đó . Cảm giác đau đớn và tội lỗi đang bủa vây lấy cậu .

-Cô nhóm máu gì ? – Cậu lên tiếng sau khi thấy Kim My đã bình tâm lại .

-A . Cậu hỏi làm gì ?

-Cô không biết bạn cô đang cần tiếp máu à ? Còn cậu bạn của cô nhóm gì ? – Yun nhếch mép mỉa mai rồi hất mặt về phía bạn-thân-của-Kim-My , cái cậu tên Nhật Khánh .

-Gì ? Con bé nhóm máu gì ? – Kim My sững sờ ngạc nhiên .

-O . Cô không nghe người ta thông báo à ? Cậu ta nhóm gì ?

-Cũng A .

-Haiz , Linh đang rất nguy kịch , nhưng 3 người chúng ta chẳng làm được gì cho cô ấy . – Cậu thở hắt ra .

-Không được ! Tôi phải đi gặp bác sĩ , bệnh viện làm ăn kiểu gì thế không biết !!!! >”

.....

-Bác sĩ ! – Kim My vừa gõ cửa vừa gọi người bên trong . Cô bé đang rất nóng ruột rồi .

-Cháu vào đi . – Vị bác sĩ già ngẩng đầu lên rồi nói .

-Thưa bác sĩ , chuyện bệnh viện không có máu là sao ạ ? Bạn cháu sẽ thế nào ?

-Xin lỗi cháu , ngân hàng máu của bệnh viện đã cạn kiệt máu nhóm O , tình trạng này chưa bao giờ xảy ra ở viện của chúng ta trong suốt 68 năm thành lập . Giờ chỉ còn trông cậy vào những người hảo tâm hiến máu cho cô bé . Bản thân ta cũng không làm được gì . Bởi máu của cô bé là nhóm hiếm , nhóm máu có thể truyền cho cả 4 nhóm khác nhưng chỉ có thể nhận lại là nhóm O . – Vị bác sĩ già điềm đạm nói . Có vẻ như chuyện này đã quá quen thuộc với ông ấy .

-Vậy thì bạn cháu sẽ ra sao ?? Cả ba người bọn cháu ở đây đều không mang nhóm máu O . Bác thử nói xem , làm thế nào để cô ấy được cứu ??? – Cô nàng Kim My có vẻ đã mất bình tĩnh , giọng nói càng lúc càng quyết liệt .

-Cháu bình tĩnh đã . Ta đã liên lạc với các bệnh viện lân cận , họ sẽ đưa máu đến sớm thôi .

-Bác nói hay nhỉ ? Bác có phải người thân của cô ấy đâu mà chả bình tĩnh . Tôi nói cho bác biết , hôm nay mà cô ấy không được cứu , tôi sẽ san bằng cái viện này ! – Cô nàng tức giận hét ầm lên . Vị bác sĩ già cũng không nói được gì nữa .

-Kim , cậu hơi bị kích động rồi đấy ! – Yun khẽ giật áo cô nàng . Nhưng vội vàng rút tay lại ngay lập tức khi thấy ánh mắt đỏ lòm của cô nàng .

-Cậu im , ai cho cậu phát ngôn ở đây ? Tôi còn chưa nhắc đến chuyện của cậu đâu ! – Kim My lừ mắt gần từng tiếng . Khiến cậu nhóc im re không nói được gì . -Thông báo !! Thông báo ! Bệnh nhân Vũ Hoàng Linh ở phòng cấp cứu số 207 đang trong tình trạng thiếu máu trầm trọng . Đề nghị người nhà của bệnh nhân cùng những ai có nhóm máu O đến ngay phòng hiến máu ... - Tiếng loa phóng thanh vang đều trong không gian vắng lặng . Ba con người ngồi trước cửa phòng cấp cứu không ngừng cầu nguyện .

-Làm thế nào đây ?? Linh sẽ chết mất !!! Từ lúc vào cấp cứu đến giờ cũng gần 15 phút rồi !! Giời ơi !!!!! – Kim My nóng ruột đi đi lại lại trước mặt hai thằng con trai . Cậu bạn thân của Kim My thì ngồi im đã đành , đằng này đến cả Yun cũng cứng đờ như tượng .

Cậu nhóc nhìn về một hướng vô định bằng đôi mắt trống rỗng đáng thương . Linh của cậu .. tình yêu của cậu ...

Chợt Kim My trông thấy một bóng đen bước ra từ phòng hiến máu . Bóng dáng ấy đi theo hướng ngược lại với cô bé . Lạnh lùng ? Có . Bất cần ? Có . Cô độc ? Cũng có . Nhưng còn thiếu . Bóng dáng ấy ... còn có cái gì đấy rất giống người con gái đang nằm trong phòng cấp cứu kia ... Một mảng ký ức chẳng ?

53. Chương 53

CHAP 53

Kim My sững sờ nhìn chăm chăm về phía cái bóng cô độc cho đến tận khi nó khuất sau hành lang dài . Một thằng con trai , rất cao .

Mất đúng 12 giây để Kim My tỉnh lại , và điều đầu tiên cô nhóc định làm là lao thẳng về phòng hiến máu . Kim My không nhận ra rằng ngay lúc đó , một bóng người khác mang màu xanh lá cũng lao thật nhanh về phía cổng bệnh viện .

“ Cộc cộc ... “

- Ô . Cháu muốn hiến máu à ? – Một cô y tá trẻ mở cửa với một nụ cười tươi tắn .

- Dạ không , cháu muốn hỏi ... – Kim My ngập ngừng .

- Hỏi gì nào cô bé ? – Cô y tá có vẻ hơi thất vọng nhưng cũng kiên nhẫn trả lời .

- Cháu muốn hỏi ... về người vừa ra khỏi phòng hiến máu cách đây 2 phút .

- À , nhưng bệnh viện không được phép tiết lộ bất cứ thông tin gì về những người hiến máu đâu cô bé ạ .

- Vậy ạ ? Thế thì cháu chỉ cần biết cậu ấy hiến máu nhóm gì ?

- Hm ... nhóm máu O . Cô bé còn thắc mắc gì nữa không ? Giờ tôi phải đem máu vào phòng cấp cứu rồi . – Cô y tá vừa nói vừa giơ tay có đồng hồ lên và cười nhẹ .

- Dạ không , cảm ơn cô . – Kim My gật nhẹ đầu rồi quay đi . Thầm thắc mắc về con người vừa ấu . Cậu ta có cái gì đấy rất giống Linh . Yah ! Đau !!

Tôi cảm thấy người đau nhức . Lại vụ gì nữa đây ? Cố nhớ lại xem nào ...

À , lão già , chiếc xe , ngôi nhà ổ chuột , con dao Ôi đau đầu !!!

Ồ ... tôi tưởng tôi bị đâm .. và đã chết rồi chứ nhỉ ?

Thế tôi chết thật rồi à ? Sao vẫn còn nghĩ được nhỉ ? Mỗi tội không nhìn thấy gì , chỉ đen đen đặc đặc 1 màu =.=

Địa ngục có mỗi 1 màu đen thế này thôi à ? Thế thì đi kiểu gì ? Thành ông mù à ???

Ọak , hình như tôi nhắm mắt =.= ! Vùng ơi .. mở ra ~!

Mi mắt nặng quá ! Kiểu gì thế này !!!!

“ Piu ... “

Oac , mở được rồi . Thế là vẫn sống :)) ~

Ồ , thế nếu tôi sống thì không phải Yun cũng sống hay sao ?

Oh yeah oh yeah ~!!

Tôi mở mắt . Và ngồi dậy . Hình như tôi vừa nghe thấy tiếng đóng cửa .

Xung quanh tôi chỉ có một thứ màu duy nhất : Trắng xóa .

Agh , lại là cái mùi khó chịu ở bệnh viện =.= , ai đã đưa tôi vào viện ? Lại vào viện nữa ... ghét rồi đây !!

Trong phòng chả có ai . Nhưng tôi cảm giác có người đang ở ngay bên ngoài cái cửa trắng nặng trĩu kia . Và hơi người vẫn còn phảng phất đâu đấy trong không gian nồng nặng mùi thuốc khử trùng . Lại cái cảm giác đặc biệt này , nhưng tôi chẳng nhớ là mình đã gặp ở đâu .

- Này , tớ nhìn được cậu rồi đấy ! Không ra chào tớ một tiếng à ? – Tôi ngó chăm chăm vào cánh cửa gỗ ấy một lúc lâu . Sau khi đã chắc chắn rằng người ta vẫn đang đứng ngoài thì mới lên tiếng .

“ Pipi ... “ – Di động tôi để trên bàn đột nhiên rung báo tin nhắn .

Số lạ .

“ Hii , k hổ danh Zero . “

Ai mà lại biết tôi là Zero được nhỉ ?

“ Hm ... kẻ bí ẩn nào đây ? Tôi nhớ không nhầm thì Zero đã nghỉ hưu rồi ^^ . Mà t có quen c k ì – Tôi nhấn lại . Và 1 giây sau thì nghe thấy tiếng rung ở ngoài cửa .

“ Có quen , máu của tôi đang chảy trong người Linh đấy ! “

Oack , chóiang . Cậu ta làm gì ???

À à , truyền máu ^^ .

“ Oh~ , vậy cảm ơn . T k có ý định trả ơn cho c đâu nhớ . C tự nguyện mà ^^ “ – Giọng khiêu khích .

“ Eo , đồ bunn xỉn . Thôi t đi đây , người của Linh sắp đến rồi . “ Cậu ta Reply xong , tôi nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa . Tôi cứ nghĩ về cậu ta suốt . Nhưng mà Zero lại đi hỏi danh tính người ta thì còn gì nhục hơn ? =.=

Hơ hơ , sao dạo này mình nói chuyện nhí nhảnh thế nhỉ . Tại ai không biết .

Mãi một lúc sau tôi mới lại nghe thấy tiếng bước chân , của Kim My . Cậu ta nói đúng , “ người của tôi “ đến thật . Cô nàng đẩy cửa bước vào và hét toáng lên =.= :

- Oak , tỉnh rồi này ! – Cô nàng trợn mắt nhìn tôi . Suýt đánh rơi cả túi đồ ăn vặt đang cầm trên tay (Chắc chắn nàng sẽ xử hết và chả để phần tôi cái nào)

- Hô hô , xúc động quá . Lần thứ n cậu mua đồ ăn mà không cho tớ ~~! – Tôi cười toe toét .

- Oack , vừa tỉnh đã tươi hơn hẳn thế ? Chuẩn bị lo đám tang thằng Lâm nhà cậu kia kia ... - Kim My nhìn chăm chú vào nụ cười của tôi một lúc lâu rồi cong cớn mỉa mai .

Ồ , nó nói “ đám tang thằng Lâm “ ?

Lâm ?

Hoàng Thiên Lâm ?

Yun Chan ? Oak , chết chưa ? Cậu ta chết chưa ????

- Này , nó đâu ? – Tôi ngược đôi mắt đã tối sầm lại nhìn thẳng vào mắt con nhỏ .

- Nhà xác . Gia đình chuẩn bị đưa về quê mai táng . – Kim My nhìn lại tôi , giọng nói vẫn nghiêm nghiêm nhưng khóe môi đã hơi giật giật . Yên tâm , nó đang lừa tôi . Tôi nhớ là trước khi hôn mê tôi đã nhìn thấy cái bóng xanh lè của cậu ta rồi .

- Tớ hỏi thật đấy ! Tớ không tin là cậu ta chết nữa đâu . Chả có ai nói về người chết mà mặt tỉnh bơ như cậu . – Tôi lừ mắt với con nhỏ .

- =)) Thì tớ cố tình mặt tỉnh bơ đấy chứ . Thế mà cũng có người tin sái cổ , còn lao đi tìm đến nỗi mất máu phải vào viện . Vũ Hoàng Linh ! Cậu là một con ngốc ! Ngốc hơn cả đứa ngốc nhất trên đời ! Cậu có biết tớ đã lo thế nào không ? Cậu có biết cái bệnh viện đỡ hơi này không cung cấp đủ máu không ? Cậu có biết cả ba đứa bọn tớ đều không có máu thích hợp để truyền cho cậu không ? Cậu có biết tớ suýt nữa giết một người không quen chỉ vì cô ta cầm trên tay một tờ xét nghiệm máu có đề chữ “ nhóm máu O “ không ? Cậu có biết tớ đã oán trách bản thân đến mức lao đầu ra ngoài được tự tử không ? Vũ Hoàng Linh ! Cậu không muốn sống thì hãy coi như vì tớ mà sống . Vì tớ cần cậu . Và nhiều người khác cũng cần cậu . – Kim My ban đầu còn đùa , sau đó thì gân cổ nói bằng giọng rất quyết liệt và giận dữ . Làm tôi sợ phát khiếp . - ... tại vì tớ là Zero ... nên tớ không được quyền chết phải không ? – Tôi thề thốt lên tiếng . Ánh mắt rực lửa của cô ấy đã trở thành ám ảnh trong tim tôi . Bởi mỗi lần Kim My như vậy chứng tỏ cô ấy đang rất đau đớn . Tôi thì lại chẳng muốn Kim My đau đớn tí nào .

- ... PHẢI . Zero không có quyền chết . Chỉ tớ có thể quyết định Zero được chết hay không . – Kim My nhìn tôi rồi khẽ cười dịu dàng . Tôi rất thích nụ cười của Kim My . Cô ấy cười rất xinh . Xinh hơn tôi rất nhiều . Nụ cười của cô ấy đầy cảm xúc , còn của tôi thì khô khốc .

- Giờ thì nói cho tớ biết cậu ta ở đâu được chưa ?

- Eo , vừa tỉnh đã hỏi người yêu ~~ hí hí ~ - Kim My nhe răng cười .

- Agh ! Kim My điên ! – Tôi ngán ngẩm đảo mắt lên trần nhà . Đếch thêm đả động đến thằng Yun nữa .

- Yah Yah ~~!! Linh tinh lúc nào thế ? –Tự dưng có tiếng ré lọng óc khiến tôi (và cả Kim My) choáng váng . Cậu ta nhảy từ cửa một bước đến giường tôi (gần 3m ==) . Hơ hơ , cái thằng Yun này bị bắn loạn à ?

- Hầy , cậu tên là gì đấy ? – Tôi tỏ vẻ khó chịu giả vờ hỏi cậu ta . Cái bản mặt dài ngoẵng ra làm tôi phải cố gắng lắm mới nhận được cười .

- G ... g ... gì cơ ?

- Tôi hỏi tên cậu .

- Ặc .. hặc hặc – Tự dưng nàng Kim My chen vào bằng 1 tiếng cười vô duyên . ==))

- S ... sao ... sao ... lại hỏi ... tên tớ ?

- Cậu bị nói lấp lẩn tính à ? Tôi không biết thì hỏi chứ sao ?? – Tôi vờ nhăn mặt .

- Cậu không nhớ tên tớ à ?

- == Đương nhiên không . Tôi chả quen biết gì với cậu .

- Có thật là không quen ? – Cậu ta dí sát mặt vào mặt tôi , hai tròng mắt trừng trừng nhìn tôi sẫm soi .

1 giây .. 2 giây .. 3 giây 15 giây ... 16 giây ...

- Agh , đồ ngốc ! Thế túm lại cậu tên là gì hử Yun ?==)) – Tôi cười phá lên chọc tức cậu ta .==))

- Yah ! Tớ muốn giết cậu ! – Cậu ta sững lại một giây rồi cau có giơ tay lên véo má tôi ==

- ==)) Her her , cậu là đồ ngốc !! - À , cậu ơi , tớ bảo ! – Tôi gọi Kim My .

- Ủ ?

- Ngoài cậu , Khánh và thằng Yun thì còn ai biết tớ đang nằm viện không ?

- A ! Còn . Có một thằng con trai , nhưng tớ không biết nó . Nó hiến máu cho cậu đấy ! – Kim My gào ầm lên .

- Oack ! Không biết á ? Thế thì có nhớ đặc điểm gì không ? – Tôi túm lấy áo Kim My .

- Chỉ biết là nó rất cao , và có một vật gì đấy cứ lấp lánh trên cổ nó , tớ chả nhìn rõ . Tối quá mà !

- Ủ , cảm ơn . Chả biết nó là ai . . Bí ẩn quá ! – Bất lực rồi . Không nhìn được mặt . Lại còn cái quy luật dở hơi không tiết lộ thông tin của người hiến máu nữa !! >”

.....

“ Pipi .. “ – Đang ngủ ngon tự dưng cái điện thoại rung ầm ầm .

Lại là “ Số lạ “ . Mới sáng sớm thế này == (8h rầy mẹ ơi)

“ Dậy chưa hử đồ lười ? “

Ặc , khiêu khích đấy à ?

Mà cái giọng điệu này ...

FlashBack

- Này !!! Dậy chưa hử đồ lười ! – Thằng nhóc 8 tuổi thò tay đập đập vào đầu con bé đang nằm ườn ra trên giường .

- Im đi ! Tớ đang ngủ . - Con bé thô bạo hất tay thằng nhóc ra và tiếp tục công trình ngủ vĩ đại của mình .

- Tớ đi học trước đây ! 7 giờ rồi đấy ! – Thằng nhóc vừa ấn vừa vò xù đầu con bé lên rồi te te chạy ra ngoài .

- Ayah~!! >"< đồ="” đỡ="” hơi="” !=“” sao="” không="” nói="” sớm="” !!?="” cái="” quái="” gì="” thể="” này="” tôi="” đang="” bị="” ảo="” à="” thể="” quái="” nào="” lại="” nghĩ="” đến="” cậu="” ấy="” cậu="” ấy="” đi="” rồi="” cơ="” mà="” !=“”>

Ôi giời ơi !!!

" =.= Lười ? Có muốn t tần cho cậu 1 trận ko ? " – Tôi Reply lại . =)) Từ khi nào mình nói chuyện thoải mái thế này nhỉ .

" Èu , Linh vênh váo xấu như con cáo ~ ! Okay , t sẵn sàng r , ra đây đánh nhau nào ^^ . "

" Oack . T b' c ở đâu mà đánh ? "

" =)) Muốn đánh thì đợi 4 tuần nữa , t đến nhà Linh r đánh thế nào cũng đc . Okay ? "

Ờ cái thằng này . 4 tuần chẳng phải là 1 tháng à ?

" Bh k đc à ? "

Agh , tôi nói thật nhớ , tôi đang rất nóng lòng muốn biết mặt cậu ta . Chẳng hiểu sao tôi có cảm giác rất quen thuộc .

" Tất nhiên là k đc . T ko đánh người tàn phế . =)) "

" Oack . Để xem ng tàn phế này xử cậu thế nào nhớ !!! >"

Tôi vừa bấm điện thoại vừa cười khinh khích . Thực sự là tôi rất vui . Lâu lắm rồi mới có được cảm giác vui vẻ thế này . Bất kể người ở đầu bên kia là ai , tôi cũng thầm cảm ơn người ấy . Đã đem lại cho tôi thứ hạnh phúc sáng trong mà một thời tôi từng bình yên nhắm nháp . Thời ấu thơ của tôi man mải vị ngọt bông bênh , lúc đó tôi đâu biết được hạnh phúc đầu đời lại mang một cái giá đắt đỏ đến vậy . Tên bán hàng đã lừa tôi dùng hết hạnh phúc cả cửa một đời , để sau này phải trả bằng hàng nghìn những máu và nước mắt . Khắc khoải trong đau đớn triền miên .

" =)) Ok . Biết t Zero rồi , khỏi cần khoe nữa . "

=.=

" Agh , t có khoe à ? Luyện thuyết nó vừa thôi ! "

" =)) Yàh , t học đây , vào tiết r' . Lúc khác nói chuyện . "

" Okay , Seya . ^^ "

Tôi ngồi thờ người ra phải đến gần chục phút . Giữ nguyên nụ cười trên môi . Có phải tại tôi quá vô cảm nên không nhận ra những khoảnh khắc ngọt ngào mà cuộc sống ban ình ? Giờ tôi mới biết xung quanh tôi còn có những người yêu dấu để khắc vào tim , cuộc đời này không chỉ mình tôi đơn độc .

" Cạch .. "

Oầy , ai mở đến thăm sớm thế nhở !?

- Nhóc con dậy sớm quá nhở ! Ăn sáng này .

Yun nhảy vào . Xách theo một túi to . Cậu ta cười toe toét và lại gọi tôi là " nhóc con " =.=

- Ấy . cưng muốn chết à ? Chị có tên hử hơi đấy nhớ ! – Tôi hầm hè dí nắm đấm vào mặt cậu ta . Agh , nếu bây giờ không tàn tạ ở cái chốn này thì tôi đã nằm vất vèo ở nhà xem phim rồi >"

- =)) Bị thương thế này thì gấu được với ai ?

Cậu ta vừa cười vừa hấp háy mắt nhìn tôi , trông đều không thể tả . Yàh , cậu ta đang chế giễu tôi mà >"

- =.= Agh . Đồ ăn sáng có gì đây ? – Tôi ném cho cậu ta một cái lườm cháy da mặt rồi quay sang đóng đồ to đùng cậu ta đang cầm .

- ... - Ey , nắm chặt thế ! Bỏ tay xem nào ... - Tôi đập đập nhẹ vào bàn tay đang cầm cái túi =.= Ruột đang rỗng hoác mà cậu ta còn mời được >"

- AGh!~~

“ Phịch “ – Cậu ta quăng nhẹ túi đồ xuống giường . Khỏi lo nó rớt vào người tôi , tôi chỉ nằm hết 1/3 , 2/3 còn lại để cho gối với chăn .

Ôm chằm

Trước khi cô nhóc kịp định thần lại chuyện gì đang xảy ra thì cậu đã ôm chặt lấy cô nhóc . Cảm xúc bị kìm nén quá lâu nay cũng có dịp nổ tung .

- Ey , bỏ tôi ra .. – Linh dùng sức đẩy cậu nhóc ra , nhưng một đứa con gái đã lâu không đụng vô , lại đang bị thương không thể cử động mạnh thì độ thể dểch nào được với cậu nhóc . Dù gì thì Yun cũng một thời từng khét tiếng ở chốn giang hồ .

- 5 phút thôi ! Tôi chỉ xin 5 phút ... Linh không ky bo 5 phút chứ ?

- ...

Cô bé mím môi thất thần nhìn về một hướng vô định . Từ nhỏ đến giờ cô nhóc chưa để thằng con trai nào chạm vào người quá 1 phút . Cậu ta đòi 5 phút tức là gián tiếp muốn giết cô à ?

Tâm trạng của cậu nhóc lúc này thật khó diễn tả . Yun luôn mong muốn được ôm bóng hình nhỏ bé ấy vào lòng , được lau nước mắt cho cô nhóc , được nắm chặt lấy đôi bàn tay gầy gầy xương xương , được đi bên cạnh Linh đến cuối con đường , được giang tay che chở cho người con gái mang tâm hồn tổn thương sâu sắc ấy . Nụ cười của cô là cả thế giới của cậu . Vậy mà vào lúc cô cận kề cái chết , cậu lại không ở bên cạnh cô .

Cậu nhóc hoang mang và sợ hãi vô cùng khi tiếng loa phóng thanh vang lên . Cậu nhóc đã từng có ý định bóp chết lão viện trưởng vô trách nhiệm .

Tâm tưởng của cậu dường như sinh tử cùng cô .

- Đáng ra Linh không nên vì tôi mà hành hạ cơ thể mình như vậy ! – Cậu nhóc khẽ lên tiếng , phá vỡ bầu không khí lặng ngắt đặc sệt mùi cảm xúc này . Bàn tay vẫn ghì chặt lấy tấm lưng gầy guộc của cô bé .

- ... đáng ra cậu không nên lừa tôi . – Linh phản bác lại . Gương mặt vẫn vô cảm nhưng ánh mắt đã có chút thần . Cô bé không muốn nhớ đến vẻ thảm hại của mình lúc ấy . Dù sao thì Linh cũng là một đứa con gái có lòng tự tôn rất lớn .

- =)) Biết làm sao được . Tôi cứ nghĩ Linh đang khóc , ai ngờ ... - Cậu nhóc bật cười trước thái độ của cô bé .

- Ey , tôi là người bị hại đây ! >"< xê=" ra=" .=" –=" linh=" nhân=" mặt=" thò=" tay=" túm=" lấy=" cổ=" áo=" cậu=" nhóc=" kéo=" ra=" xa=" .=" –="))" đồ=" ngốc=" !=">

- Agh , xéo đi ! >"

Ánh mặt cậu đượm buồn nhìn cô . Đêm hôm trước , chính cậu đã đuổi theo người con trai mang nhóm máu O , và cậu biết người đó , không quá nhiều , nhưng đủ để khiến lòng cô phải quặn đau khi cậu nói ra .

Cậu ta từng là một sát thủ chốn giang hồ ...

Cậu ta từng là Playboy khét tiếng ...

Cậu ta từng là kẻ đã một thời ngang cơ với Hoàng Thiên Lâm ...

Nhưng đó chỉ là chuyện của quá khứ , của 1 năm về trước thôi ! Sau khi nổi tiếng trong giới ăn chơi được một thời gian ngắn , chẳng ai biết cậu ta đã đi đâu !

Và sau này , cũng có một Zero còn trọi hơn hẳn cậu ta , Zero đã khiến Yun thân bại danh liệt , đã để lại cho Yun một mối thù khắc cốt ghi tâm , nhưng Zero cũng mất tích bí ẩn giống hệt cậu ta , khiến Yun không có cơ hội trả thù .

Wind ... Là gió ...

54. Chương 54

CHAP 54

FlashBack

[Bệnh viện - Cổng sau]

- Này Phong ! – Yun gọi giật bằng giọng không quá to khi thấy mình chỉ còn cách cậu ta 2 mét . Và tiếng gọi này đã lôi Phong ra khỏi hình ảnh gương mặt trắng bệch cùng đôi bàn tay đỏ lôm của Linh . Cậu chưa bao giờ thấy cô trong tình trạng đó .

Đôi Converse nhẹ nhàng dừng bước nhưng không quay lại . Mái tóc màu nâu sáng hơi ngẩng lên . Hai tay Phong thọc vào túi quần Jeans . Dáng đứng cao ngạo và rất lạnh lùng .

Vài giây sau , Phong mới lên tiếng , giọng đều đều không chút cảm xúc :

- Yun Chan ? Cậu trở thành bạn của cô ấy từ khi nào ? – Đáng lẽ ban đầu cậu định hỏi rằng “ Cậu trở thành người thương của cô ấy từ khi nào ? “ , nhưng chẳng hiểu nghĩ thế nào cậu lại thay bằng chữ “ bạn “ . Phong cảm thấy hơi ngạc nhiên , vì bây giờ Linh thân thiện hơn , và cười nhiều nữa . Cậu muốn biết ai là người đã rửa sạch mọi hận thù cho trái tim đầy tổn thương của cô ấy .

Một lúc lâu mà không thấy câu trả lời , Phong quay người lại nhìn thẳng vào mắt người đối diện . Nhưng bất gặp ánh nhìn vừa lạnh đậm vừa có chút thắc mắc của Yun , cậu lại thêm vào :

- Sao thế ? Hay tôi phải gọi chính xác là bạn trai ? – Giọng cậu vẫn đều đều , nhưng nói đến hai chữ cuối , cậu đột ngột quay đầu ra hướng khác , môi hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng giống hệt người con gái ấy .

Yun hơi sững lại , nhưng cũng nhếch mép cười , giễu cợt , pha chút khinh thường . Yun đã nhận ra sự ghen tuông trong cái giọng đều đều không cảm xúc của Phong . Cậu cảm thấy hơi khó hiểu về mối quan hệ của Phong với Linh .

- Giờ thì chưa phải . Còn cậu , là bố của Linh à ? – Yun cười châm biếm . Phong đang ghen tuông một cách lộ liễu dù cố gắng che dấu bằng vẻ thản nhiên trên khuôn mặt .

- Không đến mức ấy ! Tôi quen cô ấy từ hồi 3 tuổi , tính sơ sơ cũng mới “ chỉ “ được khoảng 14 năm thôi ! – Phong nhếch mép giễu lại . Gương mặt rất ngạo mạn và điềm tĩnh . Vẻ bình thản đáng sợ mà không phải là người trong cuộc thì không tài nào nhận thấy tình cảm trong ánh mắt lạnh lẽo của cậu . - ... ồ , vậy là thanh mai trúc mã rồi ! Nhưng tôi chưa bao giờ thấy cậu xuất hiện bên cạnh cô ấy ? – Yun nháy mắt . Cậu cũng là một diễn viên , giỏi là đằng khác . Khi thốt ra bốn chữ “ thanh mai trúc mã “ , cậu đã phải đè nén lắm mới giữ được chất giọng mỉa mai châm biếm vốn có . Yun cảm thấy hơi bất ngờ về người con trai trước mặt . Cậu nhìn rõ là Phong thích Linh , nhưng không hề biết Phong quen Linh lâu như thế rồi . Còn cậu chẳng biết gì về cô ấy .

- Đúng vậy ! Lâu lắm rồi tôi không gặp cô ấy . Nhưng hai con người đầu nhất thiết phải ở cạnh nhau thì mới yêu thương nhau ? – Phong bất giác khê bật ra một câu nói . Trả lời . Nhưng dường như cũng là tự hỏi chính mình . Cậu và cô ấy đã xa nhau quá lâu rồi , cậu vẫn nhớ đến cô ấy , nhưng Linh có còn chứa một chỗ trống trong tim cho cậu ?

- ... Phong này ! Hình như cậu thích cô ngốc ấy thì phải . – Yun hơi hếch mặt lên , cố ý để lộ một nụ cười đắc thắng . Nhưng đôi mắt hơi tối lại . Cậu đang cố che đậy cái gì ? Cậu chẳng biết tí nào về quá khứ của cô ấy . Trong khi Phong là người hiểu rõ hơn bất cứ ai .

- Đã từng . Nhưng giờ hết rồi ! – Phong cười chua chát . Nói dối cũng được , cậu chỉ sợ cô ấy biết sẽ lại thêm oán trách cậu .

Rõ ràng là vẫn còn yêu , nhưng tại sao phải dối lòng như vậy ?

Bởi con người ấy ngỡ rằng không thể quay đầu lại nữa , nên đành dần lòng buông tay

- Well , tôi là một kẻ tò mò , thế nên có thể cho tôi biết lý do ? – Yun nghiêng đầu , nhìn thẳng vào mắt Phong , chờ đợi câu trả lời .

- Vì tôi muốn đánh cược một lần . – Phong quay người định bước đi , nhưng hơi đắn đo một chút , và rồi cũng đáp lại câu hỏi quá mức riêng tư ấy . Cậu muốn đối diện với sự thật , nhưng chỉ bằng một câu nói đầy ẩn ý đấy thì chưa đủ . Cái gì thuộc về cậu cũng đều rất hoàn hảo , chỉ riêng số phận thì cậu không tài nào thay đổi được . Cuộc đời đã đẩy cậu xuống vực thẳm , nhưng cũng chính vận mệnh đã lôi cậu lên . Khi mà có người đồng ý thay tim cho cậu .

- Ý cậu là gì ? – Yun hỏi giật . Không hiểu cậu lấy đâu ra độ “ chai “ để đặt một câu hỏi chẳng liên quan gì đến cậu như thế . Con người vốn dĩ rất tò mò , chỉ là có người không chế được , có người để cho nó nở bung ra . - Chỉ là tôi không còn thích cô ấy nữa , thế thôi . Cậu đừng quan tâm . – Phong nói rồi bỏ đi . Từng bước chân dứt khoát sải dài trên mặt đường rải bê tông . Nhưng bất chợt , đôi Converse lại dừng bước một lần nữa . – À , khoan ! Nếu cô ấy có phát hiện ra , nói với cô ấy hộ tôi , rằng tôi sắp chết rồi .

Và cậu ấy bỏ đi , lần này là đi thật .

“ Vậy là đã có người đủ khả năng làm cậu hạnh phúc ! Tôi không còn ràng buộc gì với thế gian này nữa ... Hy vọng cậu sống tốt , bên người cậu yêu thương . Quên tôi đi nhé ! “

End FlashBack

“ Rốt cuộc cậu ta là cái thứ gì ? “

.....

[1 tuần sau]

“ Cộp .. cộp ... “

- Linh ơi ! Tôi vào nhé ! – Yun gõ cửa . Nhưng đáp lại cậu là sự im lặng lạ lùng . 7 giờ 10' . Bình thường giờ này cô nhóc đang bật Metal âm ỹ rồi mới phải (Dù sao ở đây người ta cũng làm phòng cách âm , tội gì không lợi dụng) .

Cậu đẩy cửa vào , và phát hiện ra trong phòng chẳng có ai , ngoài chiếc giường trắng sạch sẽ , tấm rèm được kéo lên gọn gàng và một bó Tulip vàng được cắm trong bình thủy tinh . Cô ấy đi đâu rồi ?

Tulip vàng - tình yêu không hy vọng .

.

Cậu chạy ra khu vườn đằng sau bệnh viện , và ngay lập tức bắt gặp mái tóc ngắn lộn xộn cùng bóng dáng mỏng manh ấy . Linh đứng trước một khóm bồ công anh , lấy hơi thở nhẹ . Ánh mắt hướng về một nơi vô định .

Cô ấy đang nghĩ gì ? Cậu không thể đoán được . Cậu chợt nhận ra mình chưa bao giờ hiểu được suy nghĩ của cô ấy .

Dáng vẻ của Linh lúc này thật giống với thiên thần .

- Bồ công anh đẹp quá phải không ? – Cô khẽ cười . – Cá tính , giống như gió vậy . Là cô đang nói với cậu , hay tự nói với bản thân ?

- Nhưng gió chỉ có phương hướng , không có trung tâm . Cũng giống như một người tôi biết ... - Cô cúi đầu nhìn khóm hoa một lần nữa , rồi đứng thẳng dậy định đi vào trong .

- Linh đã thích ngọn gió nào rồi chẳng ? – Cậu nắm lấy tay cô khi cô bước qua ngang người cậu . Quay sang và khẽ mỉm cười với cô .

- Gần đây tôi có linh cảm , chẳng biết có đúng không , nhưng tôi vẫn muốn hy vọng . Sau đó thì thất vọng cũng không sao , ít ra tôi đã hết mình cho hy vọng ấy . – Cô ngược mặt lên trời , khéo léo giấu đi những giọt nước mắt đang ngập ngừng nơi bờ mi . – Và tôi đã không làm ...

Cô nhóc đã không còn có thể giấu được cảm xúc của mình nữa rồi .

- Sao tâm trạng thế này ? – Cậu kéo mặt cô lại . Giọt nước mắt cứng đầu cuối cùng cũng chịu rơi xuống , cô nhóc định lấy tay quệt đi , nhưng một bàn tay còn nhanh hơn , đã nhẹ nhàng lau sạch nó .

- Tôi rất hy vọng được gặp lại cậu ấy , nhưng lại lo sợ không biết phải đối diện thế nào ... - Cô kéo bàn tay cậu xuống . – Chẳng hiểu sao cậu ấy lại cố tình để tôi nhìn thấy ...

Giờ thì cậu đã biết cô nhóc đang nói về ai .

- Sao lại nghĩ là cậu ấy cố tình ?

- Gì chứ ? – Cô nhìn xoáy vào mắt cậu , dường như cố tìm kiếm một chút sơ hở trong đôi mắt ấy . - ... Cậu ấy rất thận trọng – Linh thở dài rồi tiếp tục . – Nhưng cũng chính vì cậu ấy quá thận trọng , nên tôi chưa bao giờ hiểu được cậu ấy nghĩ gì ...

- Nhỡ đâu cậu ta có chuyện khó nói thì sao ?

- Khó nói ? Agh , cậu ấy coi tôi là cái gì không biết ! – Cô nhóc bối rối quay mặt đi , không muốn để cậu lại một lần nữa nhìn thấy giọt nước mắt của mình . - Hình như cậu ta quen Linh từ lâu rồi , nhỉ ? – Yun nghiêng đầu nhìn cô , khóe môi hơi nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng mê hồn . Lâu rồi người ta không còn được chiêm ngưỡng nụ cười này của cậu . Bởi mỗi thù khắc cốt ghi tâm đã khiến cậu trở nên tàn nhẫn cực độ .

Cô không trả lời , chỉ khéo léo giật tay mình ra khỏi bàn tay ấm áp của cậu , rồi vội vã cất bước . Cậu nhìn theo bóng dáng nhỏ bé ấy mà xót xa trong lòng . Linh của cậu , đến khi nào mới có được hạnh phúc ?

.....

“ Pipi ... “

Tiếng chuông báo tin nhắn vang lên khô khốc trong cái tiết trời tháng 11 se sắt . Bàn tay mảnh khảnh run rẩy đưa ra nắm lấy chiếc điện thoại .

“ Giờ thì Linh biết tớ là ai rồi chứ ? “

“ Ủ , lâu rồi không gặp . “ – Cô nhóc Reply lại , giọng điệu cố tỏ ra thờ ơ nhưng đôi bàn tay lại không ngừng giữ chặt lấy chiếc điện thoại .

Cô biết đâu được rằng , ở đầu dây bên kia , Phong đang rối tung với rất nhiều tâm trạng quay mòng mòng . Linh có thể thoải mái nói chuyện với một người không quen , nhưng lại gò bó và rất khép kín khi ở cạnh cậu . Rốt cuộc thì là cô ấy hay cậu đã thay đổi ? Ngày xưa hai đứa đâu như vậy ?

Cậu đã tìm được trái tim phù hợp , nhưng tỉ lệ sống sót không cao . Cậu muốn đánh cược một lần nữa với tình cảm của cô . Nếu cô quay đi , cậu cũng sẽ sẵn sàng từ bỏ . Bởi cuộc sống thiếu cô đối với cậu chẳng còn ý nghĩa gì nữa .

Nhưng về thờ ơ ấy khác nào muốn đẩy cậu ra xa ?

FlashBack

Ngon đời , dòng suối , 2 đứa trẻ 8 tuổi ...

- Sau này chết đi , tớ muốn được chôn cất ở đây ! – Con bé ngược mặt lên trời nói khê .

- Hơ , Linh điên à ? Sống còn chưa được 1/10 đã tính chuyện chết =)

- Kệ chứ . Tớ muốn cậu sẽ chôn bên cạnh tớ , tớ muốn kiếp sau bọn mình cũng ở cạnh nhau thế này !

- Nếu tớ nói không muốn ..? – Mặt thằng nhóc gần như sát rạt vào đôi mắt hổ phách của con bé . Khiến nó bối rối mở to mắt nhìn chòng chọc vào khuôn mặt đều đều kia . - =)) , ha ha , đùa đấy , bọn mình mãi mãi không chia cắt được đâu ! – Thằng nhóc ngửa cổ cười vang .

- Yah , gì chứ , gạt tớ à ! Đã thế thì tớ nguyện rửa cậu chết trước , rồi tớ sẽ bỏ xác cậu ở đây , không thèm chơi với cậu nữa .. ! – COn bé hầm hè .

- Có nỡ để tớ chết trước không ?
- => , hỏi thừa , tất nhiên là rất muốn cậu chết trước rồi ! Đỡ phải nhìn cái mặt phì nộn của cậu !
- Ờ , phì nộn á ? Con nhỏ kia ! Muốn tỉ thí với anh một trận không ?
- Okay thôi ! Nhưng “ anh ‘ ra đòn trước đây !

End FlashBack

“ Có nỡ để tớ chết trước không , Linh ? “ – Cậu bấm nút Reply , rồi khẽ thở dài . Cậu đang chờ một cơ hội từ cô .

Linh thực sự rối bời trước dòng tin nhắn của cậu . Chuyện quái gì đang xảy ra với Phong ? Tại sao đến lúc cô quyết định quên cậu , thì cậu lại một lần nữa quay đầu trở về . Gì đây ? Cậu ta muốn chết à ?

“ Cái gì đây ? Cậu điên à ? “

“ Không ! Tớ hỏi nghiêm túc đây ! “

“ Không . Tớ không tàn nhẫn đến thế . “

“ Chứ không phải vì cần rút lương tâm à ? “

“ Cậu đã từng là bạn tớ đây ! Nhưng tự nhiên lại hỏi thế , là ý gì ? Không phải cậu định tự tử đây chứ ? “

Chua chát quá !

“ Không phải tự tử , lý do khác , nếu sau này may mắn sống được thì tớ sẽ nói với cậu . Okay ? “

“ Nghe như chuyện đùa ý ! Tớ chả tin lắm . “

“ Không tin cũng được , chỉ ít cậu đã không muốn tớ chết , vậy thì tớ sẽ sống . “ – Cậu soạn ra tin nhắn , nhưng không bấm gửi , chỉ nhấn nút đỏ bên trái bàn phím rồi cất máy vào túi quần . Cậu đánh cược vào vận mệnh , một lần nữa .

55. Chương 55 End

CHAP 55

5 ngày sau , Linh xuất viện . Suốt quãng thời gian chờ đợi , cô nhóc không thể dứt mình ra khỏi những suy nghĩ về Phong . Đêm nào cũng mơ thấy cậu , thường là những cơn ác mộng với hình ảnh Phong khinh khỉnh nhìn cô , rồi quay lưng bỏ đi . Nghiệt ngã làm sao !

2 tháng sau , Linh nhận được một bưu phẩm không đề tên người gửi . Tàn ngần nhìn gói bưu phẩm vuông vức nằm trên bàn , trong lòng cô dấy lên một cảm giác bất an cực độ .

Quyết định mở nó là sai lầm lớn nhất đời Linh .

.

1 cái MP3 , 1 đôi dây chuyền , 1 tấm hình chụp 2 đứa .

“ Ừm , tớ Phong đây . Cũng lâu lắm rồi không gặp cậu , nhỉ ? ... Khi cậu nghe được những lời này thì có lẽ tớ đã lên tới thiên đường rồi . Có biết tại sao không ? Tớ bị bệnh tim , phẫu thuật không thành công . Hi , xin lỗi vì đã giấu Linh . Tớ cũng không muốn thế , nhưng đời mà , biết trước thì đã không phải lập sẵn di chúc thế này . Hii , tớ tuyên bố để lại cho Linh tài sản quý giá nhất : vòng cổ hình ngôi sao năm cánh . Hy vọng Linh sẽ giữ gìn chúng như trước đây. Và cũng hy vọng được gặp lại Linh , trên thiên đường , vào một ngày thật xa . Nhớ và iêu Linh rất nhiều , Phong . “

Linh gục mặt vào đầu gối ,lặng lẽ khóc . Cô bé có thói quen khóc mà không để ai biết được . Khóc trong im lặng . Thậm chí bờ vai cũng không thềm rung , sống mũi cũng không phát ra tiếng sụt sịt . Người khác nhìn vào chắc chắn sẽ lầm tưởng rằng Linh đang ngủ gục , vì quá mệt .

Không phải là không yêu ...

Chỉ tại lời nói thốt ra quá muộn [8 năm sau . Sân bay.]

Từ sảnh Quốc tế có 2 con người đang sải bước ...

Chàng trai hào nhoáng trong chiếc áo khoác Louis Vuitton màu đen đắt tiền và mái tóc nhuộm nâu thời thượng . Người bên cạnh là một ‘cậu nhóc’ (nếu nhìn không kĩ) phủ bụi với áo pull big size và Jeans thùng , khoác ngoài một chiếc Jacket xanh sophie cá tính , mái tóc ngắn lộn xộn nhuộm hight light đỏ .

-Well , thật ngạc nhiên khi em vẫn nhớ được cách mặc quần . – Chàng trai nhếch mép giễu cợt .

-Well , thật ngạc nhiên vì thứ anh mặc trên người lúc này không phải là Mini dress . – ‘Cậu nhóc’ quay ngoắt lại lườm .

-Oh , khó chịu thật . Nhìn em bây giờ ai mà tưởng tượng ra hình ảnh một bà hoàng quyền quý cho được ? Anh bắt đầu thấy nhớ mấy cái Mini dress của em ! =)) – Chàng trai ngửa cổ cười vang . Cố tình lơ đi vẻ nhăn nhó của người bên cạnh .

-Cưng ơi , em thì lại rất nhớ mấy cái Jeans rách , và bây giờ mới được thỏa nỗi mong nhớ ! – ‘Cậu nhóc’ nghiêng đầu cười . Nụ cười nửa miệng quen thuộc vẫn chưa bao giờ mất đi nét khinh đời .

-Anh chưa bao giờ nghĩ em lại là kẻ mà anh căm hận nhất . Sống bên cạnh 1 con bé quái tính như em quả không uống phí cuộc đời ! – Chàng trai vừa mồm mỉm cười vừa liếc nhìn khuôn mặt thờ ơ của cậu nhóc , trong lòng thầm ước ao nó thuộc về mình . Cái bộ mặt đứng đưng không-có-ai-chọc-tức-được ấy khiến cậu ức chế mà không cách nào giải tỏa .

-Thôi nào , anh đang ghen với em =)) . Con bé này nhờ quái tính mà nuôi cho anh sống gần 6 năm trời với khởi điểm là 2 bàn tay trắng đấy ạ ! – Okay , giờ thì biết ‘cậu nhóc “ là ai rồi chứ .

-Sĩ quá cơ ! Không có em thì anh cũng sống được chứ sao ! – Chàng trai bĩu môi lườm . -Hơ , sống được á ? Mình anh thì sống thế quái nào được ! Một đứa chả rõ giới tính như em mà anh còn từ cả bố mẹ để đi theo , không hiểu đến lúc vứt ra xã hội thì anh sẽ xoay sở kiểu gì ! – Cô bé cũng bĩu môi đáp trả , kềm theo một cái lè lưỡi xấu xí dễ thương =)

-Xì , không có anh thì chẳng ai dạy dỗ em tử tế đâu nhá ! Cái thái độ khó chịu ấy còn lâu mới xin được việc !

-Giờ thì chả biết ai sĩ hơn ai !

-=)) Không cãi được nữa rồi chứ gì !?

-Em chỉ không thích cãi thôi !

-Xì , nói thẳng ra đi lại còn ..

-Yah ! Hoàng Thiên Lâm ! Anh muốn em vặt trụi tóc anh à ? Im đi cho em nhờ !

Sau đó là 1 cái ngắt tai đau điếng .

.....

-Sao em cứ nhất thiết phải về tận nơi đưa thiệp mời nhỉ !? – Cậu hỏi cô sau khi hai người đã yên vị trên Taxi .

-Em muốn đưa cô ấy đi cùng luôn . Lâu lắm rồi không gặp , chẳng biết giờ Kim My thế nào . – Linh tựa đầu vào cửa kính , chăm chú quan sát thế giới tấp nập bên ngoài . Cô đã xa nơi này gần 8 năm rồi .

-Vì là lễ cưới của em nên muốn đưa rước tận nơi chứ gì ! Không hiểu cương của anh mặc váy cô dâu thì trông thế nào nhỉ ! – Cậu ngả đầu ra sau , khẽ mỉm cười đầy mãn nguyện . Cuối cùng tình yêu đầy gian nan bất biến cũng có được 1 cái kết ngọt ngào .

-Em nghĩ anh mặc váy thì hợp hơn ! – Linh mỉm cười . Cô đang hạnh phúc , hạnh phúc sau hàng trăm những nỗi đau dần vật chèn choáng bao năm trời . Nay cô không còn ràng buộc với quá khứ , bởi sợi dây duy nhất kết nối đã không còn từ 8 năm trước .

-Em không thể ngừng chọc ngoáy người khác 1 phút à ?

-Tất nhiên là không . Chồng là để em chọc ngoáy mà ! ==) -==’ , đợi về nhà rồi chong mắt lên mà nhìn anh xử lý em . – Cậu gần giọng cái kính nhưng trên môi vẫn không giấu nổi một nụ cười .

Vũ Hoàng Linh – Vio Vũ – kẻ thù của giới kinh doanh . 1 mình cô nàng có khả năng đập đổ hàng trăm các công ty đủ mọi lĩnh vực khác để trở thành người đứng đầu . Khởi nghiệp từ 2 bàn tay trắng , không hề có chút bằng cấp , tất cả chỉ dựa vào cái đầu IQ 168 và ngoại hình khiến người đối diện phải ngạt thở . Bắt đầu bằng nghề bán trang sức dạo dưới vỉa hè của 1 tập đoàn đá quý nổi tiếng , lọt vào mắt xanh của chủ tịch tập đoàn , nhanh chóng leo lên chức giám đốc sáng tạo bởi những thiết kế độc đáo và cực cá tính . Chỉ với 2 năm đã nắm trong tay được 1 ngôi biệt thự hơn 3000m² tại thành phố Mahattan (Mỹ) và vài con Audi xinh xắn . Sai khi đã có 1 nguồn vốn nhất định , Vio Vũ gây dựng 1 thương hiệu trang sức của riêng mình , đồng thời tự mày mò chế tạo vũ khí để bán cho quân đội , cụ thể là Bom (với 1 năng khiếu nổi trội về hóa học , điều này không phải là khó) . Trong 1 thời gian ngắn đã liên tục hái được thành công như vậy , Vio Vũ khiến rất nhiều người ngạc nhiên , phần lớn không tin , nhưng cô tiếp tục chứng minh bằng 1 tài năng khác : hội họa . 1 bức tranh vu vơ trong giờ giải lao đã làm cho vị họa sĩ già lừng danh trong ngành mỹ thuật phải bất ngờ . Bức tranh được treo trong viện bảo tàng mỹ thuật và đấu giá với 30 ngàn USD . Không chỉ dừng lại ở hội họa , Vio Vũ còn là 1 DJ nổi tiếng với những bản Mix đầy táo bạo .

Hoàng Thiên Lâm – Chris Hoàng – được giới nghệ thuật mệnh danh là sát thủ với khả năng diễn xuất có một không hai và vẻ bề ngoài quá mức hào nhoáng . Gây dựng sự nghiệp từ 1 tờ quảng cáo rớt trên đường . Liên tục giành được những vai diễn gai góc và khó nhằn . Thành công vang dội từ thân phận của 1 kẻ lang thang . Sau 3 năm nổi như cồn trong giới diễn viên , Chris trở thành 1 ca sĩ thần tượng có chất giọng hơn cả độc đáo , là ca sĩ xuất hiện nhiều nhất trong các bản mix của DJ Vio Vũ .

Hai con người đã từng là kẻ thù , giờ trở thành cặp tình nhân hạnh phúc nhất .

Nhưng có ai biết rằng , bác tài xế Taxi đang đổ mồ hôi ròng ròng vì những câu tình tứ giữa hai kẻ nhìn-bề-ngoài-thì-có-vẻ- giống-con-trai kia . Có ai thắc mắc về đám tang của Phong không nhỉ ?

.....

1 buổi đêm hun hút gió lạnh

Linh bất chợt nảy ra nhã hứng dạo phố khi ngồi xem MTV tại nhà Kim My .

Và bây giờ thì cô nàng đang vi vu trên con đường đầy lá vàng rụng . Giữa thu rồi ...

Cô để bước chân lạc theo 1 hướng vô định ...

Và ngay lập tức nhận ra điểm đến của mình khi vừa dừng bước ...

“ Ngọn đồi , dòng suối ... “

Là nơi ấu thơ cô vẫn thường hay lui tới ...

Là nơi khắc khoai 1 nỗi nhớ khó gọi thành lời ...

Là nơi đầu tiên cô biết đến chia ly ...

Là nơi yêu thương cô trả lại cho người con trai ấy ...

Người con trai thấp thoáng trong những cơn mộng mị suốt thuở thiếu thời người con trai đã đi sâu vào tiềm thức ...

Người con trai đã suýt bóp nát trái tim cô ...

Đang đứng ngay trước mặt cô ... và mỉm cười ...

-Tớ đã lên thiên đường , nhưng có người kéo chân tớ xuống .. ^^ Vậy là chết hụt ...

Giọng nói ám ảnh tâm trí cô suốt 1 năm đầu tiên sống bên Hoa Kỳ ... mỗi lần bật lại đoạn ghi âm trong chiếc MP3 , cô vẫn không khỏi rơi nước mắt ...

Và lần này cô lại khóc ... nước mắt rơi nhưng khuôn mặt vẫn còn nguyên nét bất cần vô cảm ...

-Cậu là ... ai ?

Cô mấp má môi , không cảm xúc .. -Mới có 8 năm mà đã quên tớ rồi à ? Hay lại bị mất trí nữa đây ?

Phong nở nụ cười nửa miệng đầy mỉa mai , nhưng hơn cả là niềm nhớ khắc khoai đọng đầy trong đôi mắt ...

Cô ngỡ ngàng đứng lặng trên đỉnh đồi ... đối diện là người con trai đã thành ám ảnh trong mười mấy năm đầu đời

-Gi .. chứ ! Không phải cậu đã

-Tớ vừa nói rồi còn gì ! Tớ đã lên tới thiên đường , nhưng có người kéo chân tớ xuống ... vậy là chết hụt ...

Phong cười tinh nghịch , nụ cười giống hệt thuở ấu thơ hạnh phúc ...

-Tại sao ?

-Yà , Linh không cần biết đâu ! Tớ đã sống rồi , những thứ khác chẳng phải quan trọng .

-Cậu bị ... bệnh tim ... sao không nói cho tôi ?

Cô ném ánh mắt đầy oán trách về phía cậu .

-Xin lỗi . Tớ nghĩ chuyện này nếu có nói với Linh thì cũng chẳng ích gì , chỉ làm Linh thêm lo lắng ... Thế nên ...

-Lo lắng ? Tôi từng là bạn cậu đấy ! Bạn bè quan tâm nhau 1 chút thì chết à ? – Cô giận dữ ngắt lời cậu . Hiếm khi người ta thấy Linh bức xúc đến thế .

-Tớ chỉ muốn tốt cho Linh thôi mà .

Cậu đưa đôi mắt tội lỗi lên nhìn Linh , làm cho cô không tài nào mở mồm nói tiếp được nữa ...'

-À , Vio Vũ phải không ? Sắp đính hôn với Chris đấy á ? Không ngờ Linh lắm tài đến thế ! Tớ ngưỡng mộ đấy ! =)) – Phong lên tiếng phá vỡ không gian . Nhưng giọng nói có cái gì chưa chắc lắm ... Vì cô gái của cậu đã vĩnh viễn thuộc về người khác , hay vì cậu hối hận cho những ngày tháng trước đây đã bỏ phí tình cảm của cô ?

-Ừ ... đến dự đám cưới tôi nhé ? – Linh ngẩng mặt lên và mỉm cười sau một hồi dài thần thờ vô cảm nhìn cậu .

-Okay . Tớ là bạn thân của Linh mà =)) , sao có thể không đến chứ ! – Phong cũng nở nụ cười đẹp mê hồn . Cô gái của cậu đã có được hạnh phúc rồi , cậu buông tay là đúng thôi ... đáng ra cậu nên quên cô ấy từ 8 năm trước , cứ ôm mãi hoài niệm cũng chẳng để làm gì . Dù sao cậu cũng đã biết cô ấy từng dành tình cảm cho cậu , là tình yêu , nhưng cơ hội vượt mất rồi , nên để nó trở về là 1 thứ tình bạn để trân trọng 1 cách trọn vẹn . Well , Vio và Chris sau 8 năm gắn bó nay đã chính thức trở thành cô dâu chú rể =]] . 2 người sẽ sống bên nhau hạnh phúc đến hết đời .

Còn Phong , người đến trước nhưng đã bị số phận đùa cợt quá nhiều , cuối cùng đành cao thượng mà mỉm cười chúc phúc cho cặp tiên đồng ngọc nữ .

Kim My và bạn-thân-của-cô-ấy trở thành couple phù dâu và phù rể trong đám cưới của Vio Vũ .

“ Ai biết số phận sẽ ra sao ... tôi chỉ cần sống hết mình cho khoảnh khắc hiện tại ... tương lai sẽ không phải nuối tiếc”

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoang-lang-cua-trai-tim>